ספר

שושן סודות

והוא חיבור נפלא הפלא ופלא סודות עליונות עמוקים עמוק מי ימצאנה נמצא כתוב בש"ע האר"י זללה"ה וז"ל כתוב בספר שושן סודות והוא מתלמידי הרמב"ן זללה"ה ע"כ אשר רבים וכן שלימים נכספה וגם כלתה נפשם לחסות בצלא דברי אלהיים הנאמרים באמת דלו וגם רבו שיחוקו מילין לכל עילאה להעלותן על מכבש הדפוס וגזרו אומר בהסכמתם כפי אשר יודפס כל ההסכמות על ספר התמונה :

נדפס פה ק"ק

קארעץ

תחת ממשלת אדונינו המיוחס הגדול החסיד הדוכס יוזיף טשארטריסקי כנאלניק ליטעווסקי כנארשטי לאלקי יר"ה

אין דער פּריווילגירטי דרוקקרייא פון דען הערן יאהן אנטאן קריגער אויס ווארשוי :

בשנת סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם לפ"ק :

ראוי לכל אדם לחשוב ולחקור על הבורא ית' ולא על דבר אחר · כתוב בתורה ושנוי בנביאים ומשולש בכתובים ~~בתור' כאמר וידעת היום והשבות אל לבבך וגו'~~ · ובנביאים כתיב כי אם בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי · ובכתובים ואתה שלמה בני דע את אלהי אביך ועבדהו · וע"כ ראוי לכל אדם להזהר וללמוד ולהוציא כל מחשבות מלבו זולתי על הבורא עולם ית' כי כשידע אותו אז ידע לעבדו כי בקרבו קדוש אין לו דמות וצלם וזהו שנאמר ואל מי תדמיוני ואשוה יאמר קדוש ובאות ובשבועה לבורא אין לו דמות וצלם כי אם לכבודו שבו מראה לנביאים ובו הפלו ורצונו כי הוא מגלה כל עולמות וחוץ לעולמים · ועוד כאמר ליראי ה' ולחושבי שמו זה שם של ד' אותיות והוא עולה לע"ב תמנה האות הא' עשר ואח"כ תמנה הב' עם הא' יהיה ט"ו ותכלול סך מנין הא' עמהם הרי כ"ה ואח"כ תמנה ג' עם הב' שלפניה שהם כ"א ותכלול מנין הזה עם סך הכ"ה שבידך הרי מ"ו, וכן תמנה הד' עם הג' שלפני' שהם כ"ו ותכלו' עם לד' אותיו' שבידך ותעלה ע"ב והטעם שמונה לדקדק מנה לפי שאין הנאצל נפרד מן המאציל וע"כ כל אות ואות ממנו כולל האותיות השם שלפניה · ועם כל שהקדמתי בדך בנגוהי מן הראשוני' ואילך וע"כ הוא חכ"ד שמכיון חס"ד ע"ב כמנין השם שסדרנו ובו קיים העולם כשבראו ועליו נאמר עולם חסד יבנה אמרו רבותינו הרוצה להתפלל יכנס שיעור ב' פתחים רמז לב' כתרים שהם החסד והפחד ורצונו לומר יכוין לבו ואח"כ יעיין בתפילתו לת"ת עם המחשבת כולם עד אין סוף · ולדברי האומר כ' בל כוונת התפילות לת"ת ומפרש שיעור ב' פתחים שהם החסד והת"ש עם המחשבת כולם עד אין סוף פ' שמע וכוונתו בעת קריאת שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד כל יחוד הוא מלמטה למעלה שמיחד כח רדים בכח יחיד וזה פי' יהו"ה ההזמים ושם קצוותיו והוא הת"ת אלהי' בחסד ובגבורה יהו"ה ג' ספי' עליונות שהם הכתר והחכמה והת"ש אחד מחבר את הכל ולפי שלא רמז לצדיק ועטרת לא נכללם בשכמל"ו ובאגדה משל לבת מלך וכו' · פ' ברכת כהנים יברכך ה' וישמרך ה' הראשון רמז לעט' לשון שמירה מורה לעט' כי תרגום משמרת מטרתא ר"ל מטרוניתא לשון נקיבה יאר ה' פניו אליך ויחנך לפנים המאירי' אספקלרי' המאיר' שהוא הת"ת ישא ה' פניו אליך רמז למדת הדין שהוא הפחד · וה' היא התשובה ולעולם בהמשכת הכל ה' שמנה ה' סלחה ה' הקשיבה ה' שמעה הע"ט שהיא קרובה לשמוע ה' סלחה הת"ת שהוא הרחמים ה' הקשיב' התשובה וכן אם עונות תשמר יה בעונות שהיא מ"ה ה' מי יעמוד לת"ת כי עמך הסליחה הוא מה"ר :

וטעם טבילה במים מפני שהוא רגלי' להחזירו ליסודו הבא מג' אמות אמ"ש ופי' אויר מים אש והעיק' האמ' שהרי מן המים יצא אש והאויר והעפ' וכל הבנין יסוד האד' ויש לשאול למה אין מצריכין טהרה ברוח שהרי קדמ' למים תשוב' כי המי' רוב בנין האד' כמו שפי' ועוד כי המי' בא מכח האש' והאש' מקבלת כל השב בתשובה ·

פירש ומותר האדם מן הבהמה אין כי הכל הבל · ומותר פי' ויתרון האדם מן הבהמה אין כי הכל הבל ואלף אי"ן רומז לרצון עד אין סוף היא המוחלטת · ומתנה לנפש כח המתעורר · · · והיו"ד רומז לחכמה קראוהו בשכל הפועל והנון התפשטות הדברים מן החכמה הנקרא' אצולה ומתנה כח השכל ומה שאמרו רז"ל נ' כפופה ן' פשוטה נאמן כפוף נאמן פשוט ר"ל הנבדל האצילות לפני בריאת עולם ולכן קראו אותו נאמן כפוף ואחר התפשטות ההויות נקרא נאמן זקוף ר"ל יצא לפועל ופי' לשון הבל מלשון הבל פיהם והיא התפיסה של יסוד הכל ית' ויתעלה · ומה שאמרו את ה' אלהיך תירא לרבות ת"ח ר"ל על החכמה שמתנה נקרא האדם חכם אותו תעבוד ובו תדבק ובשמו תשבע מלשון שבעה הרי כאן נכללו י' ספי' הכתר והחכמה והבינה שהיא יונקת ממנה נתשבע שבעה הרי עשר ספירות · פי' יתגדל ויתקדש מדבר על הת"ת ר"ל שיתעלה אצילותו עד המעלה של אצילו' כגדול

בגדול שמיה רבא הוא הת"ת · בעלמא דברא העולם העליון אמן יהא שמיה רבא פי' אמן החכמה יהא שניה הת"ת ר"ל שהת"ת יתעלה אצילותו באצילות החכמה העליונה ישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמיה דקב"ה זה התפארת לעילא ולעילא מכל ברכתא וגו':

כוד הדברים אשר ראוי ומחויב לכל בעל תורה הרוצה לקיים את המצות ראוי שלא יסורו מנגד עיניו שבעה כללים האלה והם נגד ז"ס אף אם אינן כסדרן ואלה הם · הכלל הא' שלא יהא המצוה בקלות ראש ובביזוי כדגרסינן בפרק כסוי הדם ת"ר ושפך את דמו וכסהו בעפר במה ששפך יכסה שלא יכסנה ברגל שלא יהא המצוה בזוי עליו והטעם כי המצות רומזות בגוף העליון במקום טהור ונקי בגוף האילן ולכן ראוי היות קיומם בנקיות ובכבוד שיהיו דומים לגדמה · הכלל הב' שלא יבזה האדם המצוה מצד היבת עשית המצוה ממש כדגרסינן בפרק לולב הגזול לקיחה ע"י דבר אחר שמיה לקיחה הני מילי דרך כבוד אבל דרך בזיון לא והטעם כאשר פירשנו כי הידים אשר לוקח בהם הלולב הן רומזים לעשר ספי' ולכן לא יהיה דבר חוצץ בינו ובין הלולב שהן רומזים עם מינו להקף אלא דבר של כבוד דומה לגדמה · הכלל הג' שלא ישתמש במצוה לצרכו כדגרסינן בפ' במה מדליקין אמר רב יהודה אמר רב אסור לרצות מעות לפני נר חנוכה והטעם כי המצות רומזות במקום קדוש לכן לא ישתמש בשרביט המלך אלא לצורך מצוה אחרת כדק"ל מדליקין מנר לנר וכו' · הכלל הד' המבזה את המצוה מצד כבוד גופו כאלו גופו מכובד יותר מהמצוה כדגרסינן סוף כריתות ד' צווחות צווחה העזרה א' להוציאו בני עלי חפני ופנחס שטמאו את היכל · ב' פתחו שערים ויכנס ישמעאל בן פאבי וכו' · ג' הוציאו מכאן יששכר איש כפר ברקאי שמכבד עצמו ומבזה קדשי שמים מאי הוה עביד דהוי כריך ידיה בשיראי ועבד עבודה הכך רואה הצווחה הג' שנענש יששכר על שכיבד את עצמו והטעם שעשה גופו שהוא טפל לצורך העליונה עיקר והבן זה ולכן נענש ובכלל זה הכלל להיות נבזה בעיניו בעשותו מצות הש"י כאשר אמר דוד המלך ע"ה ונקלותי עוד מזאת ושמחת בית השואבה יוכיח ועליהם נאמר כי מכבדי אכבד וכו' והטעם כי עשה הטפל עיקר · הכלל הה' כגון השולח יד במצוה ליהנות ממנה קודם גמר עשייה בשלימות והורה היתר לעצמו בזה שחפציו קודמים לחפץ שמים · וזה למדנו בענין בני עלי שאמרו שזריקת דם זבחים מתיר באכילה חלק הראוי לאכילה אעפ"כ הכהנים אינן זוכין בחלק עד אחר הקטרת אימוריהן ועל הא גרסינן בפרק קמא דיומא אמר ר' יוחנן מפני מה חרבה שילה מפני שהיו בה ב' דברים גילוי עריות וביזוי קדשים דכתיב גם בטרם יקטירון החלב ובא הנער הכהן ואמר לאיש הזובח תנה בשר לצלות לכהן ויאמר לו האיש קטר יקטירון כהיום את החלב וקח לך כאשר תאוה נפשך ויאמר לא כי עתה תתן ואם לא ולקחתי בחזקה ותהי חטאת הנערים גדולה עד מאוד כראה שבכלל דבריו זה האוכל והשותה קודם התפילה כדגרסינן בפ"ק דברכות אמר ר' יצחק אמר ר' יוחנן משום ר' אליעזר כל האוכל והשותה קודם שיתפלל עליו הכתוב אומר ואותי השלכת אחרי גוך אל תקרי גוך אלא גיאך כלומר אמר הקב"ה לאחר שאכל ושתה · זה קיבל עליו עול מלכות שמים והטעם כי יעשה הטפל עיקר · הכלל הו' יש מבזה המצוה ונוהג בה קלות ראש מצד ראותו כי היא בלתי מפורשת כל צרכה אלא שחכמים הראו לה מקום הדין ממדרשי התורה וכל המסתפק בזה כאלו כפר בכל תורה כולה וה"ה לכל אחר המדרשות גרסינן בפרק חלק תניא אידך כי דבר ה' בזה זה האומר אין תורה מן השמים אפילו אמר כל התורה כולה מן השמים חוץ מדקדוק זה חוץ מקוץ זה זהו כי דבר ה' בזה והטעם כי כל פירושי התורה המקובלים הם מתורה שבעל פה באים וא"כ האי דאמר הכי קוצץ בנטיעות · הכלל הז' כבר ידעת מאשר קדם מהידיעה הקודמת והשרשים

המוכחים

המונחים שתשמישי מצוה נזרקים ותשמישי קדושה נגנזים ואלו הן תשמישי מצוה סוכה שופר לולב וציצית
ותשמישי קדושה דלוסקמי ספרים ומזוזה ותיק של ספר ורצועה של תפילין ורצועותיהן ולכן יזהר האדם
בתשמישי קדושה בכל מאמצי כחו לשמרם בקדושה עד בלותם: ואלה הדברים אמורים בזוהר עליהן בכמה
מקומות בתלמוד. בפרק ואלו מגלחין אסור לישב על המטה וכו' ובפרק מי שמתו המוליך עצמות וכו' דשאל
רב יוסף בריה דרבי נחוניא מרבי שילא אדם תפילין וכו' מי שתולה תפילין וכו' כל האזהרות באו להזהיר על
שמירתן של תשמישי קדושה. וכאשר בארנו ועוד כאשר אלה תשמישי קדושה רומזים ודע זה. והנה בקיימך
המצות שים נוכח פניך אלה הדברים הכלליים ויוליכוך למקום חפץ כשתחך לדבקה בשם ה' אלהיך:

סוד אחר כלול לזה והוא בקיימך המצוה ראוי שתקיים במובחר המהודר והמהודק וזה יתאמץ לך אלקים
הא' ראוי לאדם שיבחר המין המובחר והמעולה לכל המינים הראוי לאותה מצוה וזה כדאמ'
מדגרסינן ריש פרק כל הקרבנות קרבנות ציבור והיחיד באין מהארץ ומח"ל מן החדש ומן הישן חוץ מהעומר ושתי
הלחם שאין באין אלא מן החדש ומהארץ וכולם אינם באים אלא מן המובחר איזהו מובחר שלהם עד וכל
הארצות היו כשרים אלא מכאן היו מביאים: הב' בעשותך המצוה שתהיה בתיקונה ובעשייתה כדגרסינן
בשבת פרק רבי אליעזר דמילה. ובריש נזיר תניא זה אלי ואנוהו התנאה לפניו במצות סוכה נאה ולולב נאה
בשופר נאה בציצית נאה בספר תורה נאה כתוב בדיו נאה בקולמוס נאה בלבלר אומן ותכסהו בשיראים נאים: הג'
שיעשה המצוה לשמה ושיהיה הכוונה מצוה מן המובחר אבל שלא לשמה מצוה מקריא מצוה מן המובחר לא
מקריא כדגרסינן בפרק מי שאמר הריני נזיר מאהרן אמר רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן מאי דכתיב כי ישרים דרכי
ה' צדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם. משל לשני בני אדם שצלו פסחיהן אחד אכלו לשם מצוה ואחד אכלו
לשם אכילה גסה זה שאכלו לשם אכילת מצוה צדיקים ילכו בם וזה שאכלו לשם אכילה גסה ופושעים יכשלו
בם אמר ריש לקיש פושע קרית ליה נהי דלא קעביד מצוה מן המובחר פסח מיהא קא עביד והטעם כי בכל
כל המלאכות אינו דבר שאינו דומה למקום שיולדים ממנה המלוה לכן ראוי להיות במובחר ודע זה:

צריך אתה לדעת כי אדם וחוה כשנבראו בקומתם ובכבודם נודעים נבראו כי לא היו' פנים אחר
סבה כאמר בני אדם כי מכח עליון נבראו ונגלו למטה ב' וירדו ז' קין ותאומתו הבל ושתי תאומותיו
ואדם וחוה הרי ז'. ובראות אדם וחוה ולדה קין והבל ותאומתם הכל נולדו ביום אחד: כי גם המה מכח
עליון נולדו כאשר נולדו אדם וחוה והיו ז' נגד ז' ספירות כי מכחם נולדו כאשר נולדו וגם היו כנגד ז'
קני מנורה הנולדים מעיקר אחד כי מקשה היתה כן ז' תולדות אלה אדם וחוה קין והבל ותאומתם מן
הספירות כאשר הזכרנו. והם עיקר אחד בלי פירוד ועל כן לא נאמר זה בזה כי יהיו כולם כאחד בלא פירוד
כאדם וחוה שהיו שניהם באחד בד"ו פרצופים נברא אדם ואחר כן נפרדה חוה ומטעם זה אמרו רז"ל דראוי
היקה בתו להאדם הה' אלא שנשא הסדר עם בתו והטעם כי אדם וחוה בניו ובנותיו נבראו ונעשו כולם
כאחד מכח אצילות העליון שבוא זה שבכל מתאחד בו הבל שאחרים הבאו אחריהם שנבראו בבה אחר פרה
ונפרדים ומתפשטים לכמה גלגלים כענפי האילן שמתפשטים ונפרדים מהשורש והעיקר אנה ואנה ע"כ אין
רואין בהן סימן נאות ליחוד במיוחד ולכן אין הקרובים מותרים לבא זה בזה כי ראוי להם להתרחק ולעשות
פירודיהם אנה ואנה כענפי האילן שהם מתפשטין לפשוט ולהפרד פירוד: וזה רצון הבורא להפרות
ולהרבות ומה שכתוב ותוסף ללדת את אחיו את הבל שהוסיפה לידה ולא עיבור כאשר בארנו כי אדם וחוה
קין והבל ותאומותיהם ביחד נבראו מאצילות העליון יתברך ויתעלה ועל כן נקרא שמו קין כי הוא נברא מצד
השמאל

השמאל שמתנו ילה"ר והיינו חפצי אם בקין והכאות העולם והבל לד ימין שממנו יצ"ט מלשון הבל פיהם כי היה נגרר אחר רוחו ונשמתו השכלית ועיקר שיבתו מן החסד ובאותה מדה היה מתקרב ומקריב הקרבנות ארבה מנחתו שהיה מבכורות לאנו שהם נולד הא"ד וקין הביא מזרע הארץ כמדתו והמדה ההוא השמאלית נקרא לבעלי הקבלה רוכב נחש כי היצה"ר ממנו אמרו רז"ל כל מקום שנאמר וה' הוא ובית דינו ר"ל העטרה יאה וב"ד כי על ידה נפרעים מן הרשעים כמו שנאמר הלא אתה המחצבת רהב מחוללת תנין היא הנקרא בית ועליה נאמר אנכי האל בית אל ·

יתעלה כחו ויתעלה זכרו התם זה שם כבודו בפעולת מעש' בראשית יום א' אות א' יום ב' כנגד ב' נמצא יום ג' כנגד ג' יום ד' כנגד ד' א' ב' ג' ד' עולין מנין יו"ד

היא אות אחת מהשם הכבוד ואז תלה המאורות והאיר בעליונים ובהתחנה ביום אשר התחיל לחתום אות משמו · יום ה' כנגד ה' יום ו' כנגד ו' נמצא שחתם יה"ו והם ג' פשוטות שקבע בשמו הגדול מיד ולא"כ רמז שמו בראשי תיבות יום הששי ויכלו השמים חצי השם במעשי שמים וחצי השם במעשי הארץ גם אם תלערך תמצ' להיפך כמו שאמר הכתו' ישמחו השמים ותגל הארץ יאמרו בגוים ה' מלך ויוד של יום ב' ויום ג' וד' וה' במילוי עולה כ"ב ויום אחד דהיינו שבת נקרא אחד שנאמר ימים יוצרו ולא אחד בהם הרי כסא שלם והשם שלם ביום השבת זה שסדרו רבותינו ז"ל ביום השביעי נתעלה וישב על כסא כבודו כי ביום השבת נשלם לחתום בפעולתו שם וככה יחד ובא' שהוא כנגד ז' נשלם ה"ה וי' במנין הא"לפ ביתות אהי"ה יהו"ה התום במעש' ב' שמות אותיות השם הו"י נותנים לאותיות נשמה הוא קו"ל ורו"ם ודרו"ם כשאמר הבורא יהי אור ויהי אור הרי נשמה באותיות לעולם שמו הגדול הוא הו"י כשברא הבורא נשמה באדם ויפח באפיו נשמת חיים אמר ויהי האדם לנפש חיה וזהו שנאמר כי בי"ה ה' צור עולמים נר עולמים כי אמר יהי או ל ויהי אור יהי הוא י"ה פנים ואחור נמצא אותיו' שמו הגדול נשמה לאדם ולעול' ולמעלת התורה אותיות שמותן אהיה יהו"ה אהו"י אהי"ה עתיד יהו"ה הוא אהו"י עבד הוי הכ הרוקיו' ההופכ' המיני העומד' לעבר ולעתיד לזכר ולנקבה ו' הו"ה י' יהי"ה י' איש ה' אשה עוד נוספים אמות לאדינו יתברך שמו אלהים חיים אחד קדוש שמו נמלאו חיים קדוש נוספים על יהו"י לכן את כל אלה מקודשים בכבוד ובמעשה אחד ראשון יחיד לעשר ספי' אלף קודש דלית קידש כי אבג"ד עולין י' ואח"כ ו"ה הרי אותיות השם חתומות אחר הספירה אבג"ד התם יה"ו לכבוד שמו הנקרא בשלש קריאות הי"ה הו"ה ויהי"ה וזה"ט עולין למנין ג' ספי' במנין ע"ר וחתם את משמו י' הרי שהתם תחלה א' מאמת וסוף י' ובאמצע ה"ו אהו"י להגיד אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלהים לפל הספי' להיות אחת בעשר שלפניה כמו שכפלת וזה"ט ג' ספי' בספי' שלפניהם הרי יפ"י יכל"מ וחתם בזות נ' אות משמו אדנ"י והוא משמו הגדול יה"ו שבו יחיה המתים שעפ"ז עולין לג' מאות אחב כלפניהם התם בזות משמו ק' קרש"ה עולין לף עשר כפי' כלפניהם קראו אלף להיות שם המנין ההתימה כי אלף קדוש בכבוד לשם המיוחד הרי כל הספירות מעידות על יחוד האחד כי הם ההומות לאחד עשר ולאחריו ג' כמנין אחד שהוא י"ג ומנין ראשון נקרא א' ומנין אחרון נקרא אלף וא' עולה אחד להגיד שהאחד ראשון ואחרון הושיב א' ראשון ולאחר שלשה עשרה הושיב א' ואחר מ' סדר שלש עשר עד ת' אמת נשלם למנין א' י"ג זהו שיסד הקליר אמת הותמו להודיע שהוא אחד אבג"ד עד מ"ס י"ג אותיות שנקס"ע וכו' הרי י"ג אותיות אחר מ' פשוטה הרי שמושיב אמת הראשון ואחרון ותוך להודות אחד ברוך הוא ה"ו שם י"א ה' כנגד ה' וברית יחיד באמצע על ככה הושיבן מופלג' ככדר הסדר זה מנין השם י"ה

לכן

לכן ח' קדוש כי סיום מכין ה' בו אחר חתימות הט' אותיות משמו קדושות לשמו כמלאו כמו אדנ"י אלהים ה' אחד אלהים חיים קדוש אמיתי דכתיב והשמע אחד קדוש מדבר אל שדי כי ל' עולה של ג ספי' ס' קדוש שעולה עשר ספי' של ל' עשר שמות קדושים ליוצרנו לעש' ספי' אני אדנ"י אל שדי אלהים חיים קדוש אתה אחד · אמר רבי עקיבא ג' אמות אמ"ש כנגד אב"ג וכנגד אש מים רוח וכנגד שם וה"ו וכנגד אחד שכתוב בקריאת שמע שישראל מאריכין בו וכן אמרו ז"ל למה אנו מאריכין בד' של אחד כדי להמליך לבורא יתברך שמו בשמים ובארץ ובארבע רוחות העולם וכן כתוב בהבראם והוא שם הבורא וע"כ אמר דוד המלך עליו השלום בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם ועוד אמר על עובדי ע"ז לא יהגו בגרונם וה"א הם אותיות הגרון וה"א בגי' ו' כנגד אב"ג שהם תחלת שם בנמ"ב והוא שם המפור' שפירש רב האי גאון בנו של ר' שרירא הגאון שיוצא מן ב' של בראשית עד ה' מן ובהו וזה הפסוק הוא תחילת בריאות העולם ואב"ג הוא תחלת אותיות מן התורה ועולין ו' אב"ג בא"ת ב"ש תו"ר תז"ר ותז"ר בגי' עולה מלפ"ך מלפ"ך ואלו ג' חוזר באתב"ש ג"פ יהו"ה והם הי"ה הו"ה ויהי"ה אות באות בל זה הכם אותות אחד שהוא ה' אחד במילוי ובדא כנגד תשבון ה"א שמים וארץ חמה ולבנה כוכבים והים הרי ו' לדיעגת לבן שחור תכלת ירוק אדום וכרכום הרי ו' עוד כמה מלות לנו בו' מתן תורה בו' בסיון ועכוי כנה ו' סוכה ו' לולב ו' כמנוענין בג' פסיעות שלום לימין ושלום לשמאל והשתחוה הרי ו' לוחות אבנים ו' טפחים באורך ובדוחב שרפים שש כנפים שבט ו' קני המנורה וטלית פנים ואחור וד' כנפות הרי ו' והשם בליתוף עולה כסדר הזה יה"ו ית"ה הי"ו הו"י וי"ה וה"י הרי ו' וכל זה מכח ה"א במילוי שעולה בגי' ו' ו"ו במילוי כזה הרי י"ב כנגד י"ב אותיות שהם בגי' יהו"ה יהו"ה יהו"ה אלא בנגד שם שדי כי באות שין יש סוד גדול ובה נברא העולם כמו שאמר ישעיה הנביא ע"ה כל הנקרא בשמי וגו' ובו שים בו שם של בורא ב"פ יהו"ה באתב"ש מלפ"ך שעולה בגי' שי"ן והוא שין של תפלין כי הוא מדת הרחמים וב' מבראשית היא גדולה מכל ביתין בעבור שהיא בריאת עולם ושין משיר השירים היא גדולה מכל השינ"ן שכך אמרו רבותינו כל הכתובים קודש ושיר השירים קודש קדשים וב' באתב"ש שין ושין עולה מלפ"ך וא"ת שנבראת במדת הדין של שכתוב ברא אלהים אלהים מדת הדין בי אלהים הוא דין זה לא יתכן כי במחשבה עלה לברוא במדת הדין ראה שאין העולם מתקיים ושתף מדת הרחמים וטעם יש בדבר בר"ה שהוא יום הדין אנו מתפללין בגבורות שכר יצורין לחיים ברחמי"ם בגי' מלפ"ך מלפ"ך באות ב"ש יהו"ה וכן בקיב בפ' בראשית ביום עשות ה' אלהים ארץ ושמים קידם מה"ר ואח"כ מדה"ד ובאות השין בה ג' ענפים בולטות והוא מגד א' של תפלין ואלו ג' ענפים הם בנגד ג' הויו"ת היה הוה ויהית שהם בלות ג' פעמים יהו"ה ובשין מגד אחר ד' ענפים בולטים ג' שוקעת כדי שיהא בשוה ג' שוקעת וג' בולטות בב' לדדין ולפי זה בשין א' ג' בולטים וג' שוקעת הרי ה' זה ענפה ש ומלד אחד בשין ד' בולטות וג' שוקעת בגי' ז' ווו בורכה ש"ד בגי' מלפ"ך ... שהוא ב' אותיות לד' ענפ ס וג' וב' וד' וג' עולין י"ב י"ב אותיות יש בג' הויות וסימנך וב"י באתב"ש שם ועל זה אמר הכתוב וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך אלו תפילין של ראש ומה שאמר ה' עליך זה השם תקן אותו לד' פרשיות מד' בתים של תפילין כבר פירשתי לך השם שלהתקין ועתה אפרש לך הד' והי' כי יש בכן סוד לאין תכלית כי ד"י בגי' ט"ה אותיות שבשם כוז"ו במוכס"ז כוז"ו הם ט"ה והאותיות לפנים בא"ב הם ה' אלהינו ה' וכותבין אותם אחורי המזוזה כנגד אלו ג' שמות ומכאן יש לי לפרש ד' לבד וי' לבד וזו בהיא ד' כי בקשר של תפלין כנגד האומר יש ב' דלתין זו כנגד עקידת של יצחק שנעקד לעשות רצון הבורא ... ב' דלתי"ן עולין ח' והם ח' ימים

לברית

לברית מילה כי יצחק הי' בן הח' לח' ימים לברית מילה וכל שנכנס לח' ימים לברית עליו להניח תפילין
וכן כתוב וימל אברהם את יצחק בנו בן שמונת ימים ולמה לזה לח' ימים עבור כי מיום שנברא העולם
עד יום ז' שהיא שבת לא נתקיים הפסוק וזאת רות ביני ובין בני ישראל אות היא לעולם ועל ברית
המילה כתיב והיה לאות בבשרכם ביני וביניכם והוא לקח ז' ולכן נתן ח' ולא יש אות בנתיים וז"ח עולה
י"ה ועל כן כתיב כי בי"ה ה' צור עולמים ופי' כי י"ה ה' צר עולמים עולם הגדול הוא שבת בעבור
שכתוב אות היא לעולם ועולם השפל אנחנו כמו שכתוב דור הולך ודור בא וגו' וב' דלתי"ן מלמטה שהן ח'
רמז על המילה בני' המעור שהוא מקיים מלות התורה ית' · פירשתי לך הד' ועתה אפרש הי' משד"י זה האות
הח' משם של התורה והוא משם בן ד' אותיות ויש בה קדושה ועל כן המליך אות י' כי יש בה סוד כל
התורה ויש בה העלמות מד' אותיות השם ומעלות דרגות שלפרש לפנים וזאת
האות מסר הבורא לאברהם ע"ה כשאמר אני הנה בריתי אתך זאת אות ברית מילה כשהעטרה היא
מגולה הוא דומה לי' על כן ולאלאיו התם באות ברית קודש וזו יש קדושה גדולה כי כשהיא קטנה עולה י'
וכשהיא במילוי עולה ד' וכ"ף במילוי עולה ק' שהיא קדושה והעלמות הבורא ית"ש והוא מן יו"ד ה"א וא"ו
ה"א כי מלואם לבד הם ו"ד א' א"ו א' עולה בגימטריא ח"י וזה נמסר לנו בזכות אברהם אבינו ובזכות
יצחק ע"ה עקרה ברכות מילה וח' לח' ימים וח"י בא"ת ב"ש ס"ס עולה בגי' ק' והיא הקדושה וכל התורה
ז"ך אותיות וז"ך בא"ת ב"ש ע"ל ועל זה אמר דוד המלך ע"ה נאום הגבר הוקם על וע"ל עולה ק' ·
והנה כמו כן בשם יהודי לכל אחד בשמו שעולה ק' והנה התעלמות של קדושת הבורא נגלית לנו כי
קדושת של הבורא בתורה וביהודי ובברית ועל כן נקרא ישראל גוי קדוש לפני השם ובעבור זה ניתנה
בי' דברות וזה שאמר במסכת אבות בעשרה מאמרות נברא העולם · ועוד אמר דוד המלך ע"ה
ה' שומר את גרים · פירש"י מחשב הבורא את הגרים כאלו קיימו כל התורה כולה מאל"ף ועד תי"ו ·
ועוד מה שכתוב בתורה בכל מקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך אבו"א בגימטריא י' ומא'
ועד י' יש י' אותיות שעולין שכינה בגימטריא א' פעם א' א' ב' פעמים ב' ד' ג' פעמים ג' ט' ד'
פעמים ד' י"ו ה' פעמים ה' כ"ה ו' פעמים ו' ל"ו ז' פעמים ז' מ"ט ח' פעמים ח' ס"ד ט' פעמים
ט' פ"א י' פעמים י' הרי ק' הכל עולה שכינה · ומה שכתוב והיה לאות על ידכה פי' כי כל
מה שכתוב בתפילין של ראש בד' בתים הוא כתוב בתפילין של יד בבית א' בעבור שהוא יוד וכ"ה פי' כי
מן שמע עד ד' של אחד יש כ"ה אותיות · וזה שהבטיח הבורא לאברהם ואמר לו כה יהיה זרעך
ומה שכתוב בה"א בראשית משמת ימי בראשית יש גלגל קבוע ברקיע ובו י"ב מזלות וז' כוכבי לכת של"ם
חנכ"ל והוא עם אלו עולין גימטריא כ"ה כך תמצא ביצחק ויצחק ביעקב ויעקב בי"ב שבטים ויהיו
כ"ה אחיך י' מברית מילה ואברהם שקבלה בראש ויצחק ויעקב הרי לך י"ג וי"ב שבטים עולה כ"ה
ועל כן אמר הבורא כ"ה יהיה זרעך וז' שהוא יום השבת וח' לשמונה וי' מברית מילה עולה כ"ה
וע"כ מסר לישראל שבת כמו שכתוב ושמרו בני ישראל את השבת ולא לאומות העולם שאין להם סימן ח"י
ומה שכתוב בתורה כי יד על כס י"ה פירש"י ע"ה שאין הכסא שלם ואין השם שלם עד שיקח נקמה
מעמלק ולא פי' מה כחו יש בחסרונו אבל פי' ר' שמעון הגדול שם יקרא ככתיבתו מחליו התמלא תיבתו
וזה העיקר חלי השם פשוט י"ה ובמלואו י"ה עולה בגימטריא יהו"ה ולאומות העולם הוא חסר אבל לישראל
אינו חסר י"ה חלי השם פשוט ובמילוי ו"ו ה"א שהוא העלמת השם בגימטריא ח"י וזה פי' יו"ד ה"א חלי השם
נגלה

נגלה וי"ו ה"א חלי השם נעלם שהוא ה"י ונון הנעלם מתמלא הנגלה ונשפע שיהא וי"ו ה"א שהן א"י נעלם עד שינקום.. מעמלק :

שליש אמות אמ"ש כנגד שדי זה השם נמסר לנו בזכות ג' אבות וכן כתיב וזכרתי את בריתי יעקב ואף את בריתי יצחק ואף את בריתי אברהם אזכור והארץ אזכור סופי תיבות מג' אבות בא"ת ב"ש שדי ב' מיעקב הוא שי"ן של תפילין . וק' של יצחק הוא ד' של קשר כנגד הלוחר שכתוב ויעקוד את יצחק בנו וגו' ומ' מאברהם היא י' והוא ברית מילה שכתוב ואברהם בן צ"ט שנה בהמולו ושם אמר לו הנה בריתי אתך וע"כ שדי מג' אבות :

סוד שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד קשה לי הא' שפסוק בראשית י' תיבות וכן פסוק אנכי ה' אלהיך ובאו להרמיז ז' ספי' אשר מהם כל הנבראים וכן התורה ניתנה בז' קולות א"כ פסוק שמורה על יחוד למה בא ששה תיבות והאומר כי תיבה שביעית בא ברמז כנגד העי"ן והד' לא אמר כלום ולמה תבוא ברמז ולא בפי' כחבירו הנזכרים והמבין סוד משל לבת מלך שהריחה ליקי קדרה יבין זה ׃

סוד ק"ש על מטתו צריך לקרות ק"ש פ' ראשונה ואח"כ יאמר הברכה שסדרו חכמי האמת וזה נוסחה ׃ בא"י אלהינו מלך העולם המפיל חבלי שינה על עיני ותנומה על עפעפי ומאיר לאישון בת עין ויהי רצון מלפניך שתצילנו מיצ"הר ומפגע רע ואל יבהלוני חלומות רעים ולא הרהורים רעים ותהיה מטתי שלימה לפניך ותעמידני ממנה לחיים ולשלום והאירה עיני פן אישן המות בא"י המאיר לעולם כלו בכבודו ׃ טרם כל דבר נקדים הקדמה אשר ממנה יתבאר דרוש חבלי שינה ׃ כתוב במדרש שוחר טוב אפפוני חבלי מות בד' מלכיות הכתוב מדבר אפפוני חבלי מות זו בבל ונחלי בליעל יבעתוני זו מדי. חבלי שאול סבבוני זו יון קדמוני מוקשי מות זו אדום ולמה כתוב בראשונה ובאחרונה מות לפי שזו החריבה בית ראשון וזו החריבה בית שני עכ"ל ׃ התבונן במדרש הזה כי חבלי מות הם מדת הדין וכבר ידעת ד' מלכיות אנה רומזים וא"כ יהי' פי' המפיל חבלי שינה על עיני כלומר מדת שהוא אדון השמטה תתפשט על עיני שהם ז"ם הנקראים עיני ה' משוטטות בכל הארץ ומאיר לאישון בת עין הוא העיגול אשר בין הראות ואישון הוא האדם הנראה בתוך העיגול הנקרא בת עין והנה קרא המדה האחרונה אישון בת עין לדמיון כפלא כי הוא אשר ממנה יצא אור לכל השפלים ובזה נראה האיש שהיא הת"ת ולא יפרד ממנה אם לא שיכנסו החיצונים בינה ובינו וכן בעין הגשמי לעולם לא יחסר תבנית האיש מתוכה כ"א שיבאו מקרים לעין ומפני שמלכות ממשלתה בלילה לכן אמר המאיר לאישון בת עין כלומר הנותן לה כח והארה בזמן ממשלתה לפעול פעולתה ומפני כי היא פועלת דין ומתפשטין שלוחיה בעולם ולכן היתה הבקשה מבעל הרצון שיצילהו מיצ"הר הנשפע מאדון השמטה ומפגע רע שמא"ל ותגיעור ולילית אשר מהם בלהות וחלומות רעים והרהורים רעים בפגעם ברוחו ובנשמתו ׃ בעת עלותה לבדק באור העליון ואמר ותהא מטתי שלימה לפניך כלומר מטתי המורגשת תהא נוכח המטה השלימה שהוא מלכות העומדת לפניך ת"ת ותעמידני ממנה לחיים ולשלום כלומר ממטה השלימה שהיא לחיים ולשלום כלומר שהיא מקבלת ממדת חי עולמים והשלום שהוא צ"ע והאירה עיני כלומר הסיר חבלי שינה מן ספי' הנקראת שינת מות בא"י כח"ב המאיר לעולם כולו בכבודו כלומר הנותן אור למדת עולם והיא נקראת כבודו והכבוד נושא השפל וזהו הנרצה בכוונת ברכה זו ויש מוסיפין עליה פסוקים כדאמרינן ר' יהושע מסדר להאי קרא וגומר :

בא"י אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו על נטילת ידים · סוד ברכת ענ"י יש בברכה זו י"ג תיבות כנגד י"ג מכילאן דרחמי לפי שבברכה זו נפתחים מכילאן דרחמי בנשיאות ידיו למעלה ולכן נתקנו בה י"ג תיבות וכוונתה כן הוא בא"י כח"ב שהיא אלהינו ומלך על העולם שהוא ז"ם וקדשנו במצותיו אלה שאנו עושים וע"י אותם המצות אנו מתקדשים במעלת הרוחניות כמו מצות נטילת ידים שאנו נושאים אצבעותינו למעלה ובזה נפתחו הצינורות והמצות העליונות מתמלאות שפע וברכה ואז ע"י אנו מתקדשים · ומלת אשר עולה אך בחשבון גדול ואך בחשבון הפשוט עולה אהי"ה ובזה הרמיז על פתיחת שער י"ג מכילאן וד"ו : בא"י אלהינו מלך העולם אשר יצר את האדם בחכמה וברא בו נקבים נקבים חלולים חלולים גלוי וידוע לפני כסא כבודך שאם יפתח א' מהם או יסתם א' מהם א"א להתקיים ולעמוד לפניך אפי' שעה א' בא"י רופא כל בשר ומפליא לעשות · הברכה זו יש בה נגלה ונסתר הנסתר אשר שהוא אהי"ה גבר על הבינ"ה שיברא את האדם העליון בחכמה עילא' וברא בו כלומר באדם העליון נקבים חלולים לקבל מצינורות ל"ב נתיבות והמ"ם שערי בינה וע"ב גשרים ומ"ב גאלי אש מגבורה ובו י"ב גבולי אלכסונים נפתחים לעת הצורך ואם נפתח אחד מהם שלא לצורך או נסתם א"א להתקיים לא בעליונים ולא בתחתונים ולכן אוי ואבוי לנפשי בעלי השמות המבריחי' למקשה לילד שתלד קודם בא זמנה כי אותם י"ב גבולי אלכסונים מתחלקים ובם תמצא עובר ועובי וכן שאר מיני תמורות ואם הבריח ללדת הילד קודם פתיחת אלכסונו אתה מחליף תולדו והופכו מטוב לרע או ההפך וזהו אמרו שאם יפתח א' מהם וכו' אפי' שעה אחת כדכתיב הרף ממני ואשמידם וכן הניחה לי ויחר אפי בהם ואכלה אותם כרגע ותרגם בשעה וטעמו שיפתח אחד מגבולי אלכסונים שלא בעתו להשפיע מצד הגבורה והנה כלים בשעה אחת רופא חולי כל בשר כלומר מדת הבינ"ה ומפליא לעשות בעליונים ומזה בא בתחתונים :

בא"י המחזיר נשמות לפגרים מתים · ברכה זו נתקנה באופן זה כאשר אומר שירש וקבלה בידינו כי כאשר ישן האדם נפשו המשכלת יוצאת ממנו והוא נשאר עם נפשו הבהמיות וישן והנפש המשכלת מוכנת לקבל טובות או רעות כפי התקרבותה אל מדת מלכו"ת ואלה הם החלומות בחלום האדם כפי גזירות עליוני' טובות או רעות ובשובו אל גופו לפעמים ידמה בדרך שובו אנשים ומתים או דברים מבהילים ולזה בהקיצו משנתו זוכר האנשים שראה אשר משגה לא כיון אותם בהקיץ ועל חזרת נפשו אליו תקנו לברך בא"י המחזיר וכו' כי הגוף הי' כמו פגר כלומר הנשמה המשכלת בהיותה שקועה בשינה והוא כוונת הברכה בא"י כח"ב המחזיר נשמות המופקדות ביד העטרה שנא' בידך אפקיד רוחי וסוד הענין נרמז בפסוק דבר אתה עמנו ואל ידבר עמנו אלהים פן נמות והטעם פן נמות עוד כאשר מתנו כ"א לא מתנו מקודם איך יפחידו מקול אלהים חיים שימותו אלא פחדו שלא יקרה להם כאשר קרה להם מתחלה ולא שמתו מיתת הגוף רק נפשם המשכלת פרחה מהם והגוף היה חי בנפשו הבהמית ונשארו כמו ישינים ואדון יחיד אל מלך נאמן החזיר נשמתן בגוף וחיו חי נפש המשכלת וזהו שיסד הפייט והטיב בחסדיו נשמות לפגרים מתים ולא אמר למתים אלא לפגרים כי פגר ענין חסרון כנתו' אשר פגרו כלומר נחסרו כי הם לא הי' מתים בגופם רק חסרי' נשמתן וכן כל אדם בלילה :

סוד ברכת אשר נתן לשכוי בינה וכו' בא"י אשר נתן לשכוי בינה להבחין בין יום ובין לילה · דע כי כל הדברים הגשמיים בשלשה חלק המציאות יש להם שורש ומבוא ביחוד וכאשר פירשנו והנה

בעולם השפל כד' המרכבות שהם "רומש "צומח "חי "מדבר יש כנגדם ביחוד רמזים והנה השכוי שהוא התרנגול דוגמתו הוא מדת יסו"ד ולו הבינה ולביאור זה אומר דע שמחצות והילך כנסת ישראל אומרת שירה להקב"ה ואז קריאת הגבר וזה הקול של גבר הוא הקול הנאצל מן הקריאה של מעלה שאותה הקריאה מיסוד לדחות שפע הפחד שלא לרדת עוד אל בת עינו ולכן תיכף בשמעו קול השכוי יברך ברכה זו לעזור ליסוד עולם לדחות מהעטרה כל הדינים :

סוד הברכות אחר סודרו על סדר עולם ואנחנו כדאים כסדר שסדרו בתלמוד בפ' הרואה ואח"כ נגלה סודם וזה סדרן : גרסינן בברכות בפ' הרואה כי מתער משנתיה לימא אלהי נשמה עד לפגרים מתים כבר פי' סודו · כי שמע קול תרנגולתא לימא בא"י אשר נתן לשכוי וכו' כבר פי' סודו · כי לביש לימא ברוך מלביש ערומים והטעם כי כנסת ישראל וכל חיילותיה היו ערומים מן הרחמים עד קרות הגבר לכן יברך אחר קרות הגבר מלביש ערומים · כי מנח ידי' על עיני' לימא פוקח עורים והטעם לפי שהביטול הרחמים מהעטרה היה כמו עוורת כמו מלת אלהים כשתביר מתנו "ה השאר אל"ס כן הדבר בכאן כי הספי' נקראו עיני ה' ככתוב שבעה אלה עיני ה' ובהעדר הרחמים מהם הין כעורים ולכן באה הברכה בפ"ע · עוד גרסינן כי תריץ ויתיב לימא ברוך מתיר אסורים והטעם כי בהיות אחר השמטה שופע דינו האוקים כל הספירות הם במאסר ואין להם כח ובהסתלקו הותרו מאסרם ולכן באה הברכה בזה הלשון וכי תריץ ויתיב כלומר שהאדון מן השמטה ישב על מקומו והם חזרו לקבל מן הרחמים כאלו יצאו ממאסר וזה סוד אמרו מלך אסור ברהטים : עוד שם וכי זקיף לימא זוקף כפופים והטעם כי אחרי שהותרו ממאסר זוקפים לקבל הרחמים מבעל הרחמים · עוד שם כי נחית על ארעא לימא בא"י רוקע הארץ על המים והטעם כי כשיורד השפע מאדון הרחמים על הארץ העליונה היא צפה על המים מימי החסד והרחמים · עוד שם וכי סיים מסאניה לימא שעשה לי כל צרכי דע כי ההליכה ממקום למקום לתקן מלאכתו וצרכיו הוא ברגלים ורגלי המרכבה הם ד' עם המלכות ומאחר שכבר קשרה עם הברותה הבא נעשה לה כל צרכי' : עוד שם וכי מסגי לימא המכין מצעדי גבר ידעת במה שקדם כי יסוד עולם הנק' גבר ומצעדיו הם חס"ד ות"ת ב"ינה והנה שבה העטרה ליושנה · עוד שם ואי אסיר המיניה וכו' לימא אוזר ישראל בגבורה ידעת סוד הכתוב באמרו ממראה מתניו ולמעלה וממראה מתניו ולמטה וכוח האדם העליון החלק בה' ספירות העליונות ובה' ספירות התחתונות והוא האזור במתניו והוא הנק' ישראל שבא ונאזר בגבורה אדון השמטה עד חלוקו שהוא ממראה מתניו ולמעלה ואח"כ נעטר בעטרתו בתפארתו ממראה מתניו ולמטה ולכן בסמך אליו עוטר ישראל בתפארה וזה אמרו וכי פריס סודרי' על רישי' וכבר ידעת מספר הבהיר שמדת ת"ת נק' ראש מפסוק וכובע ישועה בראשו וכן ראש דברך אמת וזה אמרם ז"ל משמורה ג' אשה מספרת עם בעלה ותינוק יונק משדי אמו · עוד שם וכי משי ידי' מברך ענ"י וכבר ביארנו סודו עוד שם וכי משי אנפי' לימא המעביר שינה וכו' וכבר ביארנו סודו השינה והעברה מן עיניים זה הסדר הנכתב בתלמוד ועליו יש לסמוך ולא הסדורים המבולבלים כי הם ידעו סדר העולם העליון והתחתון כי קבלו מן הנביאים אשר עמדו בסוד ה' : עוד סדרו ג' ברכות שלא עשני עבד ושלא עשני אשה ושלא עשני גוי והג' ברכות אלו סודם יבואר בעזרת השם בחיבורים אחרים · ובארץ אשכנז בסידוריהם יש ברכה אחת הנותן ליעף כח ולא ידעתי מאין לקחו נוסח זה הברכה כי כוונת הברכה היא על כ"י המקבלת משם ישראל הנק' כה אדנ"י וכבר ידעת כי עד חצות הלילה הי' בשפע עליה מדת הדין הקשה

והיתה

והיתה עייפה כדכתיב עייפה נפשי להורגים ואחר הלות הלילה היא מתחברת בסוד הנשיקה ולכן מברכים לעורר האהבה ואומרים ברוך הנותן ליעף כח כלומר שהיא עייפה מנה הדין נותן לה מדת הכח שהיא הת"ת כדכתיב ועתה יגדל נא כח אדנ"י וד"ל והבן היטב :

סוד ציצית דע כי הטלית רומז בחכמה עילאה והיינו דקאמרינן מלמד שנתעטף הקב"ה בטלית לבנה וכבר בארנו שהקב"ה הנזכר פה הוא הבינה והטלית הוא החכמה וכנפיה הם ד' כתרות וזהו הטלית העליון ואולם הטלית האמצעי הוא ת"ת וכנפיו הוא בעצמה וגלה הוד ויסוד והציצית היא העטרה ולכן הבדוהו בד' כנפות הנזכרים להיות האוהל אחד ובציצית הד' ל"ב חוטין אשר הין רשומים בחכמה ובראו בת"ת ומתני לעטרה הנקרא ל"ב ונקראה ציצית וכבר הקדמונו כמה פעמים שכל זמן שמיחד העטרה למעלה בספירות ברמוזים הנזכרים בזה מ"מ חוזר ונותן לה רמז בפני עצמה ולכן אע"פ שהרמיזה בנותנו ציצית על הכנפים חזר והרמיזה בפני עצמה בפתיל תכלת כי היא נקראת תכלת לפי שהוא מכלה כל עובדי עבירה והיא אשר כלתה כל בכורי מצרים והו טעם וראית אותו כלומר תיראו אותו איך היא מכלה הרשעים ואתו בגי' זהו השכינה אחד יותר להורות על היחוד וטעם שאין התכלת מעכב את הלבן לפי שהיא כלולה עם היחוד בלא תכלית והתכלת אינה אלא לעדות עליו ודע זה :

וטעם אריכות הציצית כפל לפאות מן הגדיל לפי שהציצית רומז אל ל"ב נתיבות ול"ב נתיבות רומזים אליה והיא מקבלת מד' כנפות שהם תנה"י והופעת על בניה המברכים אותה ע"כ הציצית ארוכות להורות על השפע הבא ממנה לפניה וטעם ה' קשרים נגד ה' ספירות התחתונות שנקשרו עמהם וכל קשר כפול להורות על קשר ה' ראשונות באחרונות וטעם ח' חוטין ד' כנגד ד' כטעם הפרשיות של תפילין ד' בראש וד' ביד · ובזמן התכלת היה מרבה בלבן בכל בחיטותיו כדי לכבות האש הגדולה השופע בה והטעם שהציצית מעכבת זו את זו לפי שאפילו כנף אחד חסר הוי קלילה וטעם על ד' למעט ג' ולא ה' כי נג' תמעט כנפות הארץ העליונה ובה' מוסיף למעלה :

וטעם פסול קלא אילן והתיר דם חלזון כתב בעל גדור ז"ל ר' מאי תכלת ומאי קלא אילן א"ל בני ידעת מהו הים שהתכלת יוצא מהם א"ל הים היא הכלה והדג הם הימים העליונים ויוצאים ובאים והים התחתונה היא כ"י ולא נתבטל כל דין מו' ימי בראשית וזה הדג עולה מן הים ותיכף שיוצא בארץ הולך ונתקע בארץ ונברש שם וראשו בחוץ ושוחטים אותו ולוקחים אותו הדם שצובעים בו התכלת והוא הדוגמא אבל קלא אילן אינו יוצא מן הים רק מהאדמה ההיצונית ע"כ סורו טמא קרא לו עכ"ל ואני המעתיק ולא אבין · והלא תכלת נקרא ג"כ אדמה וארץ ועפר וגן ה' ולשם כל נטיעות נטעו ולמה יפסיל קלא אילן שהוא מגדולי ארץ האמנם יש לנו סוד בזה והאוכל ה' יבואו · תימא רב קטינה היאך היה לובש בגד של ד' כנפות ולא היה מטיל בו ציצית ואף כי אמרינן שציצית חובת מנא · וא"כ כשיש לו בגד של ד' כנפות למה לא יטיל בו ציצי' וכנראה שהיה מזיד בדבר שהשיב למלאך עכשיתו לענשה נתחזקה מזמינו שהיה הייב בציצית רק שאין עונשין העשה פוטר לעצמו וכלע"ד הפשט להשיב כי לעולם הדין ופרדל אין להם ד' כנפות והמלאך אמר לו שהיה לו לחזור אחר ציצית והוא השיבו אפי' כפי סברתך שהיה לי לחזור אחר ציצית ואני לא חזרתי וכי ענשים וכו' ואמנו יוכיח שהיה כחו במדת ציצית כי קטינה אותיות קטן א"ה והיא מדה אהרונה כי י"ה של יהו"ה רומזת לת"ת וי"ה של אדנ"י רומזת למלכות וא"כ מסברא זו היה לו לחזור אחר ציצית אף כי היא מלות עשה · תימא מאחר שתפילין של יד רומזת למדת דוד · וציצית ג"כ רומז אליה . למה ציצית מעומד · ותפילין של יד

מיושב ותלמוד קדושה מן מצוה בק"ו וסוד הדבר נתבאר בסוד הקדושה וזה כי הציצית קבלת עול מלכות ביום הנקרא עול מלכות שמים וא"כ צריך להעטותה ברחמים ולכן בעמידה דומיא דקדושה כאשר פירשנו אבל תפילין של יד הם השפעת ד' ספירות אליה מה שיש לה יהיה דין או רחמים והיא מקבלת מהם ולכן תהיה מיושב וסימנ' ואתה קדוש יושב תהלות ישראל :

סוד באתי לגני אחותי כלה אכלתי יערי עם דבשי שתו ושכרו דודים באתי ת"ת לגני ע"ט דבור מדת יעק' אחותי כלה מדת דוד אכלתי יערי זו תפלת יוצר ומיושב כאכילה דבשי זה ק"ש ייני זה תפלה בג' האבות וקדושת השם וחלבי הם ג' האחרונות אכלו רעים כיתות העליונים שתו ושכרו דודים התחתונים מה נראה ג"כ שהסדרים אשר הם מיושב ראוים היות מיושב כדי להדביק ת"ת ישראל בשכינת עוזו · והנשים פטורות מציצית ועשיתו : ומגדת אשת ר' חנינא בן דוסא יש לה סוד וסודה כסוד לויתן ובת זוגו שהרג את הנקבה ומלחה לצדיקים לעתיד לבא וסוד הדבר שפרש הזכר וצין הנקבה ולבאר זה כאשר אמר רב"י הם נותי' יד בארץ הרומז לחסד הנקרא עין הנינא הוא ת"ת ישראל המטה כלפי חס"ד בן בגי' כ"ב שהיא כפול שם ב"ד ירמוז עליו ועל משך הו' דוסא בגי' יה"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א והם רומזים לחכמה ובינה והאיבה והרגז הנ' שנמרא הוא הבינה והדג היוצא הם ז"ס וכן ד"ג בגי' הכי הוי · והים הגדול הוא הבינה אשר משנה יונה הדג הקוא והחזירו הת"ת לארגו והטמינו בים ש"ת יען שהכתו בגלות ולעתיד יתנהו לאשתו ע"ט והיא ע"ט תתנה לצדיקים הת"ן בגי' תכלת תתן לצדיקים כלומר שישיגו בחבור התכלת עם הציצית · וזהו הסוד נעלם בסוד לויתן וסוד הבד ודע זה : דע כי הנעלם מן הציצית עולה דם כינד לד"י הי"ו והטעם שהציצית כבא כתבנו בסודה שהוא להשפיע הרחמים מהבינה למלכות להשקיט מדת הדין ומי שאין לובש טלית הוא סוכב דב כלומר מרבה הדין ודמו ישפך כי תפגע בו מדת הדין ואם תחליף הציצית בא"ת ב"ש יעלה בגמט"א שעולה חשבונו כ"א והוא רמז למה שנאמר אל נא רפא נא לה · והרמז למדת הת"ת להודיעך שכל המצבים ע תהי' רפאות לשריך ושקוי לעצמותיך :

סוד למה שמה התורה התכלת בציצית וצותה לראותה בזכירות המצות דע כי התכלת רומז לתכלית הצבעים וכשמו כן הוא והיא המדה האחרונה הנוקמת נקם ברית ולכן צוה את בני ישראל לראות אותו בזכירת המצות כלומר אם לא תשמרו את מצות ה' אלהיכם הנה רצועה שתלקו בה ולכן בקיומם המצות לא יפחדו מן רצועה ההיא המכה לכל עבריין ודמיון זה כדוגמא נחש הנחשת שמדרך הטבע היו הולך בהביטו אליו שימות רק היתה הכוונה שיביטו אליו ויזכיר עונו וישוב אל ה' וירחמהו. ואם לא הרם הנחש ההוא בעלמא תהיה לו הנקמה ודע זה :

סוד התפילין התפלין יש בהם ד' פרשיות והם קדש לי כל בכור והיה כי יביאך שמע והיה אם שמוע וסודם קדש לי כל בכור נגד החכמה והיה נגד הבינה שמע חס"ד והיה אם שמוע גבורה ולכן מונחים בד' בתים וידוע כי ת"ת הוא הראש והוא המקבל שפע וברכה מאלו הד' ספירות ולכן אמרו כי הקב"ה מניח תפלין וסימנך תפלה למשה איש האלהים ואלו הם תפילין של ראש ומהם תפילין של יד הם קדש ת"ת והיה כנ"א שמע יסוד והיה אם שמוע הו"ד והם בבית אחד ומשפיעים למלכות ומפני כי תפארת קבלה מן ד' וחלקה עד לד' ולכן היא כתובה בד' בתים אבל מלכו"ת קבלה מד' ועמדה מלאת ולא היא כתובה בבית אחד וסימנך תפלה לעני ודע כי תפילין של ראש נקראים קדושה התורה כי ממקום רם ונשא באים ורומזים אליהם מה שא"כ בתפלין של יד ומכאן תבין טעם האות בין תפילין לתפילין (יען כי הדבקה אהבה

אח

את יעקב ולכן רבקה והו"ה עולים חשבונם ישראל וכן יעקב ויהוה עולים ישר"אל וזהו סוד לא יקרא שמך יעקב בחסרון כרחמי' כ"א ישרא שבו יעקב ויהו"ה כ"מ) התפילין נכתב' על עור בהמה טהור' כי בהמות הטהור' הם רומזות באילן הפנימי' וצריכין עבוד לשמן לפי שהמלכות היא הכותבת והמפרשת כל כתרי הספירות וכל מעשי' בכונ' ורצון ולכן ראוי שנתיחדו אליה ונכתבת לצד הבשר כי צד הבשר הוא נסתר ותפילין רומזים למקום הנסתר ע"כ ראוי שיכתוב הנסתר לצד הנסתר וכל אות שנפסדה וחזר ונתקן פסול לפי שאין קטיגור נעשה סניגור יעשה השיטין שוין כי השיטין מורין לציורות ולכן ראוי שיהי' שוין ודע כשיכתבן בשיער הוא סוד גדול יתבאר בעז"ה ויוציאו השיער ההוא לחוץ · וסדר הבתים דעת היותר נכון לפי דעתי קדש והיה כי יביאך שמע והיה אם שמוע ותפילין עגולין פסולין כי צריכין להיות מרובעין כנגד ארבע' אותיו' שם ב"ד רצועות שחורו' הרצועו' הם הציורו' אשר השפע יורד בהם לת"ת ומן הת"ת למלכות ושחורות לרמוז על עומק ההשגה בהן ולכן אמר וחושך על פני תהום ושי"ן של ד' ראשין ירמוז אל שמיטה שעברה ושל ג' ראשין לשמיטה זו ותפירתן בגידין כשרין ולא בפשתן כי הפשתן רומז אל מוחות קין והגידין אפילו קשים הם פנימים ודע התיתורא רומז בשל ראש לת"ת ושל יד למלכות ומעברתא רומזת לציורות אשר על ידם יושפעו הדברים האלהים למלאכים ולעולם השפל ולכן הונחו בהם הרצועות כי הם טמונים וצריכן בשל ראש עד הברית כי הוא נקרא הכול' ואליו ברכות מגיעי' בירכתיו וברכות לראש צדיק ובשל יד מגיע עד האצבע צרדה לכרוך סביבה ג' פעמים לרמוז השפעת המלכות למלאכים ולגלגלים ולעולם השפל · ותפירתם ברצועה לפחות י' כנגד יוד של שם יהו"ה העולה בחשבונו כאשר פירשנו במה שקדם או י"ב כנגד י"ב גבולי אלכסונים או י"ד כי י"ד על כם י"ה היא הכולל' ויותר מזה אין לעשות ורצועה שנפסקה אם חוץ לקשר יקשרנה ואם תוך לקשר לא יקשרנה כי לפחות שם לא יהיה עכוב לשפע היורד והנכון שלא יתפרנה כלל וכלל שלא לעכב השפע וכן בכריכות היד מקום הדין לא יתפור כלל וכלל נהפכה לו רצועה יהפוך דמו וחלבו בתעניתו כי הפך מערכת אלהים חיים בהשפעתם העצומים והרבים וקשר של תפילין היא התפארת ולכן רצועות יוצאות מן הקשר אחת לברית ואחת ללב והאומר כי הקשר רומז לעטר"ה טועה כי קשר של יד יש בו יוד והוא רומז לצי"ע המשפיע להמלכות ולכן אין ראוי להרחיקו מן הבית והמרחיקו ירחיקוהו מברי' ומה שלא באו ענייני התפילין בפירוש בתורה יען כי רמיזתם בדברים נסתרים ולכן בדרך נסתר באו ויניח של יד ואח"כ של ראש כי אין ראוי שיהיה איש בביתו ואשתו איננה כמלאת וכן בחליצתם זה הטעם בעצמו כי אין כבוד לאיש לעמוד בלא אשתו וע"כ כל זמן שבין עיניך יהיה שנים והוזר עלי' ממערכי המלחמה יען כי הי"א הצורכת מלחמות ישראל ואם שח עבירה היא בידו ויחזור ויתקן עונותיו ויברך על של ראש על מצות ועל ש"י להניח כי היא מניח ברכה אל ביתו וכפתחו ג' פרשיות ופ' והיה אם שמוע · תפילין במ"ק אורך ימים במ"ק ודע זה והבן ·

סוד הנכנס לבית הכנסת צריך לשהות שיעור ב' פתחים וסוד הענין הוא שאל יתחיל להתפלל אם לא שישים לבו וכוונתו בבינה ובחכמה לקשרם בכתר עליון שהוא המשקוף והם הפתחים מן המזוזות ובהשלמת התפילה מתרחק לאחוריו שלש פסיעות כדרך שבא כן ישוב : **סוד** המתפלל ולא המתין על חבירו טורפין לו תפלתו בפניו והטעם כל בתי כנסיות מלאים מלאכים הבאים מהם מלאכי רחמים לקבל תפלתן של ישראל הכשרים ומהם לדחות ולבלבל כפי המקבלים ואם זה הנשאר מאותם הנדחים ואין לו זכות יכוק

ומפני

ומפני כי הש"י רואה זה הפע"י שלא הספיק תפילתו ולא יצא עמך הקב"ה שומרו ומחזיקו ותפילתך נטרפת מדה כנגד מדה כי לא חשבת על חבירך הנברא בצלם אלהים :

סוד כל הקובע מקום לתפלתו אלהי אברהם בעזרו והטעם ר"ל יוריד מקום שהוא שם יהו"ה לתפילתו שהוא העטרת ודע שכן הוא ר"ל ששם יהו"ה עולה רבוע מקום כיצד יו"ד ק' ה"ה כ"ה והנה כאשר תצרפם יעלה מקום :

סוד הרק בב"ה כרוקק בבת עינו והטעם כי זה משכן השכינה והיא בבת העולם ונקראת עין העולם ולכן הרוקק בבה"כ זלזל בכבוד השכינה ומטעם זה אין ראוי לאכול ולשתות בה אפי' סעודת מצוה כי אם לת"ח הותרו אלה הדברים כי הם דוגמתה והבן זה היטיב :

סוד קדיש קודם שיתחיל ש"ץ לומר קדיש יכוין בשם יהו"ה באותיות ובנקודו כדי שיהיה כוונתו מיושבת על מה שאמר ויכוין בשם הוי"ה בת"ת ויתגדל בחסד ויתקדש בפ"ה והמכוון כי הוא בקשה שיטו הזרועות אל המכריע ממה שקבלנו מ"ס הבנים אשר קבלה באמצעית החכמה מן הכתר שמיה רבה שם יה"ו הרמה בת"ת והזכירו יכוין בו באותיות ובנקודו בעלמא בו' קצוות הנקרא עולם די ברא כרעותיה כלומר שברא כרצו' כלומר בחבור אחד בלא קצוץ · וימליך מלכותיה ויחזיר העטרה ליושנה להיות לראש פינה כמו שהיתה קודם החטא אדם הא' בחייכון כלומר בשפעם הבאה אליך הת"ת ומצד הו"ו מן זרועות עולם וביומיכון ימי קדם ג' עליונות כי שם להם יום מאיר אע"פ שאין יום נתפס בהם כ"א בהקף אמרו בדרך מליצה ובחיי דכל בית יסוד בית ישרא"ל ת"ת והמכוון בזה שתהיה היא מתגדל ומתקדשת מצד וכשתברך מתך אז תהיה בעגלא עם חיי דכל שהיא יסוד ושיהא ו: בעגלא ובזמן קריב ואמרו הקהל אמן והוא רואה באומן האומר ואהיה אצלו אמון שהיא החכמה יה"א שמי"ה רב"ה יהיה מברך מן חמש העליונות לעלם ולעלמי עלמיא שהם עמם עליונות הרמז לחמש ספירות התחתונות לעלם ת"ת ולעלמי נצח הוד עלמיא יסוד ועטרה והנה מאחר שהשפיע לעולם הבא שהוא יסוד ומלכות ולכן הוא בן העולם הבא ודע לך שכל זמן שאומרים שירות ותשבחתא לת"ת לעולם תהיה העטרה ברמז ועם כל זה תיד אה"כ מזכירין אותו בפירוש יען כי היא בפני עלמה ואף שהיא תפלה ביחוד הכל ת"ת רואי' להיות רמוזה בפני עלמה ולכן בא השבח הזה הגדול לרמוז עליה · יתברך בחסד · וישתבח בפחד · ויתפאר בת"ת · ויתרומם בנצח · ויתנשא בהוד · ויתעלה ביסו"ד · ויתהדר ויתהלל עם הרוחניות ומי הוא זה שמיה דקודשא בריך הוא העטרה לעילא ביסוד ולעילא בת"ת · מכל ברכתא בחד ושירתא חסד תשבחתא בינה ונחמתא חכמה דאמירן בעלמא כתר הכולל כל העולמות · ואמרו אמן א' כתר מ' ת"ת ן' מלכות · ויש דעות אחרות בענין קדיש ובכוונתו וזו היא העיקר ובעל המערכה נתן טעם על בחייכון ואמר כי היא בקשה על קיום פרנסי ישרא' ומנהיגיהם שלא יתבטלו בזה משיחם המקוה כי אין מלכות נוגעת בחברתה כמלא נימא ומדי גברא מקמי גברא ולכן מבקשים מן הש"י שלא יעדר אחד מפרנסי ישראל בזה משיחם המקווה והוא פשט נאה ומקובל :

סוד כוונת ברכו כשאומר ברכו ישוה ראשו והטעם כי הוא רוצה להמשיך השפע למדת את והיא המלכות יהו"ה שהיא של יהו"ה המבורך כלומר שם יהו"ה מבורך משלשה רוחות דרך השדרה וכוונת תמיד קוץ הב' ארמוז אל הכתר · ובב' גופו לחכמה ובר' לבינה ובך' בחסד ובו' לשם קצוות עם הנוסח אותם ואחרי הכוונה הזו תבוונו שיהא את של ה' מבורך מן שלמעלה ממנו והקהל עונים ומכוונים כמוהו וכן מהפכים הו"ו ואומרים ברוך ה' המבורך כלומר שהברכה שהמשכנו ברמז היא של יהו"ה שם העצם הכולל י"ה ומבורך מן הכל שלמעלה וממנו שהיא היצ'ום לעטרה הנקראת ועד ופה השלמה הכותה מן ברכו כפי דעת הת"ל נאמנא.

נחוניא בן הקנה אמנם כפי אשר קבלנו אנחנו ונהגנו בו עד זה הזמן ככה הוא ברכו המשיכו וידרכו מן כתר עד ה' חכמה המבורך בינה והקהל עונים ברוך כת"ר יהו"ה חכמה המבורך בינה לעולם ת"ת עם שם קלוות ועד העטרה שהוא וועד הכל ונפל בכאן ספק למה אלא ברכת המזון אומרי' נברך שאכלנו משלו ובכאן אומרים ברכו ויש לומר כי הכון הכפופה רומזת אל העטרה והיא הוכה ומפרנסת והכל שלה ולכן אומרים נברך אלמר יתברך הכון מן ב' הרומז בכתר והחכמה באמצעות הר' שהיא הבינה והק' שהוא החסד ועונין ברוך שאכלנו משלו בלתי ברוך הוא כמו שאמרתי ומיד מתחיל ברוך אתה הרומז למלכות והוא כמו שאמרתי ואני כבכתי מגכי והיא הוכה את העולם הגשמי:

סוד ק"ש ענייני ק"ש מתחלקי' לכמה חלקים אחז כנגד הש"י לקראוהם בעת השכיבה ובקימה כדכתי' בשכבך ובקומך • דע כי תכף שהאור זורח כל מלכי מזרח ומערב מניחים כתריהם על הארץ ומשתחוים לשמש והנה עושים השמש לאלוה אשר הוא יונק ומתגלגל ומאיר מת"ת כי משם אחיזתו כדאמר' גלגלת אורה שלמעלה גלגל חמה והקב"ה כועס בזה כענין ואל זועם בכל יום ולכן גזר ליחד במקומינו והיינו בהנץ החמה ולהודות כי הוא אחד ושמו אחד ר"ל שהוא מת ייחד עם הכתר ושמו נתייחד עמו ר"ל הת"ת עם הכתר והעטר"ה עם הת"ת וזמן ק"ש של ערבית ליחד מדת הדין עם מדת הרחמים שלא תהיה מתוקה ולכן זמנה כל הלילה ומה שאמרו חז"ל עד חצות לא אמרו אלא כדי להרחיק את האדם מעבירה ואין זה כחוכם סוד בדיעו מאחר שהוא זמן פעולתה אף כי יחודה לא תמנע מפעולתה רק שיקל מעט שאם לא תאמר כן א"כ לא נברך שום ברכה בלילה ועוד כי היחוד הוא עדות והוא ענף האילן ובכלל המעמדות מש"כ בתפילין כי אתה אוסר הדין מלפעול כלל וכלל ואתה מביא כבודה בת מלך פנימה והבעל מברכה ברוכה אתה לה' בתי ולכן כאשר זמן הנחת תפילין בלילה אבל יחוד וברכות איכס חסימה גמורה וזכור זה הכלל ואל תשכחהו כי הוא יתיר לך ספיקות רבות בעו"ה:

סוד בשכמל"ו טרם כל דבר נביא המאמר ההוא בשלימותיו ואח"כ נבארהו ע"ד הסוד ת"ר כיצד קורין ק"ש אומרים שמע ישראל וכו' ולא היו מפסיקין דר"מ ר"י אומר מפסיקין היו אלא שהיו אומרים בשכמל"ו ואנו מ"ט אמריכן לי' כדדרש ר"ש בן פזי ויקרא יעקב לבניו ראובן בכורי אתה בקש לגלות את הקץ הימין ונסתלקה ממנו השכינה ואמר שמא פסול יש במטתי כאברהם שילא ממנו ישמעאל וכיצחק שילא ממנו עשו ואמרו שמע ישראל ה' וכו' כשם שאין בלבך אלא אחד כך אין בלבנו אלא אחד באותה שעה פתח יעקב ואמר בשכמל"ו אמרי היכי נעביד נאמרי' לא אמר משה לא נאמרינן אמר יעקב התקינו שיהיו אומרים אותו בחשאי אר"י א"ר אמי משל לבת מלך שהריחה ליקי קדירה פירש דבר הראוי לליק הקדירות תאמר יש לה גנאי לא תאמר יש לה לער התחילו עבדי' להביא לה בחשאי עכ"ל • ונפלו לי קלת ספיקות במאמר הזה הא' מאחר שזה הדבר לורך יחוד למה לא כתבה משה רע"ה בפי' בתורה כמו שכתוב ש"י ועוד מ"ל דיעקב אמרה והם דברי יחיד בן פזי ועפ"י דרש שלא נוסיף בק"ש דברים שלא ללורך והב' הזורש מנות אלא הכמי האמת שהיחוד וכוונתו כן הוא שמע חס"ד ישראל גבור"ה ה' ת"ת אלהינו נל"ח ה' יסו"ד אחד מלכו"ת וא"כ הנה היחוד בא בפי' במלת אחד כשאר הספירות וא"כ אין כאן הריחה ליקי קדירה שהוא דבר מועט וזה הדעת המשותף לרוב חכמי האמת וזולתי דבר מועט שהוא איכו' רמיזה רק באריכות הד' ולפי זה הדעת כיהא אבל לפי דעת הקודש קשה והטעם הנכון בזה כי מה שלא אמרה משה מפני כי משה בעלה דמטרוניתא הוה ומפיה הוא מספר וא"ת שבח עצמה יש לה גנאי וזה אמרו תאמר יש לה גנאי וכן נכון הוא שלא הוזכר' השכינה אלא ברמז ד' רבתי ומה שאמרו הראשו'

שאלת אחד הרמוז אליה יסכן ליסב עם היות שאחד ירמוז אליה המכוון מתנה הוא שאלף תרמוז לכתר וה'
לח' ספירות והדל"ת ביחוד יורה אליה והנה ההרי אשר הרגנו הספיקו כשוב לבאר הסוד ההוא ואומר בשכמל"ו
פירושו ז' דמוכינו דב' פנים הא' מלמט' למעל' ברוך שם כבוד מתברך כ"י הנק' שם מהת"ת הנקרא כבוד והכבוד
מתברך מהבינה הנקראת מלכותו כי היא הת"ת הכבוד אל המלך ש"ת מוריד אותה הברכה אל העולם
שהוא יסוד שגם יסו"ד נקרא עולם ומשם לנעד
שהיא כנסת ישראל והנה מחברים ומיחדים אותה עם
על שאין לה ברכה אלא עצמה ע"כ אומרים אותה בהשאי ואהבת ונסתלק הלעז תמנה מ"ת גמלי הוא לה
אשר יחדנו השם שהוא אחד בעליונים ובתחתונים וכראה ועד כי היא ועד ד"א מלמעלה למטה אחר
ישראל יחידה באומות מיוחדת לו וכבודו מיוחדת בהם ושמו מצורף בשמם ובו' קצוות
במתיחד בהם והצטרף ביניהם יהיה ברוך שם הכבוד ההוא והכבוד המתיחד בו ה' הנה מן הרא"ו כשם שהוא אחד בן בני
שם ידוע ככתוב ישגבך שם אלהי יעקב והכבוד הזה נקרא כבוד ה' ואומרים אנו שהכבוד ההוא
ישראל שהם מיוחדים לעבדו כמלא שמתיחד שם המיוחד ונתיחדת האומה יחידה בכבוד שם המיוחד ומהברך מברכתו ופי'
מיוחדים כענין שהם מיחדים מלכותו בגימטרי' היפה בנשים ופי' מלכותו האומה שמולך עליה והם
לעולם כלומר דבר המתיחד בלא פירוד שהם

סוד משל לבת מלך דע כי בת בזה המשל היא פי' שכינת עוזו שהריהה ליקי קדרה שהשבטים מיוחדים
עדי עד :
שם שמים בלב א' ותפה א' ואמר ליקי קדרה מלשון מלוקי ארץ כלומר דברים קיימים או יפה
בגיכול היתה מלטעת לפי שלא נתיחדה כבודה בכבוד שמים לפי שהיא יודעת כי אינו יודע יחודו אלא בה תה
תעשה אם תאמר שבת עלמה בפיה יש לה גנאי או אם תבקש לרכה בכיה יש לה גנאי יאמרו כי היא הסירה
ואם לא תאכל או לא תבקש תאמר יש לה לער כי היא מתאוה לשפע העליונים ולהתיחד עמהם האחים
עבדיה כלומר ישראל והביאה לה בחשאי כלומר המשיכו השפע ברכה וחיים עד העולם ומפני שהרגיש יעקב
כי השכינה מלטערת וא"א להשקיט תאות המייתה הוכרח לומר בשכמל"ו בו' תיבות של יחוד וכיון השם
שהיא העטרה מכבוד שהוא הת"ת שנתברך ממלכותו שהוא הדיכ"ה ואחר ירד ביסו"ד שהוא העולם ובכך את

סוד ועד שהיא העטרה ואז שרתה עליו השכינה וברך בו' תיבות בסוד עבדא דמלכא תולכא :
רמ"ח תיבות בק"ש חסר ג' . הספק הא' מאחר שכוונת מרע"ה להיות תיבת ק"ש כנגד רמ"ח
איבריו של אדם למה החסיר ואם אין כוונתו לכך למה נצטרך להוסיף להשלים לרמ"ח תיבות
והמוסיפים אומרים זה בכה וזה בכה זה אומר אל מלך נאמן וזה אומר אני ה' אלהיכם . ובהיותר הספק
הזה כאמר כבר ידעת מכח דברינו כי מדת הפח"ד היא גברת השמטה ובה הטומאה כשהיא ראש עד עלותה
עד ו' ימים עליונים . וידעת ג"כ כי אברהם ע"ה כטל ממדת החסד לחלקו ואברהם עולה רמ"ח והנה
הטומאה עולה ובוקעת עד החסד בכל אברי אדם העליון חוץ מג' אברים רוחניים שהם ג' ספירות העליונות
וכדי שלא נרמוז עליהם נתחסרו ג' תיבות וכדי שלא להחסיר לגמרי מרמזים עליהם בדמו אני ה' אלהיכם
כדי שלא יהי' חסר האדם העליון מאותם ג' אברים אומרים אנו ג' תיבות אני ה' אלהיכם וכל זה בלבור יען
כי תפלת לבור נשמעת ואין טומאה הולכת בהם אבל ביחיד לא ומי שקורא יחיד יכוין בט"ו או"ן של אמת
ויליב שעולין בגימטריא אני ה' אלהיכם יתירים ג' לרמוז שהשלים נרמז ואינם כאחדים הם רוחניים ואין אחד

סוף

נותן להתאוות הרוחניים בפירוד ביחוד הפסוק אחר שם ידין כנזכר וכדי שלא יהי' חסר האדם תקונו:
לאמרו כאשר פי' ברגע אני ה' אלהיכם :

סוד כוונת היחוד. דע לך הכלל העולה ביחוד לעולם תהיה מיחד בין מלמעלה למטה בין מלמטה למעלה בין הפסוק וכולל הרוחניות בין הגשמיות וכולל הפסוק הכל אחד · והוא יחוד בלא פירוד והטעם ליחד כח רבים בכח יחיד וביחוד ש"ר רבו הדעות יש מיחדים למעלה. שמע ישראל ה' אל אלה בסכמה עילאה אלהינו הס"ת יהו"ה גוף האילן אחד כל שרשיו וענפיו וד' רבתי לכ"י ויש מיחדים בזה האופן שמע רס"ד ישראל פא"ר ה' ת"ת אלהינו כל"ת חס"ד ה' יסו"ד אחד כ"י ובאופן אשר פירשנו. ויש מיחדי' כיהשם בש"ת אלהינו בהס"ד ופח"ד ה' לת"ת אחד לכנ"ת הו"ד יסו"ד ודד' רבתי לכ"י ולכל הדעות יעלה באריכות הד' מעילוי לעילוי עד אין סוף י"ת ואח"כ יורד ואמר בשכמל"ו בכוונה אשר פירשנו וישמע חכם ויוסיף לקח : **ודע** כי כאשר יגיע כוונתך בד' אל האחד אשר הוא המעיין המציל מכל פגע ומכל טומאה וקליפות. אז עולה עד הספי' הראשון כי באותי' כדבק ר"ל הספי' הא' הוא כתר ואהי"ה האחרון הוא העטרה · ובן טעם שלא יאריך בא' של אחד שהוא מורה אל הכתר שהוא דבוק עם האחד והד' שהוא כ"י דבקה וא"כ אם אתה מאריך בא' אתה מפרידו מן האחד וזה הרגנו שאמרו שראה כמו אי אחד כלו' אינו עם הא' והד' וגם לא יחטוף בה' כי צריך לכוין שהו כללים הח' בפירות ואם תחטוף אתה עושה תמור · וטעם שצריך להפסיק בין היום לבל לבבך כי טעם הפסוק הוא מדבר את"ת כלומר אנכי הנקרא היום מלגך · ועל שפטור החתן מק"ש יש בו טעם ולא מטעם טירדא של כוונה רק מטעם כי בהיותה בתולה סתומה מכל טומאה והתומה מכל אשמה וטרוד לבא עלי' בקדושה ובטהרה ובכוונה נקי' אז הדין עליו ושקט והאיש הנקרא את ה' איש מלחמה שם על לב הוא כ"י והנה הקוים עבים והיחוד שלם ואין הדין הזה רק בבתולה ואם בעל ופירש ישוב להתחייב ביחוד וכן האוסר כוך למת פטור כי מדת הדין שורה ואינו ביחוד : וטעם שלא יהיה לבו רואה את הערוה כי הלב הוא כ"י ובזאת מיחד תוהר לעבור את הערות להיות היחוד שלם · ומה שמהדרים בעניני התפלה ולא בעניני ק"ש והיא דאורייתא לפי שהתפלה עולה עד נקודה דקה ונעלמת ולכן מהדרין בה כי אתה מבקש לעשות לה פעולה משא"כ בק"ש שאתה מיחד וכולל את ספי' ואינך מבקש לעשות לה פעולה : ומה שאמר יעקב אבינו ע"ה בשכמל"ו ולא שבח אחר לפי שזהו כמלא תמיד עם שם ה' וכיוצא בה' שה' כה' מז' לה' וה' · בה' אך בה' אל תמרודו שה' שה' אלהיו כה' מי כה' אלהינו וכו'. והם לא ידעו כי מה' הוא לה' איש כי ידור נדר לה' וה' וה' שמים עשה · ועם אלו הנה יחוד כ"י עם ה' · וטעם להפריד בין הדבקים לפי שאין לך תיבה בתורה שאינה רומזת למד..ו' של הספי"ת והם דבקים אותם מפורדים שזה דין וזה רחמים ואם תבליע אחד באחד יתמו התיבות ויתמו הכוונות · וזה הטעם בעצמו שלא ינוק הכח ולא ונוח הכל כי התנועה פועלת מעשה כאשר נודע לחכמי האמת · ודע כי ק"ש אמהר שהיא יחוד בה רבים בכח יחיד ושלא יכנסו כוחות הטומאה בהיכל הקודש ולכן אין ספק שבקריאתו תבריח רוחין בישין ושידין המאלין מן לילית ובאים להזיק הוא שנאמר רוממות אל בגרונם וחרב פיפיות בידם וגו' :

סוד ועבדתם את ה' אלהיכם וכתיב לעבדו בכל לבבכם ובכל נפשכם ואז"ל איזה היא העבודה שבלב הוי אומר זו תפלה · דע כי על דרך הפשט יפלו במאמר הזה ספיקות הא' ידוע מגדר הלשון שהתפלה בפה והכוונה בלב וא"כ איך יובן הפסוק ולעבדו שזו היא תפלה תאמר שזו כוונת הלב לקיום המצות ולאפוקי ממאן דאמר מצות אין צריכות כוונה · והב' אם היתה התפלה שירות

[illegible] לבת המלך לפי להקריב [illegible] של בית רוצה [illegible] ובקשתו [illegible] ר[illegible] [illegible] ואמר שלל
[illegible] ב"ר [illegible] אחר [illegible] סדרו הבקשות ואין זה אלא כמביא דורון [illegible]
[illegible] [illegible] ב"ו [illegible] כי [illegible] שהיא [illegible] הם
[illegible] עבודת הקרבנות והתפלה [illegible] במקום הקרבנות וה"ב עבודה שבלב [illegible]
הקרבנות [illegible] הדין התפלה והנה התפלה [illegible] לקרבן כי יחש [illegible] הקרבן הוא [illegible]
[illegible] וכן בתפלה [illegible] אומר [illegible] גבור לעולם ה' מחיה מתים וכו' [illegible]
[illegible] כי על מתים [illegible] מחיה מתים [illegible] רבים [illegible] הוא [illegible] אשר [illegible]
[illegible] לתפלה [illegible] אל המקום אשר [illegible] שם [illegible] [illegible]
[illegible] לפני [illegible] אשר היה [illegible] רצון [illegible] שמשמשו [illegible]
[illegible] כי [illegible] וכן [illegible] כמו [illegible]
[illegible] ע"י הקרבנות [illegible] אתם [illegible] את ה' [illegible]
[illegible] וכיד [illegible] כי [illegible] כי את [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] אמן [illegible] כי [illegible]
[illegible] ובני [illegible] ומכון [illegible] :

סוד [illegible] התפלה [illegible] כי [illegible] התפלה [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
כי [illegible] כנגד [illegible] אלא יהי' מקום [illegible] כל"ד
[illegible] כנגד ישראל [illegible] יד [illegible] כל [illegible]
[illegible] עקדת [illegible] כי [illegible] על [illegible] להקים [illegible] הדין [illegible]
[illegible] עיניו [illegible] עיני [illegible] בכל הארץ [illegible] [illegible]
[illegible] וכן והיו עיניו [illegible] כל [illegible] במדבר [illegible]
[illegible] ה' שפתי תפתח [illegible] לפני [illegible]
[illegible] יסוד לתפלה [illegible] ע"י [illegible]
[illegible] [illegible] לפני [illegible] ע"י [illegible]
[illegible] לכל [illegible] גאל ישראל [illegible] ס"ד

סוד [illegible] [illegible] ברוך [illegible] כ"ע כי [illegible] כל
[illegible] [illegible] [illegible] כי
[illegible] ה' [illegible] יהו"ה [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] כי [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] יסוד [illegible] כי [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] ר"ל כי [illegible] כולם הם [illegible]
וקנה

וקונה את הכל ר"ל עשיה לך קו המדה הנקראת כל והוא יסוד כי הכל אתה ממשיך אל קו הזה לי"ע וממנו אל העטרה ומה היא המשכה היא חסדי אבות שמשפיע דרך הפ"ת ומביאין אל יסוד שהוא הקו והגואל מביא לבני בניהם העטרה וכל אשר תהיה והיא מגעת אלינו למען שמו באהבה למען שמו העטרה המקבלת מלך ימין מן החסד הנקרא אהבה מלך רחמן ס"ת והוא אל ח"י המוריד רחמי החסד והוא גואל עוזר ומושיע מן דין ופחד ומגן מדת הדרוש בא"י יכוין כבראשונה ויהוש מגן אברהם ר"ל הבינה היא הבינה המגינה אל אברהם איש החסד וכובשתו ממנו הדין והנה שבה לרוממות החלק הרחמים השפעים מן פ"ת עתה חוזר לשבחה ולרוממה בגבורה לכן אומר אתה גבור ר"ל שאתה גבור ופועל בפחד הנקרא גבורה וע"כ לעולם יהו"ה אעפ"י שאתה פועל דין רחמים אתה ממשיך בת"ת הנקרא יהו"ה תעולם הרחמים ואתה מחיה מתים הנדחים למיהה תמיכה ורב להושיע תשועת עולמים להיות מקום אשר יהיו נידחים :

מכלכל חיים ברחמים הספירות אשר הם למטה הנקראים חיים הם בינה מחי' מתים העתידים לקום מקברותי' ברחמים רבים הכתר סומך נופלים כשיתמלאו הספי' דין ורוצים להחריב העולם אתה ברחמיך סומכם רופא חולים אלצות כ"י וכל אשר תחתי' אתה מרפא מתיר אסורים ר"ל דהיות הרחמים אסורים מלהוריד מים לכבות אש הדין אתה מת ר אותם מקיים אמונתו לישני' • ר"ל כ"י ושלמט' מונה כענין הדיון התלב לכל הצריכים מזון לכל ישראל ולהביא להם תאוותם את כ"י המזון שלהם כי אתה ממשיך הכל ת"ת אל כל יסו"ד ומכל אל דכל עטרת וכל זה לקיים אמונתו היא כ"י להיותה עקוס ברחמים לרחמים לישני עפר החיים ונקראים מתים המה בני הגוף והמתים האמיתים מי כמוך כאן גלה שפע גדול בענין שפע מע"ט והבינה יאמר כוכח העטרה אעפ"י שאתה מלך בעולם הגלגלים ובעולם השפל מי מדת בינה הנקרא מי כמוך בעולם הרוחני עם היות שאתה פועל בעולם השפל מכוחה היא פועלת בעולם הרוחניות • יען כי האדון השמטה ואיא דומה לך להמית למנוע השפע מן הבירות ומחיה ממשיך השפע ומצמיח ישועה מכ"ע לכבות הדין ונאמן העטרה אתה הת"ת כמו ואתה תשמע השמים כי ע"י אלה ה"ו וה' האחרונ' שבשם ב"ד תהיה תחית המתים וחותם בא"י מחי' המתים ואין סותר כי כוונת הברכה כך היא בתוך העטרה אתה ת"ת יהו"ה הבינה אשר מחיה המתים :

לדור ודור לת"ת וע"ט נגיד גדלך נמשיך מדת החסד הנקרא גדולה ולנצח נצחים שהיא ת"ת אשר הוא ראש הנלהיים כ"ה : קדושתך נקדיש מקדושתך נקדיש לת ת"ת ושבחך אלהינו כלומר שפע המגיע מהחכמה ומכתר יר"ת שאותו השבח לא ימושו מפינו שהיא כ"י כי היא הנקראת פיס למתרגמת לנו ערכי התלות למזה רבינו ע"ה אלא ירד בת"ת הנקרא עולם וממנו לועד שהיא כנסת ישראל ועד בכל בא"י האל הקדוש • וכוונת הברכה כוונת מחי' המתים :

סוד כריעות להדיוט ולמלך ולכה"ג תנו רבנן כשהוא כורע כורע בברוך וכשהוא זוקף זוקף בשם אלה דברים אמרים בהדיוט אבל כהן גדול כורע בתחלת כל ברכה וברכה והמלך כיון ששחה את ראשו בראשונה אינו מגביה ראשו עד שיגמור התפלה עכ"ל והטעם ידעת כי יש ג' מדריגות הא' מלכות והיא צריכה לכרוע להביא אליה השפע • ולזקוף בשם להדבק באור פניהם וכנגדם ההדיוט והמדרגה השנית הוא החסד והוא כורע בתחלה להביא אליו השפע מן עליונות וכורע בסוף להשפיע להו"ק בכללו וכנגדו כ"ג • המדריגה הג' הוא כתר והוא המלך משחה ראשו מפני אימת א"כ ית' שוב לא יגביה עד השליטו כל השפע הצריך לכל הספי' כולם וכנגדו המלך ודע כי הוא סוד עמוק :

סוד ברכות השמ"ע והם י"ט עם ברכת המינים ושמע בפרדס ורמזותם . דע כי ברכת אתה חונן תרמוז לחכמה עילאה וברכת השיבנו לבינה כי היא עיקר התשובה . וברכת סלח לנו לחסד כי עמו הסליחה . וברכת ראה נא בעניינו לגבורה ככתוב וירא אלהים את בני ישראל וידע אלהים וברכת רפאנו לת"ת כדכתיב כי אני יהו"ה רופאך . ברך עלינו בנצח כי משם יוצא להצלחה ולפרנסה לכל חיות בפי' ה"ס . וברכת תקע בשופר גדול להוד כי ע"י הוד המשכו ושלוחו תהי' קבוץ גלות לכל ישראל וברכת השיבה ליסוד כי הוא מקור הנפש' רומז לת זכט ברכת למזומדים לעטרה כי היא בוקמת בם בחת ועל הצדיקים כנגד חסד וגלה וברכת ולירושלים כנגד פחד והוד וברכת את צמח כנגד ת"ת ויסוד וברכת שמע קולנו כנגד העטרה כדי : ואלו אחרונות רצה גדולה והודאה להוד ושים שלום ליסוד ואח חותם כל הברכות . וצריך לזה במודים כדי שיתבקו כל הויות שבעטרה להשקיט המקטרגים ולעורר הרחמים .

סוד הקדושה דע כי צריך להתפלל ב' תפלות א' בלחש וא' בקול רם בלחש רמז לתפלה ברוחניות העליונות אשר שם כל התפלה בלחש . וא' בקול רם רמז לתפלה בגשמי כמתגלגל התפלות למעלה ולכן אנו חוזרים התפלה בקול רם לכלול כל ישראל בבקשה אחת . מתקנים מסבבים להעלות התפלה בתפלה הנעלמת וכן שלים ברכת המינים תחיל הקדוש בקול נעים בסול"כ שבשבת וזהו סוד הקדושה ונודה המקובל , נקדש את שמך את לבות הנקראות גם בעולם . בת"א הנקרא עולם השם שמקדישים אותו בשמי מרום ר"ל בת"ת וכמו"ר הנקרא רום מעלה ראש הבנין ככתוב על ידי נביאך וקרא זה אל זה ואמר קדוש העטרה קדוש ת"ת קדוש בינה . כמקדש העטרה מת"ת המקדש בבינה ואח"כ ... יהו"ה צבאות בצבאותיו ובכוחו' יהו"ה הוא כמו הזמן אשר יתבאר בסוד שם בשם ... כלומר יהו"ה הוא השם הכולל כל הנבחות . והנה כאשר עלית ה' ר ואמר מה"כ כלומר מזה השם יתמלא כבודו שהוא הם"ת וכל שבאה הים"ד הארץ שהיא העטרה . ואח"כ תהור ות ברך את כ' יתאמר ברוך כבוד היא העטרה יהו"ה את ממקומו שהוא חכמה כלומר הנעטרה היא כבוד מ"ת היא כבוד בינה . ימלוך כת"ר חכ"מה יה"וה בבינה לעולם כל ההיקף אלהיך ציון ת"ת וכו"ר לדור ודור ד"ו פרגופין הכלליה דיה סוד שים שלום . ביתא וכו' כתן שלום בשמאלו תחילה שהוא כד אחיות המקטרגים כדי שלא יקטרגו על התפלה והנה השמאל שהוא ר"ל לרחמים וזהו הטעם שמאלו שהוא ימין של הקב"ה ואח"כ לימינו לאחד בהיסוד השמאל שהוא עם הימין זהו ימינו שהוא שמאלו כלומר בחבור הזמ"ל ועזה כולם מחוברים הנה הכל א' ולא יקטרגו . ולא ירחו את התפלה והו עושה שלום במרומיו הוא יעשה שלום עלינו ר"ל ישים שמו שהוא השלום שהוא מחת לדיקים ואח"כ יגביה ראשו ואומר שלום על ישראל יען כי בשלומם שלום לעדת יהו"ה השלמים .

סוד הפוסע ג' פסיעות לאחוריו א' יחזור מיד בגר ידעת כאשר קדמנו . שהמתפלל נכנס לפני ולפנים שתי מדריגות והנפש שלו נדבקת בנפש הכוללת ותפיקה רצון מאלהיו ובשובו לאחוריו וחלצוה' מדריגות הב"ש עדיין נפשו דבקה בנפש הכוללת ואם יחזור מיד למקומו כל הפגות הנפש מתקומו עילה ותפילתו חוזרת אליו לאחור ויגלה כאשר ה' בתחילה והנה הוא כגולה שב על קיאו כל מה שהקיא חוזר ואוכל כך הוא כל מה שהתפלל חוזר ומהפך תפילתו אליו ויש לו צלא הפקת רצון

סוד התפילה אמר המחבר דברנו במה שקדם מעם שותניר בסוד התפלה ובכוונה במקום שבאשם ועכשיו רמזנו לנגד י"ח ברכות על הסוד בפי המקובל מתשובת המקובלים והמשורים שבהם סתר סו

מתפללים כסדר הזה בע״י הלוי״ בב״ת ארת יש״ו א״ וה׳ נעניס כי אל כביר לא ימאס וזה״ל יתברך ימחול ויכפר על גלוין כי עשינו זה לתכלית טוב שלא ידבו הדברים באבדנו בקריאת השומר יא׳ אשר אין להתפלל מקריאה היא כל מלד משה את מי לא ימות וזה באלו בשם המוליא לאור כל העולמות ב״ה וב״ש אכ״ם :

פירוש על רמיזות סדר התפלה

עטרה ס״ת ימשיך לתהילתך

אדני ספתי תפתח ופי יגיד תהילתך

א״ד״י בגי׳ היכל כי היא המכנים התפלה לס״ת ה״ה שבהיכל כ״ע לפני ה״א ולפני כ״ע זכור כי התפילה נתקנה במקום הקרבן שנאמר ונשלמה פרים שפתינו ולזה אמרו כל האזהרות שבאו בקרבן ראוים להיות בתפלה והנה בפסוק הזה יש בו ששה תיבות רמז לששה קצוות אשר הרמז בהם לשש קצוות אויר שאדון העליון מקבל מהם והוא שכתוב ויהי כי לעדו בששי ארון ה׳ ששה צעדים ויזבח שור ומריא ומתני ששם אדנ״י הרומז בו לספ״י מלכות אשר הוא השוער ובלעדו אי אפשר להכנס לפני ולפנים בדכתיב בזאת יבא אהרן אל הקודש והוא אשר התקן משה רבינו ע״ה באמרו ויתחנן אל אדנ״י והוא שנאמר עליו שומע תפילות עדיך כל בשר יבאו · והוא המעלה את התפלה לפני ולפנים ולכן מתחילין התפלה בשם זה ופי׳ הפסוק כן הוא כבר ידעת כי האדם נברא בצלם אלהים וכבר ידעת איך שחלקו בעלי העבודה תבנית הגוף האדם לספי׳ ושמו הראש לשלש ראשונות ושהפה הוא לבינה ולכן נקרא ברית לשון ועכ״ז שיעור הכתו׳ כן הוא אדנ״י שפתי אשר היא הבינה כי מתנה כח שפתי האדם תפתח ואז אכנס ואגיד כלומר אמשיך שפע וברכה לתהילתך והוא כגזר מן כפיק ונגיד מן קדמוהי · והנה עומד האיש ומתפלל לפני ולפני׳ ולזה

מתחיל ברוך אתה שהרמזתי בו לכתר וכאשר פירשנו במה שקדם ענין כוונת שלש ראשונות

כ״ע ס״ת יְהֹוָה ס״ת יהוה חפ״ת

ברוך אתה יהוה ס״ת אלהינו ואלהי אבותינו אלהי אברהם חס״ד אלהי יצחק פח״ד ואלהי יעקב ת״ת האל הגדול הגבור והנורא אל עליון ס״ת גומל ממשיך חסדים דרך חסדים טובים וקונה הכל יסו״ד וזוכר ממשיך הס״ד ה״כ אבות ומביא גואל יסוד לבני בניהם תחת היסוד למען שמו עטרת באהבה חס״ד מלך ס״ת עוזר כ״ע ומושיע ס״ה ומגן חס״ד ברוך כ״ע אתה ס״ת א״י א״ה ה״ב ה׳ יו״י ה״ה ס׳ מגן י״ס אברהם · אמר המחבר כוונת התפלה פירשנו במה שקדם ורצינו לשנותם פה לטעמם ולספרות ולא אוכל לגלותם · טרם כל דבר תהי׳ כאמר שכל השמות של ב״ד תהגה אותם בנקודם הנכתב פה רק שפיך תקראם בשם אדנ״י ובלבך תחברנו בנקודה והנקודה משתנה כפי המקום והזמן ובקריאתה הראוי׳ · אך היחוד הנוהג בינינו בתפילות ובברכות הוא זה יְהֹבְּךָ ויש שקוראין יחוד יוצר ובורא אך המקובל הוא יְהֹבְּךָ בתחילה ובסוף התפילות וזה ביאור הכוונה ההוא כשאומר ברוך ישוח ראשו מעט ויכוין בכ״ע כי הוא מקור כל הברכות אתה ס״ה ולא יקום ראשו כי הס״ה כלולה בר״ה ס״ת ביחוד יְהֹבְּךָ או יחוד כפי הזמן ואז יקים ראשו ויעשה תנועה בראשו לאחוריו להדר׳ בשם הגדול ובשם העליון אהי״ה אלהינו ס״ת כי כלולה בדין וברחמים והראי׳ השפעת דו פרצופין מתנה ואלהי אבותינו ס״ת שהוא אלהי מדת האבות אלהי אברהם וכו׳ פי׳ אחר כלל והוא ביאור לאבותינו הנזכר אל עליון ס״ת עם זה שעליו גומל מגזירות ויגמול שקדים חסדים טובים כלומר משפיע דרך ימין חסדים וזה וקונה הכל יו״ס וזוכר מגזירות בוון לבנין ר״ל מתאין בשפעתו

שושן סודות

הספירות מחסדי השם שהם תחלתו ותחלת גו"ל כ"ע לבני נביאים בלשון תדיא בגואל לגאולה. והיא לנגד ביה"ק
לכל מה שהוא תחת היסוד לתתן שמו. שהיא מלכות המקבלת דרך חסד שהיא האהבה מלך ש"מ שור מבחר
ותו דתבנה"ה ותתן בחסד לגבול מדין אדון השתיבה נמת יצחק: ברוך כ"ע רחם ש"ת יהו"ה מגן אברהם
מגינה על מדת אברהם מן אדון השתיבה מדינו העולם. ורצוי שתדע שהשם שנזכר בחתימה הוא כלול
מג' שמות אהי"ה יהו"ה אהי"ה והאותיות האמצעיות מן השמות הכם פתהי"ן והב' סגלי"ן והג' חולמי"ן
והד' פתחי"ן ובשמם בזה אומר ה' יצוה: דע כי בהיותו בלה יש כוונתך בשמות הללו במתיבות
מגלל מהנה: וכבר ביארנו פעמים רבות שאהי"ה הא' כת"ר והב' מלכות ושם יהו"ה ת"ת והנה תהיה
אהבתך במחשבה בשפה דרך קו האמצעי וברכה וו יש בה תיבת מ"ב כמנין ב"פ אהי"ה וסוד כי שלמה
המלכות ובחכמות בשלם רמזונות שהיה כוונתך וש התמין בניקוד השלך על יְהוָה יְתַבֵּךְ פת"ח פש"ם
צב"ו סג"ו ותעיקר מה שכתבנו עליך תשמור ולא תחו ולא תכור ממנו בי כבן הוא חסד
ש"ם גבור פה"ד לעולם ת"ת קד"כי ע"ש מחיה מתים כ"ע רחה ודע לתחיית הנידונים משיב הרוח והגשם
ממצ"ד הגשם הגוף מכלכל חיים ז"ב בחסד ג"ה מחיה מתים הכתובים ברחמים כ"ע רבים סומך נופלים
ת"ס ובמצ עולמות היסוד ומתי לכתוב כשתגבו' מדת הדין ומקיים אמונתו מדת אמונתו לישיני עפר כנדה"ס
ש"ס כמוך בעל גבורות בעל הבעל גבורות באדם הגבורה ומי ש"ת דומה הוא בעליונים לך מלך וה"ם בתחתונים
ממית ומחיה תיבה כשמע ומצמיח ממעמקת ישועה בכח מ"ה ול"ע וכ"מ כתב ש"ם עסיםו"ד ונאמן אתה להחיות
מתים ואתה לא תבחירים בקוך אתה ה"ע ר"ת י"ו ה"י מחיה המתים: דע לך כי ד' מחנות השכינה הם כנגד ד'
יסודות הבכל כנגד יסוד המים וגבריאל כנגד יסוד האש ואוריאל כנגד יסוד הרוח ורפאל כנגד יסוד העפר
ושם הנחות יְהוָֹה בא ונקודו עולים כני ד' מלאכים הנזכרים ועל זה אמרו הנוף המעמדים
מחיה המתים אתה גבור כנגד ההבוכנת מכת הדדים כי הביאה כלולה כלין ודהתאים הרוחנים
ושפעים מתגהלים הקיים נבנגד זה מקבה הברכה הגלגנה והמוכים בשפעים דרך המלאך זה נתקבל
ערכה בשפל חסד גבור שבהם בג לאדון השמטה שהיא הגבורה והנה בי ראנו גולם המלכות
שם אל"ד והאן סג"לו והוא ולא מתלשי בסבוק' בהלב את"ה יודך לתרך ג"ה מרי בלא יסגר שבט מיהודה
ש"עבר לנפן עדה ועבר גליו כלו דמה שקדם זה ללמד לבני יהודה קשת ונמצא תורת ליהודה ואל"ה ביתם
של בן שמתה ובקרח שאת עיקר קבלתה מאדון השמטה וכל שלה הממון אחד: בותם הבכבה קן היא אתה
גבור חסד שם ש"ה הסוד בגבור ומתוכו למחית עולם ת"ת ומתג למחיה מרי' מחיה מתים כמבוררים
למשה ממי"פ בדרך למשה בחושך במקום שיהיו כיתחים מחיה הרוח ומוריד הגשם קבלנו בן שם
כונת הא' כי הוא שגלל מה שלמעלה מתגה והוא כל התחי' לעולם הבירה: נזה ברצונה המו אל
מבעלים והוא גבורים והשפעים ובגמן הורמז כי זה אינו נוגע אלא בעתיים שלום חבל גהלא מכאן
בבואלהות משם חיים וכלת מעתיה ומוריד הגשם אשר הוא הגוף לכליון ולא יקום בתחיית המתים
ושרד קבלנו בו טעם אחר וזה כי גבולן הבעיה על חזרת הרוח למקום שחולצ ממנה לך הגוף הא' והב'
שמתו ולא יקום בתחיית המתים כלה סג' מן הלחהון:
וראוי שתדע כי הגשמים יורדים בגבורה ולא הנדי שמים במשפטי ורילא הבעתיים נגזרו בהיות
הגבורה במלכו' שהאדם והנוכח מן הכוכבים והאחרים בגדלים לבשורה כי הנוכח מן הכוכבים
שלטבלים יתן כי אתה בגבורים כם שבעי שובה לרמות כי ירידתם והגשמים: והפסוק ואמרו כלה
ונגדים

ועשרים שנה שזה ירמוז למלה ועשרים מחברות הספירות הספי' השבע זו עם מגד ג' ראשונות · וגם תתבונן התחברות מדת הגבורה עמהם לפעולות היוצאות מגונה ויש' הספי' משיב הרוח שהבינה עולה למעלה לקחת הרוח השפע מספירות רוח אלהים ומגזבת לספי' הגבורה להשקיט הדין הגדול ואז תתיישר תולדתה ותוריד הגשם שפע וברכה לספירות שלמטה ממנו ואז יורד הגשם לארץ העליונה ומשם לעולם השפל : מכלכל חיים בחסד הספי' למטה הנקראים חיים מחיה מתים הצדיקים לעמוד מקבריהם בעולם השפל · ברחמים רבים ברחמי כתר עליון · סומך נופלים כשיהמלא הספי' דין מחרון השמטה ורוצים להחריב העולם סומך אותם : רופא חולים העניים והאביונים המבקשים מים מכנסת ישראל אשר לשונם בצמא נשתה רופא אותם · ומתיר אסורים כשנאסרים הרחמים מלכנות את הדין מתיר אותם כי הוא ממשיך החכי' הכל אל כל יסוד ומכל אל בכל העט' כדי לקיים אמונתו עט' · ליושני עפר והם בני חלוף אשר בחייהם קרויים מתים עד בא חליפתם :

מי כמוך כאן רמז וגלה סוד גדול בענין שפע העטרה והבינה וזה כי דבריו מי אינו דרך השאלה כמו מי אתה בני ומי אתה בתי אבל הוא דרך הוראה וכן שאתה מנהגת עולם הגלגלים ועולם המלאכים ובפרט עם ה' ישראל מי כמוך כלומר מדת מי שהיא הבינה כמוך בעולם הספירות כי אין כוחך רק מנהגה וע"י השפעותיה אתה פועל והוא כלומר שם י"ה אדון הגבורות והוא דומה לך כלומר כל דמיונך בעולמות שלמטה ממך הנקרא לך ואליך מתדמים כי הוא מלך מונע השפע מן הספי' אשר כינהו בכאן במות:ו ומחיה ממשיך שפע חיות וברכה בספירות · ומצמיח ישועה מן ח"ב וכ"ע ברצותו אדון השמטה נעולה חמה מנרתקה וכאמן ש"ת אתה עם יסוד ומלכות להיות מתים הראוים לתחיית המתים לעמוד מקברם כי ע"י ח"ג לא יחיו המתי' והותם בא"י תחיה המתים ואינו שוהה יען כי כונת הברכה הזאת כך היא ברוך כ"ע אתה ת"ת יהו"ה הבינה אשר בחיבורן תהיה מחיה המתים וזה הכלל בברכות כשתרצה להשפיע ברכות מלמעלה למטה תשוה ראשך כמו בכאן וזכור זה כי הוא מהסודות הגדולים כי תצטרך אליו במקומות רבים והנה שם החותם י"א יהוה והוא ניקוד הזק מאוד כי בו יחיה המתים ובו כיון רבי חייא בתפלתו וי"א כי ראוי ההתימה תהיה בצירוף בשם יהוה והשם כו"ו ולצרפם ה"כ ו"ו י"ו הו"י והנה תמלא בו יהו"ה כו"ו ועוד יו"ד נוסף והנה תמלא למפרע יהו"ה וניקודו כאשר ניקוד קפל"ם ושם הוי"ה ניקוד סלס"פ ושם כו"ו ניקוד ספח"ם ובברכה זו מ"ט תיבות ועם כחו יו"ד אחרון ג"כ מ"ט ושם המורכב הזה תמין בו בצרותיך ותכלל בעו' הש"י :

נקדש דע כי בסדר הקדושה רבו הדיעות ומה שקבלנו בו שכל הכוונה היא להעלות את מלכות ולקדשהו בעליונים כדכתיב והקדישו את

נקדש את שמך בעולם כשם שמקדישים אותו בשמי מרום ככתוב על יד נביאך וקרא זה אל זה ואמר קדוש קדוש יהו"ה צבאות : הכלל כל צבאות מלא כ"ע הארץ עטרת כבודו ת"ת :

קדוש יעקב כלומר יקדישו את מדת המקבלת מן קדוש יעקב ואת אלהי ישראל וכן תהיה כונתך : שמך מלכות הנקרא שם ככתוב ועשה לנו שם כי שמך נקרא על עירך ועל עמך אשר נקרא שם שם ה' צבאות : בעולם כלומר נקדישהו בתפארת הנקרא עולם כשם שמקדישים אותו בשמי מרום כלומר בשמי מרום במלאכים מקדשין אותו השם ומעלין אותו לת"ת ומת"ת לבינה קדוש המלאכים אומרים לעטרה ק"ק ק' לת"ת קדוש לבינה כלומר תתקדש העטרה מת"ת ות"ת מבינה יהו"ה צבאות יכוין באותיותיו ובנקודיו

הגבה או יכוין בניקוד הארץ כפי הזמן וכאשר בארתי בסוד שם המפורש ובמין זה שהם כולל כל הכוונות
ובאשר פירשנו במה שקד' ובתו שעלית כנתר ואומר מכה"כ כלומר מזה אשם יהו"ה המגלה כבודו שאם
בתפלות וכל שהוא כי"ע כ"ק העליונה בכתוב והארץ. מלאה כבודו · וכבר המצוגנת מתוך דברים
כי בתפלות מדת המ"ל למעלה אין שוהקולוה בא במהרה להופיע הדרוש הזה ובאחד דם' היכלות ז"ל ברוכים
אתם לשמים יורדי המרכבה אם תאמרו ותגידו לבני מה שאני עושה בשעה שמקדישין אותי ואומרים ק' ק' ק'
ולמדו אותם שיהיו עיניהן למרום בבית תפילתם ונושאים עצמם למעלה שאין לי הנאה בעולם אלא באותה
שעה שעיניהם נושאים בעיני ועיני בעיניהם עכ"ל · המדרש הזה הופיע כפי הכוונה שסדרנו שהקדושה
הוא להעלות מדה האלהותה למעלה בהשפעה עיני ה' על יראיו ואח"כ להוריד עם הברכה אליה והנה
דקאמר ועיני בעיניהם · כי זה דבר הם הנביאים ודע זה כי היה כפלה אחת לעניין סדר הקדושה שסדרנו
לכוונתם ברוך יאמרו עתה הזור להדך ביתה' יאמרו בבינה ואומר ברוך כבוד כלומר המלכות הנקרא כבוד
ה' כלומר המקבלת משם הוי"ה העשה אותה ת"ת המתברך מן חכמה עילאה הנקרא מקומו כדאמרינן
כולות חכמה תורה ומקבלין דין מן דין ברוך הנותן והמקבל הכ"כ

ובדברי קדשך כתוב לאמר · ימלוך כסף והכמה יהו"ה ש"ת · לעולם ההיקף בכללו · אלהיך ת"ת
ציון בי"ע לדור ודורות עולם עם המכריע · ודור חסד הוד

ב"ע ש"ת ת"ת ל"יע
ימלוך ה' לעולם אלהיך ציון

ועטרת לבי הללו ז' עם י"ה מלמטה למעלה · ויש לך להתבונן מפני
מה לא כיוונו אנשי כה"ג בפסוקי התורה ולקחו בהם קדושה כגון
כי קדוש אני יהו"ה אלהיכם · או בפסוק ימלוך יהו"ה לעולם ועד
והדומה להם · ומכאן ג"כ תבין כי הקדושה היא מלמטה למעלה
כלומר להקדיש הע"ט בת"ת ולכן הסירו פסוקי התורה כי אין לעורר

ת"ת ב"ע וע"ט ש"ת
לדור ודור הללויה

לא בדברים היולכים מעתה · ר"ל מתורת הש"י ומפסוקים להקדישה מתורתה רק מנביאים וכתובים
שהלים מעדה האלהותה ובהם יקדשוהו כי ברקתה תוכל למלך רעותיה אחריה מובאות לך עד מדת לב
כחמו לנו"ן שערי בינה ודע זה · דע כי ג' ברכות ראשונות נתקנו כנגד שלש אבות חג"ת והנה ברכה
ראשונה באה בי"ס כנגד מדת החסד והברכה ב' כנגד מדת הגבורה והברכה ג' כנגד התפארת וקדושה
בה מדת מלכות · הנה ד' רגלי המרכבה יושבים על תפלות וכן יהיה כוונתך בהתבה

לדור ודור נגיד גדלך ולנצח נצחים קדושתך נקדיש · לדור ודור ת"ת מעטרה כנגד גדלך כמשיך
ושבחך אלהינו מפינו לא ימוש לעולם ועד כי · אליך מדת הגדולה ולנצח ת"ת שהוא
אל מלך גדול וקדוש אתה ברוך אתה יהו"ה הא"ל הקדוש · על הנפלאות כ"ה קדושתך נקדיש קדושתך ת"ת
נקדיש ממשיך אליך קדושה ממקום קודש הקדשים
ושבחך כלומר שבח המגיע אליך ממקור כ"ע וח"ה יהי רצון שאותו השבח לא ימוש מפינו כלומר לא יותם
מכ"י הנקרא פינו התפארת במת לנו ענייני המלות ע"י משה אדוננו ע"ה רק ירד לכ"ע הנקרא ג"כ שלם
ותמם לועדישהיא כ"י כי בהוועד הכל · ברוך עטרת אתה ת"ת יה"ו וה"א זה מורכב מן יאנ"ה
נמו"ה ובקוד חו"לם שב"א חו"לם קמ"ץ לד"י שב"א ומבין בינת הבבלה כ זכבד שם יהו"ה הבשת
ת"ת יואל חבר בקודש פת"ד כי מבניהם קהל ש"ת ישראל · ת"ת מן ש"ת מלבו"ת מן ת"ת ישראל לכהן
שם ה' אלהים

אתה קדוש ושמך קדוש וקדושים בכל יום יהללוך סלה ברוך אתה יה יו הה האל הקדוש · דע כי הברכה זו נתקנה כאומרה ביחיד המתפלל אשר לא יעבור כה בקשה מן ·׃ ׳ ׳׳ הת״ת והלאה ולכוין כוונתה כך היא אתה ת״ת קדוש מן ש״ת ושמך מלכות קדוש ממך וקדושים ישראל עמך כדכתיב קדושים תהיו כלומר התרחקו מן הדברים המביאים לידי תאוות גשמיות הם הראוים להללוך תמיד וסלה שהם עולים יהו״ה אדנ״י וד׳ יתירים ירמוז לשם יהו״ה וכוונת החתימה כבר פירשנו אותה במה שקדם לנו :

ח״ה ת״ת ת״ת לי״ע ב״ן ה״א ח״ה

אתה חונן לאדם דעת ומלמד לאנוש בינה וחננו

ה״ה ת״ת ש״ת ש״ע כ״ע ש״ה ש״ת מ״ות״ת

מאתך דיעה בינה והשכל ברוך אתה האהדונים חונן ·׃ ׳ ׳׳

כי בה התורה

הדעת :

דע לך כי הברכות האמצעיות הם י״ב ובינה תקני ולמתוודים והאה בכלל י״ג וכבר נודעת מתוך דברינו כי יש שלשה עשר מכילאן דרחמי לשם אהי״ה הנושא אותו כ״ע ובהפתח אמר מהם היא עת רצון וכ״ש כשיפתחו כולם ובהם תלוים כל המבוקש כמו שאמרו חז״ל חיי בני ומזוני לאו בזכותא תליא מילתא אלא במזלא כלומר במזל העליון והוא כתר ואלו שלש כוללת על כל צרכי בני אדם ר״ל חיי בני ומזוני וכל י״ג ברכות בהם תלוין כשתדקדק בהם · והנה קבלנו כי ברכת אתה חונן הכוונה הי׳ בה לחכמה עילאה ויהא מלת אתה נוכח לחכמה עילאה לאדם ת״ת דעת כי בדעת חדרים ימלאון ומלמד לאנוש בינה לי״ע בינה כי הוא בין אהים יפרדו וטעמו בין הא׳ הראשון ובין הא׳ השני שבשם ב״ד ואחרי סגיר השפי׳ בקבלתם זו מזו שב לבקש לעצמו חכינה מאת ה׳ והיא אמרו וחננו מאתך ש״ה דעת ת״ת בינה ש״ת והשכל ש״ה הנה עלה מתטה למעלה וחותם בא״י שהכוונה לכתר ש״ק ש״ת חונן הדעת מן ת״ת כי ממנו נתנה התורה ולכן לא חתם לא בבינה ולא בהשכל רק בדעת : ודע כי שם החתימה הוא מורכב מן צירוף הוי׳ אדנ״י ונקודם שב״א קמ״ץ חול״ם קמ״ץ קמ״ץ שב״א והנה היא פתיחת שער לאחד מגבולי האלכסונים הי״ב וכן כל ברכה מי״ב ברכות האמצעיות יש בהן מצרופי י״ב גבולי אלכסונה ודע זה :

השיבנו אבינו לתורתיך וקרבנו מלכנו לעבודתיך והחזירנו בתשובה שלימה לפניך ברוך אתה י״ה י״ו ה״ה הרוצה בתשובה :

דע כי הברכה זאת רומזת לבינה בפתיחת מכילתא שנית ואלכסון שנית וכוונת הברכה כך היא השיבנו אבינו חכמה עילא׳ לתורתך כלומ׳ לתורת הנשפעת מאתך שהיא ת״ת וקרבנו מלכנו ש״ה שם י״ה לעבודתיך אשר היא המל׳ כי על ידה נשוב אליך כי על ידה נשוב אליך כי התשובה הראשונה כאשר פירשנו במה שקדם ולכן חוזר ומבקש שיחזירנו בתשוב׳ שלמה כי חזרתינו אל התשובה הראשונה שהיא המלכות אינה תשובה שלימה כי לדבוק גם היא עם כל אשר בו תחזור אליו כמו שאמרו עתידה חוה ראשונה שתחזור לעפרה כלומר הו״ה הא׳ הוא המלכי׳ תשוב לעפרה היא הבינה והוא הסוד הבל הי׳ מן העפר והכל שב אל העפר וכאלו אמר יה״ר שתתן בלבנו לעשות מעשים שבהם נשוב אליך ולא ידח ממנו נדח לכן אתם הרוצים בתשובה כלומר המהדר רצון העליון ׳ התשובה כלומר אל עצמו : ושם החותם הזה היא י״ה י״ו ה״ה ונקודו קמ״ץ פת״ח הול״ם פת״ח סגו״ל פת״ח ומספר תיבותיו ט״ו כמספר שם י״ה שנרמז אל הבינה :

ש״ת כה השמטה בינה ח״ה חסד כ״ע ש״ה בינה

סלח לנו אבינו כי חטאנו מחל לנו מלכנו כי פשענו כי אל מלך מוחל וסולח אתה ברוך אתה המילופהן חנון המרבה ח״ה לסלוח ·

שושן סודות

דע כי הברכה הזאת היא דומות לחסד בפתיחה מכילא ג' וסוגת הברכה כן הו"א סלח לנו אבינו הכמה עילאה כי הטאנו בשמיטה הראשונה בשגגה כי אז לא יהיה מורדים ופשעים מלך גודל רהמי השמיטה ומיעט ילר הרע עם כל זה בדחינו לשמיטה זו והכל א' מהם נגדהה למשה רבינו ע"ה ע"כ ויסתר משה פניו הבין מה שקראת בשבבר ואח"כ שב למקום שלא ידע איש את קבורתו והגיע עד שער החמישים מחל לנו מלכנו ביכ"ה כי פשענו מלך תוקף השמטה אשר גדר י"ה ונצטרך לדחיות רבות ולכן ביאל ביכ"ה בעת השפעתה לחסד הנקרא אל מוחל ביכ"ה וסולה הרע"ה לבלתי ידה נמנו. כדח אתה הב"ד ברוך אתה כ"ע ס"ה הנון ומרבה לסלוח ס"ה ושם אלפ"ך ההותם מורכב מן לירופי י"ב גבולי אלכסונים הוא הוי"ה ושם יהו"ה המתהלך בא"ת ב"ש והוא אלפ"ך וחתמת הברכה זו בשם אלפ"ך המוחלף להורות אף כי שם האלשר וילכו מדהי אל דהי אל תפחדו כי ישובו למקורם אשר הלכו ונקודו פת"ה בגימ' חול"ם שורק האמלעי דהיינו זוגו בלא ו"ו לירי"י חול"ם קמ"ץ פת"ח ותיבת הברכה כ"א נגד א"ך טוב לישראל אלהים לברי לבב ברומז לכוד הציבור ועם הכללים השם אלפ"ך יעלו ד"ב ובימין אשר ב"ך ירוהם יתום והוא אשר אין גואל כי הם תורתו הנתנה בך"ב אותיות ודע זה :

ענ"ר

ראה נא בעניינו וריבה ריבנו וגאלינו מן האדון השמיטה מהרה דע - לך כי ברכה זו נתקנה מדת הגבורה ומכילתא ד' ואלכסון ע"ט ס"ת ס"ת ס"ת

למען שמך כי גואל חזק אתה ומסמא"ל גסיעתו רביעית כאשר תראה בשם ההיתם וכוונת הברכה כך היא ראה נא הדבור אל עליון ברוך אתה לי"ע ת"ת

או"הבי"יה"ה גואל ישראל שיראה בעניינו מן לר קושי אדון השמטה

וריבה ריבנו מן סמא"ל וסנהדרו העומדים עלינו לכלותינו היונקים מן אדון השמטה וגאלינו עטרת תקריב הגאולה יסוד לגואל ע"ט למען עטר"ה כי בה נזקקים ולוקחים אשה תחת בעלה כי גואל חזק אתה יען כי עלייתה מן המלרים למרחב ואין אחד משרי האומות יכול לך ולזה אין זולתך לגאול את גאולתיס מסמא"ל וסנהדרו · ברוך אתה אהי"ה והי"ה גואל לי"ע ישראל ת"ת בחבור מלכות ואז כל בלהות בפו תמו ואין שטן ואין פגע רע · ודע כי בהתבטל הכח העליונים יתבטלו השרים התחתונים ככתוב יפקוד הוי"ה על לבא מרום במרום וגו' · ושם החותם סגו"ל פת"ה חול"ם לירי"י פת"ח קמ"ץ חול"ם פת"ח והנקודים האלה עצומים מאוד לבטל הגזירה של גבורה :

רפאינו ד' ונרפא הושיענו מן אדון השמטה במדת ס"ת ונושעה כי תהילתינו אים לתהלתינו אתה והעלה רפואה שלימה לכל תכותינו שבאו מן אדון השמטה כי אל מלך רופא נאמן ורחמן אתה ברוך אתה ר' י' א' ה' ה' נו' הו' מו"ן רופא חולי עמו ישראל :

הברכה זו נתקנה נגד מדת ת"ת לטעם כשבא נפלא ונעלם מודא בספרי הקבלה ואנחנו נכתוב בזה הענין מה שקבלנו ונאמר בעז"ה וביאורנו :

מדם שנבאר הברכה נקדי' הקדמות אשר בהם יח' דרושינו וזה כבר ביארנו בפירושינו לתוך בפ' בראשי' בפסוק שני המאורות הגדולים כי טרם הקטרוג העטרה ות"ת היו נכנסים לפני ולפנים שניה' בשוה ואחר הקטרוג שמה ראש לשועלים ונעטרה את הכרמי' ואם חפץ בה המלך ונקראה בשם והנה יצא פ' הפסוק כמאמר מרום מראשון מקום מקדשינו ונגד שתי הכוונ' קודם הקטרוג ואחר הקטרוג וקודם הקטרוג אמר שכבא הכבוד

עכוה

שהוא המל' מרום מראשון שהיא כ"ע כי הוא ראשון לכל הם ספירות ראשון בנעלה ולא ראשון בזמן ואחר הקטרוג
שבא להיות מקבלת מספי' ת"ת הנקראה שם יהו"ה אשר עולה ברבוע מקו"ם מקדם כאשר פירשנו וזה אמרו
מקום מקדשינו · כלומר מקדשינו שהיא העטר"ה מקבלת מן מקום אח"כ אמר מקוה ישראל יהו"ה כל עוזביך
יבושו וסורי בארץ יכתבו כי עזבו מקור מים חיים את יהו"ה ופי' הפסוק כן הוא מקוה ישראל ה' כלומר
המקוה העליון הוא ישראל הנושא את שם ה' וקראו מקוה לטעם קבלתו מן ד"ב ה"ב ח"ג שכל אחת כלולה
מעשר וכל ד' המשפיעים אליה נקראים מים נהם הממים ומהם דין וגבורה וכולם מתערבים במקוה ההיא
ושבים ומזוגים ממולאים לטהרתן של ישראל וה"ר ואמר כל עוזביך לא יבושו כלומר כל הספי' התחתונות אשר
יעזבוך יאבדו ויבושו כי אין להם מעמד זולתך ובפרט כל שהוא לי"ע וסורי הדלגים הנקראים סורי הגפן
נכריה כמאז"ל ושנהדריו וכנען וסיעתו הן בארץ העליונה יכתבו ויכנסו כוחות הטומאה לפנים מן המחילה
והטעם כי עזבו הספי' כה"י מקור מים חיים את ה' ת"ת ישראל יהו"ה והלבבונים י"ב : והנה בראשית
הנביא ירמיהו ע"ה זה אמר רפאיני ה' וארפא הושיעני ואושעה כי תהלתי אתה · כלומר רפאיני ד' מלך רחמי
החכמה וחסד והושיעני מאדון השמטה וסמאל ושנהדריו וכנען וסיעתו כי תהלתי אתה שהוא המלכות
אתה ת"ת וזה אמרו כי אני ד' רופאיך כלומר בהתחבר מדת אני עם יהו"ה הנה נרפאו כל תחלואי מצרים
כלומר שבמצרים ומהכתן כי נתגרשו ממקדש יהו"ה כל כוחות הטומאה · והיינו לעורך על הפסוק ה' אמת
ירמיהו הנביא שמפסוק ההוא ג"כ נתייסדה ברכה זו · וזה הוא כי אעלה ארוכה לך וממכותיך ארפאיך
כי נדחה קראו לך ציון דורש אין לה : דע כי אחרי זוכרי חטאת ישראל ועונש אשר הביא עליהם בעבור
חטאתם אמר כמנהם וניעד להם אמר שכל אוכליהם יכלו ובוזזיהם יהיו לבז ונתן טעם לזה · ואמר כי
אעלה ארוכה לך מלך וממכותיך אשר הוכית מן שרי האומות שקוראים לנו העטרה נדחה יען כי עזבה
בגולה ובאו פריצים בה וחללוה ציון היא לי"ע דורש אין לה וחברה אל בת זוגה לכן אעלה ארוכה לך יהו"ד
אריך לה"א האחרונה כלומר לי"ע אשר הוא ממשיך הו"ו לך למדת הבינה העולה מספרה כ' וזו ממכותיך
הבאים מהון ארפאיך וכל זה אעשה שלא יתחלל שמי כי נדחה קוראי' לך והדבור הזה דבור ת"ת ישראל המקנא
לאהרכו וחומל על עמו : והנה אחרי הודיע אותך את כל זאת לא יעלם מתפירוש כוונ' הברכ' כי ע"פ פסוקים
אלה נתייסדה הברכה הזו והיא מכילתה הם' והאלכסון חמשי · וככה תהא כוונתך רפאינו ה' וגרפא מלך
החכמה והחסד הושיענו ונושעה מלך בינה מדין אדון השמיטה ושרי האומו"כי הוא יכול עליהם כי תהלתינו
אתה כלומר אם תהלתינו שהיא המדה האחרונה והעלה ארוכה ורפואה שלימה לכל מכותינו היינו פסוק כי
אעלה ארוכה לך וממכותיך ארפאך : וכבר ראית פירושו במה שקדם כי אל מלך בינה וחכמה רופא נאמן
כי חיי בני ומזוני בו תלוין ולכן קראו כ'אמן החכמה כ' בינה ולעולם משפיע אל קו האמצעי ולכן קראו
לקו האמצעי רחמן אתה ת"ת ברוך אתה שלש רוחניות · ומה שאנו שוחה בכל האמצעיות · הטעם כי הם
יולאים מי"ג מכילתא דרחמי כ"ע והמלך כ"ע כששוחה ראשו שוב אינו זוקף עד סוף כל הברכות · כמו
שפרשנו במה שקדם · רופא חולי ת"ת ככתוב כי אני יהו"ה רופאיך והכנוי שב אל ישראל ולכן חתם עמו
ישראל ושם החותם כזה בן י"ב אותיות והוא מורכב מן יהה"ו רחו"ם וחנו"ן · ונקודיו ג' ראשונית סגו"ל
ושכיות ליר"י והג' חול"ם והד' פת"ח וזכור כוונתך המסורה בידך ולא תזוז ממנה · ויש מקלת מקובלים
מנקדים השם הראשון יְהֹוָה וסם החותם יְהֹוָה והכל כוונה אחת רק שמיר הכללים אשר סדרנו
והכלית ·
והברכה הזו יש בה

יב"ו תיבות כנגד כ"ו אותיות שאותם נתנה בהם כי הברכה הזו נתקנה נגד תורה שבכתב וזה שאנשי כנסת הגדולה תקנו בלשון יחיד ללשון רבים ורז"ל הזהירו על זה והפוסקים אמרו ב' דיעות לשם זה יעויין זה בספריהם אמנם אנחנו יש לנו בזה סוד פרשנוהו בחיבורינו אולר יהו"ד יעויין שם :

ברך עלינו יהו"ה אלהינו את השנה הזאת ואת כל מיני תבואתה לטובה ותן טל ומטר לברכה על פני האדמה ושבעינו מטובה וברך שנותינו כשנים הטובות ברוך אתה י' ה' כ' ו' ה' י' ז ו' מברך השנים

הברכה הזו נתקנה נגד מדת נצ"ח והוא מכילתא שם ואלכסון שם וגצטרך להקדים הקדמה אחת והוא כבר ידעת מאמר חכמי האמת בחלקם האדם העליון כפי צורת אדם המוגשם וג' ראשונות יכללו הראש וברא שבראשים כ"ע וכן שאר התחלקנה כפי תבנית איברי האדם המוגשם וכבר זכרנו זה וכן רמזנו שתדע כי אין עולה הא' בכלל החילוק הזה אא"כ השפי' הם בנו מצויירים וא"ס עלינו הוא ולא בנו ולכן כשאמרינו יהושוע גלה לא"ל נולכים מיקן תפילות עלינו לשבח לאדון וכו' כלומר אנו צריכין לשבח על מה שעלינו והוא א"ס ית' ומפני שלא מסר הש"י מפתח של מזונות ליד שום נאלל ובגברא מתנו ככתוב פותח את ידך א"ס ידיך אלא יודי"ך שהוא הכתר הרמוז בקוצו של יו"ד והפותח אימנו הכפתח והוא א"ס ולכן אמר בברכה זו ברך עלינו כלומר אתה יהו"ה ש"ה אלהינו ש"ת ועם קוץ היו"ד תמשיך הברכה ממה שעלינו והוא א"ס ית' עד מדת את הנקראת השנה הזאת ואת כל בי"ע את זמ"ע מיני תבואתה לטובה כלומר לטוב ה האחרונה שבשם ב"ד ותן הבקשה לג' העליונות שישפיעו טל מלך החסד ומטר מלך הגבור"ה לברכה למדת ברכה על פני דרך פנים המאירים אל האדמה פנים שאינם מאירים ושם יהו"ה נרמז בסופי תיבות פנ"י האדמ"ה ושבענ"ו מטוב"ה להודיעך כי על יד יהו"ה ומדת הטוב מתברכת וברך את שנותינו כשנים הטובות הבקשה למדת ברכה שתברך את שנותינו המוגשמים כשנים הטובות העליונים במו שכתוב בקרב שנים חייהו ברוך אתה יהו"ה הכוונה הראשונה לכ"ע לג"ב ולש"ת שהם המברכים השנים העליונים ושם האותם וה' ה"י כוז"ו כי חשבן כוז"ו עולה ט"ל ונקוד ב' קמצי"ן ג' חולמי"ן ב' צירי"ן ב' פתחי"ן חותמין ברכה אדנ"י והי"ה מלפ"ן וזו החתימה מסוגלת לעצירת גשמים עם שארי התנאים הצריכין לה והשם הא' כולו פת"ח והשם השני כולו סגו"ל והשם הג' כולו פת"ח :

ש"ת יסוד חסד יוה יתחתוניות

תקע בשופר גדול לחירותינו ושא נס לקבץ מתוך גלויותינו וקבלינו יחד מארבע כנפות הארץ ברוך אתה י"א פ"י ג' ה' ל ס' א' מקבץ נדחי עמו ישראל

הברכה זו נתקנה נגד מדת הו"ד והיא מכילתא ז' ואלכסון ז' וא"א תבלי שנבינא ב' מדרשים אשר מתוכם יתבאר הכוונה היא · איתא במדרש שופר גדול קרן ימין מאילו של יצחק שכן ימין גדול מהשמאל וקרן שמאל הוא שופר של מתן תורה עכ"ל מדרש : וכבר ידעת שנפל מחלוקת בין רז"ל מהם אומרים כי התורה נתנה בד' קולות והרמז לי"ס וי"א כי התורה נתנה בז' קולות רמז לאלו ז' ספי' התחתונות ויש בה' קולות נגד ה' ספי' תחתונות · ואחרים אומרים בקול א' והוא קול השופר קרן השמאל מדת מלכות שמקבלת מאחת השמיטה כי קול אדון השמיטה לא יכלו להשיגו אשר הוא הקרן הימין של איל עד עת בא דברו לקבץ גליות אז יפתחו כל שערי רחמי' וכל שרי מעלה יקבצו כי מדת הבינ"ה פתחה שעריה והשמיעה קול השופר המקבל מגדולה ברחמים גמורים עד אשר כל שר מע' שרים ישיגו מגמת פניהם קדמה ויקבלו שפע ברכה וישפיעו על אומתם ובזה יבינו מהם קשות עורף

גורף ויטיבו עם ישראל והיו מלכים אומניהם ושרותיהם מניקותיהם כי נשפל כוחם העליון מכח לאת ברחמים בספי' ולא תחשוב כי יתבטלו שרי מעלה כי זה לא יתכן כי א"א להתקיים אילן הפנימי מבלי קיום אילן החיצון רק כוחם יהא נשפל מלפעול פעולת אדון השמיטה מכח התפשטות רחמי בינה אשר היו נעלמים כל זמן הגלות ודע זה : ואמנם המדרש הב' הוא זה מאי שופר גדול עתיד מיכאל השר הגדול לגלול רקיע שמו וילון ולתקוע בו שש תקיעות האחת תוקע כל העולם מתבהל וחיל כיולדה מתחולל הב' בא הרוח ומקרב עלם אל עצמו : הג' מוריד עליהם ט"ל ומתדבקים העצמות והגידין והבשר והעור נקרם עליהם מלמעלה : הד' זורק בהם נשמה ועושה להם מחילות תחת הקרקע ובאים לירושלים . הה' הקברים נפתחים ומגלגלין ועולין כעשב הארץ . הששית הולכים כולם ומשתחוים לאדון מחי' מתים וזש"ה ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובאו האובדים בארץ אשור והנדחים וכו' והשתחוו לה' בהר קודש ובירושלים : וסוד המדרש כי מיכאל הוא מלך החסד וגולל רקיע שמו ווילון הוא מדת הגבורה ותוקע שש תקיעות : וכבר פירשו רבותינו כי תחית המתים יהי' מלך הגבור"ה בהופעת בינה להסד והנה נתבאר לך כי שופר גדול הוא מדת הפח"ד כלול במדת החס"ד ועל ידו יהי' הכנס הזה שהוא קיבוץ גליות ופי' הפסוק כך הוא והי"ה הוא שם מ"ב גבולי אלכסונים ביום ת"ת ההוא כ"ע הקרא הוא בכל מקום יתקע מבין נפעל והוא מקבל מקרה התוקע והוא שם י"ה בשופר גדול בפחד כלול במדת החס"ד בעזרת שם הו"א והי"ה ואגל"א ובאו האובדים מארץ אשור והם בני ש"ם הרומזים לשרי לד ימין אשור מבני שם כ"ג ומרומז למדת חסד והנדחים מארץ מצרים והם בני חם הרומזים לשרי לד שמאל והשתחוו לה' ת"ת בהר הקודש מדת מלכות ובירושלים בעיר הבנויה כעיר שחוברה לה יחדיו . והנה כאשר יתוקנו העליונים יתוקנו התחתונים ומפני שהברכה זו נתקנה מב' פסוקים מן הא' שפירשנוהו ומן פסוק ונשא נס לגוים ואסף נדחי ישראל ונפוצות יהודה יקבץ מד' כנפות הארץ ולכן ראינו לפרשו ג"כ למען יתבאר לך פי' כוונת הברכה עפי' שרשה ואמיתתה ונשא ביה"ה נס הם חמשים שעריה וששים גבורים הסובבים מטות מלך שלום ש"ת לגוים ע' שרים הסובבים כסא הכבוד ואסף נדחי הם הספי' התחתונות כי הם הנידחים בגלות מפני שרי האומות ישראל סבא ונפוצות רגל רביעי הלוחמת מלחמות יהודה דכתיב ללמד את בני יהודה קשת וזאת ליהודה יקבץ בינה מארבע כנפות הארץ הארץ העליונה עם ד' מחנותיה הנקראים כנפיה וסימן המחנות רגמ"ן זהו פי' הפסוק ע"ד הסוד והפשוטו ידוע כי סודן יונעם והדברים כמשמען ועתה נודיעך כוונת הברכה כבר ידעת כי הוד הוא ענף של פחד וכן כבר הודענוך שאותיות שם ב"ד כל אות המתרחק מן פ"ד הוא יותר פעול וכל שמות המצורפים הם יותר פועלים במהרה מהבלתי מצורפים : והטעם לפי שהם יותר קרובים אלינו וכבר הערנוך בזה בכמה מקומות ולכן מן הדין הי' לתקן ברכה זו אל מדת הגבו"רה אך מפני שההו"ד יותר קרוב אלינו יותר יתפעל בגאולתינו בהשפיע אליו שערי לפני ולפנים ושערי בינה וכוונת הברכה ככה הוא המתפלל יכוין במדת הבינה ויבקש ממנה שתתקע בשופר מעורב בגדול לחירותינו שתוליכה הספי' לחירות מתחת יד שרי האומות כי היא היובל הגדול ממנה יוצאים ואליו שבים ושא נס שישא כ' שעריו וששים גבורים הסובבים כסא אשר של מלכות שמים והשערים והגיבורים בהתערבם בספי' יתקבצו כל גליות של ספי' וחוזר ומבקש שיקבץ כל הספי' יחד מארבע כנפות כלומר מתחלת ארבע מחנות השכינה הנקראת הארץ : בא"י מקבץ בינה נדחי הספי' התחתונות והם נקראים עמו של ישראל סבא . וכבר הודענוך כמה פעמים ועוררנוך כי בתיקון העליונים יתוקנו התחתונים והבן זה : והשם התותם

שושן סודות

הזה שהוא ו"י ה"ה אג"לא המורכב הוא בן שמונה אותיות לרמוז אל מדת הבינה ונקודו ג' הראשונים פת"חין
והב' השניים ק"מצין והב' השלישים ציר"ין והב' הרביעית פתח"ין. וכבר הישרנו על כוונתם ודע זה

ש"ב ח"ת ופחד נצח הוד
השיבה שופטינו כבראשונה ויועצנו כבתחלה והסר
ש"ה ת ת ח"מ
ממנו יגון ואנחה ומלוך אתה יהו"ה לבדך בחסד
ב"ע ש"ה ע"ט בת"ת
וברחמים וצדקנו במשפט ברוך אתה ו א הד ה ב יי
פ"מ
מלך אוהב צדקה ומשפט :

אמר המחבר במקום שאנו להאריך אינו רשאי לקצר אי אפשר לפרש הברכה זו. וכוונתה אם לא אחרי הצעת גלוי סדרי המרכבה ואיך יכנס בגלוי דע לך כי עשר ספי' אינו דבר נברא רק הם התפשטות מא"ס ית' ואיננו נבדל ממנו והו' תמיד נמצא בם כהדין קמצא דלבושי' מיני' ובי'. ואינם נבדלים ממנו שהגא חכם יכול אי יודע. כן הכתוב האמת קבלו שהם עשר ולא ט' ועליהם ראוי לסמוך לפי שהם קבלו מהנביאים אשר עמדו בסוד ה' ובעל ספר יצירה אמר עשר ספירו' בלי מה עשר ולא תשע ולא אחד עשר ולמדנו בבריתא זו שתי כוונות האחת שלא נפריד העשיריות אך כי היא מעלה נפרדת עצמה והיא נושאת את שם אדנ"י ככתוב ואראה את אד' יושב על כסא רם ונשא לא כדעת הפילוספים שיאמרו שראה הנביא הוא שכל הפועל כי איך יקרא הנביא את הנביא בשם אדנ"י שם המורה על עצמות אדנות כמו שם יהו"ה המורה על עצמות הוייתו : והכוונה הב' שלא נכלול במספר העשר את א"ס ית' כי לא יפול עליו שם המספר יען כי אינו נבדל מהם עד שימנה מספר בפני עצמו • ואלה עשר ספירות כל שמות שאינם נמחקים ושמות הכנויים כולם בהם נכנוים ובהם אנו קוראים את א"ס ית' מצד הפעולות הנראים מהם אבל שיהי' שם לא"ס ית' ליחדהו זה לא נמצא לא בתורה ולא בנביאים ולא בכתובים ולא בדברי חכמים וכן שמור את נפשך שלא תעלה על דעתך ברואתך דמיונות מה שאנו מדמים הספי' מהם לראש ומהם לשאר איברי הגוף ותחשוב דמות הגוף ממש וחלילה להיות איזה דמות וצורה אל מי תדמיון אל ומה דמות תערכו לו וגו' רק הוא לדמיון הכח היוצא מהם ויחזקאל הנביא מזה הכח דברו במרכבה : והנה הצעת הדברים האלה במסור בידך סדר וקבלה בספי' הנקרא אילן הפנימי וסדר וקבלה בע' שרים והנלוים אליהם הנקרא אילן החיצון וכולם כוחות אלוהות אינם גוף רק הם דברים שכליים :

ונאמר כשעלה במחשבה א"ס י"ת לברוא העולם ראשונה נתפשטו ממנו עשרה אורים כהתפשט השלהבת מן הגחלת בלי שום זמן : ואותם האורים קבלו הנביאים זה מזה עד אדון הנביאים שהם אורים ואין הא"ס נפרד מהם רגע אחד כארבע אורים שאמרו הפילוספים ואותם האורים קראם ספירות וקבלו מהם סדר השתלשלותם באופן אשר תראה בתבנית אשר כמה לזה וכן שמותם הכלולים והפרטים שנשתמשו בהם החכמים שקבלו מהנביאים אשר עמדו בסוד ה' והוא הנקרא אילן הפנימי ושאותו האילן הוא קשר אחד ואין שמה דבר נפרד עד תשע מעלות בין אישיהם והמעלה העשירית הוא ענין איכו בכלל כאשר פירשתי

אף

אף כי הוא ראוי והגון ומחוייב להיות בקשורן ובחיבורן · והעושה היפך זה עליו נ' וזהו קוצץ בנטיעות וחייב מיתה · וכל החוטאים אדם ונח ודור הפלגה אלישע אחר ישו הנוצרי ושארי החוטאים בספירה הואת נכשלו ודע זה וזכריהו · והנה הלבנו לך התמונה אך פי אינו התמונה רק לצייר הדברים להמתלמד וזה תארו ותבניתם כפי אשר אצייר לך אילן הפנימי והשרים הנאחזים בו והחיבור והפירוד הראה עיניך ישמח לבך · עינינו רואות וכלות אליהם כל היום ואין לאל ידינו ברוך ה' א' כי אמת דינו השם יחיש במהרה ·

הנה הראיתיך בתמונה זו סוד אילן הפנימי וסוד אילן החיצון כאשר קבלנוה לך איכה היתה לזונה קריה נאמנה · כי בה רמוזים כל אלה הרמזים וכן כוונת הברכה כזו נתנה מתבאר · ונאמר נגלת איכה א"י כ"ה וכבר נתבאר סוד א"י וסוד כ"ה כמתוב ואיזה מקום בינה · כ"ה אמר ה' כלומר מדת כה אשר היתה מקבלת מא"י רחמים גמורים קודם הקטרוג ואחר הקטרוג שהושמה ראש לשועלים איכה היתה לזונה שיבעלוה זרים קריה ק"ר י"ה במ"ק י"ח עולמות נאמנה נ' אמן ה"א כלומר שהיא מקבלת מי"ח עולמות · ושביב הציר א"י אלף ומקבלת מנ' שערי בינה ומן א' אומן אשר היו משפיעים לה' אחרונה · ואחר הקטרוג מלאתי משפט צדק כלומר שמשפט אשר הוא הת"ת הי' מתמלאה תמיד צדק ילין בה צדק במ"ק י"ד כלומר שהיתה מקבלת מיד הגדולה ומאדון השמטה להנהיג השפלים · ועתה מרצחים שנכנסו בהיכלה כוחות הטומאה סמא"ל וסנהדריו באו גוים מקדשך וכבר הארכנו בזה במה שקדם כי הבליחה היא נכרת אבר מן המרכבה והיא שקולה כע"ז וג"ע ולכן הזכיר הבליחה וה"ה ע"ז וג"ע וכספך הרומז לחסד הי' לסיגי' לשרי האומות ולמתכונתם סבאך הרומז לפחד מהול במים המאררים יומי סמאל וסנהדריו ומחנותיו שריך גל"ה והו"ד סוררים ככנוי הסוררים מזכי הצדדים וחברי גנבים הם כוחות הטומאה הנקראים מים גנובים מדברה של לילית כלה אוהב שוחד כלה ורודף שלמונים כתיב בב' חסרי ו"ו הוא ו"ו המוסף לי"ע והטעם הכוחות החילונים האוהבים שוחד והרודפים לקחו הכלה והשלום יתום לי"ע לא ישפטו לא יהדרו למשפט וריב האלמנה הוא הפחד המריב ריב אלמנה כדכתיב והרגתי אתכם בחרב והיו נשיכם אלמנות ובניכם יתומים לא יבא אליהם כי הם עתקו וגם גדרו באילן הפנימי עד כי עלתה למרום החסד ואין תקוה אלא בהתגלות רחמי המלך העליון על כל ולזה הבטיח הנביא ואמר לכן וכבר התבאר שכל מקום שנאמר לכן הוא שבועה ושבועה עניינה אסיפת שבעה ספירות היקף יחד · והנה הודיע בשבועה זו כי האדון שהוא הכ"ע יהו"ה חכמ"ה לצבאו"ת בינ"ה אביר ישראל שב"א עם כל ההיקף ובפרט בת"ת הוי אשר קראו בכאן הוי אמרו להנקם מצרי והם שרי האומות הנאחזים מצד ימין · ואנקמה מאויבי הם השרים הנאחזים מצד שמאל ואשיבה ידי עליך ידי בגימ' כ"ד לרומזי שם אהי"ה ושם יהו"ה מכל אחד י"ב וכאשר יחזרו אלה אז יצרפו כבור סיגים ויוסרו כל הבדיל שרי האומות מהחס"ד והפח"ד והמהות מנ"ה כבתחלה ככתוב ה' לצבאות יע"ן ומי יפר כלומר מדת כלה הנקרא ה' לצבאות יע"ן ומי שהוא הבינ"ה יפיר וזה אמרו ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועציך כבתחלה ואח"כ יקרא לך עיר הצדק כאשר פירשנו שביב הציר א"י אלף וזהו קריה נאמנה וכמו שפירש ציון לי"ע במשפט שהוא הת"ת תפדה מן השבי לרי יהודה ובנימין המפרידים בין שניהם ושביה בצדקה כלומר השבים להשפיע אליה לחבר

לחבר צדק בצדיק להיות צדקה ואז יראה לכל בשר שבר פושעים וחטאים מן הימין והשמאל **ואויבי מהרה**
אדנ"י יכלו כי יבושו מאלים אשר חמדו ויחפרו מן הגנות אשר בחרו כי יהיה כגנה אשר מים אין לה **וזדים**
שורש ואשמיד פריו ממעל ושרשיו מתחת כמו שפיר' בביאור הפרשה ההיא והנה ממנה יתבאר לך סוד
הפנימי והחיצון וכוונת הברכה והמסתעף אליה ・ ולפי זה תהי' כוונת הברכה כן השיבה שופטינו הם ד'
וגבורה הנקראים שופטים ות"ת הדין המכריע ועלינו נצ"ח והו"ד והמכריע יסוד והסר ממנו יגון ואנחה
שרי האומות אשר זכרנום ומלוך עלינו אתה ש"ת יהו"ה ת"ת בחסד כמשמעו וברחמים חכמה וכתר וצדקים
כלומר תחבר צדק ע"ט שלנו במשפט שהוא הת"ת בא"י מלך ש"ת אוהב מחבר באהבה א"כ צדקה ע"ש
ומשפט ת"ת : כוונת הברכה הזו היא ליסוד והיא מכילתא ח' ואלכסון ח' והשם החותם הזה הוא מורכב מן צירוף הה"י אדנ"י וכל שתי אותיותיו ממנו נקוד אחד הא' קמ"ץ ושניים סגול ושלישים ציר"י ורביעים פתחין וסי' מקורס בחג"ח : הנה הברכה זו נתקנה נגד חסד וכלה שהיא מכילתא ט' ואלכסון ט' וכוונת הברכה כך היא על הצדיקים הנשפעים ממדת חסד דרך הבינה המחמירים על עצמם יותר מן הראוי : ועל זקני עמך בית ישראל

על הצדיקים ועל החסידים ועל זקני עמך בית ישראל ועל פליטת סופריהם ועל גירי הצדק ועלינו יהמו נא רחמיך יהו"ה אלהינו ותן שכר טוב לכל הבוטחים בשמך באמת ושים חלקנו עמהם ולא נבוש כי בך בטחנו ברוך אתה ה' משען ומבטח לצדיקים

עהלימזהגון

הם הנשפעים מן הבינה דרך מלכות הרי ד' רגלי המרכבה : ומה שכתבתי שהם הנשפעים מן הבינה
כפי דעת האומר שגם עתה יש מהם רשות ואח"כ חזר אל מנין הו"ן בהחבור בת זוגו וע"כ אמר ועל גירי
הצדק צדק התחתון בחבור צי"ע הרומז אל הברית ברית המעוז ・ ועלינו כלל כל המתגלגלים את אשר
פה ואת אשר איננו פה יהמו נא רחמיך כ"ע יהו"ה חכמה אלהינו בי"נה ותן ג' רוחניות שהם
אחד שכר טוב במדת הטוב לכל הבוטחים להצטרף צירוף אחר צירוף ולא זזו במדת שמך ושם אל מדת
האור הגנוז בצי"ע ושים חלקנו עמהם לעולם כל א' וא' מאתנו מדבק להיות חלקו עם הצדיקים
נצטרפו ושבו למדת עולם שהוא ת"ת או צי"ע ולא נבוש בושת עלומות והוא כי בך כ"ע העולה כ"נ
השם בעצמו בטחנו להיות צירופים וחוזרים למקומו ・ בא"י השם הזה מורכב מן ה"יה"ו
והנקודים פת"ח סג"ול וכן כל תשעה האותיות ומאוד פועל להגן מכל צרה וצוקה כי על מגן
עפ"י והוא שם המחשבה ואלא מן סופי תיבות מפסוק הנה אנכי שולח מלאך לפניך וסדר הכוונה
כתבנוהו במקום אחר ונוה שאתה בצדיקים ולא בחסידים כי אם יהי' הצירוף לצדיק או משען או
ומבטח מן הכלל והכל לצדיקים וכ"ש לחסידים המחמירים על עצמם ולזה הכפיל ואמר משען ומבטח
כלומר משען לצדיקים ומבטח לחסידים ・ ודע זה כי ברכת המינים לא כתבנו עליה בי"ו הכוונה
איך תהיה כי בינה תקוה ויתמו חטאים כתיב ולא חוטאים ומצורף אל זה שלא יפול ציר שאינם
ותיפוק מיני' חורבה ובמקום אחר נעורר עליו בע"ה :

דע כי הברכה הזו נתקנה נגד פחד והוד והיא מכילתא יו"ד ואלכסון י' והיא מעורבת מכמה פסוקים ולכן נצטרך לפרש הפסוקים ההם ואז תתפרש כוונת הברכה ・ הא' בתרי עשר בזכריהו

ולירושלים עירך ברחמים תשוב ותשכון בתוכה כאשר דברת ובנה אותה בקרוב בימינו בנין עולם וכסא דוד עבדך מהרה לתוכה תכין בא"י בונה ירושלים :

לכן כה אמר יה"וה שבתי לירושלים ברחמים ביתי יבנה בה נאום ה' וקו ינטה על ירושלים וכוונת הנביא כן הוא לכן שבועה כ"ה מדת אדנ"י נאמר ה' ת"ת שבתי קבלתי מגדת התשובה להשפיע לירושלים עטרת צבי היא לכל האצלות ברחמים כ"ע וה"ה ביתי לי"ע יבנה בה ז"ס הבנין וקו וקוה כתיב וקו קרינן וטעמו וקו ה' כלומר של קו ה' הראשון של שם ב"ד הרומז לת"ת והקו הוא הקו האמצעי ינטה בגימ' ע"ד של שמע ואחד שיורה עדות ויחוד הספי' כולם ולכן אמר ע"ל שהוא בגימ' ק' שהם י"ד ספירות שכלולה כ"א מעשר שכולם יתחברו בירושלים. : ועוד פסוק אחר אמר זכריהו הנביא רני ושמחי בת ציון כלומר מלכות כי הנני בא ושכנתי בתוכך נאם ה' וכוונת הנביא כן הוא ידעת שהרכה לציון שהוא מדת הדין והשמחה למדת הרחמים כלומר את בת ציון כלומר מלכות שהיא בת זוג לציון לי"ע הנקרא ציון ולבת זוגו הנקרא עטרת צבי ולכך נמשך אליו ונלוו גוים רבים אל ה' כלומר שרי האומות אשר זכרנום : עוד אמר ירמיהו הנביא ע"ה כי כה אמר ה' לא יכרת לדוד איש יושב על כסא בית ישראל וכוונת הנביא כן הוא לא יכרת לדוד שהוא רגל רביעי איש יושב למטה בזה העולם על כסא בית ישראל להורות דוגמא למשכן שהוא הרגל בדמיון זרע אהרן שהיו נושאים לרגל הא' והלוים לב' וכג' ישראל אז האבות בעצמן ודוד עמהם והנה על אלה הפסוקים נתייסדה הברכה זו וכך כוונתה ולירושלים היינו עטרה הנקרא עיר ה' ברחמים כ"ע וש"ה תשוב ת"ת בחבורן של העליונים ותשכון בתוכה אתה ה' כאשר דברת הנני בא ושכנתי בתוכך נאום ה' ובנה אותה ככתוב ביתי יבנה בה והיינו בנין עולם ז"ס הנקראים עולם בכלל ובפרט ת"ת ולי"ע וכסא דוד רגל רביעי מהרה לתוכה ירושלים הבנויה יכון זרע דוד להיות משכן לרגל רביעי והנה נתברר לך הברכה בשרשה ובכוונתה ושם החותם הוא מורכב מן י"ה ה' ו ומן על צבא כי על צבא בגימ' עטפי"ה שם המתחשבה ובשם זה יתבטל כל הלובאים על ירושלים ותתם בבנין ירושלים ולא בתשובה ולא בשכינה ולא בכסא והנוש"ם כי אם לא תבנה ירושלים כלומר שלא תהי' בחבור הבנין כולו אין לו תקנה לכל הנזכר שובה ישראל ושכינה וכסא כי הא בהא תליא והבן זה והנקודין פתח"ין לירי"ן :

את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח וקרנו תרום בישועתך כי לישועתך קוינו כל היום ברוך אתה יהוה הו פי אד מצמיח קרן ישועה

הנה הברכה הזו נתקנה כנגד יסוד ות"ת כי בחיבורן יצמח צמח ותבא ישועה לשכינת עוזו והוא מכילתא י"א והלכסון י"א וגם הברכה זו מיוסדת עפ"י פסוקים ולכן נבארם בראשונה ואח"כ נבאר כ"ת

הברכה אמר ירמיהו ע"ה בימים ההם ובעת ההיא אצמיח לדוד צמח צדקה ומלך מלך והשכיל ועשה משפט וצדקה בארץ בימים ההם תושע יהודה וירושלים תשכון לבטח וזה אשר יקרא לה יהו"ה צדקינו וכוונת הנביא כן הוא בימים ההם כלומר בחבור ימי בראשית ובהראות הטוב לי"ע אשר יש"ר לישראל ובעת ההיא עטרת צבי הנקרא עת דודים ככתוב הנה עתך עת דודים אצמיח לדוד למלכות בית דוד צמח לי"ע צדקה חבור צדיק בצדקה ומלך מלך והשכיל ומלך ש"ה מלך כ"ע והשכיל ס"ת ועשה ס"ת משפט ת"ת וצדקה הבור צדיק בצדקה בארץ העליונה ובימים ההם כלומר בו' ספירות הנקראים ימי בראשית תושע יהודה מלך המשיח עם שבטיו וישראל ישכון לבטח וזה כמו זה ה' קוינו לו היינו יסוד אשר יקרא לה למלכות יהו"ה ת"ת צדקינו שהיא

כבר

כבר לדק שלנו כלומר דברי ת"ת הוא שדבוק הלדק בו תהיה ולא יבואו גוים מקדשה וכבר ידעת שכל מקום שגלו ישראל שכינה גלו עמהם א"כ ישועת ישראל הוא ישועת השכינה וישועת השכינה תשועת עולמים הנה קרן דוד נושע ולכן הנו מקוים לישועתו ובהגה הבתפלה מיוחדת עפ"י כוונה זו כלומר כוונת הפסוקים שזכרנו · וככה היא את צמח דוד עבדך צמח לי"ע שהיא בת זוג לדוד ולמלכותו מהרה תצמיח התפלה והבקשה לישועת השכינה ולכן חזר ואמר כי לישועתך כלומר לישועת השכינה קוינו כל ע"י לי"ע המקרא כל ות"ת הנקרא היום והתם תצמיח קרן ישועה כלומר לי"ע וישועה מלכות הנושעת עם ישועתן של ישראל ושם החותם הוא מורכב מן ה"ה ו"י ומן אגה ופחד שהוא בגי' שם המהשבב בטפטפי"ה כי בשם זה יוכנעו ויפול פחד על כל האויבים ואויביהם ~ והאל ירבו ישועתו ויושיענו וכולן בתהין סגלין והאחרון פתח · ויש חותמין בנקוד זה יקוה וכבר ידעת שהשב"א רומזת לאי"ע והסגו"ל למדת אברהם והחירק למלכות והנה כדי לעורר הרחמים נקדו השם הזה בחותם בנקוד זה נקדו שב"א ליו"ד הרומז לחכמ"ה וסגו"ל לה"א הרומז לבינה וחיר"ק לו"ו הרומז לת"ת ושב"א שהוא היסוד בקודה תחת ה"א האחרון כלומר היסוד שיונק מן יו"ד הרומז לח"כ ולת"ת השפיע לה"א לעורר אותה ברחמים ובהקים סוכת דוד הנופלת והבן זה :

שמע קולנו ה' אלהינו חוס ורחם עלינו וקבל ברחמים וברצון את תפלתנו כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה ומלפניך מלכינו ריקם אל תשיבנו כי אתה שומע תפלת עמך ישראל ברחמים בא"י יזה טוי הה שומע תפלה :

הגה הברכה זו נתקנה נגד מדת מלכות והוא אלכסון י"ב ומכילתא י"ב · וכך כוונת התפלה והבקשה לשם י"ה שישמע את קולנו שהיא המלכות והיא נקראת קול כמו שאמר וקול שופר הולך קול דברים אתם שומעים והיא רחל הקטנה המבכה על בניה והיא המנהגת את ישראל ולכן נקרא' קולינו כמו שכתב וישמע ה' את קולנו

כלומר מדת הת"ת שתשמע קולינו המניקות את ישראל · יהו"ה אלהינו הכמ"ה ובינ"ה חוס ש"ה ורחם ש"ת בענין שהוא עלינו וכבר רמזנו זה וקבל ברחמים ש"ה וברצון כ"ע את תפלתנו מלכות כי אל ש"ת שומע תפילות ותחנונים הבאים אליך מספי' הבנין אתה ש"ת ומלפניך ת"ת ריקם אל תשיבנו כי אם לא תשפיע אל פניך המאירים יתגבר אדון השמטה ותפלתינו מוכנת לקבל ממנו כי הוא מין במינו ולא בטל ולמה מתפללים שמלפניך הפנים המאירים ריקם אל תשיבנו כי אתה ש"ת שומע תפלת עמך ישראל ברחמים ת"ת דרך קו האמצעי · ולמה חתם בא"י שומע תפלה ולא שומע קול תפלה עאם הי' כן היה משמע שדווקא קול שהוא מלכות שומע ולא שאר הספירות ולכן חתם שומע תפלה שבוללל כל הספירות וגם המלכות שהוא קולינו בכללם · ושם החותם הזה מחובר מן שם יהו"ה ומן י"ה יש בו ג' שמותי יהו"ה כא' בנגלה והב' נסתרים כי י"ה הוא עולה שם יהו"ה כאשר פירשתי כאמרו זע"י והם עולים כ"ו כמספר יהו"ה ועוד כאשר יהו"ה הרי ד' יהו"ה עם הקודש והנה ב' נגלה וב' נסתרים והנגלים ירמוז לד"ו פרצופים והנסתרים לנסתרים ונקוד החותם שניים ליר"י ואח"כ פת"ה · וכבר ידעת שהצירי ירמוז לגבורה והפתח לחכמה ברוגז רחם תזכור והבן זה · הנה השלמנו י"ב ברכות חוץ מברכת המינים שלא פירשנוהו לטעם הנזכר ואלו ג"כ י"ב גבולי אלכסון וי"ב מכילתין כאמרו מכילתא אחת לברכת המינים כי א"א לבארם אם לא תפתח אותו מכילתא כי בהתפתחה יופק רצון השואל ודע זה והבן היטב דבר זה ויופק לך רצון :

הנה הברכה זו ושתים האחרונות הרומזים בספי' העליונות וכן תהי' כוונתך בחול וי"ט ושבת לא תשתנה הכוונה בהם וכן תהא כוונתך רצה כלומר אתה האדון הרצון כ"ע רצה ה' ע"ה אלהינו ע"ת בעמך ז"ם הבנין אשר עיקר' ושרשם ישרא' סבא והשב העבודה כל ז"ם לדביר ביתך לפני לפנים אשר

רצה ה' אלהינו בעמך ישראל ובתפלתם והשב את העבודה לדביר ביתך ואשי ישראל ותפלת' באהב' תקבל ברצון ותהי לרצון תמיד עבודת ישראל עמך ותחזנה עינינו בשובך לציון ברחמים ברוך אתה יהוה המחזיר שכינתו לציון :

הדביר שבמקדש התחתון רומז אליון ואשי ישראל כשמותיהן של צדיקים שמקריב מיכאל על מזבח העליון ותפלתן של הנשמות ההם תקבל ברצון במדת רצון כ"ע ותהי לרצון עתה שב לבקש על עבודת הקרבנות שגם הם יעלו לרצון העליון ותחזנה עינינו ז"ם בשובך שם י"ה לציון כי"ע ברחמים ת"ת הרמוזה בו"ו הכוללת כל ז' עיני ה' וחזר וחתם המחזיר שכינתו המלכות לציון כי"ע ולא חתם ב"ה הבונה בעמו ובתפלתם כמו שחתם הרוצה בתשובה לפי כשתחזור המלכות לציון אז בוודאי עת רצון היא : וכל המקטרגים ספו תמו • ושם התותם של הברכה זו הוא שם בן י"ב אותיות והוא מורכב מג' שם הוי"ה אדנ"י אהי"ו ונקוד שם יהו"ה בשבא ושם אדנ"י בקמץ ושם אהי"ו בפת"ח ודע אעפ"י שבכוונתך תהא בשם י"ה בחבור שם כ"ע עכ"ז תשים כוונתך לג' התחתונות שהם כנ"י רצה נגד כל"ה מודים נגד החכמה שים שלום בינ"ה וניקוד שם יהו"ה בש"בא כדי לחברו במדת יסו"ד הרומז בשב"א אל"ף : ונקוד שם אד"ני בק"מץ להשפיע אליו מהבי"נה אשר הק"מץ רומז אליה ושם אה"יו פתח להדביקו במדת החכמה וברחמים המרובים כי הפת"ח רומז אליה שים אל לבך הכוונה בנקוד הזה עד אפס מגעת ותכליה :

הנה הברכה הזו שרשה במדת החכמ' ועכפי' במדת ההוד אשר שם הכריעה עד שיתפקקו כל חוליותיו שבשדרה להסקי' מדת הדין של אדון השמט' ברחמים מדת החכמה וכל זה דרך הבינה : ולכן אומרים מודים אנחנו לך ל"ך בגימ' כ' לרמוז לכ' שערי' המקבלים מן ע"ה ומודי' בגימ' מ"הה והטעם כי בכרעו יכוין להשפיע ברכת המלך כ"ע למדת המלכו' שבה נשלמו עשר ספירות שכל א' כלול מעשר שנכללם ק' שעולה במילואו

ע"ת ע"ה כ"ע ע"ה ע"ת הפ"ת לי"ע
מודים אנחנו לך שאתה הוא ה"ה אלהינו ואלהי אבותינו לעולם

ע"ט חסד כה כ"ח ע"ת כ"ע ת"ת ע"ט ע"ת נמהך לתהלתיך
ועד צור חיינו מגן ישענו אתה הוא לדור ודור נודה לך ונספר תהלתיך

ח"ם פ"ח ה"כ
על חיינו המסורים בידך ועל נשמותינו הפקודות לך ועל ניסך שבכל יום

כ"ח ח"ם לי"ע ת"ת לי"ע
עמנו ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל עת ערב ובוקר וצהרים הטוב כי לא

ת"ת חת פ"ד כ"ה כ"הב ע"ת ה"א
כלו רחמיך והמרחם כי לא תמו חסדיך מעולם קוינו לך ועל כולם יתברך

ע"ה שם י"ה ע"ת ת"ת עט' ז"ם
ויתרומם שמך מלכנו תמיד לעולם ועד וכל החיים יודוך סלה ויהללו את

דרך יה ע"ת
שמך באמת האל ישועתינו ועזרתינו סלה • ברוך אתה י"א א"ה ד"ה וג"י

ס"ת כ' שערים

ס ז יהה הטוב שמך ולך נאה להודות · · בפילואו קפ"ג שהם ג' שמות הוי"ה אלהי"ם ברתווים לס"ה ולס"ת ולכן מיד אחר מודים חוזר ואומר

שאתה ס"ה הוא כ"ע יהוה ס"ה אלהינו ס"ת ואלהי אבותינו חפ"ת לעולם לי"ע שבם הוא נקרא לעולם ועד מל' שהיא ועד בכל נור חיינו מגד התסד מגן ישענו מן הפחד אתה ס"ה הוא כ"ע . לדור ת"ת ודור מלכו"ת נודה לך ס"ת ונספר תהלתיך כמזיך לתהלתיך

שהיא מדת תהלה על חיינו המסורים בידך מיד התס"ד ועל נשמותינו הפקודות לך להיותם ע"י הגבור"ה ועל ניסך שבכל יום עמנו ע"י ת"ת נ"כ"ם בסתרים ועל נפלאותיך מנצ"ח וטובותיך לי"ע שבכל עת כ"ח עתים הבאים מן כח העטר"ה המאור למעלה עליהם · נעשה יגדל נא כח אדנ"י והם נקראים כ"ח מסבב השכינה וכנגדם כ"ח מחנות לגינה ערב הצורות מדת לילה ובוקר בקר המאורות מדת יום וצהרים ג' עליונים ברומז לזהר תעשה לתיבה כאשר פירשנו בפירושינו לתורה הטוב לי"ע כי לא כלו רחמיך מן מדת היום והמרחם כי לא תמו חסדיך כלומר מדת הרחמים לא תמו חסדיך מדרך גדול"ה ונג"ה כי אתה מטה כלפי חסד מעולם כי אתה מקבל מעולם הרחמים הגמורים ולכן קוינו לך כ"ה · · ועל כלם יתברך בכ"ע ויתרומם בס"ה שמך י"ה יהו"ה מלכינו ס"ת לעולם ת"ת עם ו' קצוות ועד מקום הוועד מלכותך מלכותך במקבלת מן כל נעלמים וכל החיים ז"ס וכל אשר החתיהם יודוך סלה ויהללו את שמך י"ה יהו"ה באמת דרך קו האמצעי האל ס"ת ישועתינו מן אדון השמטה ועזרתינו מכל שרי האומות כי אתה עליון עליהם מן המלר קראנוך ענכו במרחב י"ה בא"י הטוב שמך שמגיע שפעתך למדת הטוב לי"ע וכן בתיב ברכות לראש מצדיר לדיק שמך מדת השם שם אדנ"י ולך ס"ת נאה כ' שעריך נאה הרומז בכ"ע להודות להבא

הודאה בהכרעותינו במודים להשקיט מעלינו זעף הים נן המקטרגים השמאלים אשר הם

בעלי אהם ואין תקוה לחיים מהם · · ושם החותם הזה הוא מורכב מן ג' שמות

מן יהו"ה אדנ"י אהי"ה ושם יהו"ה כולו סגול למען לכללו במדת

החסד ואותיות שם אדנ"י כולו בציר"י שלא לסכנים קור בריאו

ואותיות אהי"ה פת"ח לערבו במדת חכמה אלהי"ם

להשקיט מדת הדין והבן זה היטב :

שים שלום טובה וברכה חן וחסד ורחמים עלינו ועל כל ישראל עמך ברכינו אבינו כולנו יחד באור פניך כי באור פניך נתתה לנו יהוה אלהינו תורת חיים אהבה וחסד לדקה וברכה ורחמים וחיים ושלום וטוב בעיניך לברך את עמך ישראל בכל עת ובכל שעה בשלומיך · ברוך אתה ה' הא"א הל"ה ווי"ת"ה המברך את עמו ישראל בשלום : :

הגהה הברכה זו נתקנה כנגד ספי' הבינה שכוללת שם השפעת למדת לי"ע והם שלום וטוב וברכה חן וחסד ורחמים וכל אלה הברכות תבואינה לראש לדיק והיו שש נגד שש קצוות ואף כי הם מסודרים שלא כדרך הספי' שהם כלולות זה בזה וכולם קבלו מן עלינו והגיע' כל בדרך קו האמצעי ושאר הספי' הבקרא' ישראל ת"ת עמך ז"ס נחזור למדת חכמה עילאי הנקרא אב ואמר ברכינו אבינו באור פניך הפנים המאירים אשר על ידה נתתה לנו יהו"ה ס"ה אהינו ס"ת והזכיר בכאן' שבנו' אשר מגעת ממנו והם סוד' חיים התורה הנותנ' אהבה וחסד לדקה וברכ' ורחמי' וחיים ושלו' והם כנגד

גבו'

ט' ספי' הנשפעות על ידה באלו הברכות • ועתה חוזר לבקש כל אלו הברכות ואומר וטוב בעיניך ז"ס כלומר יה"ר שמדת טוב יתחבר בעיניך ז"ס לברך את עמך ישראל בכל במדת כל ובמדת עת שהם מתברכים בשלומיך המגיע אליהם בא"י המברך את עמו ישראל התחתונים בשלום לי"ע בהיבור בת זוגו • כדכתיב ונתתי שלום בארץ ואין מחריד כלומר משרי האומות כי אין להם מקום לאחוז ולכן הסמיך אליו והשבתי חיה רעה מן הארץ ושם החותם הזה הוא מורכב מן ההו"י שלו"ס אהי"ה וכולם מקור נקודם הוכם כקוד מדת דין באמצע שני נקודים מן הרחמים שהרי כל ג' תיבות מנוקדים בנו"ל לי"רי כת"ח וטיסלבק לוה ועוד שהוא השלום בין שני שמות הרחמים והבן זה •

ד"ע כי הבקשה הזאת הוא כדמות נטילת רשות וגם ווידו וכוונתה כן הוא : ידעת מאשר ביארנו כי עד עתה בג' האחרונות היתה הבקשה לשלש העליונות וכן ידעת כי הבינה נקראת ברית לשון וכנגדה לשוניכו • • וכן כבר התבאר אנה תרמוז התורה ואנה רומזים המצות • וכן כבר התבאר סוד הכתרי"אל אנה רומז וכן אדיר"רון שהם רומזים לכ"ע ולש"ת וכן שם ארארית"א שהוא שם הכת"ר כמו שאמרו ר' נחוניא בן הקנה בתפלתו רק כשא' לבאר לך ד' שמות אלו יא"יא הד"אה יגא"י הי"יה וזה שרשם בראשי תיבות הראשונים יוצא שם יהו"ה ובשניות אד"ני ובשלישית יא"יא ומן ד' אהיה ושורש שם יא"יא ה' אלהינו ה' אחד : אמנם שם יא"יא יוצא מן הפסוקים האלו ישמחו וירננו לאומים וגו' יודוך עמים אלהים יודוך ארץ נתנה יבולה יברכנו אלהים וייראו אותו כל אפסי ארץ • וכן ששת השמות הם יוצאים ומצירוף שם יה"ו

אלהי נצור לשוני מרע ושפתי מדבר מרמ' ולמקללי נפשי תדום ונפשי כעפר לכל תהיה פתח לבי בתורתיך ובמצותיך תרדוף נפשי וכל הקמים עלי ועצה מהרה הפר עצתם וקלקל מחשבתם • בשם י"ה לכתרי"אל י"ה יהו"ה לצבאות י"ה אדי כי"רון **יא יא הד"אה וג"אי הי"יה אר אר תא**

עשה **יהוה** כי אני בתומי הלכתי וביהוה בטחתי עשה יו"ד המשפיע לה"א עשה הא המשפיע לוא"ו ועשה **יהו יוה הוי היו ויה והי** לה"א האחרון הקב"ה

עשה משמי רום מעלתך הנודע אליך לברך והצליחנו בכל מעשי ותכני לחן ולחסד ולרחמים בעיניך ובעיני כל רואי ויהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהו"ה צורי וגואלי עושה שלום במרומיו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן :

כי ג' אבנים בונים ו' בתים ורום בעולם רומז אל כ"ע וקדוש רומז אל ש"ת ברוך לש"ה הוא לכ"ע : ותיבת לרצון רומז לכ"ע וצורי וגואלי למלכו"ת וליסוד והנה נעוץ סופן בתחילתן : וסוד עושה שלום בימינו של הקב"ה ואח"כ בשמאלו של הקב"ה בינה והבן במה שקדם מעתה תבין איך תהיה כוונתך בבקשה זו ועתה באתי לגלות אוזן כל חכם לב המקובל בדברי סתרי המרכבה ששליח ציבור צריך להתפילות בלחש ובסדר אשר כתבנו בכוונת' והב' בקול רם לתפילה הגיגלות המעלה כל התפילות למעלה ותהיה כוונתו בתחתונים המבקשים להשוער להעלות תפילתם אל הקודמות הנעלמת : ומאוד דקדק הרב רבינו אשר ז"ל בתשובה אחת שכתב כי ראוי להיות בקהל לפחות תשעה שומעים תפילת ש"ץ שיענו אמן על ברכות למען לא תהיה ברכתו לבטלה בדבר הזה ייסר כוחו כי צריך להמשיך לשוער מאמן לאמן כדי להסכים על ידו שאל"כ תהיה ברכה לבטלה והבן זה • וברכת כהנים ביארנו סודו בסימן ס"ו מן החבור הנקרא שו"שן סודות :

סוף

סוד שם כורה ובשגב המוכן לנקום נקמת הש"י ותורתו והוא **אצזא לבהל האשן יודה מתיה** וגוש יולא מה' שמות שאין נמחקים והם אלהים שדי לבאו' אלה"י ומקורם אדנ"י וככה לרפם עם מקורם **אא נד ינ אי לאבד הגלי האאר שגי יאוד דנהי מאת דינהי** וככה שמותם תקרא הפסוקים המגלגים שם השמות ההם · וישמע אלהים את נאקתם ויזכור אלהים את בריתו את אברהם את יצחק ואת יעקב · וגם למפרע **בוקע תאו קחציתא מהד באתא ות רב תאמי הלא דוכזיו** ואלהים לבחות השיבנו

והאר פ"ד ונסעה ולמפרע **העיוני כינף ראה ונב ישה תואבץ מי הלא** מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה · ולמפרע ה' בחרמ"ז ינכ"ע ה"י יתדר"ק רלמ"ה כ"ת · אני אל שדי התהלך לפני והיה תמים · ולמפרע **מימת היהו ינפלכהתה ידש לאינא** אלה מתימן יבא וקדוש מהר פארן סלה · ולמפרע **הלס** כרא"פ רה"מ שודק"ו אב"י כמיצ"ם הול"א · אח"כ

יקרא מזמור אלהים אל דמי לך וכו' ואח"כ מזמור אלהי תהלתי אל תחרש וכו' ואח"כ אמור השבועה זו עם בקשתה פ"ב פעמים · תפול עליהם אימתה ופחד בגדול זרועך ידמו כאבן · ולמפרע **נבאך ומרי כעורן לודגב** דחפ"ו קתאי"א מהיל"ע לופ"ת · יהי רצון שימות מיתת נבל הכרמלי וכן כתוב ויהי כעשרת הימים ויגוף ה' את נבל וימת ולמפרע תמי"ו לבנ ת"א הוי"ה פתג"ו מיתי"א רסע"ב יהי"ו בשם אאל"ד יגא"י לאב"ד הגל"י האאדשנוי יאוד דנה"י מרס"ד נה"י ובשם יהו"ה ול"פעחירו"ן אס"פ עחירו"ן מפעוחר"ו יה"ו י"' ומלאכיכון גבריא"ל לדקיא"ל עוא"ל לא יבוב דברי ריקם כי אם עשה אשר חפלתי והצליח אשר שלחתיו · ועשה כן ערב ובוקר ואחרים י"ג ימים ובכל יום יקרא מבקשת אחת דר"ימי הכתובה למעלה :

סוד אסור לשבות ג' שעות ושפיו פרושות השמים · וטעם האיסור שלא יטריח יותר מדאי ויתשוך לרוב ועיין באגדות תענית וי"א כי הטעם כדר ידעת שכל שרי מעלה מתפרנסים ממדה האחרונה ואם ירוש יעו יותר מדאי הגה מבטל מנהגו של עולם כלומר לבטל ציפורי הכוחות השפע כמשפיעים לאומתם וסימן לדבר ושור או שה אותו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד כלומר כי אין ראוי לעקור ולמעך ששתפשטות הבקות העליונות רק מעט בריצוי ובתחנונים ובתפלה ובכחה ובשמחתו והבשר לא תהסום שור בדישו כרומז לשור שבמרכבה שלא לחוסמו כשהוא דש ומכלה העולם ודע זה והבן :

סוד נפילות אפים דע לך שורש גדול תונח בענין השחיות והכריעות וזה הוא שכל הברכות היורדות מלמעלה למטה ולהביאם אל המדה האחרונה צריך להכניע הראש ולגוף ומזה הענין הוא נפילת אפים כי בוגמתנו להביא השפע אל המדה האחרונה וכל ברכה רומזת בעטרה המתברכה מלמעלה צריך להביס ראשו והצלת ...כי שנתה לשעלוה לתקום מקור ברכה היא חכור זה השורש שתלטרך אלא במקומות רבים · ודע כי לעולם צריך לכוין בש"ת ולעשותה אחר התפילה בסוד סומך גאולה לתפילה לחבר את האוהל להיות אחד · ומפני זה שהרמז לשכינה ולכן אסור לעשות נפילת אפים בלילה שלא להפרידה מן הבנין כטעם שאין אומרים בתפילת ערבית תהלה לדוד · ותקנום בסליחות לרחמים באשמורת ראוי להתחיל בסליחות עד נכון היום ואז יפול על פניו ויאמר אליך ד' נפשי אשא ויש מטים על יד ימין ולקיים **ויטים** מהבקי

תתבקע ויש על יד שמאל לקיים שמאלו תחת לראשי והנכון בבוקר על ימין ליחדה שהב"ד ובערב על שמאל כדי שלא לפנות אלי' עורף ושאד בבוקר על שמאל תפילין ואין ראוי ליפול על אותו הצד לכבוד התפילין · ומה שאמרו אין אדם רשאי ליפול על פניו אא"כ נענה כיהושע בן נון סוד גדול הוא והמבין סוד הרמת ידיו למעלה אסור יותר מג' פעמים יבין זה כי אין להטריח בדבר אשר אין נענה בו :

סוד תפלת הדרך. ברצותך ללכת לדרך תקח ב' בני אדם האוהבים עמך ותאמר אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי עזרי מעם ה' עושה שמים וארץ וכו' עד אל יתן למוט רגליך אל ינום שומריך והוא אומר הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל והם עונים ה' שומרך ה' צלך על יד ימינך יומם השמש לא יככה וירח בלילה ה' ישמרך מכל רע ישמור את נפשך ה' ישמור צאתך ובואך מעתה ועד עולם · נזכר בכאן חמשה פעמים יהו"ה ושש פעמים שמירה שהם שש קצוות והחמשה האחרונות ואל יקשה בעיניך כי תפלות הדרך יהי רצון היא בלשון רבים והתפלה הזו בלשון יחיד תשמע בע"ה עוד דברים גדולים והנה לך כוונת תפילת הדרך. יהי רצון מלפניך יהו"ה אלהינו ואלהי אבותינו כלומר אתה בינה הנקרא אלהינו ואלהי אבותינו תוריש רצון לעטרה הנקרא לפניך הוא העטרה שיצא מתוך לותה הוי"ה רצון ותוליכנו לשלום מכח היסוד ותחזירנו לשלום הנקרא שלום ותסמכני לשלום כי העטרה היא כמו העולם הגשמי מכח היסוד ותחזירני לשלום מכל אויב ואורב רע הנאלצים מלילית ובהים ומהזיקים האורבים ואומרה בלשון רבים לכלול גם המלאכים ההולכים עמו כי יש מלאכים כנגדם ואח"כ אומר תתנני לחן ולחסד כי הוא העוסק בסחורות בעיניך היא העטרה כי היא עין העולם השפל ובעיני כל רואינו הוא יסוד הרואה את העטרה והעטרה אותנו ברוך אתה יהו"ה שתברך אתה כי אתה שומע תפלה ומעלה אותה למעלה :

סוד גדלו לה' אתי ונרוממה שמו יחדיו · גדלו דבור הת"ת לזרועות עולם לה' היא הבינה אתי כלומר עם הת"ת ונרוממה שמו יהו"ה יחדיו · או הם דברי ש"ע לצלחים שיהללו לת"ת ואיך שיהיה הנה אין זימון פחות מג' לרמוז אל הסוד הזה ואחריו הנשמר והנזכר בזה · ונשים מזמנין לעצמן כדי להשפיע למדתן אבל להצטרף עם האנשים שלא לערב במדת הרחמים את מדת הדין כי בב' המזמנים העליונים יש דין בלא זה בעליון השפ"ד ובתחתון ההו"ד ולכן אשה לא תצטרף עם האנשים :

וסוד בופר מברך ובור יוצא שכן מדת היא נברכה ליודעים ולבלתי יודעים רק שיתנו לבם אליה · וזה סוד שהשכינה אומרת קלני מראשי קלני מזרועי אבן אמר הנביא כי רוח מלפני יעטוף ונשמות אני עשיתי כלומר כשרוח מלמעלה אחוס עליו כי כשמות אני עשיתי : **סוד** נברך שאכלנו משלו ובטובו חיינו · ברוך שאכלנו משלו ובטובו חיינו · נברך דבור הת"ת לשש קצות כשיתמלא ברחמים מן האם והוא אומר להם נברך לבינה שאכלנו משלו והם עונים ואומרים ברוך כלומר לא מהבינ"ה אלא הכל מהכתר אשר הוא מקור הברכות ושב הת"ת ואמר כן הוא אמת ברוך שאכלנו ומשם והלך ממשיך הברכה למטה ונהן דאמר בגמרא שחוזר ואומר נברך כוונה כי כשהעניים והאביונים מבקשים מים כלומר מימי הכת"ר ואין כלומר מבקשים להתברך מאין שהוא א"ס ית' ויתחיל ויאמר נברך המדה הנקראת אי"ן שהיא הבריכה אשר לא יכזבו מימיו מא"ס ית' ואח"כ נתברך ממנו והם עונים ברוך שאכלנו · כלומר מבורך ועומד בברכתו · והוא שב ואומר נברך כדי שלא יתמעטו ברכתו והלכה כמ"ד חוזר ואומר ברוך שאכלנו כי הם דברי ת"ת לו' קצות המתמלאים רחמים מאם הבנים : **סוד** מזכירין בעשרה אלהינו והטעם כי עשרה כלל כל האלהות ולכן אומרים אלהינו והאומר לאלהינו טועה כי ההודאה בלמ"ד הודו לה' כי טוב גדלו לה' אבל ברכה אינו כן ברכו את ה'

כ׳ · והטעם כי הה׳ יורדת מלמעלה ולכן כל הברכה הולכת להמשיכה מא״ס בלמ״ד כי בחמשה גדלו לה׳
כלומר תמשיך שפע גדולה למדת ה׳ שהיא ת״ה וכן הודו והכל בבנין האחרון · והברכה למעלה מהקץ ודע
זה · והטעם שהאחד מפסיק לשניים ולא שניים לאחד · כי העטרה פוסקת הדין מפני הו׳ ואין האו״ן
פוסקין מלהשפיע רחמים לעטרה לכבוד **אשה** שהיא׳ היא בחוקה ובחוקי מדת דינה :

סוד גדול העונה אמן יותר מן המברך · תימה · והלא אמרו שהגדול המסובין מברך ואם גדול
העונה אמן מהמברך א״כ יתן הגדול לברך לקטן והוא יענה אמן · דע כי אין הדבר כן אבל יש לו
סוד · וזה כי המברך הוא ממשיך ברכה לראש צדיק כדכתיב וברכות לראש צדיק ואין אנו למדה האחרונה
בהמשכתו לצ״ע · אבל העונה אמן הוא הממשיך מראש לאמן עד הגיעו למדת המלכות שכן אמן עולה צ״א
כמו אדנ״י יהו״ה ג״כ עולין צ״א ולכן נוהגין לגדול לברך כדי שהוא בחכמתו ימשיך הברכה למדת ה׳ ואם
אין ספק גדול מהעונה אמן ודע זה ואותיות אמן יוכיחו עם כידם :

סוד הכל חייבין בזימון כהנים לוים וישראלים ומקשה אי הכי לא מחייבי מ״ן הייב ומשני לא צריכה דכהן
אוכל קודש ותרומה וזר אוכל חולין והוו דתימא כיון דזר לא מצי אכיל תרומה לא מצטרף קמ״ל
כיון דכהן מצי אכיל חולין מצטרף · סוד הליחוך הזה נודיעך בקיצור דע כי כהן איש החסד אוכל טהרות
תרומה וקדשים וישראל אוכל חולין הוא בעל המטה מדת הפח״ד הנה שניהם מצטרפין במדת הת״ת וכן
הגלחים במדת היסו״ד והחס״ד והפח״ד הם דין ורחמים ושלמים במדת הת״ת כן הגלהים במדת היסוד כן
הנה ג״כ כהן אוכל תרומה וישראל אוכל חולין ומצטרפין ודע זה · ולירוף השמש את הגבורות כדוגמת
העטרה המהדרת את כולם והברכה בישיבה לרמוז אל הצדיקים יושבים ונהנים מזיו השכינה :

סוד ברכת המזון טעונה כוס אל יטעוך האחרונים שברכת המזון בלא ג׳ טעונה כוס וכמו שדייק רבינו
יעקב בעל הטורים ז״ל מדלא אמר ב״ה בג׳ טעונה כוס ש״מ דאפילו ביחיד צריך כוס אלא כל זמן
שאין ג׳ אינו צריך כוס והטעם כי מלכות נקראת כוס והיא לעולם מקבלת מן ג׳ או מן הפ״ת או מן נה״י
ולזה כל זמן שיש זימון כוס ישועות אשא ובשם ה׳ אקרא ודע זה : ומה שכתב בעל הנדור יחיד צריך כוס
מטעם וסברא שכתב אל תסמוך עליו : וסוד ברכת המזון כפי הנגלה · כי כפי הנסתר כבר ביארנו אותו
נברך שאכלנו משלו כלומר לכ״י שאכלנו משלו כי היא נות בית החולק שלל יהא מסכימים והאומרים ברוך
שאכלנו : כבר ידעת כי הכוס רומז למדת המלכות ולכך נותן עיניו בו וכבר ידעת שהעטרה נקראת אב״ן ולכן
אמר אבן אחת שבעה עינים הם ז״ם עם כלליה ולזה נותן בכוס עיניו למטה יורד שפע וברכה
למטה מן ז׳ עינים לכוס העליון ואז המלך ע״ע שלמה יסוד ברוך כלומר המלך העטרה שלמה היסוד
ברוך שנקראת הע״ט מלך בכאן כמו ואני נסכתי מלכי ·

סוד צריך לומר ובטובו חיינו ולא מטובו · והטעם כי הת״ס יורה מיעוט ויהיה משמע מקצת טובו
ואין המלכות יכול לשמוח ודטובו משמע כל טובו דהיינו שלום יסו״ד בארץ ע״ט · והנה טובה
בברכה הראשונה תהיה לת״ת הזנה למדת כל ולכן חתם בא״י הזן את ע״ט הכל יסוד · וברכה שניה כוונתו
למדת העטרה ולכן צריך להזכיר בה ג׳ דברים חמדה יסוד טובה ת״ת ורחבה ע״ט המדה המקבלת מכולן
כל הנקרא המדה וכובן כמו כל וחכל דיד כלתה נפשי ותרגום ויכל והמדד טיבה המקבלת ממדת טוב ת״ת
הנקרא לכך טוב יטובה בצ׳ כ״ב ברימו לך כ״ב אותיות הסודה והיינו דכתיב אשר בך אתפאר · ורחבה באותה
מקבלת מחוטות הגאה לאם הבנים ולכן להזכיר ברית יסוד ותורה שבע״פ · והטעם שיהיו דבוקים

בריה עם תורה שבע"פ אבל יכנסו כותים הטומאה בהיכל הקודש היינו דכתיב לא תחסר כל יסוד בהעטרה וברכה ראשונה משה תקנה כשירד להן המן · וידעת שהמן היתה כמולתו · ויהושע תיקן ברכת הארץ ופני יהושע כפני לבנה · ושלמה תיקן בונה ירושלים דהיינו היסוד השלום בארץ וראוי החתימה להיות אלהי דוד ובונה ירושלים כי היא אלהי דוד בן ישי :

סוד עשרה דברים הנוהגים בשולחן והרשם נתבאר במדרש רות ירקנ"ט ובעל הגדור הביאו בספרו גם אנחנו נזכירנו זה יען כי הם דברים מורים על עצמם אף כי לא נזכרו בתלמוד ואלה הם : הא' לערוך השולחן · הב' ליטול ידיו · הג' ליטול יד ימין תחלה · הד' להגביה ידיו הה' לברך עליהן · הו' ליתן מלחו לפני הבצע · הז' לברך המוציא · הח' לאכול בדרך מוסר כאוכל לפני המלך · הט' לדבר דברי תורה בשולחנו · הי' ליטול ידיו אחר אכילתו · וטעם כל אלה נתבאר במדרש רות · ומפני שראיתי לבעל הגדור בנוי לשונותיו לא כפי אשר אמרם המחבר הא' לאדם כפי הנחת . הא' לערוך השולחן כלומר לערוך השולחן במפה טהורה וכלים יהיו נקיים והשתו ובניו או תלמידיו סביבו · והטעם כי השולחן רומז לכ"י והיא נקראת ארץ אשר ממנה יצא לחם ולפי שהמזונות יוצאים ממנה והיא מ"ה ולכן ראוי לחלוק לה כבוד וידעת הרמז הנעלם זאת ירושלים בתוך הגוים שמתיה וסביבותיה ארצות ולכן ראוי להיות סביבו בניו או תלמידיו המקבלים ברכתו ומזונותיו רומז' דכ"י · הב' ליטול את ידיו קודם האכילה שהנטילה מטהרת את ידיו מן הרוחות לעבור הפירות ושיהנה ממאכל השכינה בטהרה דוגמת המלאכים והאוכל בלי נט"י מונע הרחמים מן העליונות להשפיע אל הצדיק ונשאר הצדיק חסר ועני כדכתיב העניים והאביונים מבקשים מים ואין · ולכן מודדין לו מדה כנגד מדה כדתנן המזלזל בנט"י בא לידי עניות וסימן לזה נוסח הברכה על נטילת ידים ר"ת ענ"י · ולפי שהרחיק ט"ת העליונים מן השולחן הרוחני ולכן מנדין אותו · ולכן אמרו רז"ל ב' מדות עומדין על שולחנו של אדם אחת מדת טוב ואחת מדת הרע אם האדם מקדש ידיו מדת הטוב אומרת זה משל הקדוש ברוך הוא ואם לא נטל ידיו מדת הרע אומרת זה שלי · והטעם מדת הטוב היא כ"ע ומדת הרע היינו סמאל וסנהדריו ודע זה · וזהו שאמרו בגמרא דסוטה כל האוכל בלי נטילת ידים כאילו בא על אשה זונה וכבר ידעת סוד אשה זונה שנאמר שוחה עמוקה זונה ובאר צרה נכריה · הג' שיטול ידו הימנית בידו השמאלית · כבר ידעת שהידים רומזים לזרועות עולם והימין מצבחת מן השמאל · ימין ה' עושה חיל והשמאל מצבחת לה דוגמת לוי לכהן בהעלות לוכן · וטעם נטילתו עד הפרק שהוא הבור אצבעותיו אל הפרק כי פרקי אצבעותיו י"ב כנגד י"ב גבולי אלכסון וב' פרקים גודל כנגד שני המכריעים ואחר כך כולל ידיו וכאשר כללם הם כ"ה פרקים והם כ"ח מהנות השכינה וסימן כ"ח אדנ"י · הד' להגביה ידיו בשעת הברכה לאחר נטילת ידים כדכתיב שאו ידיכם קודש כלומר למקום הקודש הרומז לי"ו ספירות וברכו את ה' לימד על הברכה שתהא בנשיאות כפים · וכבר רמזנו סדר סוד האצבעות והפרקים למה הם רומזים ולכן צריך לזקוף ידיו למעלה לרמוז לעליונים להריק ברכה למטה בדיוקן העליונים · הה' לברך עליהם לפי שהמלוה מקור הקדושה ולכן אומרים אשר קדשנו לרמוז כי המלוה ממקום הקודש · הו' לאת מתיטב האוכל לעניים לרמוז למשפיעים ולמקבלים ובמדה שאדם מודד מודדין לו · הז' לברך ברכת המוציא על הלחם ותקנו לומר המוציא לחם להודיע כי לא נמסר

שלחן מזומנת ביד שליח כי אם בידו דכתיב להוציא לחם מן הארץ וכתיב ארץ ממנה יצא לחם והוא
יצא מן העליונה : הא' שיאכל בדרך מוסר בסוגל לפני המלך כי השולחן רומז למלך וכתיב ואכלת
לפני ה' אלהיך ובזה ידבק במדת החסד והקדושה והעושה בהיפך ידבק במדת פחד והדין להמשיך אחרי
הגהם המסית השרוי במעיו כענין עשו הלעיטני נא והמדה שהאדם סופם במסכת אחריו ולעולם יהא אדם
ירא שמים בסתר : הט' להיות על שולחנו ד"ת והטעם כבר אמרם רז"ל כל שולחן שלא אמרו
עליו ד"ת כאלו אכלו מזבחי מתים : וסוד האמור כן הוא כי השכינה מקבלת מן קו האמצעי ומתפשטת
לביתה וחוק לנערותיה. ולכן צריך לד"ת כדי להדבק בצדק בצדיק ותהי לדקה ואם לאו יכנסו זרים בהיכלה
וידמה כי היא מקבלת מן החיצונים הנקראים זבחי מתים : ולכן כמו מלאכי השרת הגיונים מאת
השכינה אומרים שירה כן כל המהנה ממזונות ראוי לו להודות ולדבר דברי תורה אחרי האוכלו : והעושה
הפך זה הורה שקבלתה מן החיצונים חס ושלום : הי"ד מים אחרונים וסודם עמוק והמבין סוד העברת
זוהמת הנחש הקדמוני מחוה הראשונה יבין זה וכמוהו סוד מלח סדומית : סוד מים ראשונים
מצוה אמר ר' אלעזר בר אבימון מים ראשונים מצוה מאי מצוה ומתרץ ב' שנים האחד משום סרך תרומה
והב' מצוה לשמוע דברי חכמים · וסוד הדבר כן הוא מים ראשונים מצוה כבר ידעת שהידים שניות
לטומאה ואם לא יעבירם מעל ידיו במים תסתלק הטומאה בתרומה העליונה השר עליה כאמר וזאת התרומה
וגו' זמן שהידים לא יטהרו במים אשר הם דמיון להעברת מי הרחמים על המלכות אזי טומאה נקשרת
בתרומה היא כ"י : וטעם לשמוע דברי חכמים כלומר לקבל הספירות הנקראים דברי חכמים כמו עשרת
הדברים · חכמים אב ואם ס"ה וס"ת וע"י מה ע"י טהרת ידים הרומזים לעשר ספירות · ובזאת התרומה
טהורה מטומאת החיצונים אז וודאי יצא ממך והתקדשתם אלו מים ראשונים בטוב בלי שום פרכא
והייתם קדושים אלו מים האחרונים כענין הופן בתחילתן : כי' להעביר הדין · והאחרונים להרחיק
זוהמת לילית הנקראת מלח סדומית מעל מנחת קרבן לה' ולכן אין לבקל במים אחרונים כי השלמה של
ראשונים הם · וזה שנוטלין על גבי הכלי הוא כדי לחלוק כבוד למדת הדין : ולכן היטב עיין הרמב"ם
ז"ל שכתוב שבזמן הזה צריך ג"כ נטילת מים אחרוני' אעפ"י שאין מלח סדומית מצויה בינינו ולבואמר בפסקיו
או טבעו כטבע מלח סדומית ודע זה :

סוד חמי האור וחמי טבריא ידוע מן תלמוד שחמי טבריא במקומן מטהרין ואם נפרדו בכלי
פסולים והטעם אחר שהם מחוברין בקרקע לחלוחית יש לקרקע מהן ואינו דין גמור
אבל אחר שנפרדו מן הקרקע איך יטהרו את הידים והם דין גמור אך חמי האור כשהידים סולדות בו יצאו
מכלל הרחמים כי מים קרים מורים רחמים וחמים דין וכבר הישרנוך בצורת היד שהיא ה' אצבעות והכף וכן
היד השנית ולעולם הכף תרמוז למלכות ולכן אפילו שהלכה להולין ולתרומה עד קשרי האצבעות כמו ליטול
עד סוף הפרק עם הכף כדי לרמוז אל המלכות שלא נסלקה מן היד ואפילו שהיא נרמזת בן . באצבעות ראוי
להיות לה רמז בפני עצמה ג"כ : והטעם דבעינן כח גברא לפי שכל הטהרות מכח אדם שבמרכבה הם
באות : וטעם שצריך לשפוך ב"ד אחת ולשפוך האחרים כי הפחד הוא סוף ה' ספירות ונקרא יד והמלכות
ג"כ היא סוף ה' אצבעות ונקרא יד הרי ב' ידים ושתיהם דין ואיך יוכל לטהר דין בדין אלא במים

וטעם מים ראשונים שהם רומזים לטהר מהדין וטהרתן רומז לד"ו פרצופין לזכור ונקבה ושאר
לבן טעלין בלוקן ובחמין שאין היד סולדת בהן בין בקרקע ובין בכלי

כלי אבל האחרונים בהמין לא לפי שהמזמן דין ואין לערב חובה בחובה · ואין הלכה כר' מאיר שפסל ליטול מן הגוי ומן הנדה לפי שאדם החילון נקרא אדם כדכתיב טוב לחסות בה' מבטוח באדם ופי' טוב להסית בה' שהוא אדם מאילן הפנימי מבטוח באדם שהוא מאילן החילון שמצת דאיקרי אדם :

סוד כל ברכה הסמוכה לחברתה אינה פותחת בברוך כי כעין סופה בתחלתה והתחתונה שואבת מן העליונה וכבר התבאר במה שקדם כי הברכה ירידת הרחמים מן כתר עליון אל ש"ה הנקרא עתה אל הבינה הנקראת מלך וה' העטרת ואין מזכיר שם ומלכות א"כ איקבאן דרכה כל"ל ו' סמוכ' הוסבות לכעין סופה בתחלתה וכל ברכה שלא הזמיע לאזניו לא יצא וישמע אלהים כתיב בעיקר הברכה מן בינה היונק ש"ה וכ"ה ולכן אם לא השמיע לאזניו לא יצא :

סוד כל הדינין היורדין מן השמים הם דינים ולא רחמים חוץ מהדינים ונקמות הבאים לכלות הרשעים כי הדינים האלה הם רחמים יאירך ה' נאדרי בכח שהימין שהוא חסד ורחמים שבא לנקום נקם מהרשעים ואבודם הנה רנה לצדיקים · כדכתיב בעלוץ צדיקים רבה תפארת כמ"ש והמתים כתעוררו בעולם ובאבוד רשעים רנה רנה במ"ק י"ב שרמוז לי"ב גבולי אלכסונים שהם משפיעים מגדת הרחמים · והטעם כי אבודם הם הללה לצדיקים שכאמר הפעם אודיעם את ידי ואת גבורתי ת"ת וידעו כי שמי ה' מכאן נראה כשהקב"ה עושה דין ברשעים מתרומם ומתעלה בעולם והדין ההוא הוא רחמים בעולם שיראו אחרים וישובו אל יתו"ה ויתוקנו הגבורות להשפיע הרחמים ודע זה :

סוד למה בעינן גבי ברכת אלהינו רובא דמינכר ולא יהיה די"בו' · והטעם ידעת במה שקדם שהאלוהות הם י"ב ולכן בעשרה מזכירין אלהינו ועוד כי כבר נת' כי ז"ם עם מלכות הם הנקראים היקף וג' העליונות משפיעים על ההיקף ולכן לא יהיו אוכלי הפת פחות מי' כנגד ז"ם האוכלים פ"ת ד"ג של שלש העליונות ואוכלי ירק שהם אותיות יקר ובמ"ק עולה ד' כנגד אותיות שב"ד הרומז לת"ת ג"ח"כ לכל הספי' הם ג' ובעבור שלא לקלך המל' מהן ולכן יהיה אוכלי פת בו' ופת בחושבן הקטן י"ב כנגד י"ב גבולי אלכסון אשר מהם מתפרנסת בכל שיכוי גדול מלכית : והנה יש עטר' שלמה י"ב בקר להוריד השפע לי"ב מזלות אשר מהם מתפרנסין העולם השפל בגזירות עליון עליו כח ע"ט וגבו' ופחד כתן בהם להיות מושלים בקרב תבל אבל בזימון ג' אין מצטרפין אלא באכילת פת כי בהיקף אין לחלק כי הם כולו אוכלי פת ·

סוד פסול הקטן שלא הביא ב' שערות לכל דבר שבקדושה · והטעם כבר ידעת הכוחות החילונים מסבבים את היסוד והע"ט כדי לקבל מהודם והדרם · והיותר ביסוד והם השערות הנמלאים שביב לערלה ואם אין אחד' מוכתר בו וגם העליונה אין אנו מצטרפי' בדברי' הצריכי' עשרה ואין להקשות ממחוסר אבר ובעלי מום כי כבר הם נמלאים בשלימותם ורשם מעיד עליהם מא"כ השערות כי לא יכאו לפועל ולכן לא ידמו למחוסר אבר · **והטעם** היתר שיכור לברך לפי שסרבה דין על השולחן הטהור בשתיתו · הב' יברך לתקן הקילקול להמשיך בברכה הרחמים. וז"ם מאמרם וברכת אפים מדומדם ודעת אמרם ז"ל עם דנדוני חמה וטעם ג' מקלרין ימינו של אדם הא' מי שנותנים לו כוס של ברכה ואינו מקדים ת"ת לקרות ואינו קורא והנוהג שררה · והטעם כי הוא המחזיק ברכות לדיק מבת זווג יהיקוהו חיין מנפשו והנוהג בשררה לוכד כתר תגא דמלכא חלף · **סוד** נגלה ונסתר בברכה · דע כי יש בו ב' כוונת הא' ע"ד הפשט כי ידעת כי הש"י בעולם מצין כל במהותו אפילו במלאכים כדכתיב כי לא יראני האדם וחי כלומר אפילו החי שהוא המלאך מתנשא ונדע במלאותו מכד פעולתיו ככתוב נודע ה' משפט עשה הפעם אודיעם את ידי וידעו כי שמי

ה׳ ולכן כל ברכה בא׳ה נגלה ונסתר נסתר מצד מהותו ונגלה מצד פעולותיו ועל דרך הא׳מת כי הנסתר הוא כ״ע והוא אשר קדשנו במצותיו והנוכח לעטרה ודע זה :

סוד למה באו ח׳ ברכות בסעודה כט״י ברכת המוציא על היין בתחלה ובסוף וד׳ ברכות של ברכת המזון ׃ וטעם ח׳ אלו לפי ששקולים הם המזבח והשולחן מה מזבח מכפר אף השולחן מכפר שהרי הלחם שעל השלחן כשהוא מאכיל שם את העניים הרי הוא כקרבן ע״ג המזבח וכשם שהיה במזבח קטורת שהוא מכפר יותר מכל הקרבנות שעל גבי מזבח הנחשת שמונה מיני בשמים ד׳ בשמן המשחה מור וקנמון וקנה וקידה וד׳ בקטורת נטף ושחלת וחלבנה והלבונה ׃ וכן נלמדנו לברך על השולחן ח׳ ברכות כנגד וסוד ח׳ מיני בשמים בסוד בגדי כהונה שהם נגד האם ס״ת ובניה ז״ם וטעם כט״י כנגד קידוש ידים ורגלים של כהני הקודש לרמוז לעשר ספירות שכוללים כל העולם ולכן המזלזל בהם נעקר מן העולם והטעם שהמזלזל בנט״י בא לידי עניות לפי שהברכה באה מן העשר ספירות לעולם ובפרט במדה העשירית והעושר מתאסף בעשר האצבעותיו ולפי שזה זלזל בהם תתמעט ברכתו :

סוד דעיקר בנטילה כח גדרא׳ יען כי כל הספירות שואבין מן קו האמצעי אשר הוא אדם שבמרכבה ואף מן הגוי יכול ליטול כי ישראלים הם כנגד אדם הפנימי והגוים אילן החיצון ונקרא ג״כ אדם שנאמר טוב לחסות בה׳ מבטוח באדם הוא אדם החיצון :

טעם אסור לנגב ידיו בבגד ולאכול בהן לפי שהמגבת מים בעינן ואין טהרה אלא בהם ולפי שהמים עלולים לקבל טומאה אף מן האור ולכן צריכין ניגוב והוא אומרם ז״ל כל האוכל בלא ניגוב ידים כאלו אוכל להם טמא שנא׳ ככה יאכלו בנ״י את לחמם טמא בגוים לחמם טמא בגי׳ בלא ניגוב ידים :

טעם שלא ישיח בין ברכה לתחלת המוציא שאם השיח השיר המוציא בלא ברכה וכל הברכות ע״ד מעט׳ הם לורך גבוה א״כ חטאו גדול ולכן יחזור ויברך **טעם** איסור אמן יתומה דע בי״ד׳ מדות נקראת אמן ס״ה ועטרת ולכן אם חטף לא ביון אלא באמן עליון ולא הורידו ולכן נענש ׃ וזה הדין בקטופה ויתומה ובקצירה טעם אחד להם ׃ אמנם הארוכה אסורה משום שמוציא מן אמן האחרון :

וטעם איסור לענות אמן אחר ברכותיו אינו אלא בשים ברכה לפניו סנראה כמפסיק בליכורות העליונים אבל בסיום הברכה צריך לענות כדי לכלול אמן באמן שהו׳ יהו״ה באד״ני כי הב׳ עולים בגי׳ אמן :

טעם לברך על פרי העץ בפה״ע ולא בורא פה״א הכל יצא מן האדמה שמע בזה טעם נכון כי כל אילן ועץ העושה פרי הוא מושפע ממדת יסוד הנקרא צדיק הוא ממשיך כו״או של ת״ת ועולה ה׳ כילד יפ״ה ה״פי ופ״ה ה׳ ו׳ ס״ה עץ וברכות לראש צדיק ולכן צריך לברך על פרי העץ ברכה בפני עצמו וטעם הברכ׳ כן הוא ברוך כתר אתה חכ״מ ה׳ בי״נה אלהינו הודעו׳ מלך בינה שהיא מלך הת״ת הנקרא עולם בורא השליל פרי העטרה שהיא פרי צ״ע הנקרא עץ העפרי שהיא העטר׳ המגיל עול׳ הגשמי המלא פירות ופרנס׳ **אמנם** כל שאר הפירות הלוגחים הסמוכים לאדמה הם נאצלים מן האדמה מ׳ פרי שהיא העטרה המקבלת מן מדה האדמה שהוא הפחד שנאמר הלעיטני נא מן האדום הזה ולכן חותם האדמה ולא הארץ :

טעם ברכת בורא נפשות רבות וחסרונם על כל מה שבראת להחיות הוא סוד עמוק ואם תוכה להבין כי האדם עץ השדה ועיקר דקלים תבין זה : כ״יחי העולמים מדבר הנפשות הטובות מאוד והתאות עוברת בחלוף ובכל פירות שהוא לא מיזמתו מברך על המין חוץ שהכל חוץ מין שמברך בורא פרי האדמה והטעם כי היין הוא המלך נגד הת״ת שהוא מושל על ששה קצוות ומזכירין עליו בפירוש :

סוד כוונת ברכה מעין שלש וזהו נוסחה ברוך אתה יה"וה אלהינו מלך העולם על המחיה ועל הכלכלה ועל ארץ חמדה טובה ורחבה שרצית והנחלת לאבותינו רחם ה' אלהינו עלינו על ישראל עמך ועל ירושלים עירך ועל ציון משכן כבודך ועלינו בתוכה ושמחינו בבנינה ונברך שמך בקדושה ובטהרה ברוך אתה ה' על הארץ ועל המחיה ועל הכלכלה : ברוך כ"ע אתה ש"ה יהו"ה ב"ת אלהינו ש"ה מלך ת"ת העולם בג הסיקף על המחיה החיות היורד מע"ר דרך חסד וגלא ועל הכלכלה דרך פח"ד והוד לי"ע ככתוב ויכלכל יוסף את אביו ועל הארץ הוא ארץ החיים המקבלה מן המד"ה טו"בה ורח"בה שהוא יסו"ד ות"ת ובי"ה הנקראת רחובות הנהר שרצית והנחלת לאבותינו והוא סוד בת היתה לאברהם ובכל שמה הנה עד רחבה דיבר בעליונים מכאן ואילך דיבר בתחתונים עד החתימה וחותם על הארץ ועל המחיה ואין לחתום על הכלכלה ·· יען כי זה מלך הדין וזה מלך הרחמים כאשר פירשנו

ויהיה פי' החתימה כן על הארץ שהיא עטרה ועל המחיה על נלא וחסד ואין מחית העטרה : ואם אכל מז' מינים מברך ככה בא"י אלהינו מלך העולם על העץ ועל פרי העץ וכו' ואינו חותם על העץ ועל פרי העץ רק על הארץ ועל הפירות והכוונה כי העץ במקום התפארת פרי העץ לי"ע ועל הארץ ארץ החיים על הארץ ועל הפירות כולל כל הסיקף כי הם פירות ג' העליונים · ועל היין מברך על הגפן ועל פרי הגפן וחותם ועל הפירות ולא על הגפן ועל פרי הגפן והטעם כי פירות הארץ הסה' וב' מזונות שבכללם ז' לכן יחתום בפירות שבגלל כל הסיקף ולא יחתום בגפן לבדו שרומז על הת"ת כאשר ביארנו והחותם על הגפן ועל פרי הגפן לא הפסיד כי ת"ת כולל כל הבנין :

סדר ברכת הריח אמר דוד כ"ה ת"י אמר רב איזה שהנשמה נהנית ממנו הוי אומר זה הריח טוב וכל נפש זכה וטהורה מורגשת בו מן שאר הנפשות ותבחר מקומות החשובים בעלי הריח ונפש שפלה המזוהמת תבחר מקומות המזוהמים ; והנה סוד הדבר כן הוא כי הג' עליונים נקראים ריח טוב והסיקף כנוף לריח טוב ככתוב לריח שמניך טובים שמן תורק שמך שהמכוון בו למדת החכמה והנה כבר ידעת שהנשמה היא ממדת הבינה ושולחה והוגלה בריח הטוב ולכן תהנה והנה הריחות משתנים מהם מעלמם ומהם מעשבים וכל שהם מעלמם ירמוז לז' ולהמשיך הו' וכל שהם מעשבים ירמוז להו"ד ולעטרה כדכתיב עשב השדה ראה ריח בני כריח השדה והוא שדה התפוחים ולכן מברכים עלי בשמים עשבי בשמים ולא עשב ולא עץ ואם אינו יודע מאיזה מין הוא יברך מיני בשמים לרמוז על הסיקף וריח הפירות מברך ברוך שנתן ריח טוב בפירות · והטעם שבא לכל הסיקף כאשר ביארנו ועל שמן אפרסמון מברך בורא שמן ערב וכבר ידעת הסוד הנעלם כשמן הטוב היורד על הזקן זקן אהרן שיורד עפ"י מדותיו מתם והטעם שהשמן ירמוז לחכמה עלאה וזקן אהרן הוא החסד כי הוא איש חסד :

סוד איסור כל מאכלות · אמר המחבר אחרי השבח והודאה לאל עליון והעיין בספרי החכמים הקודמים והמתאחרים גדולים וקטנים אשר בא לידינו בנתינות הטעם לאסורי המאכלות לקטנו מהם התוכות ופסולת והשלכנו מהם הקליפות והפסולת וטרם נשלח יד לתת טעם לאסור אסורי המאכלות נקדים הקדמות ולפי דעתינו יתבאר טעם איסור אסורי המאכלות מצורף אל כל זה שחברנו בסודם ואלבים עמנו בראש ושמנו בו בטחונינו להיישיר לפנינו דרך ישכון אור האמיתות להשיג בארץ החיים אשר איסורי המאכלות הן דרך הישרה אל זה :

דע מושכל ראשון כשמה דבר שכלי ודבר משכל לא יקבל הפחת והיתר כפי הכנה הואת שמה
תשתנה השגות בני אדם בהנהגות המדיות והשכליות · נראה שיש בזה דבר גורם לזה ולפי
דעתינו הוא הכנת החומר המקבל לצורה משלימי יעויין כי כפי החומר כן תהא הצורה בכל נברא חי הולך
צומח ומדבר ולבאר זה נאמר · **דע** כי כל שינוי הנועה וצליחה מן הכח אל הפועל והשינוי המגיע באדם
בין איש אשר הוא זה האחד בטבע והב׳ במקרה והג׳ בעצם והוא שינוי בטבע הוא בהתגבר אחד מן
היסודות הפועלים על המתפעלים או ההיפך ויקרה מזה שנויים אין מספר בכעס ובצון וגבורה והולשה
וגאוה וענוה ואכזריות ורחמנות והדומה לזה ושינוי במקרה בשחרות ולובן ואודם והדומה לזה
ושינוי בעצם ר״ל חלוף הדעת כי האחד יהיה יותר חכם
ומשיג הדברים על אמיתתם יותר מאחר · והנה לפי האמת כאשר נעיין בשינויים האלה נמצאים שבכולם
זה מזה הבדל עצום ולביאור זה נאמר כי שינוי הדעות הוא כפי הכנת כלי הנפש הנושאים אלו ושינוי
המקרה במחוז התולדות ויסוד הארצות ושינוי הטבעיים בהתגברות התולדות ר״ל היסודות והנה הולך
אלה השינויים אינם מן הנפש השכליות רק מן החומר הנושא להם כי הנפש השכליות היא באה בגוף שהיא
אין שינוי אחד מן השינויים הנזכרים יוצא מתנה ודבר זה רק היא פשוטה והשינוי המגיע מצד הגוף
מן הגוף ולא מן הנשמה שאם היו באים השינויים מן הנפש א״כ הי׳ מוכרח על מעשיו ולא הי׳ לא עונש
ולא שכר ובזה היה מפיל פיות מפיות שתורה האמונות · וא״כ אין השינויים באים מצד הנשמה ונאמר
כאמר שהם באים מן הגוף וכפי זכות החומר כן תהיה הנשמה הפועלת בו וזכות החומר ועביו הוא
מאכלים הרעים אשר כבתם אכורי מאכלות שמטמטמין את הגוף זהו הנראה לי דרך הפשט באיסור
מאכלות · אמנם על דרך האמת כבר ביארנו שכל אלה האסורים הם מחוץ מכוחות הטומאה
אכילתם מטמטמת ועושה רושם בגוף אשר הוא עשוי בצלם אלהים והדיא מחשיך בנר אלהים אשר
שראל רק הדרך השני הוא נותן מופת כנה כלומר ולמה הם רעים לפי שהן באים מכוחות הטומאה
ודע זה :

סוד שם המפורש א׳ אות הראשון של שם ב״ד שהוא יו״ד כוללת כל השם כיצד י׳ פעמים
הם קו״ף וקו״ף במילואו עולה בחשבון דבותו שם ב״ד כיצד י׳פ׳ י׳ הם ק׳ ה׳ פ׳ ה׳
ו׳ פ׳ ו׳ ל״ו עוד ה׳פ׳ה׳ כ״ה ק׳פ׳ו׳ ולא די כל זה אלא שהוא עולה ג׳ שמות הם ב״ד ואלהים
לבדה יורה על כל השם ונעלמו פ״ו שהוא בחשבון אלהים · האות הב׳ שהיא אות ה׳ עולה בכל השם
כיצד הה׳ עם נעלמו שהוא ה׳ אחדת עולה יו״ד ויו״ד עולה ק׳ וקוף עולה קפ״ו וכן שם ב״ד
פירשנו · ד״א ה״י בנעלמו נכתב יו״ד שהם אותיות י״ה ומילוי י״ה כזה יו״ד ה״א הרי כ״ו כמספר
ד׳ · ד״א ה׳ ריבוע כ״ה ועם האות עצמה הרי כ״ו הרי שם שלום · האות הג׳ שהוא הו׳ רמז
המקודש ו׳ נכתב באמצע ה׳ כזה וה״ו וא״כ ו׳ לממשך הו׳ הרי שני ווי״ן וכל א׳ אם נכתבהו
באמצע יכי׳ וא״ו וא״ו ועולה ה׳ דונם כ״ו כחושבן השם השלם בסוד העזור :
סוד העולים רי״ו אותיות יהם לע״ב שמות העולים ג״כ רי״ו אותיות וזה סדרן **יהוה יהו והו**
הי שיט **יהוה היה ילי היה עלם** וביאור זה כאמר תקח שם בן ד׳ כ״ד פעמים ויעלה
ד״ו א״כ תקח כלל כל השמות ב״ד והחלקם לג׳ ג׳ ויעלו ע״ב שמות ואחר כל ד׳ שמות חוזר חלילה
שאתה רואה מסודר לפניך בכאן וע״ד זה הסדר :
סוד

סדר אחר האחד ישר והאמצע הפוך והאחרון ישר ולא יעבור יותר מג' שמות ויחזור חלילה
יהי הוה והו היה וכן יחזור חלילה : **סדר** אחר ייי ההה ווו ההה וכן יחזור
חלילה אחר ג' שמות ושתים למפרע וזה כולו ישר מסדר ע"ב אותיות משם ב"ד :

סדר אחר היה והו היה יהי וכן יחזור חלילה אחר ג' שמות שתים למפרע ואחד ישר והוא אמצעי
ודע כי הניקוד מבולם כנגד יהבה"ו או כפי ניקוד הענין אשר יצטרך אליו
והבן זה היטב : **סוד** סמא"ל ותנינינו ולילית הם נגד ת"ת יסו"ד מלכו"ת וכל נפשות
הרשעים ועזי פנים נופלים בבקר לילית ולא בבקר שבע ולכן נענשו השבטים בגלגול על כי השליכו את
יוסף החיצון והוציאוהו מבאר שבע והבן זה היטב : **סוד** וה' נתן חכמה לשלמה ה' הוא ת"ת ובית
דינו הוא הסד ופחד נתן חכמה תתאי לשלמה שהוא יסוד הנקרא שלום ולכן נוסיף ה' לרמוז לה' אחרונה
שבשם ב"ד ואם תפרשוהו על שלמה המורגש יהיה ד' ויהו"ה ד"ו פרצופין : **סוד** זה שמי לעלם הם
ג' מלאכים העליונים סוד שם הגדול הוכו והדר גאונו וזה שמם שמוע"ל מטטרו"ן יה"ואל וזה זכרי לדור
הם ד' מלאכים הא' והוא נקום האהבה ושמו זהדריא"ל השני מקום היראה ותשעה מדריגות עולה
כמנין אותיותיו ופעולותיו להטיל אימה על כל שומע שמעם וזה שמו כשרידהו"א הג' מקום השלום
ושמו ידדירו"ן והד' מהדריאל מקום הגבורה וסימנם וזה זכרי זכרם בעת הלורך והעלם למתקיים
מחלבתם אל כחלי העברים יסו"ד ומן העברים נתנה ת"ת וממתנה נחליאל ש"ת ומנחליאל מקום המלפה
ש"ה והרמתה כ"ע :

ודע הרמז הגדול כוז"ו מלפ"ן אבג"ך הגע"ך שחליפם באלפ"א ביתו"ת ותמצא כודם · **סוד**
דרכי השם ב"ד שעולה מספרו כ"ו א' החכמה ב' דרך אהבה ג' דרך השלום ד' דרך ת"ת
ה' דרך הבינה ו' דרך השכל ז' דרך חכמה ח' דרך מבואות השערים ט' דרך מבוא ההיכל החיצון יוד דרך
מבוא המגדול י"א דרך מבוא החומה י"ב דרך קרית ספיר י"ג דרך קרית חוצות י"ד דרך הנחל היוצא מבית
ה' ט"ו דרך הגן ט"ז דרך עץ הדעת טוב ורע י"ז דרך המותר היחוד עד הערבה י"ח דרך בית החורונים
י"ט דרך ים סוף כ' דרך המגלר כ"א דרך ים הערבה כ"ב דרך העו"ז כ"ג דרך הרמתה כ"ד דרך
היכל הפנימי כ"ה דרך היכל החיצון כ"ו דרך היכל החדר מלך הגדול אדון הכל הם כ"ו דרכי יהו"ה
צדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם וזכור תמיד שכל פסוק שתמצא בו כ"ו תיבות אותו הפסוק
קודש קדשים יען בי חותם המלך בו ומתגבר ועולה עד מקורו עשוהו בד' אותיות וקראוהו בניקוד
הפסוק תעלה ותצלח :

סוד שלשה שמות אשר הם מקבלים ג' מלאכים הנרמזים זה שמי הא' **אהוה** וסימן נקודו אני
לדודי ודודי לי · ומקבלים ממנו השרף הגדול שמוע"אל · והב' זה שמי היו"ה
וסימן נקודו מי זאת עולה מן המדבר ומקבל ממנו השרף הגדול מטטרו"ן והג' זה שמי **הה י ו** וסימן
נקודו **אל רחום וחנון ארך** אפים ומקבל ממנו השרף הגדול יהואל · ודע כי הפוכו
שם ב"ד כל היותר רחוק מן יו"ד הוא יותר יורה בגבורה בהיפוכו וראוי שתדע כי
השם הראשון **אהוה** עם מלאכו שמוע"אל ממונה על פעולת נוראות להמית ולהחיו' ולראות מלאך ולהשיג
השגתו ודע זה **יהוה עזר** סימן **יוקח נא מעט מים** וי"א שיר השירי' אשר לשלמה ממהר לפעול
בלי שום קושיה קריאת זה השם ושני ניקודים **יהוה** סימן נרור המור
דודי

דודי לי גם הוא ממהר לפעול כראשון · יויאש עבי ואיהו שם בן י"ד · וסימנך כי י"ד גבל
גם י"ה אשרי העם יודעו ופועלו בטהרה והוא יוצא מברכת כהנים מן ראשי תיבות
יברכך יאר ישא ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם בתוספות שם יה"ו והשם הזה עולה בי"ד מעלות
שהם י' ספירות וד' היכלות והם היכל האהבה שם יה"ה היכל השלום יו"ה היכל העוז יה"ו היכל העמדה
יו"ה ואלו הם ז' היכלות · ה' מלכו"ת יהה יסו"ד יוה הו"ד ההו נצ"ח יהו ת"ת הוי פח"ד יהוה גדול"ה
ובה ומ"ק יוא וממו והוא שם בן ד' אותיות יוצא מר"ת מנציבי בנסוע הארון וניקודו כמו שכתוב בתורה
והוא שם המעלה המה וטוקם נקם ומזומם לאדם והם פיזור המון חיל מעל העיר מביא אורך בלבנם
ומקורו עמו שהוא יהוה · ודע שכל ענין ניקוד מורה ענין עצום כל אחד בפני עצמו וקרא ארבעה
מאורות כפי חכמי הקבלה הרומזים למקומם הידוע אצלם · שם י"ה יהי"ה היה מכירו הכהן הגדול
בהיותו עולה על המזבח והעשן הי' עולה דרך המישור וזה השם אינו מתערב בשום אחר אחר מפני גדולתו
והמקבל ממנו שרפים הנרמזים בשם שמי י"ה עכם"י שיה להמלט מכל צרה וזוקה בקריאת שם הניקוד
בשתי ניקודים הנ"ל והוא שם לשאלה בדוק ומומחה לכל דבר מעו' · יי ארואאו חו נחל יוצא מפסוק
ה"ה א"ל עד לאלפים וניקודו כמו שכתוב בתורה ומקורו עמו אהיה אשר אהיה
סוד קריאת השמות בעת שירצה לפעול דע כי כאשר ירצה לפעול ולזכור הניקוד שתחת
השמות וכוד ניקוד תשוקתו יכוין בראשון שהוא לקיים החסידים ושמו שד"י והאמצעי מקום הנגו'
גדולה ושמו אדנ"י והאחרון הנותן שלום בין דבר לדבר ששמו וה"ו והנה הם שלשה מדת האבות וכאשר
יכוין באופן שבארנו יפעול כל אשר ירצה ויכוין עוד ששלשה ניקודים הללו הם ג' עולמות ששמותיהם שלש
מלות שאמרנו ויכוין ג"כ ששמות הללו כאלו האבות ואל תתמה שמדת החסד קראנו שד"י ומדת הנגו'
וה"ו ומדת ת"ת אדנ"י כי אם תזכה להבין וארא אל אברהם וכו' תבין זה · אהוי ולר יוצא מפסוק
את הגן ומשם יפרד והי' לארבעה ראשים השם הזה שם אמיץ פועל פעולות גדולים
ואמיתות כמו שפרשה צירוף השלישי דומה לשני אלא שזה עולה וזה יורד יוה"ך שם היוצא מסופי פסוקים
כי' מלאכיו' יצוה' לך' יהוה סימן נקוד תשוקתו השב"א שלו רומז לגבורות יסו"ד השור"ק לג' אבות
וכאשר פירשנו והקמ"ץ ירמוז למקום בינה והחיר"ק לכתר :
סוד אחר זרק"א סגו"ל כלומר אחר הגלות והפיזור סגולה וד"ז אלו ג' שמות טובים להנצל מכל צרה
ולהשיב תשובה ליודעים מקורם · ייי ייהוי ההוה · צריך הפועל שיכוין המסכים בכח בקו
הגבורה · סוד כל שם שנקודו בתנועות קטנות ממהר פעולתו מן המנוקד
בתנועות גדולות : סוד הניקוד שהי' מזכיר הכה"ג וסדר הזכרתו וזה השם ונקודו יהוה וסדר
הזכרתו יתבאר במה שיבא : סוד דע כי השעה הט' שעת ברכה וששון ושמחה היא שעת
המנחה ויהי בעלות המנחה ויגש אליהו וקבלה תהי' בידך ששנת הט' ליובל היא השנה המובחרת וחודש
התשיעי הוא חודש הטוב וחודש הרצון יום התשיעי לחודש הוא יום המובחר שבכל החודש ושעה הט'
שביום היא השעה המובחרת שבכל היום וע"כ כל איש שנולד בשנה ט' ליובל בחודש הט' ביום הט'
ובשעה הט' הרי זה עולה למלוכה בלי ספק : סוד שבעה מיני אש הם הא' אש שורף עטר"א
הב' אש מסרף יבש ואינו כעין האדם הג' אש מלבנו אפילו מרחוק הוד הד' אש שהוא מסריף מהרס

סלה

כל"ח כעין התכלת ואינו אדום פונה לשחור מתקיע הה' האש הנגלה מדריגה קטנה בה ת"ת קלתה נגוחה פונה ללבן הו' אש מסעיר ומרעים ג' ה"ה מכלה רשעים מרחוק הז' והוא שחור מאוד פח"ד הוא עונש הגדול שנוחלין הרשעים :

נמבר בידך סוד עמוק באלו שמות המקובלים ואין להם יציאה נגוס אלה הם שמות בפני עצמם ואלה הם ו"ו לפעהירון"ן אספעיחירון"ן מפעיחרויה"ו ואלה המלאכים המקבלים מהם אשר את שמותם גבריא"ל לדקיא"ל עזא"ל עוזיא"ל והנה אודיעך ברלונך לקלל ולהמית שונא קרא שם זה בניקודו **יהוה** ואחריו ג' שמות הנ"ל עם מלאכים י"ג ימים זה אחר זה ותכליה בלי ספק אפילו בלי טהרה ולעולם תהיה כוונתך למדת הגבורה וקריאת השם בניקודו יכביד לך מפה אל פה בע"ה : **סוד** ארבעים מאורות היוצאים משם יהו"ה דע כי עשר נקודים יצא לכל אות ואות ועולה החשבון מ' כנגד מ' שעמד כבר ועוד יתבאר במה שיבא בע"ה לכליהו"ך לין הזהב כור הקודש יאהדונה"י מסיר כל הספיקות ליודעי מקורו בלי מלאך ובלי טהרה ובלי קדושה :

סוד דע כי השמות והם שמות מגוהרים לפעול הפעולות להעלות המה ולנקום נקם ולשלם לאיש כמפעלו כי הם מאורות האוצות שבעים סנהדרין העומדים עליהם על ישראל למגן ולמחסה ולמסתיר מקבלים מהם הא' אדכ"י ע"ש הב' שד"י יסו"ד הג' אלה"ים הו"ד הד' כקתעבישרו"ן כנה הה' יולהפהרו"ן ת"ת הו' לבאות פח"ד הז' יאהדונה"י חסד הזמים האלו משמש בלי מלאך ולאחול בדבר האלהים בחלום להוליא מן הכרה לראות ולהמלט איש בארץ ליה וזמה וכל זה מפני רום גבורתו :

סוד ועוד בה עשיריה ושבה והיתה לבער כאלה וכאלון אשר בשלכת מלבת בם זרע קודש מלבתה וזה פירושו ועוד בה עשיריה כתר עליון השם העשירי בניקודו והיתה לבער כי מבערת כל מאורי אור ובפרט האלה שהיא מדה האחרונה והאלון הוא מדת ת"ת אשר בשלכת ר"ל בהשליכה עליה לכל המקבלים שפע מאורה מלבת בם אורה קיים ולא נחסר כלום זרע קודש מלבתה גם הגדולים מגונה הנקראים זרע קודש כי מקודש קדשים יצאו דומים אליה וזה אמרו מלבתה וע"י עשיריה שהיא עתידים להיות גאולים והבן זה היטב : **סוד** המסעות שנסעו ישראל בצאתם ממצרים הא' סוכות העטר"ה הוא כל השכינה והב' רעמסס הוא מקום הגבור' פח"ד והג' אית"ם הו"ד שם עמדו ישראל בלרה לצורה מפני כוחות המזיקות שרלו להשחית את ישראל ולאבד זכרם ושם נתמלאו ישראל ועמדו קיימים באמונה והחזיקו באמונת אבותיהם וע"כ נקרא המקום הזה איתם הד' בעל לפון כל"ח שם הראו מלאכי השרת תפארתם כדי להטעות את ישראל וזה בעל לפון הוא מקום הפרץ שפרצו קדמונים אדם וחוה וקין כאשר פירשנו בפירושינו לתורת ד' וה' פי החירות יסו"ד הוא מקום מתותף בוה החי' אחי' והוא של רחמים וכל עוד שהוא סתום אין חירות לישראל וכאשר נפתח פיו נעשו בני חורין והו' מגדול ת"ת שם נתגברו ישראל כגבור ושם ראו כל גדולתם וראו עוד כי גדולתם מגיע לנקוד האמת וע"כ קראו מגדול והז' חכמ"ה ס"ה הדא הוא דכתיב בין מגדול ובין הים והבן זה היטב :

כוונת קריאת יו"ד כשהוא בניקוד שור"ק הא' דקולו של יו"ד ויכוין לאלף על שם אדנ"י העולה חשבונו כ"ו כמספר כל השם ובניקודו השני לגוף היו"ד ולאלפ"ף ובניקוד הג' לקוץ היוד תחתון ולשם הה"ה כי ע"י השם יצא שפע היו"ד לכל הנמלאים עליונים ותחתונים :

כוונת קריאת כ"ג את השם ביה"כ . יש לומר רבה כשהיה מתחיל לקרות היו"ד היה מנענע ברֹאשו כ"ו נענועים וסדר הנענועים ככה הם שמונה נענועים וגו"י הרמה קולו יותר מבלאר רוגה ומאריך בו יותר מבראשונה והם כנגד ח' בגדיו הרומזים לספירת . ביה"כ המתלבש אורם בשמונה שמות האלה וזו הם אדני"י תן. יולפע"די תן ביה"רי תן מלכי"ה אזוטג"ה אנק"י טוז"ו . לפ"חיזן וא"כ היה מנענע עוד ח' נענועין כנגד ד' רגלי המרכבה העליונה . וכן כנגד רגלי המרכבה התחתונה וכל זה הענועים היה מנענע בראשו לצדדע רוחות נגד ד' אותיות השם וכן הי' עושה בכל אות ואות וכשהלימנו כל אות היה נופל על פניו ומשתחוה . וכל הנענועים היו לפתוח שערי בינה ובכל אות ואות הי' מנענע בראשו כ"ו נענועים . כסדר הנזכר ותיכף בהשלימו הקריאה והנענועים באות היו"ד היה מתחיל באות הה' בלי הפסק בהיות ה' אחד ושמו אחד . ויקוד השם היה בן יהוה וכאשר בארנו שכל אות מן השם בן ד' גולה חשבונו כ"ו ככל השם עצמו ולכן שאני הכוונה בכולם בשוה ודע זה כי הוא כפלא גדול : **סוד** שבעה שרים המשכים מגבורה ואלו הן כלמיה דומיאל עסיאור פסכר גבריאל סנדלפון צוריאל ולא נתגלה לנו השם רק שם המראים כה וא"ו של שם ב"ד והתבונן בזה כי תמצא אלו ברוב המקומות במה שיבא :

סוד הרוצה להשתמש בהשבעת המלאכים צריך שתדע שם כל מלאך ועל מה הוא ממונה אם על האש ואם על המים וכל הממונה על האש הוא מן מדת הדין וכל הממונה על המים הוא מן מדת הרחמים וזה יחלק לשני חלקים מהם רחמים גמורים ומהם רחמים מזוגים ומהם דין קשה ומהם דין רפה וכאשר יעלה בידך כל זה כל אשר תעשה תצליח . אלה מלאכי האש ממוצא"ל הא' הוא השורף המקרד האש מרוב זיוו והב' שאינו שורף רק כל המתקרבים אליו מתעכלים מרוב הזוהר ושמו מטטרון והג' הוא יהוא"ל זה השורף ומזריק מפני שהוא מסמר בגבורה . גם במחנות המים נמצא ג' מיני מים מים בולעים מים שוטפים מים מי בריכה והנחה שכל רואה ימים מתחכמים והנה כפי חלוקיהם כן יש מלאכים הממונים עליהם ואלה שמותם הא' רגאל והב' מכיהו והוא המושל על המים בלועים שכל כתום המים מאכל לו והוא מבליעם וזה הוא דכא"ל פועל בגבורה קשה הנקרא בשם שוטף ומסתתך לפעול והג' מיכאל והם מימי הבריכה ומים שאין להם סוף ועליו נאמר קול ה' על המים . ומקור מלאכי האש שמבוא"ל אהי"ה ומקור מטטרון יהו"ה ומקור יהוא"ל אדנ"י כי הוא הבוקס בקש ברית ומקור מלאכי המים דכא"ל אלהי"ם ומקור מכיהו שד"י ומקור מיכאל שרו של ישראל אי"ה הי"ו ה"ה והוא מורכב מן אהי"ה יהו"ה ותחת אלה השרים יש שרים לאלפים ולרבבות וסנהדרי גדולה כחלקו בחלוקתו לג' חלקים הא' דין גמור והב' דין רפה והג' דין קשה . כמלא מקור שלים הא' אהי"ה ומקור אחד ומקור הב' מלאכי יהו"ה ומקור אחד יהו"ה אהי"ה ומקור הג' האחרון אדנ"י :

והנה ראיתי להודיעך על המקומות אשר תצטרך התעוררת אליהם כי בלעדיהם לא יגיע בידך שום התפעלות בפעולת השמות . כי הצרכי' לעולם נא זכרם אחרי השרשים ולכן ראוי להודיעך שרשי השמות ובזה תעד השרשים מיד יתגלו אליך ויבאו לפעול כל מלאכה אשר תאמר מאת ד' אלהיך . ואלה הם דע כי אין בון יתברך לא תוכל לו בדברי הנביאים ומדברי רוח הקוד' שיורה עליו אך אנחנו קראנו אחד לדמיון בעלמא והמאור שמתפשט מא"ס ית' ראשונה הוא הנקרא אהי"ה והיא מקור כל המקורות . וגורש כל השרשים ושם כל אחד המקבל ממנו הוא שם יהו"ה והמתפשטים ממנו כ"ו אורות כאשר פרצופים במה שקדם

והמקור השני יה"ו הוא ענף משם יהו"ה והג' זהדריא"ל והד' והה' אדירירו"ן והששי אכתריא"ל והז' י"ה והוא על"ק יהוה והוא סוד ט"ו מעלות השיר והח' יהההד יההו"י והט' יוא"ל לבירו"ן והי' ולפעריה"ן והי"א מפאליה"ה ועומק המקורות האלה יתבאר במה שיבא ואחד עשר מקורות אלו לוקחים מד' פינות המרכבה כ"ה וגבור"ה ומוליאים לאור כל פעולה והמלאכים הנזכרים. ואשר יזכרו כל אחד שולב ממדתו ולא יתערב דבר בדבר · ומהידיעה הקודמת יש מדה ת"ת ב"ה ובו כלולים כל שש קצוות ואשר הם עושים הוא הי' עושה ואלה הם השמות כל שאר הספירות וכולם כלולים במדת הת"ת הנקרא מדת יהו"ה והם אהי"ה יהו"ה אהו"ה יה"ה יה"ו אדנ"י ומשה כתרהו לקבל שפע וברכ' כל צבאו' מעלה איש איש כפי עבודתו כי שנוי המלאכים רבים ככתוב הים מספר לגדודיו וכולם מקבלים מן עשר ספי' :

סדר עשר כיתות

ואלה שמותם אישים בני האלהים מלאכי"ם אראלי' שנאני"ם תרשישי"ם חשמלי' אופני"ם כרובי"ם שרפי"ם ויש להם אלליט סדר אחד ודע זהו כבד יתר בכמה ספרי הכמי האמת כי כת"מ הם הנקראים שורש וענף ופרי וכנגדם נבחר ג' כחות מן המלאכים חשמלי"ם אראלי"ם שרפי"ם האראלים מקבלים מן הפרי מדה באהרונה החשמלים קבלתם מן הענף מדת יעקב שרפים קבלהם מן השורש כ"ע כ"ה ת"ה ת"ת · ואחרי שתדע כי שם השורש העליון אשר ממנו מקבלים השרפים הוא שם הנורא הוא מהודד בי"ה הותיות וזה הם ואבגי הזיא יהי וגם אשר מקבלים ממנו זה הוא מיר משיי האל ושם זה השבונו עשר כנגד כל העשירות · ושם אשר מקבלים ממנו הראלי"ם הוא בן שמונה אותיות והוא זה אאנלגאץ והשם הזה הוא מורכב משני שמות אגל"א היוצא מראשי פסוקים אתה גבור לעולם יהו"ה ומשם אכג"ך היוצא מן ארבע ר"ת אדנ"י כב"א גילחזדקיה לצבאות ואלה ד' שמות מחזיקים ד' פינו' המרכבה אדנ"י שמא"ל כב"א נורח גי"ל הוד"לויה מערב לצבאות דרום · ודע כי לשם יהו"ה משותף גבריא"ל ולשם כג"א שהוא שם משמות ע"ב מקורו אהי"ה · והנה כת' לך שורש וענף ופרי בספי' ובמלאכים · כאשר עוד עלינו לבאר שבעה מיני כחות המלאכים ויש לך להבינם : הה' מן ז' אישים ושם הנורא עליהם המקבל מן היסוד הוא זה משוי גמיק דירו לזהו עי"ש והצג זבדב דעי"פי אף הם שבעה חלקים כולם שם אחד ונקודים כמו שכתוב ומקורם שם יהו"ה ואותיותיו כ"ה ויוצא מפסוק מגדל עוז וכו' והם שמות לבטל הזרה מגל הנזיר ולשמירה ולתפלה בלי מלאך : הכת הב' מלאכים ומקורם כלה והשם הממונ' עליה' ע מור מואליה יוצא מפסוק עושה מלאכיו רוחות : הכת הג' בני האלהים אלה הם המתפשטים מנהר דינור המישרים דרכי בני אדם והמשטינים אותם ועליהם כתיב ויראו בני האלהים ויבואו בני האלהים וקבלתם מהו"ד וזה השם הממונה עליהם רגל בנק הבישיה ולפעמים בדילוג אות: הכת הד' שנאני"ם וקבלתם מן החסד ושמושם ברחמים ושם הממונה עליהם טכמ"ב י"ה ואינו יוצא משום פסוק רק הוא אור כהמד ועונה לקוראיו כרצונם : הכת החמישי תרשישים ומקום קבלתם מן גבורה מדת יצחק ושם הממונה עליהם אלהי"ם : והכת הששי האופני"ם ונקראים אופני הקודש והיא כת חשובה מאוד וקבלתה מהחכמה וכל מרום שזוכר מלאכי התורה התבונה והדעת הם מכת האופנים ושם הממונה עליהם וה"ו והו"א אני והו"א אמ"ן וכוונת הפועל תהא כאשר כתבנו : הכת השביעי היא שהוא כת הכרובים וקבלתם מבינה ושם הממונה עליהם ממותק בדין וברחמים ומשפט יאהדונה"י וכבר אמרנו כח אותו שם ופה נשלמו כל עשר כיתות :

סוד שוש אשיש בה' תגל נפשי באלהי כי הלבשני בגדי ישע ומעיל צדקה יעטני כחתן יכהן פאר וככלה תעדה כליה · שוש רמז לאהבה לת"ת ולג"ה שוש בה' ת"ת ותגל נפשי ג"ה כי הלבשני רמז מלכות בגדי ישע שפע תפארתו מעיל צדקה יעטני מדת הר"ג כחתן יכהן פאר כאשר הת"ת מקבל מכהן העליון שהוא החסד וככלה כן כלה שהיא המלכות תעדה כליה בקבלה ממנו שפע וברכה ובעלות מדת מלכות לקבל ממדת הת"ת קודם הגיעו אליה יוצא אור ממקום הרחמים גמורים אהי"ה ושמו מצורף כי הוא יצרף הרחמים לבד והדין לבד וישפיעם אליה וזה צירופם א' א' ה' ה' יוה"ה מצירוף שם אהי"ה אהו"ה והנה שם זה הצירוף יחלק לארבעה חלקים כאשר תראה א' א' ה' ה' יוה"ה כל חלק וחלק ממנו לרוח אחד מן השמים הדין הקשה לבד והרפה לבד והרחמים הגמורים לבד והרחמים הממוזגים לבד וז"ש ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים ומלת והיה אותיות יהו"ה ואלה הם שמות ארבעה ראשים האחד כולו רחמים דין קשה ודין רפה לא נכלל בו והוא זה הה"ה ובא בתורה בשני ר"ת ואחת בסופה וסימן האזינו השמים ואדברה וה"ת הלא בשם הוי"ה אין בו אלא ב' ההי"ן ואתה צריך ג' דע כי א' מהם ירמוז לה' של אהי"ה וב' הנשארים הא' לבינה והב' למלכות וזה צירוף אהיה וזהו א' א"ה א' א' ה"ה י"ד ה' והה"א הג' רומזת למלכות זה צירופה ורמז בפסוק הליהו"ה תגמלו זאת עם י"ב ההי"ן בסוף השם וזהו צירופו · ה' י' ה' ת" נ' ע' ה' ה' וה"א ה"ג הרומזת לבינה הנקראת שבת העליון כרמוז בפסוק אבלוהו היום כי שבת היום והוא רומז שם אהי"ה ונקוד ההי"ה בכאן וזכור כי שם הזה אשר הוא מן ג' ש' ה' ס' אשר הוא ראש אחד מארבעה ראשים הוא פונה לדרום אל מקום השלום והרחמים ושם יצא בית קיבול וראש השני מן הארבעה ראשים והוא ממותק בדין וברחמים פנה למזרח שמשם ושמו יה"ו והוא הנקרא חדק"ל והפר"ת והנה שם יה"ו הראה גזורתו בשלש שמות האחד וכ"ב ויוצא מפסוק וזהב הארץ ההיא והב' הו"ה הבדולח ואבן השוהם והנה בששה אותיותיו ומבליג מטובם טוב ושם כי יוצא מהם מדת הטוב והרחמים והזכית יוצא מכוף פסוקים ותח"ת רגליו כמעשה לבנ"ת הספ"ר וכעצם השמים לטוהר ונקודו כמו שכתוב בתורה **ת ו ה ת ה ו ה** והוא שם פועל בלי מלאך ובלי טהרה · והג' השקפות מקום ברית כלול בתורה בזה הפסוקים הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט בסופי תיבות · ודע תארו **רמ"ז יל"ו טלה"ן** בן עשר אותיות ומקורו אדנ"י וכן אם תחלקהו בחמש יפה בשלש' כוחה הראש השני וזה הראש הג' זה שמו יו"ה שם קשה יותר מן השני ונמצאו לי ג"כ ג' שמות והוא הנקרא גיחו"ן ושם הות ראשונה ע"ד השכל כי אינו נכלל בשום מקום והוא שם מלפ"ן והשלישי ג"כ נמשכת ברחמים כמו כן אינו יוצא בשום מקו"ם אדירירו"ן וזה הראש הרביעי המהכים לכל רוחיו והיא הנקרא פישון והוא שם י"ה ט"ן מעלות מתגברו על כל אחד לפניו וי"ג שמות ג"כ נמצאו לו גדולים ועצומים יוצאים מפסוקי התורה מנפתלי איילה שלוחה · יה"ה יעקב ע"ה חתם זה שם בנפתלי ובאתרך השם תכוין בפסוק וטוב הוא לתפלה :

ושם הב' מרומז בפסוק וזאת ליהודה ויאמר שמע ה' קול יהודה בס"ת **ת ה ר ע ה ל ה** תוסיף שם י"ם ונקודו כפי תכונתו · ושם הג' כמו כן רמז בתורה ויאמר יהו"ה הנה מקום אתי ונצבת על הצור · **ו י ת מ א ו ע ה** ר"ת ונקודו כמו שכתב למעלה ואל נדוק בשאלה בלי מלאך ובלי טהרה אלא הכוונה שלימה בלבד והנה פה

נשלמו

כשלמו ד׳ ראשים היוצאים מן גן עדן והראשים יהו״ה והוא מקור כל הנשמות וכל התולדות העליונים ותחתונים ורצוי שתזכירוהו ותבינהו כוכה פעולותיו השבעותיך כי המתפשטים מן האור הא׳ יותר נמהרים לפעול מן האור הראשון בעצמו והטעם בזה כי הם יותר קרובים אלינו ומתפעלים להשבעות ומצורף אל זה כי בהתפרדם מן ת״ת עולים לגבו ר״ה ומתגברים לפעול ·

סוד שם יוצא מפסוק מאחר שתנה להמו והוא יתן מעדני מלך ת״ת והוא זה **רדו א ניך** ס״א **רהו א ניך** זה כפי תנועת שם זה מקורו זיו עליון מן האש הצירוף שנמשך בדין רפה ⁝⁝⁝ והמלאכי׳ שמקבלים ממנו נמשכים בדין רפה · ואלה שמותם מן כת השרפים · אשריא״ל אכריא״ל מלכיא״ל יהו׳שעאל והשם הב׳ גם הוא יוצא מפסוקים והוא כוללם שם של מ״ב ית״ך וכמו להשיב הספיקות וזהו לפרימו״ן וכשתוסיף עליו ית״ך יהיה כלפרי תי מו״ן ומפני כי הוא פועל בלי טהרה ובלי מלאך ית״ך ומולאותיו אהרים ולכן נודיעך תולאותיו ואלה הם לבאו״ת פל״א ר״ס יהו״ה מרי״ס וה״ן נורא ר״ת לפרימון ולעולם בזכרך השם לפרימון תדבק כוונתך באלו ואין דבר שיעמוד בפניך יוצא מפסוקים ויקן יעקב ובפסוק ב׳ וירא ובחזרת ראש התיבה וסיפה ואח״כ הזכיר ואמר אכן יש ה׳ שהוא מדת הרחמים אמר אין זה כי אם בית אלהים קח ת׳ הוסיף על הקודש ותמלא לבאו״ת פל״א מולאה מן אלפא רב כי רם יהו״ה ושפל יראה יהו״ה בהרבה מקימות כלול ופה נרמז יעבדוך עמים וישתחוו לך לאומים הוה גביר לאחיך ונקודו יה׳ו׳ה מרוב שם בפני עצמו נמלא לרוב וה״ן הוא יוצא מפסוקים וז׳את הברכה ויאמר ומכח זה השם הבריא ״ ״ נעשה מדת הדין מישראל נורא שם בפני עצמו · **סוד** שם איום ונורא וזהו יוחללבירו״ן שם אמיץ לכל דבר ולשאלה יותר ויותר בלי שום ספק ויוצא מפסוק ויאמר ה׳ הנה מקום אתי ונלב״ת ע״ל הל״ר וכתב החכם בעל ספר ברית מנוחה על זה הפסוק וחסרה אות א׳ מפני שהוא חילוף אותיות אלפא ביתות · ולא הבנתי דבריו כי בפסוק ההוא נמלא כל א׳ אותיות השם רק לא על הסדר ואלו יש לו סוד וצריך להודיע :

סוד שם אז בוג״ה יוצא מפסוקי התורה מן א״ז ישי״ר מש״ה ובנ״י ישרא״ל · ושני אותיות אחרים יוצאים מן גאה · **סוד** שמות של ד׳ ראשי נהרות הנזכרים במה שקדם שמות שם השני שהוא חדק״ל הראשון לפר״י מ״י הו״א הוא שם גדול מאוד והב׳ אחלבי הוי אהו אהו והג׳ אהו״ה והד׳ שד״י כלל עם צבאות · ושמות שם השלישי מן הנהר הראשון אדנ״י והב׳ אגל״א והג׳ יתנע״ך והד׳ מצבאו״ת · ושמות ראש הרביעי הא׳ הוא מלפיימור והשני שם אמן אלהי״ם והג׳ אפפרכב ואות ס׳ מן השם הזה הוא משמשת יוה״ה הג׳ הזה הוא ר״ת מן ששה שמות האלה אנקת״ם כשת״ם דיונסי״ס כוז״ו סגללפו״ן ולכן אני אומר שאות ס׳ משמשת כי היא אות מן מלאך . זה שם הו״ד הוא שם עזרירו״ן כלול עם מקורו מועיל לשאלה בדוק ומנוסה · **סוד** שמות המלאכים העומדים על משמורת יהו״ה בכ״ו דרכיו וכולם יוצאים מהמש כי תות אלה · שרפים תרשישים חשמלים כרובים אופנים ואלה הם הא׳ מטטרו״ן כי שמעאל מן אהי״ה מקבל הב׳ יהיא״ל והוא מן האש שמשרף הג׳ אופניא״ל מן האש המצריף הד׳ גבריא״ל מן האש המצריף ה״ה שרפיא״ל מאש המצריף השני הדרכיא״ל מאש המצריף הז׳ אריא״ל מאש המקרר הט׳ יהודיא״ל מן החשמלים הי׳ כלמי״ה מהתרשישים הי״א מן הרמים הי״ב יופיא״ל מהאופנים הי״ג ברכיא״ל מאש השורף הי״ד כוריא״ל מאופנים הט״ו רפא״ל מאופנים וט״ז לדקיא״ל מכרובים הי״ז ישרא״ל מכרובים הי״ח איסמו״ר מתרשישים הי״ט פסכ״ר מהשרפים ה״ך מלכיא״ל מהחשמלים הכ״ד

הכ"ד שפטיא"ל מאופנים הכ"ה עוזיא"ל משרפים הכ"ו סרכיא"ל • כל אלה שרים גבורים מלאים כח וגבורה ומזערים לפעול פעולותיהם ומכניסים תפלה מסער לשער וממדור למדור ומחצר לחצר עד שמגיעים את התפלה למטטרו"ן והוא מקריב אותה אל השר סנדלפו"ן והוא מעלה אותה אל שם הויה הנסתרים נאחזים הם בגילולות הכוללים את"ת לתגוף הדלן והגילולוה יורדים אל מדת מלכות והגיעם שמה כל אחד לוקח כפי התקרב אליה • ואלה המלאכים אשר זכרנו • בשתים מתחלקים לד' מחנות כנגד ד' ראשים שנמצאו במרכבה אשר זכרנום וכפי חלוקתם כן שמעם וכפי הכנה שפונים אליה כן קבלתם וכפי התחלקותם הולדות לירופי השם כן קבלתם • וכל זה מהם יהו"ה הנושא אותם בתפארת ישראל ומן הבא אליה מאדנ"י ומן יהי"ה וכבה"ו"ת הה"י אלהים וכאשר ביארנו במה שקדם והבן זה ועשה בלימה ובמורא ובתפילת אפים ותגיע לבקשתך ואת התפילה הראוי להתפלל לפני כל פעולותיך ובה יפתחו השערים פי בה כרמוז שמית מפוארת עומדים על מלאות ואשרי המתנדבה ברכה ישיג כל מבוקשיו וכן יהי רצון מ"א המפיק הרצון והוא כתובה בכ"ד אלו הן עשרה נקודים של שם ב"ד כפי אשר נרשום עליהם ניקוד שם הא' יהוה ניקוד • הב' יהוה ניקוד ג' הכר ודע לך כי מלך וימלוך הינם תחת פועל עבר ועתיד אבל פס תוארים תדע שכן הוא שמלך כולו קמץ כמו הכס וימלוך גם הוא תואר כמו תחת עבד כי ימלוך שהרי אמר רגזה הארץ וא"כ כבר מלך ואיך יאמר ימלוך • ודע לך כי שלש שמות יפעל יפעל יפעל שהן היה מזכיר כהן גדול בכל פסוק ופסוק והוא הנקרא שם בן י"ב • והנה ב"ג ט"ע יהו"ה ודור ה' מלך כת"ר ה' מלך ת"ת ה' ימלוך עטרה ודור הפכם ואמר ה' מלך עטר"ת עולם ת"ת ועד כת"ר והרי זה מיוחד ומלמעלה למטה ומלמטה למעלה ובג' ברכות ט"ו פעמים יהו"ה ודור הקטן באלכם מרמז בשם אברה"ם כי תמצא בו ט' פעמים יהו"ה ודו"ד ודע זה והבן :

יאהבוגה	ייהתתצה	יאהבוגה	ייהתתצה
יקהרועה	ישהטונה	יקהרועה	ישהטונה
ינהגודה	ייהכושה	ינהגודה	ייהכושה
יבהטורה	יצבתגה	יבהטורה	יצהתגה
יחהקובה	יטהנועה	יחהקובה	יטהנועה
ייהגלה	יפהזוקה	ייהגלה	יפהזוקה
ישהקווה	יצהיותה	ישהקווה	יצהיותה

ע"ט הכר

סוד תפילת גדול אתה אדון הגדול

פחד ת"ת יסוד כלה יסוד ע"ט

הגבור והנורא הצדיק והחסיד הקדוש הנאמן ארך אפים ורב חסד ואמת אתה הוא אדון אלהי האלהים ואדוני האדונים אתה הוא גדול בך מגדילים כל בעלי גדולה אתה גבור בך מגבירים כל בעלי גבורה אתה נורא לך מרננים כל בעלי רננות אתה הוא צדיק לך מצדיקים כל בעלי צדקה אתה חסיד לך מהללים כל בעלי חסידות אתה הוא קדוש לך מקדישים כל בעלי קדושה אתה הוא נאמן לך מאמינים כל בעלי אמונה אתה הוא פועל גבורות ומחדש חדשות בריותיך בכל יום ויום מגרתים מאד לרוחם

ע"ט ת"ת

שבחך זך וזריז מזהיר בתוך רבבות אש עכם סגלה וקגמה מולם אהבה ותחרות מרחיק כעס מסיר

קלף מרבה כל חן טוב כרוזי כבודד אשר על הסריס שרפים שרפי להב סביב לכסאו עומדי' זה לזה משמיעי כולו לרוכב עט' בערבות ביה עט' שמו והנה רמוזו על כל אות ואות הכוונה אכה אמות והבן זה :

סוד המזוזה כבר קדם לנו הדבר. כי שמע והיה אם שמוע רומזים זרועות עולם והם מזוזות הבי"קף והבי"נה הוא המשקוף עליהם ומעתה תבין סוד המזוזה והבי"נה בכלל אמנם בפרטיה כאריך בה מעט כמנהגינו בספר הסודות דע כי הנ"ה והה"ת הם המזוזות העליונים וכ"ע הוא המשקוף עליהם וזרועות עולם הם המזוזות והבינה משקוף עליהם וכן כל"ה והו"ד הם המזוזות ות"ת המשקוף עליהם וכנסת ישראל ובת זוגה היא האסקופה הנדרסת לכל ששת ימי בראשית והיא האסקופה לעליונים וראש למשפילים ממנה : ודע כי המלות אשר הם רומזים בבי"קף הבתים פסורות והם הנקראים מלות עשה שהזמן גרמא אמנם המלות אשר הם חוץ לאיקף הבתים חייבות ולפי שהמזוזה שרשה והתהלתה חוץ מהיקף כאשר רמזנו לכן הבתים חייבות : וכן נתבאר מזה שקדם כי הנ"ה והה"ד הם המזוזות ועליהם נאמר אורך ימים בימינה שהוא הנל"ח ועושר וכבוד בשמאלו שהוא ההו"ד ולכן המזוזה מארכת הימים : וראוי כי הנעלם מן המזוזות הוא יעקב כילל א"ס זי"ן וי"ו תי"ו הנעלם עולה יעקב ויעקב עולה ז' פעמים יהו"ה כלומר בהיות המזוזה כתובה ומונחת בפתח או יעקב שהוא ת"ת מברך את הארץ העליונה בז' יהו"ה כלומר בשם קלות בחיבור הכל : וראוי שתדע כתיבת שמות המלאכי' במזוזה אינה ראוי כי היא המפרנסת אותם ולא הם אותה וא"כ איך יכנסו הם במשמרתה לעם ה' אשר היא המנהגת עליהם אבל שדי ראוי שיכתוב מבחוץ כי היא נקראת ככה בהיותה מסדרת המערכות להציל בי"ה מיד שרי האומות וזהו אשר מתאוננת על היפך שמירתה שמוני נוטרה את הכרמים כלומר שרי האומות וכרמי שלי שהוא ישראל לא נטרתי : ודע כשתדקדק בפרשת שמע תמצא בה עשרה ציוים כנגד עשר מכות שבאו על המצרים ההסרים כל אלה : ומה שמדברים על קביעתה ולא על כתיבתה משא"כ בסוכה הטעם כי בעשית הסוכה יש רמז בסככה ובדפנותיה לסוד הנמצא בה אבל בכתיבת המזוזה אין שום רמז לסוד הנמצא בה כי כל המחזורים נמצא בה שמע והיה אם שמוע אלא קביעתה מורה על הסוד הנמצא בה : שהרמז להעלות הנלחים לזרועות עולם ומשם לראש הכק' כ"ע • וטעם קביעתה בימין ביארתו כי הכוונה במזוזה להעלים ההו"ד והנ"לח בעטר"ה ואם תקבע בשמאל בואך נמצא שאתה מסיב הרחמים לדין : וזהו הטעם בעצמו להיות כתיבתן בקלף אחד להורות על היחוד • ולפי שהר' העט' נקרא' בית ה' מקבל' מן לפון דרום מזרח ומער' ולמה כל בית שאין בו ד' אמו' פטו' ממזוזה והלשכות והר הבית והעזרה פטורין מן המזוזה והטעם פיטורן כטעם פטור תפילין בשבת וזה הטעם בעצמו פטור בתי כנסיות ובתי מדרשות • ומפני כי העטרה בית ה' כבודה בת מלך פנימה ולכן כל בית שאינו מכובד פטור מן המזוזה וכ"ש בית בלי קרויה ומשקוף ומפני כי שער הרוחני גבוה יו"ד ולכן שער הפחות מיוד טפחים פטורים • וטעם חיוב בתי שמ"ן ויי"ן ושערי מדינות והלירות ועיירות לפי שהעטרה היא בית שמן הרחמים היורדים מן חכמה עילאה ומהחס"ד ויי"ן מהפח"ד והוא שער לז' שמיטות הנקראים נה"מ מדינות והיא שער החלר הפנימיות ושערי העיירות היינו דכתיב ערים גדולות ובלורות בשמים הנשפעים על הארץ: וטעם פסול אם הקק במזוזה טפח והכנים הכתב לפנים לפי שהרחיקה הלבוד ואכחנו לריכין להיות עט"רך מחוברת בסוקיים למתק הדין וזה הטעם בעצמו נתינת הדם במשקוף ועל שתי המזוזות למען היות הדין מעורב ברחמים ולמען הברחת כל הפגעים מבעלי השמיטה

ורחוי

וראוי שתזכור כל השמות שנכפלו בתורה בענין המזוזה האחת על מזוזות ביתך ובשעריך ואחת על
המשקוף ועל ב' המזוזות והגישו אדוניו אל הדלת או אל המזוזה הרי ג' אלוקים משתמשים וכפי
שמויים כן כוונתם אל הבתים אפילו שכלהם בלשון רבים אחר שלא פרט ב' כוונתו אל אחת למען לחבר
שמאל לימין ואלא עשה ב' מזוזות כדי להעלותם בדין לעשות נקמות בגוים ואלא רציעה צריך מזוזה אחת
כי הגישו אדוניו אל האלהים לדין והבן זה היטב • וטעם פטור המזוזה בעיר שיש בה חזירים
יען כי הם באים מכח לילית הנזכרת בארץ העליונה ולכן דוגמתה נזכרת תמיד בארץ התחתונה ולכן ראוי
לפטור העיר שיש בה חזירים מן המזוזה שלא לעורר החזיר העליונה : וטעם קביעת המזוזה בשליש
העליון כי שלש מזוזות הן וכדי להעלה תעלה למשקוף העליון ולכן תהא קביעתה בשליש העליון הא' בגל"ת
הב' בחס"ד הג' בחכמ"ה ודע זה : והעמדת המזוזה ראוי שתהיה משכב ולא מעומד להת כבוד לדוגמא
העליונה שאם תהיה עומדת ראויים כל בני בית לעמוד וכל זמן שהם וזה עומדת דוגמתה עומדת וראוי להיות
מושכבת להיות התמור אחד : וישראל יהדר בבית העכו"ם חייב במזוזה כי בית ישראל נחשב ושכינה שוכנת
בו ובלאתו תלא ולכן גם המזוזה יקח עמו אבל הדר בבית ישראל בלאתו לא יקח כי השכינה לא זזה משם
והלוקח אותה השתו מדה כנגד מדה : וכבר ידעת אמרם ז"ל ששכר מצוה בהאי עלמא ליכא ולכן מה
שאמרו והחוט המשולש לא במהרה ינתק זה המתעטף בציצית ומניח תפילין והקובע מזוזה ועליהם נאמר
חונה מלאך ה' סביב ליראיו ויחלצם : והטעם שיחלצם לבלתי יחטאו ולא ממקרה העולם והראי'
מר' יוחנן דאמר אין גרמי דעשרה ביר ודע זה ואמריהו כאישון עיניך והתבונן כי בביאה אתה מתחיל
להדביקה בזכר וביציאת האדם תהא בשמאל לפרכה ע' אומות דרך שמאל ושיטת המזוזה כ"ב כנגד כ"ב
אותיות התורה שהוא רמוז בפסוק ישראל עבדי אתה אשר ב"ך אתפאר :

סוד לא זוב כ"ת לעולמו דכתיב כתבו לכם השירה הזאת וגו' וטעמו כתבו לכם את התורה הזאת
שיש בה שירה : ומה שלא כתיב כתבו לכם את התורה האחת כי התורה תרמוז לתורה שבכתב
והוא המלך ויתכן היות לבדו והשירה רומזת לתורה שבע"פ והיא המלכה וכבר הזכירה כי אין ספק שהמלך
בכלל כי אין מלכה בלא מלך והמשכן א"א • והכוונה כתבו לכם את השירה הזאת כסוד כתוב זאת זכרון בספר
וטעמו זאת כח"ב כתו' בספר הזכרון שהוא ת"ת וכן טעם כתבו לכם וכו' • וטעם עבוד לשמן בס"ת תפילין
ומזוזות לפי שכל קודש ירמוז אל אילן הפנימי והחולין אל אילן החיצון ולכן צריך עיבוד לשמן • וטעם
להוציא מפיו כשהוא כותבן לשם ס"ת ובפרט האזכרות כי כל הדברים הרוחניים היו צריך קודש לאחסל שעל
ולא נראו עד לאחר ב"ג ה' ו"ס הא"ח : הנה כתב אביגדור בחבורו במלות וז"ל כל טעות בס"ת מוחקין
ואין תולין כי בתלי' יצא האור ממקומו ומסדרה אבל המחיקה שבה האות כמשפטה : אבל האמת היכא
דלא אפשר לנעוקו תולין וכל מקום שהוא הוא הכא ובן אם יצטרך לתלותו כולו יתלוהו ולא יחלקו : ואספר
לך בני פעם אחת הייתי מהלך בדרך אפרתה ופגע בי מלאך אחד והכרתיו והייתי מביט מרחוק ופתאום בא
אלי וכמעט פרחה נשמתי והקדמתי בשלומו ואמר לי היכן אתה הולך אמרתי אדוני למה תשאלני אמר לי הגידה
נא לי כי בעבדך באתי אמרתי לו מה הוא אמר שורה באתי לשאול א"ל אדוני כתיב וזאת התורה ו' ת"ת עם
זאת ע"ש ה' ע"ט עם תורה ת"ת אמר לי הכי הוא אלמא תורה תמימה בעינן גירר לאו תמימה אלא לאו
תמימה מחק לאו תמימה א"ל אדוני אני תקנתי א"ל יגנוז שאתיכה שהיא ואחרת במקומה יכתוב ואבזכי
אלך ונשם ואילך אי לאו שחזרתי על ס"ת ואליתיו מתחילה ועד סוף לא קראתי בו בתורת מצוה עכ"ל ואני
המחבר

המחבר אומר כי התורה ופירושיה לא נתנו אלא פעם אחת ואם התירו המשנה ובעלי הגמרא לכתוב על המחק כשמוך על קבלת׳ ולא כחוש לראיית מלאכים גזירתם כי המוחק אינו מזיק כי שבו האותיות למקומם וסדרם ודע זה • ומה שכתב שאין לתלות בס״ת רק שכלבד הזוראה, הואת לא השגנה בשום ספר כי תולין בין באותיות שאינם של שם בין השם ובלבד שלא יחלוק התיבה הג״ה בפני׳ ושליה בימי שיטי ודע זה • ונחזור לענין ראשון כי התירה רומזת לת״ת והזירה לעטרת לצ״י ולכן הדרש חבורה שלימה והנה יהו״ה אדנ״י יולאין מחיבור, וכשתלטרף שם יהו״ה פני׳ ואחור תמל׳ עולה ק״ל וו״ו קול ה׳ככה וזה ליריפו י׳ י״ה יה״ו יהו״ה ואחור ה׳ ה״ו הו״ה הוה״י וכן אדנ״י והיפוכי יאהדונהי הם עולים ק״ל והנה עולים עד ה׳ בכס ועד מניחו כי ק׳ עולה במלואו יהו״ה ברבוע ולמ״ד במילואו עולה ע״ד (ודע כשמתקבן השיון השם יה׳ בכתיבת האותיות בחשבונם הגלם כגון עולה אי״ן מתותף כי הוא יה עשרה חמישי ששה הנשה יעלו אלף תתל״ו וכן תקה אלף בחושבן קטן תמלא עולה אין משותף כי הוא יה׳ אין שיתוף בשמו) וטעם זיון שעטנ״ז ג״ץ בג׳ זיונים פי׳ שעטנ״ז ג״ץ הוא שטן עז גדול והוא סמא״ל ובג׳ זיונים הרומזים לש״ה ולחסד ולת״ת מבטלין אותו ולכן הושמו הזיונין בשמא׳ למען כור כהו הבא משמאל ואותיות זיי״ן וזיוניו ג׳ עולין כ״א כמספר אהי״ה להודיע כי בכחו יתבטל נח הדין של סמא״ל • וטעם הטוטרת הח׳ יען כי מעבר יב״ק בעל השמטה וכוחותיו עיקרי על הוד שרומזו בה׳ ולכן עשו לו גבהות באמצע כדי להתיש כח העובר עליו ופירוד רגל הד׳ והק׳ תבין מן לורת הדורש כי הס״ה רמז בג׳ מקומות לס״ת ולפ״ח ולע״ט והק׳ לס״ת ורגליו לת״ת ומאוד צריך להזהר באותיות הגדולות והקטנות כי רומזים לענינים נפלאים • ובשני קולי היו״ד יזהר כדי לרמוז למאליל ולהשפיע לו״ו ולמנוק הו״ו הנקראים לדיקים • וטעם אין מוכרין ס״ת אלא ללמוד תורה ולישא אשה כי במה שנעשית בו מתקן כי למוד תורה הוא חבור ת״ת ועטר״ה וכן חבור איש ואשתו בעטרה נקרא ידיעה וקדושי׳ וברכת הנשואין יוכיח • ורמזי שתדע כי היכל בג׳ אדנ״י וכבר הזכרנוהו בסוד התפלה וכאשר תקחנו בחשבון הקדמי עם כללו יעלה כ״ד ונר אלהים טרם יכבה ושמואל שוכב בעזרה ופנה הנר בהיכל והנה כאשר תמלא היכ״ל תמלא בתוכו ג׳ שמות יו״ד ה״א וא״ו ה״א אלה״י אדנ״י וכן תבחוב היכ״ל ה״א יו״ד כ״ף למ״ד והנה עולה ר׳ והשמות עולים קכ״ו ועם אותיות שהם ד׳ הם ר׳ • והנה יהו״ה אלהים אדנ״י עולין גן עדן ומכל אלו יתבאר לך כי אין ראוי לשבת בתוך ד׳ אמות של היכל רק חכמים כגונים וקנים מלאים מלות כרימון שהם בני גן עדן ולא דבי גיהנם עם הארלים : **ושמע** הסיפור הנכתב בס׳ חסידים וז״ל דע לך אחי שפעם אחת הלכתי למקום אחד וראיתי בית הכנסת מהודר ויפה מאוד ומאוד וד׳ מאות עטרת אחד בימין ואחד בשמאל וד׳ זקנים בעלי שיבה מלובשים בגדים יפים יושבים שם וראיתי לדבר בדברי תורה לזכותם והייתי מבין בהם ומדבר והם מכנענים לי ראשם ומודים בדבר ואמרתי ברוך השם יתברך שזכיתם והם עדים כשרים להעיד בעבודת התורה ושמחתי עליהם והטיתי ראשי לדבר עמהם ולומר אשריכם שזכיתם לעמוד תוך ד׳ אמות של גן עדן • והתחילו לעשות לי דלעגי שפה ובלשון אחרת וכ״ל שבקרוב יצאו ממלרים החילונית • אמרתי להם אלה הם העגלים אשר העמיד ירבעם ושחת מצלרי בת יהודה ואען ואומר להם קומו משם ועברו לכם נחל זהב ושבו במקום אחר למה תחריבו עלמיכם ואת כל הקהל הזה והשיבו תפילתם לאחור ועתידים אתם להחריב את הקהל הזה • והתחילו גם שניהם להרף ולגדף וכל הקהל שתקו מיד בקשתי בכוונה מג׳ שמות הבאים בהיכל לבקש עלבוני ולעשות דיני עליהם ומיד יצאו מהכותל ב׳ נחשים ונשכו אותם והנה קול שניהם יצאו בקול אחד עד שמתו ולקחוני אוהביו והביאוני

למלכות ופסרתי להם המאורע שאירע ופטרוני ומנחות בלו אחרי · והלכו אחרים פחותים וגרועים מהם וישבו במקומם והוכרחתי לחקותם עד שבאו בניהם של מתים ישתזקו עלמותם ושאלו מה מלכות מקום אבותיהם והרגו מוהר ומתן וישבו שם · ולא עברו ימים מועטים וגזרו עליהם שמד ובשרת עכ״ל התבונן מזו המעשה שספרנו לך השיר סכ״ל : וסוד הכותל והכתמים היולאים מתגה להמיתם יתבאר לפניך בעזה״י : וגם תמצא תמצי מלוה כורקים ותמצי קורצה נגנזים בו הקודשם בותניות נגליה שהיקף ודע זה :

סוד שחייב כל מלך לכתוב ס״ת לעצמו אחר שימלוך בדכתיב והי׳ כשבתו על כסא מלכותו וכתב לו את משנה התורה הזאת · וגם כבר ידעת שהבנו׳ המלכות מלכים שנאמר בי מלכים ימלוכו והמלך המולך מעתה הוא דבוק בה כענין דוד המע״ה באמרו זאת היתה לי הגלי עתה במיסור ולכן כדי שלא יפרידו מעלה הוכרח תורה שכבתב להיות אצלו תמיד וע״כ במלכו שלו לכתוב התאוררות נפעולה לחוגתו ואף אם היתה לו קודם שמלך כשאר ישראל כדי לראיו אל הוא ומזק הוי׳ להיות אמת ושלום בארץ : והמלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול הטעם כי יה״ה ועמו בילד מלך מ״ס למ״ד ב״ף אותיות שכינות הם ק״ם ואם תכפול שם ב״ד בזה האופן יפ״ב כ׳ בצ״ב ונ״ה ל׳ הב״ו ל׳ הרי ק״ם והוא סגי׳ כס״ף לרמוז אל מדת הם׳ דה׳קרא חסדי דוד הנאמנים :

סוד הע״הב והוא על שני פנים הא׳ על דרך הפשט והב׳ על דרך האמת · כתב הרמב״ם ז״ל זה שקראו אותו החכמים הע״הב לא מפני שהוא עתיד וקיים ושעולם הזה יחריב ויאביד ואח״כ יבא הע״הב דע כי אין הדבר כן אלא הוא מצוי ועומד שנא׳ מה רב טובך אשר צפנת ליראיך ולא קראוה הע״הב אלא מפני שאותם החיים בא לו לאדם לאחר חיי׳ שהוא בעו״הז שאנו מתקיים בו בגוף ונפש · וזה נמצא לכל אדם בראשונה עכ״ל הנה זה שנתנהלו בחלי דבריו מזה הדרוש וזה מה שאמר אלא שהוא מצוי ועומד זה אמת ויציב ונכון וקיים כדאיתא במנחות בפ׳ הקומץ כי ביה ה׳ צור עולמים דרש ר״י בר׳ אילעאי אלו ב׳ עולמות א׳ נברא ביו״ד וא׳ נברא בה׳ הע״הז נברא בה׳ והע״הב ביו״ד כשהוא אומר אלה תולדות השמים והארץ בהבראם בה׳ בראם מלמד שהע״הז נברא בה׳ שדומה לאכסדרה שכל הרוצה לצאת יצא ומפני זה נברא הע״הב ביו״ד מפני שהצדיקים בה מועטים הנה הוא כדברי הרמב״ם ז״ל שהוא נברא ומצוי ואמנם באמת שאותם החיים הבאים לו לאדם אחר הע״הז ונמצא לכל אדם ראשונה בזה הדיבור אין דעתי נוחה הימנו רק דעתינו שהע״הב בא לו לאדם לאחר יום הדין הגדול והנורא · ולביאור אלה הדברים נאמר דע כי כל הצדיקים שנפטרו ושיפטרו עוד אינם באים להע״הב תיכף אלא עומדין בגן עדן העליון ועומדים שם עד בא יום הדין הגדול והנורא ואז יתגדרו ויתלבשו ויבואו להע״הב · ועתה כמאמר דגרסינן בפ׳ הרואה כד נפקא נפשי׳ דר״ע יצאתה בת קול ואמרה אשריך ר״ע שיצאתה נפשך באחד ושאתה מזומן לחיי הע״הב · והשתא רואה אני כי נפטר ר״ע לא נכנס מיד להע״הב אלא אמר אתה מזומן ומזומן היינו בא ולא מוכן לבא · וכן בפ״ק דע״ז ר׳ חנינא וקלבתירו מזומנים לחיי הע״הב וכדומה לזה הרבה בתלמוד · אבל מה שהוא אמת ודברי רז״ל מסכימים לזה הוא זה שהע״הב הוא עתיד להיות אחר יום הדין שהוא אחר התחייה כדגרסינן בפ״ק דר״ה תניא ב״ש אומרים ג׳ כתות הם ליום הדין א׳ של צדיקי׳ גמורים וא׳ של רשעים גמורים וא׳ של בינוני׳ של צדיקים נכתבים לחיי הע״הב ורשעים גמורים נכתבים לגיהנם שנא׳ ורבים מישיני אדמת עפר יקיצו אלה לחיי עולם ואלה לחרפות ולדראון עולם · הנה נתבאר מזה שלא יבואו הצדיקים לחיי הע״הב אלא אחר יום

הדין

הדין דאי לא תימא הכי דברי ב"ש בטלים אין בהם טעם וסברא · וא"ת אחר מיתת הצדיקים נשמתן היכן הם עומדים בפרק שואל אדם מחבירו אמר תניא ר"א אומר נשמתן של צדיקים גנוזות תחת כסא הכבוד · ומדרשים רבים תמלא בזה וכיוצא בזה · וכבר יש בידינו שורש מונח שהעה"ב אין לאותו הנכנס לא דין ולא עלבון וא"כ איך הי' שמואל הנביא ע"ה מפחד בזמן שהעליתהו כדגרסינן בפרק קמא דחגיגה ר"א כי מטי להאי קרא בכה ויאמר שמואל למה הרגזתני להעלות ומה שמואל הנביא היה מתירא אנו על אחת כמה וכמה : והשורש מזה הוא שאין א' מן הצדיקים יודע בחלקו להעה"ב עד יום הדין רק במקצתן מכריזין עליהם שהם בני עה"ב כגון ר"ע ור' חנינא וקלסטירו ור"א בן דורדיא והדומה להם ומה שמכריזין הוא בלשון מזומן ולא שיש להם חלק הנה זה נתבאר בפרק המוכר את הספינה ובדא ה' על מכון הר ציון ועל מקראיה אר"י לא כירושלים של העולם הזה ירושלים של העה"ב · ירושלים של העוה"ז כל הרוצה לעלות אליה עולה ירושלים של העה"ב אין עולים לה אלא המזומנים בה · הנה נתבאר בפירוש בפסוק שאין נכנסין בעה"ב אלא בזימון ורשות זה הורזה לנו בדברי חכמים בענין העה"ב ע"ד הפשט כפי מה שנראה מדברי רז"ל : אמנם ע"ד האמת כבר ידעת ממה שקדם כי ג' מדריגות הם לתשובת הנשמה · הא' למקום השכינה והב' לצרור החיים כו"ע. והג' למקום מתלבשת ש"ת והוא הנקרא בפי חכמי האמת עה"ב ועליו הוא הדין הגדול והנורא ועד אותו הזמן הם עומדים תחת כנפי השכינה וזהו שדרש רבי נחוניא בן הקנה בס' הבהיר מאי עה"ב שכבר בא ונשמת משה רבינו ע"ה שבה למקום מתלבשתה ולכן לא ידע איש את קבורתו והשתלשלות הנשמות והזרקן וגלגולם אוצר ה' יצואו ושם יפרשו בע"ה ·

סוד כרת גם זה יש לו ב' פנים הא' ע"ד הפשט והב' ע"ד האמת והצדק · דע כי הכריתות שבתורה יחלקו לג' חלקים הא' שנאמר בו ונכרת שאיש ההוא הב' שנאמר ונכרתו הנפשות העושות ונכרת האיש ההוא מלפני וג' הכרת הכרת הנפש ההוא מלפני עונה בה ואמר בית"כ והאבדתי הנפש ההיא מקרב עמה · ואמר בספרא לפי שהוא אומר כרת בכל מקום ואיני יודע מה הוא וכשאומר והאבדתי למד שאינו אלא אבדון : דע כי מלת כרת האמורה בתורה לפי כל הדיעות כאשר ביארנו הוא בא על כרת ימים ושנים בעה"ז וכרת הנפש בעולם הנשמות ובאה על כרת הנפש לגמרי בעה"ב וראוי שתדע החילוק ההוא בין כרת ואבדון וזהו כי כל כרת הנאמרה בתורה הוא לשון כריתה והיתוך ממנו כמו שכורתין הענף מן האילן והכרת הוא בנפש שכורתין אותה מצרור החיים שהיתה צרורה בה מתחילת בריאתה ומלואו הצרור כמשכון החיים והתענוג מאת הש"י והתיה חיים מג"ש נאמר כאן נשמת חיים ונאמר להלן בצרור החיים והכי גרסינן בשבת פרק שואל אדם · והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה משל למלך בשר ודם שחלק בגדי מלכות לעבדיו וכו' עד אף הקדוש ברוך על גופן של צדיקים אומר יבא שלום ינוח על משכבותיו ועל נשמותיהן הוא אומר והיתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים את ה' אלהיך ועל גופן של רשעים אומר אין שלום אמר ה' לרשעים ועל נשמותיהן הוא אומר ואת נפש אויביך יקלענה בתוך כף הקלע · תניא ר"א אומר נשמותיהן של צדיקים גנוזות תחת כסא הכבוד שנאמר והיתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים ושל רשעים זוממות והולכת שנאמר ואת נפש אויביך יקלענה בתוך כף הקלע · וכאשר תעמיק במדרשים האלה כל מה שאמרנו בענין הכרת הנפש · וכבר ידעת מאשר קדם כי הנשמה דבר שכלי קיים בלתי אובד וכלה וא"כ מה אמרו הכרת הוא האבדון אבל הטעם הוא כן כי

בהברתה מן שורשה ותדחה ממקומה והולכת ותועה הנה והנה ואין מוליך מניחה כי מרוב תעיתי כשה אובד תיוחס אליה האבדון ולא כליון כי היא דבר שכלי לא יכלה ותהי' מטו' טלת בדבר האבוד אבל אין ספק היא מלויה בעולם והכי גרסינן בב"ק דמגילה הצדיק אבד ואין איש שם על לב משל לאדם שאבד' ממנו מרגליות במקום שהיא היא מרגליות הם לא כאבדה אלא לבעליה מכאן תבין דין אבדון והכי איתא בגילוי' מכות אמ' מבתפילה מהלי קרא והגדתם בגוים מתקיף לי' רב פפא דלמא כאבדה המתבקשת דכתיב תעיתי כשה אובד בקש • וגם מכאן תבין ענין האבדה ולכך הוכרח לומר אין כרת אלא אבדון כלומר אל יעלה בדעתך כי בכ"מ שנאמר בתורה כרת שהוא כליון הנפש והשרשתה מה לי כרת א' מה לי כריתות הרבה לפיכך הוכרח לומר אין כרת אלא אבדון כלומר שאם נתחייבת כרת הרבה לא תכלה אלא תהא הולכות ואובדת בגיהנם ונפרעת על כל כרת וכרת וזהו שנינו באבות הכל בתוך בערכון כלומר שאפילו נתחייבה הנפש מאה כריתות צריכה לפרוע הכולן • ואין כאן דין קדימה כדין בעלי חובות אלא אפי' אחרון אחרון נגבה על כל כרת וכרת • הנה אחר שבארתי לך מהו כרת אשר הוא אבדון ולא כליון נבאר לך כל מיני הג' כריתות הא' כריתות השנים המשל לאדם שרובו זכיות וגברה תאותו ואכל חלב וכיוצא בעבירה יכרתו ימיו וימות בשעריו קודם שיגיע לימי זקנה והם שנים שנה • והנה הגוף נכרת ואין נפשו נכרתת וינחל לחיי עה"ב כפי מעשיו הטובים ואם הוא רוב עונות וגברה תאותו ואכל חלב ודם מאריך ימים ונפשו נכרתת ועלי' נאמר והאבדתי את הנפש ההוא מקרב עמה • ועליו נאמר ויש רשע מאריך ברעתו וזה נכרת בלי חמלה • ואם הוא מאותן שעונותיהן מרובין מזכיותיהן ובכללם עון עריות כידוע' י"ב חודש ובזהר י"ב חודש גופן כלה ונשמותיהן נשרפת ורוח מפוזרת תחת כפות רגלי הצדיקים וזהו שנאמר לתועבתן למען יתפללו הצדיקים עליהם וכדאיתא במדרש למה הרוח מפוזרת תחת רגלי הצדיקים אלא כדי שיבקשו עליהם רחמים ויש כרת חמור שתכרת נפשו וגופו והוא הנאמר כי דבר ה' בזה ואת מצותו הפר הכרת תכרת הנפש ההוא עונה בה ואמר ז"ל הכרת בעה"ז תכרת לעה"ב כלומר שהוא מנוער מלהחיותו בקץ הימים שלא תחיה נפשו בתחית המתים ואין לו חלק לעה"ב וזה לא יהיה רק במגדף וע"ז וז"ל הוסיפו עליהם מגלה פנים בתורה שלא כהלכה והמפר בריתו של א"א ע"ה והמצייר במשכיתו ובבריות שתולעתם לא תמות ואשם לא תכבה ודע שכל חייבי כריתות אין זרעם נכרת אלא אותן שכתיב בהן ערירים ימותו והנכון שאוקמו בכל העריות לאהדדי אבל בשאר כריתות אין לנו הכרע בהם ::

כתב הרמב"ן ז"ל ודע כי הכריתות הנזכרים בנפש בטחון גדול בקיום הנפשות אחרי המיתה ובמתן השכר בעולם הנשמות כי באמרו יתברך ונכרתה הנפש ההיא מלפני יורה כי הנפש החוטאת היא תכרת בעונה ושאר הנפשות שלא חטאו תהיינה קיימת לפניו בזיו העליון ולכך פירש הנפש ההיא עונה בה כלומר כי הענין שבה יכריתה וחטא לא גלה הכתוב בפירוש קיום הנפש בלי כריתתה לפי שהיא דבר נצחי וקיומה בקיום מקור מחצבתה ודבר הראוי לקיום לא צריך להעיד על קיומו כי הוא מקוים ועומד אם לא יבא דבר מה שימלטהו מהקיום ההוא והוא הכרת וצכ"ז לא יגיעו אל הכליון כדגרסינן גיהנם כלה והם אינם כלים שנאמר וצורם לבלות שאול מזבול לו שאול בלה והם אינם בלים וזהו מה שראינו לדבר כפי הדרש ע"ד הפשט :: אמנם כפי שרשי חכמי הקבלה יש בהם סוד ומעט מן הסוד ההוא כבר רמזנו עליו במקומות מן החבור הזה ובשאר מקומות חבורינו בסוד הזה ובפרט כפירושנו לתורה והארכנו בסוד הזה בחיבורנו אוצר ד' והמבין סוד משל למלך ב"ו שחלק בגדי מלכות

לעבדיו יבין זה וזה הכלל אין מדרגה אלא בחידי כריתות והבן זה מאוד ולא תוכל לגלות יותר מ״ה בזה המקום

אמר המחבר מצאתי אגרת אחת שלוחה מהרמב״ם ז״ל לתלמידו החשוב החכם רבי **יוסף** ז״ל יקראה מגלה עמוקות והאגרת ההוא קול הרמב״ם לשיטותיו המפורסמות נקוט ואתי אף בענין האגרת שהיא דבריו כאלו הדברים הם דברי חכמי הקבלה ודברי הטלכמאות ואולי אחד מתלמידיו כתבם בשמו וי״ס הוא אמת שראיתי כתוב שבסוף ימיו כנטה אחרי ידיעות הקבלה אז בודאי הם דבריו ומצא ז״ל ידיו וחידושי׳ ובאה האגרת ההיא ולא נדע אל מהדרת׳ ומגלה׳ זולת אל הדברי׳ כי הם נכונים למבין וישרים למוצאי דעת:

דוה לשון האגרת התלמוד הנעים החשוב רבי יוסף ברבי יהודה נ״ע שיכניסך הש״י במשכן החיים והחכמה ויגדלך בדרך הישרה והנפלאה ויתן לך לב לדעת המשלים הנביאים אשר באו והיעודים הרמזות שזכרתו על דעת סודי האלהים והשמות הקדושים הנרמזים במקולת פסוקי הנבואות כי בידיעתם כללים אלו הגמל הירושה עולמות אשר לא תפול תחת גבול ההעדר ותעלה למעלת החכמה הנפלאה ותהיה כמו זך כמלאכים קדושי עליון ויכשלו דרכיך ויגבהו מדרכי המון עם אבירי לב ותבדל ידיעתך מידיעת המשלים אשר אין מזמוע וכי ידיעתך אלא תוסב חכמת הקבלה ואמרת לה אחותי היא והיא גם היא תאמר אחי הוא מצורף מה שראיתי לפני מחכמת התכונה הערות הנפלאות שעוררתיך בהם בענין הקבלה הכמה תומה ונפלאה רצותי להוליך עוד חכמת מושכלת ולהשלימך בשורש אחד שכל עיקריית וסעיפיה תלוים בו ובאיור השורש הזה המוגה בדרך שיוליך בה תהיה מיועד דעת עליון ותזקוקנה תאותך ויתחזק כח שכלך ויתעורר אליך השפע האלהי ותהיה מכת השלמים גם תשיג כל תיוקקך ובלבד שיהיו דרושים נכבדים מצליחי נפשך הטהורה ולא תשוטט מחשבתך לחפץ גשמי כנפסדים יותר תמונתו ועצמותו מטבע אלהי והרצון הבחירי במכולת יש · גם תנהיג נפשך במעלות ובתיקון המדינה בני חביך ובאנשי ביתך ובתנועותיך הנפשיות והגופניות ותשאר בחירתך בידך מוסלת בכל מה שהוא נגדיי לשכלך זולת אל פעולות הנכבדות ויקרות נראיות אל אהבת הכבוד הנפש נבחר האהבה הנמרצת אשר היתה ביני לבינך ובין אבותיך הקדושים כי רוב זמני הייתי כתוך בחקירות הנמלאות לדעת תוכן אמיתתם כפי האפשרי בחק השגה האנושיות יגעתי ומצאתי נקלת האמן אך באמונה לא מצאתי באמיתיות הכולל מצד החקירה הפילוסופיות ובדרכי מופתיהם אם לא שאומר במה שסכינו הם בלתי צודק אבל עכ״פ צודק כי מה שנתבאר אלינו מן ההכמה לא בא המופת על סותרו אלא בדרכים הגוכות מפסידים השכל ומבלבלים אך אלל הכמי הקבלה האמתיות דרכים מבוקקים מאבני המכשול נועדו בה בקולות כמרץ כל מה שיפול תחת גבול ההשגה האנושיות ובדרך זר דרכו הנביאים והשיגו כל מה שהשיגו מהודעת העתידים ופעלו פעולת זרות יוצאות מהמנהג טבעי ומקלת דרכיהם לקחתי גם אני בידיעות טבעי הנמצאות ונודע לי כל ספיקות העלומות שנסתפקתי בהם ונפתחו לפני דלתות הנבוכות ונמסרו בידי מפתחות החכמה והביאור על כל נעלם ממני · והנה משביעך שלא תגלה הסודות האלה הדקים וההערות הנפלאים אלא למי שהוא דק השכל ונקי במעשיו ונדכה בעיניו והולך בדרכי הלימוד והידיעה:

דע לך אחי כפי מה שיתבאר בספרי חכמת הקבלה כי השמות האלהים קדושים רבו מלספר ומורים כולם על מהות המלאכים והולכים מעלה אחר מעלה ומדרגה אחר מדרגה ומעלה אחת פשוטה עליהם שאינו גוף ולא כח גוף ולא תוך הגוף ועל

ועל האלה שלשים רמז הכבוד לתואר תפלה הכוללת בג' הודאי סוד הקדושה. והנה עם שאר הפעולות המתייחסות מתנה כי שם המ׳דעם השופטי' ותחת השופטי' השוטרי' ותחת השוטרים השמשים ותחת השמשים הגלים יולאים וכולם דחופים בדבר המלך והשמשתם כוחות המתנהגים מן המלאכים לעשות רצון קונים ויעות אלה הכוחות בעולם השפל בגזירת בוראם כמו שיבוקש מהם מהם לטובה ולברכה : ואיך שיהיה כאשר יזכור אותו השם המורה על המיתת בקשתו ומי שהשיג ענין אלו השמות הקדושים ויזכירם בקדושה ובטהרה ויכלול בקשתו עם השמות ההם ויהיו להדים בזו בדרוש אחד יושע ממנו איזה מעלה שירצה ויהיה עמו בדבור רוחני ובקול דקה שישמע ממנו מבלי הגה ויבין ממנו רמזים באותם הענינים אשר ידרוש ממנו והוראת ענינים המבוקשים ועלת מרחוק יבואו לו להוליך ממבואותיו ויעורר אותם בדברים עמוקים ויפרש לו האמיתות מבלי שום ספק וכשיזדמן מפני העדר קדושה וטהרה אז יותרו לו כל הספיקות בקושי גדול ורצון של כלאים יוכיח בתי מריבה . ולכן אחי אורך ואלפך חכמה כי בענין הידיעות היותר הנעלם מן החכמה צריך שתכין עצמך אל הקדושה והטהרה בכל מה שאפשר ותבדל בה ומהוש המשוש שתהיה מוזהר ומרוחק מאוד ותכוין כפסיק אל המדע האלהית ותשכיל מן נולד דבר כי איש חמדת אתה

אחרי כל הדברים אלה לך לדעת כי בפסוק ונועדתי לך שם ודברתי אתך מעל הכפורת מבין שני הכרובים אשר על ארון העדות את כל אשר אצוה אותך אל בני ישראל ימצא כ"ב מלות שרמז בהן בעל ספר יצירה באמרו כ"ב אותיות חקקן חצבן המירן צרפן וצר בהם כל היצור וכל נפש העתיד לצור והם כ"ב אותיות פשוטות יגלה בו כי כל מה שברא מרוחניות המלאכים אל הנפשות האנושיות יחקק במלה הך"ב מלות ויהיה לאדם ידיעה בנעלם ויזכור מה שסכה בדברים האפשרים : ודע כי משה רבינו ע"ה כלל השגותיו היה בהודעת הכנוס האלה"י מבודד מבלל שמות המלאכים בהוועדו עמהם תמיד וכל זה רמז באמרו בכל ביתי נאמן הוא ויצא מכלל הפסוק הזה שבעה שמות משבעה מלאכי רקיעים שהם שצ"ם חנכ"ל וכנגדם בקרבנות ז' פרים ובמועדים כולם הולכים בדרך כז' גם בשבעה שבועות בשני היובל שבע שני השמטה ומז' חדשים ר"ה ומז' שבועות מתן תורה ומז' ימים שבת כנגד זה בנה בלק ז' מזבחות והזאת יום ז' לטמאים : וכבר ידעת מה שקראת עמי בחכמת התכונה כי הירח ישוב אל ההפכי לו ליום הז' למאורע על השתנה השפעתה בעולם השפל וזה כלו רמז והערה אל מה שיושפע בכאן ממניעו' אלו הז' כוכבי לכת :

והנה לך סדר ז' שמות מפסוק הנזכר ושורה אחת מר"ת וה"ב מס"ת ונקודים כנגד הכתוב לפנים ולאחור ואלה הם השמות היוצאים

ולש ואם הנוש האע אהא כאא אאבי יכם יבל תני מזרל נתת קרה כליל :

שבתי צד"ק מאדי"ם חמ"ה נג"ה כו"כב לבנ"ה ואך כשתתאוה ככה יתענה ביום ד' שהוא יום כוכב ומחלקי החכמה וידיעת הנעלמת ויהגו עצמו בתכלית הטהרה ובושת הפנים מכל הבריות ובלכתו לשכב בשעה ראשונה מהלילה ירחוץ ראשו וכל גופו במים וילבש חלוק ומכנסיים טהורים ונקיים וישכב יחיד ויאמר הפסוק הזה בכוונה ובלב טהור וברוח נמוכה ואח"כ יזכור השמות הקדושים הנזכרים אלו תמיד לשמים וכן תעשה שתקרא ז' פעמים הפסוק הנ"ל ואחריו ז' שמות המלאכים ויסדר בפני

אשר

אחר הרמיון השלם ותחשבתו הנקיה הספק אשר יהיה בידוע על אותו הענין מאיזה שיהיה ויפן אחרי כן
בלדו השמאלית ותאלה באמצע שיתך יחול עליך רוח קדושה יסמר שערות בשרך בכפול חרדות הבהלה
והפחד על רעיונך בחלום הלילה תראה מראות איש אשר יעוררוך מתנתך יקום למשפט אתך ויגיד לך
תעלומות חכמה וכפלים לתושיה לא יהיה מורה אליך מקום שנסתפקת בו וכל אשר יהי'
מסבודדותך חוק ותורת במשפט המעשה הנורא הזה יתבאר אליך הספק ביאור אמיתי ולדק ויטהר שכלך
בנקיות הגדולות בזקוק כמרך עד אשר לא ישאר לך מקום ספק בענין מבוקשך ודע אחי כי על הרוב יבוא לך
הביאור האמיתי במשל ובחידה ובמליצה ואת שיהי' כח השכל חוק להבין משל ומליצה דברי השפעת המלאך
המליץ והדרתו וזה פלא כי אין בנבואת האמיתית שנתנבאו בהם הנביאים זולת משה רבינו ע"ה כל מה
שיגידו מתעלומות נבואותיהן היה על לד המשל כמו שאמר הש"י אם יהי' נביאכם ה' במראה אליו
אתודע כמו שביארתי בספר אשר חברתי אליך וקראתיו מורה נבוכים וביחוד חלק שני ׃ והתבונן אתה
התלמיד הטוב כי' שמות הנזכרים איך נוליא בהם נתאותיות בכל אחד מהם ג' שמות מלבד השם הו' וזה
כי הם ג' אשר למעלה ימלא לכל אחד מהם ר"ל המלאכים שהורו עליהם טבעים שלשה מטבעי העולם
העליון ולפי שהם שלישים נבדלים מטבעי העולם השפל לפי הסידור המיוחס בעולם השפל אך שם
המלאך הממונה על גלגל לבנה ימלא בו אותיות ד' לפי שאותו הגלגל יכלו הגלגלים כולם ומקעירותו
ולמטה מגיד המרכז מנזכו ד' יסודות פשוטים ספקה עיניך הבן יקיר היאך יודע אליך תעלומות וסתרי האלהו'
וכל מה שתסתפק אליך מביאור התורה ופירושו ותבארו בדרך אשר גליתי אליך טעמו וזה גדלה ואת ידה
החזקה ע"י הקבלה האמיתית וגלטדקה ע"י ברוב הנקיות ולהבנתי אותך תהי' לך לבדך ואין לזרים אתך
כי אם לאותם שחכם הבורא ית' דעה ואליך ועל הדומים לך אמר הנביא סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם ׃

סוד אחר ולמען היותך קרוב אל המלכות ושתהא נושא חן לפניו מכל חכמי הזמן להיות כח אלוה
דבק בך לעמוד בהיכלו ומשרתיו שואלים ומבקשים פניך ראיתי להועילך בענין אחד מקובל
ומנוסה ותקרב במלאכתו ובו תעלה למדרגה יותר גדולה וישתחוו המלכים וכל שופטי הארץ יכבדוך וסרים
למשמעתך וכל אשר תשאל מהם ותהי' מכת יועציהם ומנהיגיהם יבהרו בעלתך ויסכילו בעלת זולתך יחזיקוך
כמלאך מליך יבקשו דבר מפיך כמפי נביא שואל באורים ותומים ׃

תמצא בפ' ואלה שמות פסוק שאמר הש"י לאיש משה שבמין האדם בהבטיחו לישראל שישאו חן
בעיני מצרים באמרו ונתתי את חן העם הזה בעיני מצרים והיה כי תלכון לא תלכו ריקם
אשכילך בני בפסוק ה"ה מהסודות אלהים ולא יסערו מרוב מעלתם כי אלה על מרכבת
המזלות כולם מן ההשפעה האלוהית חלק גדול ׃ ובו י"ג תיבות כנגד י"ג מדות הבורא ית' שנרמזו בפסוק
ויעבור ה' על פניו ׃ וכבר ידעת רמז שרמזתי אליך פנים בפנים מחכמת י"ג מדות וגליתי לך טעמם
וסודם במה שנכללו תיך זה המספר ולא במספר אחר לא אצטרך לכפול המאמר כי ידעת שמדבר אני
באוזן שומעת ועוד תמלא שאותיות הפסוק הזה הם מ"ו ותמנים רמוז באות הא' מהפסוק ובאות האחרונה
והנה אין באלפא בית ב' אותיות מכופלת במבטא כ"א ה"מ והו"ו מורה על פשיטות חומרם והם קרובים
ומתדמים לפשיטות מה שרוחק מאוד מהגשמיות ועוד תמלא בי כי הו"ו במכתבו יעלה י"ב שהוא רומז לי"ב
מזלות שהרמן בם לי"ב אבני החשן שכל עניני העולם הזה תלוים בהם והנה המם במכתבו יעלה פ' אשר הוא
מספר

שושן סודות

מלות שהרמז בם לי"ב אבני חושן שכל עניני העולם האמתלוים בהם והנה המ"ס במכתבו יעלה שתים
אשר הוא מספר מכפל הרבעים ואלה י' אותיות השם המפורש בעשרה עם כפולו ויש רמז אל גלגל
העשירי אשר הוא קודש הילולים ליהו"ה :

ועתה בני שמעני ויהי אלהים עמך אלמדך בדרך זו תלך בקבלה הנפלאה הזאת וזה מעשיה
הקח קולמוס מכסף צרוף ביום ה' שהוא יום צדק והמרהו ותעשה דיו ממי נרכות
ביום ד' יומו של כוכב הממונה על הסולטנית · וכאשר יהי' מתוקן לפניך תחל כתיבתו ביום ב' בשעה
ראשונה מן היום ואותו היום תצום ותתנהג בו בקדוש' ובטהרה וכן תעשה תשרטט הקלף ותכתוב עליו תיבה
אחת ביום ב' בשע' ראשונה וכן יעשה תיבה בתיבה עד תשלום כל הפסוק י"ג תיבות רצופים ואחר השלימך
שאהו עמך תמיד אך הזהר בני שכל עוד שתחזיקהו עליך השמר מכל דבר מעשה ובמחשבה כי אז
יחלשו כח הנשפעים אליו מהגרמים השמימים ויבטלו · ואף גם זאת תשא חטאתך ותענש ובמקום
שעלת השגתו היית משיג בהפך חלילה לך ולכן שמור ושמעת · ומשום תן לחכם ויחכם עוד אעירך
כי יוסף הצדיק נשא חן בעיני אדוניו בסבה נוה מ'לה הכיבות שאין ראוי להאריך כי חכם אתה
וגם אסתר המלכה לפני המלך באמרו ותשא חן וחסד לפניו · ובו השגתי אני מה שהשגתי בעיני מלכי
מצרים והערב ואלכסנדרי' וכולם היו מזה המין וראה כי רמזתי לך סודות סתומים וחתומים שמרם על לוח
לבך קשרם על גרגרותיך יקשר במשפט הראוי ואלהים יהי' עמך ופי ידעתיך רודף ודובק באהבת המוסר
והלכת לכת עם אחיך אוהב שלום ורודף שלום וגם כי תתום דרכיך בקדושה ובטהרה וביראת בוראך ותחקירה
טבע המלאכת הסדורים הנמלאים והנשפעים מעליון ע"ד הקבלה רמזתי להישרים על שתי היסודות האלו
הנכבדות השלמת כרשה תתחלת הקבלה הנבואית והרבנית והמעשיות יובילו אותך אל הנעלה
בנעלם ובמוספין אליך ואהבת כל הבריות וביחוד בפני המלכים והשרים וזה בהוראה שנית
אשר הוריתיך ובהוראה הראשונה בגלוי הנעלם והמוספין ועל שתי ההשגות האלה
תשיג חיי הנפש האלהית ותענוג מזיו ההשפעה האלהית הדבקים
הדבקים בו · כאמור ואתם הדבקים בה' וגם תשיג
חיי עולם הזה באהבה ושלום עם כללי
האהבותיך הידיעה והיה שמור בכל דרכיך
דרכיך דרכי נועם וכל נתיבותיך
שלום יצרפך ה' במצרף החכמה
וידריכך בדרך הנבואה ויושיבך
באוהל השלום . והשלום
בנפש המתפלל
בשלומך אנ"ס
עכ"ל ·

פי העיגול הסתום

סוד אם תרצה לבטל עצת צר ואויב אשר כמונוהו ועלצה בידינו כמה וכמה פעמים תעשה עיגול באופן אשר כתבנו למעלה וכתוב בתוכו השמות אשר אומר לך שתכתוב אתו בפנים מן העיגול באופן אשר אתה רואה לא פחות ולא יותר: ושם האיש כתוב במרכז העיגול והתחלת השמות מן פה העיגול ושורש השמות הם אלו הפסוקים אשר אומר אליך יר"מ בשמך הגדול אלהים הפוך מחשבות אויבי עלי מרעה אל טוב וכתום את פיו כמו שאני סותם את פי העיגול בשם ראש מסבי עמל שפתימו יכסמו: ימוטו עליהם גחלים באש · יפילם במהמורות בל יקומו · אל תתן ה' מאויי רשע זממו אל תפק: ואותי עזור בשם ויבטחו בך יודעי שמך כי לא עזבת דורשיך ה' · וקח הפסוקים הפוכים ותפק דלוקך בעיגול ההוא: ואם כתבת על תכונה זו: יר"מ מצפץ מצפץ מצפץ מצפץ מצפץ מצפ מץ מ ונפץ · אלהים המפר עצות הרעות מעלינו שתפר כל עצת אויבי בשם ל"א וכמ"ע

י"ב מוק"י אל"ו רב"ד ורב"ד רפות"ו הל"ע ול"ע ובשם לפותיח"א תל"ע ת"א רפ"ה טוהי"ו:

(ג׳ בהעתק אשר לפנינו נחסר כאן י״ד נתיבין וגם הקדוש קנה המה מבוארים יעויין שם ותפלה מרגלא לנפשיך :)

הנתיב הט״ו שכל מעמיד ונקרא כן מפני שהוא מעמיד מעשה הבריאה בערפלי טוהר ובעלי העיון אמרו כי הוא הערפל וזהו וערפל חתולתו :

הנתיב הי״ו שכל נצחי ונקרא כן מפני שהוא עדן הכבוד שאין כבוד למטה הימנו כמותו והוא הנקרא גן עדן המוכן לצדיקים :

הנתיב הי״ז שכל הרגש ונקרא כן מפני שהוא מוכן לחסידי האמונה להתלבש ברוח הקדש והוא הנקרא יסוד התפארת במעמד העליונים :

הנתיב הי״ח שכל בית השפע ונקרא כן מפני שמתוך חקירתו משכים כת יחידה המתלוננים בצלו והדבקים בחקירה ממשותו מאדון סבה יח׳ :

הנתיב הי״ט שכל הפעולות ונקרא כן מפני שהוא כלל הפעולות הרוחניות וגם כן נקרא כן מפני השפע המתרבה ממקור הברכה העליונה והכבוד המעלה :

הנתיב הכ׳ שכל הרצון ונקרא כן מפני שהוא סבת היצורים כולם ובזה השכל יודעים המקובלים אמת החכמה :

הנתיב הכ״א שכל החפץ המבוקש ונקרא כן מפני שהוא מקבל שפע האלהות להשפיע ברכתו על הנמצאים :

הנתיב הכ״ב שכל הנאמן ונקרא כן מפני שבו מתרבי׳ כחות רוחניים כדי להיותם קרובים לכל המתלוננים בצלו׳

הנתיב הכ״ג שכל דמיוני והוא נקרא כן מפני שבו משיגים כל הדמיונים אשר נבראו בדמיונים ראוים בלבושים :

הנתיב הכ״ד נקרא שכל דמיוני בפני שהוא דמות לכל הדמיונים אשר נבראו בדמיונים ראוים בלבושים :

הנתיב הכ״ה שכל נסיוני ונקרא כן מפני שהוא הנסיון הקדמון שבו מנסה הב״ה כל החסידים

הנתיב הכ״ו שכל מחודש ונקרא כן מפני שבו מחדש הקדוש ברוך הוא כל החודשים שהם מתחדשים בבריאות העולם :

הנתיב הכ״ז שכל מורגש ונקרא כן מפני שממנו נברא כל כח מתחת גלגל העליון ולכל מיני הרגשותם

הנתיב הכ״ח שכל מוטבע ונקרא כן מפני שבו נשלם טבע כל במלא׳ תחת כללי גלגל חמה בשלמותם :

הנתיב הכ״ט שכל מוגשם ונקרא כן מפני שהוא מתאר כל גשם אשר יתגשם מתחת כל הגלגלים וגדולם

הנתיב הל׳ שכל כללי מפני שבו כוללים חוברי השמים במשפטי הכוכבים והמזלות עם השלום ידיעתם באופני הגלגלים חוברי שמים הם חכמי התכונה :

הנתיב הל״א שכל תמידי ונקרא כן מפני שהוא מתמיד מהלך השמש והלבנה כתכונתם כל א׳ ואחד בגלגל הראוי לו :

הנתיב הל״ב שכל נעבד ונקרא כן מפני שהוא נעבד לכל המשתמשים בעבודת שבעה כוכבי לכת לתקל כולהם אלה הם ל״ב נתיבות החכמה אשר פירש הקדוש הקב״ה בחיבורו לתורה בפ׳ בראשית והכתיב הדיבור בהם :

סוד.

סוד י"ג מכילאן דרחמי בשמותן ובהוייתן ברומזים אל כ"ע ונרשמים בחכמ"ה ומפורשים בבי"נה ונאצלו בגדול הי"ג מדות שאמרו למשה רע"ה ואלה שמותם אחד חכמה קדומה ב' אור מופלא ג' חשמל ד' ערפל ה' כסא הנוגה ו' אופן הגדולה הנקראת חזיז פי' נוגה החזיון ז' כרוב ח' גלגל המרכבה ט' האויר הסובב י' הפרגוד י"א כסא הכבוד י"ב מקום מן הכסאות הנקראת חדר הגדולה י"ג סוד המערכה העליונה הנקראת היכל הקודש העליון ואלה שמותם בהוייתן :

כ"ע	ש"ה	דיכה
הא' יהוה הא	חכמה קדומה	יהוה
הב' יהוא וה	אור מופלא	יהוה
הג' יהאה וה	חשמל	אל
הד' יאהו הה	ערפל	רחום
הה' יאהו הה	כסא הנוגה	וחנון
הו' יהאה וה	אופן הגדולה	ארך
הז' יווה אה	כרוב	ורב חסד
הח' יהאו הה	גלגלי המרכבה	ואמת
הט' יהוו הא	האויר הסובב	נוצר חסד לאלפים
הי' יאהו וה	הפרגוד	נושא עון
הי"א יהוה	כסא הכבוד	ופשע
הי"ב יהוה	חדר הגדולה	וחטאה
הי"ג יהוה	היכל הקודש	ונקה

הנה לך נגלו"ריס י"ג מכילאן דרחמי הרומזים בהוייתן בכ"ע ונרשמתן בחכמה ובמגמתן בבי"נה המתגלות בהן עצ"י אב המון ראש הכוון כי כל י"ג מדות כולם במדת הרחמים אין בהם אחת שמורה על הדין כי אל גם הוא רחמים כמו שכתב אלי למה עזבתני כי לא שאל על מה עזבתו מה"ר וראוי שתדע שבכל י"ג הויות לא נחסר מהזכן ה' הרומז לקו האמצעי רק נוסף עליו אה"ו ולפעמים א'ו וסודו למשכילים יונעם • וברוך מגלה עמוקות מני חושך כי הוא אמר ויהי : סוד התפילה לר' נחוניא בן הקנה הנקראת תפילת היחוד ותפילה יולצי יוכו • וכן תפילות שאר החסידים ומקומות המתוקנים בגלוי ברמזים וסודם •

ע"ט לי"ע

תפילת היחוד לר' נחוניא בן הקנה ברוך אתה

מדתייעקב ת"ת

ע"ט **כ"ע** יהו"ה שדי הטהור בטוהר המליאות באחדות השוה המתעלה והמתרומם באויר הקדמון המתמלא לו ללו • בקודש הד"ר נועם טובך

כ"ע ע"ט א"ס ע"ט

אהי"ה אשר אהי"ה אמלא למען נלחך בתמידותיך בתהילות עשר ספירותיך שהם השלמות הכל במדה הנכונה ובשיעור המתוקן וגם הי"ה מתכוב' מהותך עכ"ל : פירש על כוונתו • ביאור שהיפי המלות • ברוך על כרהיני נאמר כי כוונתו בכאן במלת ברוך על הבריכה התחתונה ולנכחה אמר אתה יהו"ה ת"ת כי היא נאהלת ממנו • ולפי דעתי שהיו ראוי להיות נכתב אדני • יען כי בם יפתחו כל התפילות ולכן הזכיר שד"י שהיא המדה האחרונה כי אל שד"י הוא לי"ע טהור פי' טהור מלהתערב עם כוחות ההילונים בטוהר המליאות כלומר אל כל הוא נאחז במדת יעקב אספקלריא המאירה אשר בו נאחזו' כל הספירות וזש"ה על זאת עט"ר יתפלל כל ישו' הכיד חס אליך לעת מלוא ת"ת רק לשטף מים כ"ע רבים אליו לא יגיעו וטעם הכתוב על זאת יתפלל כלומר דרך כ"ל ולכך חס"ד לעת מלוא כלו' להיות עת חבור המליאו' ב"ה ור"ל ת"ת נחברת בבינת עמו רק לשטף מים רבים כלו' ולמה יעשה כן כדי שלא ישטפוהו מים רבים נחלי בליעל באחדות השוה כי ה' אחד ושמו א' אע"פ שמהם קרובי' ומהם רחוקים אל הגלילות שווים הם האחדות המתעלה והמתרומם כלו' שם אדנ"י הכ"ל הוא מתעלה ומתרומם ככתוב לך ה' הממלכ' והמתנש' לכל לראש והוא האויר הקדמון דהיינו כת"ר שמתעלה בשם אדנ"י לשאוב שפע וברכה אחר הקטרוג אפי' עם נערותי' המובאות למלך שהאלים שלו המתמלא לו ללו

הכורת בין ב׳ הקצוות ומכריע ביניהם ׃ ורמוז בזה לערב הרחמים והדין בכל הספירות וזהו אמרו כמתהלת
צג עלי נקודת בכל הספירות יחד׳ פי׳ בוצה כמו בסיטיו את הנרות אה״י כ אשרוהיה כפועתחלתן בכופן כי
כבר קדם הביאור שסם אה״ה סרמזן רמוז בכת״ר ושם אה״כ הב׳ ירמוז לע״ט ׃ והנה אחרי בטלו
הדות וקזנו השלהבת בגחלת מ״ט למעלה וממעלה למטה שאל בעזר לאדון הנמצא גם ואמר
אשאלך למען כלהך בתמידותיך כלומר שתלאיתוך סם תמיד ׃ יען כי הם לך תארים עצמיים שאינם
נוספים על עצמותו כארבע תוארי׳ אשר הכיחום הפילוסופים לבורא וכבר פירשנו כל זה במה שקדם ׃ וזה
אמרו וגם הם מתכנות מהותך כלומר עשר ספירות הם מתכנות מהות א״ס יתברך כי אינם דבר נפרד ממנו
אלא הם כשלהבת שלא מגחלת ובאמת לא כפרדה אלא קשורה בו כהדין ׃ קמלא דלבושי׳ מיני׳ עוד אמר
שהם הצלמת הכל כלומר שהם כלי אומנתו בבריאת עולם במדה טובה רמז בזה אל מדת מלכו״ת אשר
הוא׳ לר״ז פנה להנהיג את העולם כפי הנשפע מן אלי׳ ואמר נכונה כי המתמלא בדין ובהיותם
ובשיעור המתיקן ירמוז בזה אל שיעור קומה המפורסם בספרי בעלי העבודה וזה אשר קבלנו כפי כוונתו
בזה הכלל שכלל בתפילתו :

אהדרך בספירה הראשונה שהיא כ״ע הודך יהדר בבודך אחד יחיד ומיוחד נפלאה ונסתר בסוד נעלם אקראך במערך עמודי אור שהם ראש מלאכך שהם תיקון לרוס מעלתך ׃ ומהם יתמצך ההיום בכל הספירו׳ ועומדים זה בזלו כנשמה מתוך הגוף והם מלאים מפני׳ בתוך

אמר המחבר כבר קדם לנו הדיבור כמה פעמים כי עשר ספירות הן הן האלהות ולזה בא ספר יצירה להודיע עשר ולא י״א שלא לשבשים הא״ב בגדר המספר אלא הוא כתלא בבם והם ממנו מתפשטות כשלהבת מן הגחלת ולכן אמר הר״ב בתפילתו אהדרך בספירה הראשונה שהיא כ״ע ולא נודע לנו הודך והדרך אלא מצד הספירות כי הספירה כ״ע שם ראש השלהבת ומפני כי הספירות כמעט הם תוארים רבוי׳ ׃ ולכן הסמיך ואמר אחד יחיד ומיוחד כלומר במלת אחד הורה על האחדות ׃ ושאינו מקרה ושהוא כמלא וזה יאמר על הש״י י״ת ב״ה בעלם ובאמרו
יחיד לשלול ממנו השותפות ובאמרו מיוחד לשלול ממנו הרבוי׳ ׃ וזה כי מלת האחדות כולל שני דברים הא׳
שאין לו שני ושותף והב׳ שאין בו רבוי ענינים ולא הרכבה ובאמרו נפלאה ונסתר כלו׳ בספירות שהם מתלים
בא״ם שהוא נסתר ובאמרו בסוד נעלם הורנו בבאן דבר גדול אשר יפול בו ספק לא מעט והוא שיהי׳
נעלמות מ״ם נחלק ונכנס במספ׳ העשר׳ ושיהי׳ הוא והם דבר אחד והם נראין לעין השכל והוא יתברך נסתר
ולכן אמר כי הוא סוד נעלם ונסתר מעיני החוקרים בדרך חקירה האנושית וראוי שתדע שזה ספק נכנס
והנה החכם המקובל ר׳ עזריאל ז״ל שקבל מפי הרמב״ן כתב בשו״ת דבר ז״ל ועל מה שאלת היאך יוכל
לומר שהוא אחד והמספר עשרה והם כשלהבת קשורה בגחלת ׃ התשובה דבר זה מפורש בתורה ובנביאים
ובכתובים ובדברי חכמים ׃ בתורה דכתיב בצלמינו כדמותינו ובדברי חכמים בשיעור קומה היודע
שיעורו של הקב״ה יצר בראשית מובטח לו שהוא בן עה״ב ׃ ובנביאים דכתיב ועל דמות הכסא דמו׳ כמראה
אדם בכתובים קודי צח ואדום ומצינו במדרש א״ר חנינא בראשונה כל מי שהי׳ מראה איקונין של מלך הי׳
נהרג ועתה התינוקות הולכים לבית הספר ומראים את האזכרה באצבע עכ״ל החכם הנ״ל ז״ל דברי פי
חכם שנאמר בדברי תורה והנביאים ודברי חכמים שיש דבר בעולם העליון בין הש״י ב״ה ובין הגלגלים אבל
שיהי׳ הדבר ההוא מעלם הבורא ושהם עשרה עם כל זה אחד זה לא יתבאר מכח הכתוב ולא מדברי חכמים

והספרה

והסברא תנגדינו ותאמר אמת שבאלם ושיעור קומה ומראה אדם ודודי לה ואדום והדומה להם יש לבל ירמוז במלאכים שהם השכליים הנבדלים ולא בספירות שהם עצם הבורא · והראיה כ' כדמותינו ולא דמותינו וכן הזהר ולכן על הספיקות האלה ודומיהן אשר הקדוש ר' נחוניא בן הקנה שזה סוד נעלם מקובל מפה אל פה עד הנביאים אשר עמדו בסוד ה' ולכן זה היטב עוד כתב אקראך בשם מלוה ועשרים עמודי אור · תתבונן אתה המעיין בלשון החכם ולשונו כי בראשונה אמר אהדרך וכו' ועתה אמר אקראך ירמוז כי הראשון ההוא מורה על עצמותו ולכן אמר אהדרה והב' הוא על מלכותו ולכן אומר אקראך שר"ל אקראך בשבח מפני שאתה מהודר ואלה תר"ך הם דברים נשפעים מכ"ע אשר כל אחד ענין בפני עצמו ובשם ההוא יקראהו הקורא ובשם ההוא עמוד האור ובכל אלה הם יונקים ונראים נגלו שהוא כ"ע במיטב שפעו א"ם המגיע אליו כ"ע ואלה עמודי האור יונקים מי"ג מכילתי דרחמי אשר זכרנו וזה שהם תנקד י"ג מכילתא דרחמי בשבעה נקודים שהם **חק"פ צב"ח ש** יעלה מספרם תרל"ז ר"ל כל מכילתי מהם י"ג פנים שונות זה מזה ותר"ך מהם ירמוז לתר"ך אורות שהם וי"ג ירמוז לי"ג מכילתי דרחמי ול' אותיות ירמוזו לשם ד' אותיות שם אהי"ה שהוא בין הכל תרל"ז והבן הסוד הזה ותר"ך אורות אליו כרמוז בעשרת הדברות · ובמספר בני ישראל והלוים באלפיהם שהם והיתירים ירמוז לה' ראשונה בשם אהי"ה והבן זה מה שהשרשתי בדברי הקדוש זלה"ה :

מכילתא א ושמה חכמה קדומה

יהוה הא	יהוה הא	יהוה הא	יהוה הא
יהוה הא	יהוה הא	יהוה הא	יהוה הא
יהוה הא	יהוה הא	יהוה הא	יהוה הא
יהוה הא	יהוה הא	יהוה הא	יהוה הא
יהוה הא	יהוה הא	יהוה הא	יהוה הא
יהוה הא	יהוה הא	יהוה הא	יהוה הא
יהוה הא	יהוה הא	יהוה הא	יהוה הא
יהוה הא	יהוה הא	יהוה הא	יהוה הא
יהוה הא	יהוה הא	יהוה הא	יהוה הא
יהוה הא	יהוה הא	יהוה הא	יהוה הא
יהוה הא	יהוה הא	יהוה הא	יהוה הא
יהוה הא	יהוה הא	יהוה הא	יהוה הא
יהוה הא			

פה נשלמה החלק הא' מן י"ג מכילת' ועולה צירופם מ"ט משוני' זה מזה בניקודם ועם מקורו עולה נ' נגד נ' שערי בינה כי על ידה מתגלים האורות האלה ונמשכים הספירות והבן זה היטב ·

מכילתא ב ושמה אור מופלא

יהוא הא	יהוא וה	יהוא וה	יהוא וה
יהוא וה	יהוא וה	יהוא וה	יהוא וה
יהוא וה	יהוא וה	יהוא וה	יהוא וה
יהוא וה	יהוא וה	יהוא וה	יהוא וה
יהוא וה	יהוא וה	יהוא וה	יהוא וה
יהוא וה	יהוא וה	יהוא וה	יהוא וה
יהוא וה	יהוא וה	יהוא וה	יהוא וה
יהוא וה	יהוא וה	יהוא וה	יהוא וה
יהוא וה	יהוא וה	יהוא וה	יהוא וה
יהוא וה	יהוא וה	יהוא וה	יהוא וה
יהוא וה	יהוא וה	יהוא וה	יהוא וה
יהוא וה	יהוא וה	יהוא וה	יהוא וה
יהוא זה			
יהוא וה			
יהוה וה			

פה נשלמה מכילת' שני' במ"ט פנים שונים בנקודת זה מזה ומתחלפים במ"ט פנים ושמה אור מופלא

מכילתא ג'

מכילתא ג' ושמה חשמל

יההא וה	יההא וה	יההא וה	יההא וה
יההא וה	יההא וה	יההא וה	יההא וה
יההא וה	יההא וה	יההא וה	יההא וה
יההא וה	יההא וה	יההא וה	יההא וה
יההא וה	יההא וה	יההא וה	יההא וה
יההא וה	יההא וה	יההא וה	יההא וה
יההא וה	יההא וה	יההא וה	יההא וה
יההא וה	יההא וה	יההא וה	יההא וה
יההא וה	יההא וה	יההא וה	יההא וה
יההא וה	יההא וה	יההא וה	יההא וה
יההא וה	יההא וה	יההא וה	יההא וה
יההא וה	יההא וה	יההא וה	יההא וה
יההא וה			
יההא וא			

פה נשלמה מכילתא שלישית במ"ט פנים אורותיה בניקודים מתחלפים זה מזה ושמה חשמל :

מכילתא ד' ושמה ערפל

יאהו הה	יאהו הה	יאהו הה	יאהו הה
יאהו הה	יאהו הה	יאהו הה	יאהו הה
יאהו הה	יאהו הה	יאהו הה	יאהו הה
יאהו הה	יאהו הה	יאהו הה	יאהו הה
יאהו הה	יאהו הה	יאהו הה	יאהו הה
יאהו הה	יאהו הה	יאהו הה	יאהו הה
יאהו הה	יאהו הה	יאהו הה	יאהו הה
יאהו הה	יאהו הה	יאהו הה	יאהו הה
יאהו הה	יאהו הה	יאהו הה	יאהו הה
יאהו הה	יאהו הה	יאהו הה	יאהו הה
יאהו הה	יאהו הה	יאהו הה	יאהו הה
יאהו הה	יאהו הה	יאהו הה	יאהו הה
יאהו הה			
יאהו הה			

פה נשלמה מכילתא רביעית במ"ט אורותיה בנקודים מתחלפים ושמה ערפל :

מכילתא ה' ושמה כסא הנוגה

יאו ההה	יאו ההה	יאו ההה	יאו ההה
יאו ההה	יאו ההה	יאו ההה	יאו ההה
יאו ההה	יאו ההה	יאו ההה	יאו ההה
יאו ההה	יאו ההה	יאו ההה	יאו ההה
יאו ההה	יאו ההה	יאו ההה	יאו ההה
יאו ההה	יאו ההה	יאו ההה	יאו ההה
יאו ההה	יאו ההה	יאו ההה	יאו ההה
יאו ההה	יאו ההה	יאו ההה	יאו ההה
יאו ההה	יאו ההה	יאו ההה	יאו ההה
יאו ההה	יאו ההה	יאו ההה	יאו ההה
יאו ההה	יאו ההה	יאו ההה	יאו ההה
יאו ההה	יאו ההה	יאו ההה	יאו ההה
יאו ההה			
יאו ההה			

פה נשלמה מכילתא חמישית במ"ט אורותיה בניקודים מתחלפים זה מזה ושמה כסא הנוגה :

מכילתא ו' ושמה אופן הגדולה

יהא הוה	יהא הוה	יהא הוה	יהא הוה
יהא הוה	יהא הוה	יהא הוה	יהא הוה
יהא הוה	יהא הוה	יהא הוה	יהא הוה
יהא הוה	יהא הוה	יהא הוה	יהא הוה
יהא הוה	יהא הוה	יהא הוה	יהא הוה
יהא הוה	יהא הוה	יהא הוה	יהא הוה
יהא הוה	יהא הוה	יהא הוה	יהא הוה
יהא הוה	יהא הוה	יהא הוה	יהא הוה
יהא הוה	יהא הוה	יהא הוה	יהא הוה
יהא הוה	יהא הוה	יהא הוה	יהא הוה
יהא הוה	יהא הוה	יהא הוה	יהא הוה
יהא הוה	יהא הוה	יהא הוה	יהא הוה
יהא הוה			
יהא הוה			

פה נשלמה מכילתא הששית במ"ט אורותיה בנקודים שונים ומתחלפים זה מזה ושמה אופן הגדולה :

מכילתא שביעית ושמה כרוב

יוו האה	יוו האה	יוו האה	יוו האה
יוו האה	יוו האה	יוו האה	יוו האה
יוו האה	יוו האה	יוו האה	יוו האה
יוו האה	יוו האה	יוו האה	יוו האה
יוו האה	יוו האה	יוו האה	יוו האה
יוו האה	יוו האה	יוו האה	יוו האה
יוו האה	יוו האה	יוו האה	יוו האה
יוו האה	יוו האה	יוו האה	יוו האה
יוו האה	יוו האה	יוו האה	יוו האה
יוו האה	יוו האה	יוו האה	יוו האה
יוו האה	יוו האה	יוו האה	יוו האה
יוו האה	יוו האה	יוו האה	יוו האה
יוו האה			
יוו האה			
יוו האה			

פה נשלמה מכילתא שביעית במ"ט
אורותיה בנקודים שוה ים ומתחלפים
זה מזה ושמה כרוב :

מכילתא ח' ושמה גלגל המרכבה

יהא ההו	יהא ההו	יהא ההו	יהא ההו
יהא ההו	יהא ההו	יהא ההו	יהא ההו
יהא ההו	יהא ההו	יהא ההו	יהא ההו
יהא ההו	יהא ההו	יהא ההו	יהא ההו
יהא ההו	יהא ההו	יהא ההו	יהא ההו
יהא ההו	יהא ההו	יהא ההו	יהא ההו
יהא ההו	יהא ההו	יהא ההו	יהא ההו
יהא ההו	יהא ההו	יהא ההו	יהא ההו
יהא ההו	יהא ההו	יהא ההו	יהא ההו
יהא ההו	יהא ההו	יהא ההו	יהא ההו
יהא ההו	יהא ההו	יהא ההו	יהא ההו
יהא ההו	יהא ההו	יהא ההו	יהא ההו
יהא ההו			
יהא ההו			
יהא ההו			

פה נשלמה מכילת' שמינית במ"ט
אורותיה בנקודים שוים זה מזה
ושמה גלגל המרכבה

מכילתא ט' ושמה אויר הסובב

יהו והא	יהו והא	יהו והא	יהו והא
יהו והא	יהו והא	יהו והא	יהו והא
יהו והא	יהו והא	יהו והא	יהו והא
יהו והא	יהו והא	יהו והא	יהו והא
יהו והא	יהו והא	יהו והא	יהו והא
יהו והא	יהו והא	יהו והא	יהו והא
יהו והא	יהו והא	יהו והא	יהו יהא
יהו והא	יהו והא	יהו והא	יהו יהא
יהו והא	יהו והא	יהו והא	יהו יהא
יהו והא	יהו והא	יהו והא	יהו יהא
יהו והא	יהו והא	יהו והא	יהו יהא
יהו והא	יהו והא	יהו והא	יהו יהא
יהו והא			
יהו והא			
יהו והא			

פה נשלמה מכילת' ט' במ"ט עמודי
אותיותיה שונים זה מזה ושמה
האוי"ר הסו"בב

מכילתא עשירית ושמה הפרגוד

יאה ווה	יאה ווה	יאה ווה	יאה ווה
יאה ווה	יאה ווה	יאה ווה	יאה ווה
יאה ווה	יאה ווה	יאה ווה	יאה ווה
יאה ווה	יאה ווה	יאה ווה	יאה ווה
יאה ווה	יאה ווה	יאה ווה	יאה ווה
יאה ווה	יאה ווה	יאה ווה	יאה ווה
יאה ווה	יאה ווה	יאה ווה	יאה ווה
יאה ווה	יאה ווה	יאה ווה	יאה ווה
יאה ווה	יאה ווה	יאה ווה	יאה ווה
יאה ווה	יאה ווה	יאה ווה	יאה ווה
יאה ווה	יאה ווה	יאה ווה	יאה ווה
יאה ווה	יאה ווה	יאה ווה	יאה ווה
יאה ווה			
יאה ווה			

פה נשלמה מכילתא עשירית במ"ט
עמודי אורותי' שוני' זה מזה ומתחלפים
ושמה פרגו"ד

מבילתא י"א ושמה כסא הכבוד

יהה אוה	יהה אוה	יהה אוה	יהה אוה
יהה אוה	יהה אוה	יהה אוה	יהה אוה
יהה אוה	יהה אוה	יהה אוה	יהה אוה
יהה אוה	יהה אוה	יהה אוה	יהה אוה
יהה אוה	יהה אוה	יהה אוה	יהה אוה
יהה אוה	יהה אוה	יהה אוה	יהה אוה
יהה אוה	יהה אוה	יהה אוה	יהה אוה
יהה אוה	יהה אוה	יהה אוה	יהה אוה
יהה אוה	יהה אוה	יהה אוה	יהה אוה
יהה אוה	יהה אוה	יהה אוה	יהה אוה
יהה אוה	יהה אוה	יהה אוה	יהה אוה
יהה אוה	יהה אוה	יהה אוה	יהה אוה
יהה אוה			
יהה אוה			

פה כשלמה מבילתא אחד עשר במ"ט עמודי אורות וניקודים מתחלפים זה מזה ושמה כסא הכבוד :

מבילתא י"ב ושמה חדר הגדול

יהו אהה	יהו אהה	יהו אהה	יהו אהה
יהו אהה	יהו אהה	יהו אהה	יהו אהה
יהו אהה	יהו אהה	יהו אהה	יהו אהה
יהו אהה	יהו אהה	יהו אהה	יהו אהה
יהו אהה	יהו אהה	יהו אהה	יהו אהה
יהו אהה	יהו אהה	יהו אהה	יהו אהה
יהו אהה	יהו אהה	יהו אהה	יהו אהה
יהו אהה	יהו אהה	יהו אהה	יהו אהה
יהו אהה	יהו אהה	יהו אהה	יהו אהה
יהו אהה	יהו אהה	יהו אהה	יהו אהה
יהו אהה	יהו אהה	יהו אהה	יהו אהה
יהו אהה	יהו אהה	יהו אהה	יהו אהה
יהו אהה			
יהו אהה			

פה כשלם מבילת י"ב במ"ט עמודי אורות מתחלפים זה מזה ושמה חדר הגדולה

מבילתא י"ג ושמה היכל הקודש

יוה ההא	יוה ההא	יוה ההא	יוה ההא
יוה ההא	יוה ההא	יוה ההא	יוה ההא
יוה ההא	יוה ההא	יוה ההא	יוה ההא
יוה ההא	יוה ההא	יוה ההא	יוה ההא
יוה ההא	יוה ההא	יוה ההא	יוה ההא
יוה ההא	יוה ההא	יוה ההא	יוה ההא
יוה ההא	יוה ההא	יוה ההא	יוה ההא
יוה ההא	יוה ההא	יוה ההא	יוה ההא
יוה ההא	יוה ההא	יוה ההא	יוה ההא
יוה ההא	יוה ההא	יוה ההא	יוה ההא
יוה ההא	יוה ההא	יוה ההא	יוה ההא
יוה ההא	יוה ההא	יוה ההא	יוה ההא
יוה ההא			

פה כשלמה מבילתא שלשה עשר עם ניקודים שונים זה מזה ושמה היכל הקודש ;

פה כשלמה

פה נשלמה תרל"ו עמודי אור היוצאים מי"ב מכילתי המשוקלים בז' נקודים תר"ך מהם לתר"ך עמודי אור היוצאים מכ"ע וי"ו עמודי אור יתירים על תר"ך הי"ג מהם רומזים לי"ג מכילתין וד' לד' אותיות השם אהי"ה אשר הוא ראש מכילתי דרחמי אשר בהרכבתו עם שם הוי"ה יצאו מכילתי הרחמי' והנה כל מכילתאי"ש בו מ"ט עמודי אור הרומזים עם המכילתי המתים רומז לנו"ן שערי בינה ויש בכל אחת עמודי אור ז' שביעית כנגד ז"ס המקבלת מן נ' שערי בינה ואולם קריאתם וזמן קריאתם אומר ה' יצא בע"ה ולכן אמר הקדוש ר' נחוניא בתפילתו אקראך בתר"ך עמודי אור שהם רזה כתר עליון מלך בתתן תורה שאמר אנכי ה' אלהיך שהרמוז בו לכ"ע כאשר פירשנו בפירושינו לתורה עוד אמר שהם תיקון לרום מעלתך כלומר אילו עמודי אור אשר זכרם הם תיקון לרום בחו"לם והוא הכ"תר אשר בו נראה מעלות א"ס יתברך עוד אמר ומהם יתמשך ההויות לכל הספירות ר"ל מתר"ך עמודי אור יתמשך השפע יען כי הוא ראש השלשלת ועמודים זה בצד זה כנשמה בתוך הגוף ר"ל כי כמו שהנשמה בגוף מתחלקת עם היות שיוצאים ממנה כוחות נפשיות רבות המספר כן כ"ע אע"פ שיוצאים ממנה אלה האורים הוא בלתי מתחלק וכמו שכוחות הנפשות נראת בגוף מפנים והם ה' החושים הפנימיים ובחוץ חמשת הכוחות החושים שמע וראות וריח וטעם ומשוש ובחלוקי הוא השמש המוציא כח הראות מכח אל הפועל והקולות לשמוע והמריחים לריח והמאכלים לטעם והממששים למשוש הוא הדין באותן האורות כי הם יוצאים מבפנים מכ"ע ובחוץ ממנו שהם ט' ספירות עד היסוד והאצילות האחרון ר"ל מלכות המקבלת מכולם והוא המוציא לאור כל אותם האורות הנשפעים אלי והבן מאוד כי דבר עמוק הוא ונקרא המלכות אילון לשתי סיבות האחד כי אינו בכללם והב' כי ממנו נכנסים האילנים כאשר פירשנו במה שקדם והם נחקקים זכר ונקבה ומתהפכים לתפארת ומלכה בצירוף רום קומתם ואין לדקותם תכלית והם חלקים שאינם מתחלקים כלל ומתנשאים במאמר ומכלל וחשבון עד מנין השלשלת והם ר"ל תר"ך עמודי אור הנזכרים במה שקדם ונחקקים על דרך שאמר בספר יצירה חקקן חצבן וענין החקיקה עוד תמצא בה דברים בע"ה זכר ונקבה עד שאמר בעל ס"י זכר באמת ונקבה באמש ויתהפכים לתפארת ומלכה הרצון לדין ולרחמים והם דו פרצופין בצירוף כלומר אלה עמודי אור הנזכרים המתהפכים לדין ולרחמים לא תחשבם שהם גשמיים לכן אמר כי הם דברים שכליים לא ישיגו מצד דקותם כי אין להקפם תכלית כלומר הם דברים אשר לא ישיגם החוש ולא נאמרו אלא בלשון בני אדם והם חלקים פי' שאין לדקותם תכלית כי כל מתחלק הוא גשם ולכן אמר ואין לדקותם תכלית שאינם גשם ומתנשאים כלומר אחר שאינם מושגים בחוש איך נזכרים ונדבר בהם ולכן ביאר מאמרו ואומר שהם מתנשאים במאמר ומכלל וחשבון ולפי שהחכם ז"ל בחר הקיצור ולא הזכיר רק שלשה שהם מאמר ומכלל וחשבון אמנם תיקון וצירוף לא הזכירו ולכן אנחנו נרחיב בו הדיבור ונאמר התיקון הוא שתדע השם הכתוב לפניך בכוונה כפי הנכתב מתחילתו עד סופו כמו הוא שכתב בלי צירוף הצרוף הוא אחר שידעת את השם ההוא ותפלת לדעת חלופיו וענפיו שרשיו תצרפהו א' מאלפא ביתא שבש"י או בחשבון הקדמי או בחשבון האחור המשל שם יה"ו הנה תקונו כמו שהוא וצרופו בא"ת ב"ש מצפ"ז ובחשבון הקדמי עולה קל"ג והוא עולה יו"ן כיצד עולה ע' וענין במלואו סיני וכיני במלואו עולה ק"ל ועשג' אותיו' יעלה קל"ג ובחשבון האחור כוז"ו ובהיפך האותיות שהם ד' אבנים יבנו כ"ד בתים ובחסרון הה' הכפולה ישארו י"ב והם הם י"ב גבולי אלכסון והארכנו בזה בפי' לספר יצירה • ומאמר המכוון ממנו שתדע לעשות מכל צרוף וצרוף מאמר

ואח"כ לכלול הכל ביחד והוא אשר קראו מכלל ואח"כ לידע חשבון כל הכללים בהם שלא נעית בהתאר
באותיות ובנקודם כמו שעשינו תגהנו ד"ג מכילתי דרחמי אשר בהם מלא כל מתהתן ר"ל התקין והצירוף
ומאמר מכלל וחשבון ומעתה מאמר הקדוש ר' נחוניא ז"ל מבוארת באמרו ומתבשאים וכו' עד מעין בשלהבת
ירלה כי אלו עמודי אור הם כוחות השפעים מקל"ע ואי אפשר השגתם בחוש קדמאמר ומכלל והשבון כי
ממנו יצאו ואליו ישובו והוא אשר קראו מעיין השלהב' שהיא אין חקר ואין מספר מאור המתעלמת בתוספת
החשך המוסתרות שהיא המציאות הידוע לכל המשכילים בשלם עשרה מיני תמורה שהשגלוים ומונחים על
הכתר ממנו ומתחיל מלפ"ץ חך גספי פשטפש תגל תומי פגס סחק פתיא טפה"ג בח"ק כחסומי טבת זפטו פוצ
פבכתן פטדן שהיא ר"ל השלהב' אין חקר ואין מספר מאורה ולרוב מאורי' היא מתעלמת בתוס' החשך כמו שנא'
ישת חשך סתרו שברנו לתחלת השלהבת הנקראים בתי גואי כאשר ביאר ז"ל הקדוש בהעתמספר הבהיר שהיא
המציאות מיוחד שהרמו זכאן לנחלת עלמה הכוללת כל המציאות כי הוא אחד ושמו אחד אין המציאות אלא
הוא ומעשיו וידעו את עצמו ידע כולם כמ"ש היוצר יחד לבם ומבין אל כל מעשיהם בסקירה אחת נסקרים
כולם בשלם. עשרה מיני תמורה הם י"ג מכילתא דרחמי כי הם עומדים מהם אותיות יהו"ה א"ה . וכבר
הארכתי בהם שהשגלוים במדת ונעלמים בחכמה ומונחים על הבינ"ה
הכתר ממנו כלומר שם מזכנס גלא שיהי' שם רבוי כי האיך שתהפכהו הוא לשון הוי"ה רק יורה הרבוי
בקריאתה ולא בעלם :

אחד שנק בשמות הכתר שהם א"ראר"שא ר"ת אחד ראש אחדות רוממותו יהודו תמורתו
אחד מרוממך בחקירות מחשבות בשם עשרה חקירות שהם ביג"ה חכמ"ה דע"ת מחסב"א
חקיר"ה ידיע"ה תנוע"ה הבינו"ן דבו"ר לח"ש קו"ל פוע"ל מזמו"ר עמיד"ם ע זעל יסיב"א
תמורתו אחד י"ה ה"רבוי"ן יהי"ה הי"ב והו"ה זהי"ה יה"ה אה"י די"ה גי"ה די"ה הי"הזי"ה זי"ה חי"ב
טי"ה יי"ה כי"ה לי"ב מי"ה ני"ה סי"ה עי"ה פי"ה צי"ה קי"ה רי"ה שי"ה תי"ה :

אחד שם בלומר שם ש"ב ית' בשמות הכתר כי אין שום שם רומז אליו לגודל מעלתו רק תשמות
השלהבת אנו מיחדים אותו ומפני שמדת כת"ר ים לה שמות רבים והעיקר בהם אלה
הן' אשר כל אות ואות מורה על היחוד א' אחד ד' ראש א' אחדותו ר' רוממותו י' יחודו
ת' תמורתו א' אחד בלגמר הכתר מורה אשר בו נראה ראש אחדותו וראש יחודו יען כי שם רומז אהי"ה
שהאלף הוא המדבר בעצמו ולשון של הוי"ה שאיך שתמירהו יורה הוי"ה וזהו אמרו ותמורתו אחד כלומר
בכל הויות שתהפכהו וכבר הוי"ה וא"כ הוא אחד בלי שני מרוממך בחקירת מחשבה לפי שעתה
מדבר בב"ע הנקרא מחשבה ורלה לומר שאין אליו ים' בשם עשרה חקירות
היולאות ממחשבתו : חכמ"ה והוא העיון בכל טבעי הנמצאות : דעת היא הידיעה בשלבים ובמלאכיו וכמו
שאמר הכתוב דורש דעת עליון : והבינ"ה היא הבנת דבר מתוך דבר והוא אשם הבנים ומחשב"ה היא
להתבודדם במעשה השם יתברך חקיר"ה לא בבהמה המתנכת לרצונו אלא שיחקור בכל דרוש ודרוש עד שיבא
לאמיתתו ידיעה כלומר שישוב השכל והמשכיל אחד : תנועה כל תנועה שאני תולי"ה מכח אל הפועל
ובמחשבתה היא היא בהמיון הוא בעיון הלב ויהיה זה בשני פנים בלחש היא התפילה הנעלמה וקול היא
תפילה נגלית וכבר פירשנו סודם בדברינו בכוונת התפילה יפוע"ל מזמ"ר הפועל הוא הציון במעלם
העליון

העליון ככתוב ואת שועל ת״לא יביטו מאחר הוא עולם הגלגלים ככתוב ויהי באשמורת הבוקר וכן הימים והלילות. נחלקים לאשמורת כדאיתא בגמרא דברכות ג׳ משמרות הוי הלילה וכולם ע״י גלגלים משתנים מפע״ל עמיד״ה ישיבה מפעל עולם השפל ככתוב ראו מפעלות אלהים אשר שם שמות בארץ עמי״ה כאשר עשה אדון הנביאים ואנכי עמדתי בהר וכן ישיבה ואשב בהר כי יש דברים שצריכים עמידה בהשגחה ומהם ישיבה ולילות ותפילין יוכיחו והנה אלה שלש מדות החקירה והן הראשיות ויש תחתיהם ענפים ואישים והמשכיל יבין כפי מקומו :

ואתחנן לפניך אדון יחיד שאעלה מן עלוי לעלוי עד שאתקדש בקדושת העליונים הגיוונים מאור פניך הטהורים כיוהה בעל הקדושה ברוך אתה הוי״ה המתעלה בטוהר הקדושה טרם שנבאר כתב המאמר נבאר שתופי המלות מן המאמר הזה ובזה יקל מעליהו לבאר כוונת המאמר. ואתחנן שסוף המלה הזאת כפי הפרשים המובהקים בפי בעלי עבודה הרמז בו אל מדת דוד כמו שנאמר ואתחנן אל ה׳ בעת ההיא לפניך אם יהי׳ כוונת הקדוש כדעת המפרשים אדון יחיד על א״ס א״כ יהי׳ פירוש לפניך לאותם שהם לפניך כלומר לכל הספירות אמנם לפי אשר קבלנו שכוונת הקדוש באדון יחיד למדת דוד הנקראת אדון ככתוב את פני האדון ה׳ אלהיך וגומר אדון כל הארץ א״כ יהי׳ פירוש לפניך הם הפנים המאירים מדת יעקב : מן עלוי לעלוי כלומר ממדרגה שפלה למדרגה גבוה וכאשר פרש עד שאתקדש. ענין קדושה. מלה משותפות לענינים רבים והכוונה בכאן כאמרו קדושים תהיו כי קדוש אני ה׳ אלהיכם כלומר כמו שאני נקי מכל משי גי הגוף ומתאוותיו כן אתם תהיו קדושים ולא תמשכו אחר התאוות הגשמיות וזהו אמרו עד שאתקדש בקדושת העליונים ויהי׳ א״כ בקשתו על נפשו שתתעלה מעלוי לעלוי להיות לרורה בצרור החיים · אמנם לפי מה שקבלתי בקריאת שראוי הקריאה להיות עד שאקדש תהיה בכוונה אחרת וראיתי להביא לפניך מאמר אחד כזכר בגמרא כי הוא הכרחית בביאור מלת קדושה · דע כי קדושה יקדמו לה מדרגות רבות וז״ל תנו רבנן ונשמרת מכל דבר רע שלא יהרהר אדם ביום כו׳ מכאן אמר ר׳ פינחס בן יאיר זהירות מביא לידי זריזות זריזות מביא לידי נקיות נקיות מביא לידי פרישות פרישות מביא לידי טהרה טהרה מביא לידי קדושה קדושה מביא לידי יראת חטא יראת חטא מביא לידי ענוה ענוה מביא לידי חסידות חסידות מביא לידי רוח הקודש וגדולה מכלם שנאמר אז דברת בחזון לחסידך עכ״ל פירוש רש״י זריזות זריז ונשמר ונקודם לכן שלא תבא עבירה לידו כי היכא דאינו מתהדר לבא לידי טומאה זהירות כשעבירה בא לידו זהיר להשמר שלא יכשל והכי אמרינן בפרק כל בשר מאי לאו דזהיר ולא נגע לא דזריז ומאי׳ זהיר מעיקרא כמ״ש ומתוך כך בא לידי פרישות אפילו במותר לו ומתוך כך בא לידי נקיות אפילו במחשבה ומתוך כך מרחק עצמו מהדברים המביאים לידי טומאה ואוכל חולין שלו בטהרה ומתוך כך מתרחק מכל תאוות הגוף ומאוותיו והיינו קדושה ומתוך שהוא מבזה עניני העולם בא לידי יראת חטא כי ירא מהעבירה כיהא מהאויב ומתוכו בא לידי חסידות שכל מעשיו יהי׳ לש״ש והחסידות תביאהו לידי רוח הקודש עכ״ל הנך רואה שקודשה יקדמו לה מדרגת המה והם תנם ספירות התחתונים ותנם מדרגות הנשארים הם ה׳ ספירות העליונים ואיך שיהי׳ הנה מלת קדושה ענינה שלא ארחקת התאוות הגשמיות להיות גופו שב בעודו בחיי׳ מרכבת המשנה לשכינה בקדושת העליונים כפי פי׳ הראשון הם המלאכים הגיוונים מזיו השכינה וזהו אמרו הגיוונים. מאור פניך שהוא לי״ע פניך ת״ת

המקבלים מטהרת קודש הקדשים • ולפי פי׳ הב׳ בקדושת העליונים ז״ס הכיוונים מאור פניך
כ״ע הקשור בגאולת א״ס יתברך כי אתה בעל הקדושה לפי פי׳ הא׳ ישוב לכ״ע ולפי פי׳ הב׳ ישוב למדת
יעקב כי הקדוש אליו לקרוב ותרמוז כאשר פרשנו והוא עיקר ולכן חתם ואמר ב״א הוי״ה המתעלה בטוהר
הקדושה כלומר מדת יעקב היא תתעלה למקום קודש הקדשים ולפי פי׳ הא׳ שהכ״ע מתעלה לטהר הקדוש
יתברך אך קשה לייסב בא״י אנה ירמוז ודע וזה זאת לפי ג׳ פרושים כלערך להקדים הקדמות האחת
כעזר בב לפי׳ ראשון ובשניה כעזר בה לפי׳ הב׳ הא׳ בעלי העבודה הסכימו כי הנשמות כולם יורדים
מהבינה כמו שכתוב ונשמת שדי תבינם כלומר הנשמות השוכנות במדת שדי שהוא המלכות תבינם רלה
לומר נגזרות מהבינה רק יש מחלוקת בין בעלי עבודה בזמן הזה אם יש חדשות אם לא מהן
אומרים אין כל חדש תחת השמש ומהם אומרים שגם בזמן הזה יש חדשות ולפי דבריהם איך שיהי׳ חזרתן
אחר מותן יש מדרגות מהן תשובנה למלכו״ת ומהן תשובנה ליסוד ומהן לבינה והנה נשמת מרע״ה שבה
לבינה ולכן לא ידע איש את קבורתו ואביגיל ברכה את דוד להיות נפשו צרורה בצרור החיים והוא מדת
יסוד שהוא צרור ע״ת הנקרא חיים ורז״ל אמרו והצדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו
השכינה הנה מכל אלה יתבאר שהנשמות תעלנה מעילוי לעילוי כפי השגתן עד מקור מוצאו והנה יתבאר
מן ההקדמה הזו מאמר החכם באומרו שיתעלה מעילוי לעילוי עד שאתקדש בקדושת העליונים כפי פי׳
הא׳ שהי׳ מתפלל על חזרת נפשו למקום אצלה והב׳ דע כי בכל המלות כולם ראשונה ילטייר טעמם
בשפלים ואח״כ תעלה לצורם בעולם הגלגלים עם משפיעיהם שהם המלאכים ואח״כ תעלם הש״י בספירות
המשל הנה כזה יעקב שיש אבו י״ב בנים׳ מכל צד ובמדבר נתלוה ג״כ בזה האופן ג׳ שבטים לכל צד
שבכללם ד׳ דגלים וי״ב שבטים והנה ראשונה נקח טעמם מלמטה ונאמר ד׳ דגלים נגד ד׳ יסודות וי״ב
שבטים נגד י״ב גבולי אלכסון אשר הזכירום בס״י גבול מזרחית צפונית כו׳ אח״כ נעלם יותר והנה ד׳
דגלים נגד ד׳ מחנות שכינה וי״ב שבטים נגד י״ב מזלות וכשנעלם יותר ונשים בקודש ונאמר ד׳ דגלים
נגד ד׳ רגלי המרכבה שהם חג״ת ת״ת וי״ב שבטים נגד י״ב צרופי הויה׳ ולכן הקדוש ז״ל בקש מהש״י
שיעזרהו שיעלה מעילוי לעילוי עד שיתקדש בקדושת העליונים כלומר שיעלה כל מלוה ומלוה ממדרגה שפלה
על מדרגה גבוהה עד שיביא אותה מלוה אל הקודש הפנימי וזה אמרו שאתקדש בקדוש׳ העליוני׳ כלומר שכבי׳
טעם המלוה היא לקדושת העליונים שהם הספי׳ אשר אותן הספירות בהבין וכיוונין מאור פניו המאירים ר״ל
כ״ע והם ז״ס אשר המצות רומזות עליהם והנה כפי פי׳ הזה יבוא בטוב מאמרו כי אתה הוא בעל הקדושה
כלומר הת״ת המתעלה אל רום מעלה ולכן חתם בברוך אתה הוי״ה כי ההמשכה הזאת אין ספק רהויה אל
מה שלמטה והבן זה כשיב׳ ולפי פי׳ הא׳ שביקש על נפשו תהי׳ הכוונה כן שתעלה מעילוי לעילוי העטרת
אל היסוד ומן היסוד אל ת״ת ומן ת״ת אל בינה וזה אמרו שאתקדש בקדושת עליונים כלומר בקדוש׳ הבינ״ה
אשר שם מתקדשי׳ ז׳ ספירות הם אתנים הכיוונים מאור פניך החכמה הטהור ל״ב נתיבותיה כי אתה הוא בעל
של החכמה והבינה הנקראים קדושה בא״י כ״ע המתעלה בטוהר הקדושה הוא הגאולת א״ס ית׳ ויתעלה •
אתה נאמן בסוד האמונה אתה נאמן בשמע וראיה ודבור ובעשי׳ אתה כאמן בהדר הספירה השניה שהיא
החכמה הנקר׳ ברכה מספקת משפע המקור המתברך אתה הוא אלוהי אמת אתה יחיד צדיק ומתעלה
ומתרומם למעלה למעלה עד אין חקר ומקומך נסתר ונעלם אתה הוא נשמת מחוקת נשמה ובשמה
לנשמות אתה הוא חכם הרזים ויודע כל נסתרות על כן אני מבקש מלפניך שתגבירני בחכמה השרוים לפני
כסא כבודך ותהיה מקובל במתנות

הדעת

הדעת הנאצלים מן החכמה בא"י המתקדש במדע החכמה : אתה נוכח לא"כ נאמן קיים ואמר נאמן בלשון נפעל יען כי הוא והם דבר אחד בסוד האמונה כי יש אמונה לאמונה ולכן אמר בסוד נעוץ תחילתן בסופן בשמ"ע ורא"ה ודבו"ר ועשי"ה כל אלה התוארים רומזים לבינה שמ"ע וישמע אלהים ראי"ה וירא אלהים עשי"ה ויעש אלהים דבו"ר וידבר אלהים והרמז בכאן ד' רגלי המרכבה השמע לחסד לפי שהיא קרוב אליו כאדם השומע דברי חבירו הקרוב אין הראי"ה לפחד היותר רחוק ממנו והרמז הנפלא בכל מקום שנתנו חכמים עיניהם או מיתה או עוני והדבור לת"ת כי הוא לשון מכריע בנתיים והעשיה למלכות היא העשיר' אשר על ידה נעשה הכל והנה אחרי הודיע קיומו בכל הספירות וקיומו בד' רגלי המרכבה חזר אל מכוונו ואמר אתה שליט בהדר הספיר' השניה שהיא החכמה ראה והפלא על חכמת הקדוש אחרי הודיע שהוא קיים בהם והם בו וחזר ואמר שהוא שליט ומנהיג בם והם בו הנקרא' ברכה כן הקדוש ז"ל קרא בחבורו בס' הבהיר לזאת המדה ברכה מוספקת נגזר מענין ספוק כלומר מדת החכמה ספוקה משפע הכת"ר אשר הוא אלהי אמת כלומר אלהי ת"ת הנק' אמתי אחד יחיד לדיק כלומר אתה מתיחד במדת לדיק יסוד עולם אשר הוא מתרומם ומתעלה למעלה למעלה לת"ת ולת"ת עד אין חקר מדת הכתר וכן עשה ג"כ עתה אחרי קשרו מדת היחוד מלמעלה למטה וכן מלמטה למעלה אשר מקומך נעלם וכתר נכתר מז"ם ונעלם מהקרובים אתה הוא נשמה מחזקת נשמה כלומר עם היותך נכתר ונעלם אתה הוא נשמה המושלים לכתר אשר הוא המושלים החכמה עד שכל אחד מהספירות הוא כדמות מגלים למה שתחתיו והכל בהשלמתו יתברך כי הוא המוליאם והמבדילם המבדיל א' א' ה' בנשמה לכליה וזה אמרו ונכונה לנדמות הכם הרזים כלומר שמדה הב' הנק' חכמה אשר בה נגלה ל"ב נתיבות החכמה הינם מלדה כי אתה הכם המגליא אלה הרזים בה ויודע כל נתיבות הנסתרים וזה נתיב לא ידעו עיט אפילו מלאך כלומר זולתי מתליאם על כן אני אחר סדרו שבח ושבח יהודו יתברך ביקם לפניו המאירים שהגבירהו בחכמה וחזר ופי' באיזה בעליונה או בתחתונה ולכן אמר הארוי לפני כסא כבודך שהיא מדה האחרונה מדת חכמת שלמה וכן פי' הקדוש בחבורו ספר הבהיר ואהי"ה מקובל במששות הדעת כלומר מה שבקשתיך שתגבירני בחכמת שלמה אינה כוונה בה לבדה כי זה יורה הפירוד והקצוץ ולכן אמר ואהי' מקובל במוששית הדעת כלומר הת"ת הנקרא דעת ככתוב כי בדעת חדרים ימלאון ולכן הסמיך לה התחימה ב"א כלומר ברוך כ"ע אתה ש"ה הוי"ה ש"ת המתקדש ת"ת במדע החכמה העליונה כדאמרינן נובלות חכמה עליונה תורה :

אתה לבדך האל המעומד בטהרה ובקדושה ובנעם הספירה השלישית שהיא פאר התיכונה ושמה בינה והיא נורת שכל ויש לה בית קבול להככים ולהוליא הבדלת כבודך כמו הנקבה והיא האדרת המושלה כמו הלשון הפה ואילו השלש הם כאחד ונקראים היודע והדעת והידוע ונעשה הכל ראש א' ואלו הן השמות המשוה לכולם כוז"ו במוכס"ז כוז"ו ומיוחדים הוי"ה אלהינו הוי"ה אחד ע"כ התלכו והזקנו ב חזקת ההודות ושוה המתעלה בך בא"י הטהור בתוך שמותיו · פי' אתה לבדך נוכח א"ס יתברך האל כי הוא כח הכוחות כולם ולכן כנהו בשם הזה כי אין שם רמז לו הגרסא הנכונה המעומד וכן הוא ברוב הספרים הנמלא בידינו בטהרה ת"ת ובקדושה פחד ובנועם חסד שהיא פאר התכונה כלומר כי הספירה השלישית המכריע ושמה בינה ונקרא כן כלומר ב"ן י"ה שהיא מקבלת מן היו"ד הרומז וש"ה וה"א הרומז לה"א ראשונה של אהי"ה י"ה סתם והיא נורת שכל כלומר היא מולא ושורש לשכל הנקרא נשמה או היא בעלמה תקרא שכל כי כבר קדם לנו הדיבור שהכת"ר שכל משכיל ומושכל ידיע יודע וידוע כלומר שהשכל ירמז לע"ת

לא"ס ומשכיל לא"ה ומשכל לכ"ע וזה דעת ע"ל סבר מערכת והפרשן שפירש עליו אבל מה שהם המחבר הקדוש ז"ל כלומר שכל הפי' הא' שפי' עליו שג' האחדות כנעשה הכל ראש אחד וכמו שפירש דבריו במה שנעביא ויש לה בית קבול כלומר לכפי) הג' שהיא מקבלת מהעליונים מן אבי הרחמים ומשפעת ט' ספירות התחתונות וזה אמרו להכנים ולהוציא הבדלת עבודך כמו הנקבה. כלומר כדרך האבנים מבדיל בין זה לזה אדרת המעשלה כלומר **שמלת** הספירות התחתוניות שנקרא ממשלה וכסוים וזה אמרו לפי דעתינו ומלכותו בכל משלה כלומר מלכות הא"ס בכל הספירות ממשלה ובפרט בד"ז דלופין הלומד עליהם לממשלת הלילה. כמו הלשון כפה שב אל להכנים ולהוציא כמו הלשון המוציא לאור לאור הלב ומחשבות הנשמה כן הבינה מוציא לאור כונת לאור הלב ומחשבה העליונה. ואלה הג' ספירות הן כאחת ולא בא להודיע שאלו כאחת אבל שאר הספירות לא שא"כ הוי קילון בנטיעות אלא בא להודיע שהם באחת להיותם ראש לתבנית אדם שנמרכבה כדמיון הראש שנרא' לאדם התחתון ואינו נפרד ממנו ולכן אמר נעשה הכל ראש אחד ונקראים היודע והדעת והידוע כלומר היודע כ"ע · והדעת אס"ה · והידיעה ס"ת כן נראה כוונתו בזה את ואכתוב היטב במה שקבלנו בו : ואלו הן השמות המשוה לכולם כלומר הג' שמו' שנזכרים הם השוים לג' דברים שהזכיר ר"ל היודע הדעת והידועה : כוז"ו במוכס"ז כוז"ו אלה הג' שמות בחשבון האחורי לקחת האותיות האחרונות באל"ף בי"ת בזה י"כ ה"ו ו"ז ה"ו א"ב ל"מ ה"ז י"כ פ"ס ו"ז י"כ ה"ו ו"ז ה"ו עומדת כנגד הכתוב ומיוחדים כלומר עם היות שאלה השמות שהם כוז"ו וגו' הם באים בחשבון האחור ולכן לא יורו אל היחדות הזה ואמר ומיוחדים ה' אלהינו ה' אחד וסוד הרומז כוז"ו במוכס"ז כוז"ו לג' עליונים לפי שאלו השמות יורו על כל היחוד כאשר פירשנו ומשפיע יורה לאחור ולא לפנים כאלו אמר והורה והאיתי את אחורי ופני לא יראו אחדות השוה כבר פירש אותיות במה שקדם המתעלה בך כי כולם נקראים במדת כ"ע הנקרא אהי"ה אשר עולה חשבון כ"א ועם התיבה עלמה ד"ב וע"י נקשרה השלהבת בגחלת והגם הטהור בכל חתימה מענין פתיחה התחיל בטהרה וחתם בטהרה ואמר בתוך שמותיו יודה. כי הוא נמלא תמיד בקדבס לכן היזה על כל ישראל לייחד כי המפריד בהם ח"ו טונע במי שמלא בתוכם ודע זה היטב :

אתה יחיד בשתי הזהר המתחלק לע"ב גשרים שהם מורים על זיעת החיות ומהם העליונים ונקרא ספירה רביעית והיא חסד וכל גשר וגשר יש לו שם ידוע והם מכותבים ומסודרים בתיבה מסודרות יוצאין מכח אל הפועל :

פירוש לע"ב גשרים · מפני שהם יוצאים ממימי החסד קראם גשרים והכוחות היוצאים מן הכתר קראם עמודי האור ואלה הע"ב קראם סתרי הזהר ואותם מתחלקים לתר"ך כמנין כתר ואותם עמודי האור עתנים עשרת הדברים ואלו יוצאים מן וים"ע ויב"א וי"ט ואותם עמודי אור נותנים היום לכל הספירות ואלו נותנים היות לכל החיות וזה אמרו שהם מורים על זיעת החיות ומהם העליונים כלומר מע"ב גשרים מתפרנסים העליונים ונקראו ספירה רביעית כלומר שע"פ שהכוחות רבות העצם אחד באחדות שוה כדמות השמש שפועל פעולות משתנות לשעוה מתיך ולמים מקפיא ועושה מלא' ועצמותו אחד ואין שני מתיך ומקפיא אלא מן המקבלים ככה בכאן. אבל כוחות הנסים ונוזלים מנעמי החסד : וכל גשר וגשר יש לו שם ידוע כלומר כשתכי' שמותם ג' פסוקים שנים כסדרן והאחד הפוך יצא מהם שם לכל אחד ואחד וסימנם וה"ו יל"י

כי"ט

פי"ט על"ס מה"ש לל"ה וה"ם מכותרים כלומר מקבלים מזה הכתר ומכתירים זה אחר זה כדמות גשר המוגשם להבדיל בתיבות מסודרות כלומר סדורים אינו גשמי רק חבור תיבות מורכבות מאותיות עליונות יוצאין מכ"ח א"ל הפועל כלומר כפי צורך המקבלים כן ישפיעו שפעם לכל בשוה אחדותם ואיך ומתי וכמה ווי"ו יספיק יצרך ידיך יי' · ספר בשפתיו טעמו שב"ט יצרך אמת מהלך עג"מ מלכותך בשמים כסא מב"ש למי ימשלון הגויים לי"ס · אתה נורא אתה אכ"א · כמו מדלי תהלתו כמ"ת · המנהיל חוכיו יש הה"י · אמת כאור דומיה אכ"ד · לתהלתך הנורא ובהתהדש לה"ז · הדרך מפליא עלילה המ"ע · יהו"ה צבאות למראות יז"ל · מפעלתך ראו המשכילים מר"ה · הלל יקרך יאות הי"י · האור מזמרת מהללים המ"מ · לשמך ולזכרך ומי גו"ו · כמוך באלים הויה כב"י · לגלא יחידתי וגואלי לי"ו · פואלים נגינות לקפכ"ל · נעימות מהלך כולן נמ"כ · יערב אבי יחשבם יח"י · מאוצר כחמד הנעמן מל"ה · הקר הזכפת ואוהבם הה"ו · נפלאות ימינך בגאורת ני"ס · היהקרו שרידי ארץ הש"א : ידיע רום תפארתך יר"ת · שברם לאומתך העלומה סא"ה · רצים לפאר יחד רצ"י · אמתך ועוז ממשלתך או"מ · לפניך יכרעו בפחד לי"ב · וידיע הדר רוממתך וה"ר · יחדוהו יצוריו והודוהו יי"ו · לעין הנפלאות חזוהו לה"ח · כרוב עוזו קדשוהו כע"ק · מפיו נוראותיו דרשוהו מנ"ד · אמרו נפלאותיו ידידיו אנ"י · תנו וספרו מעלותיו חע"ם · רוממהו היום עבדיו רה"ע · יחד חדשו זמירותיו יה"ז · הללוהו שמי השמים הה"ה · משרתיו בגדולתו כבדוהו מי"ך · וכגבורותיו וחסדיו הגדולים וו"ל : יראי יהו"ה הללוהו יל"ה · סביבותיו אש לוהט סא"ל · עבים רכובו ישים ער"י · עיני אדנ"י לשוטט עש"ל · מחקרי תבונות המעשים מי"ה · ומחשבות היצורים ורוחם וה"ו · דבר לא יפלא דני : הוא יגיד שיחם הח"ש · עשתונותיו להם מגלים עמ"ם · נכח האלהים אורחות נה"א · נבראים ומעללי תבל ני"ת · מושיע להולכים הנכוחות מב"ה · פועל און יחבל פו"י : נוקם קנא מפניו נק"ם : יצוריו רעדו לרגעים יי"ל · הנה בעוז חרוניו הר"ח · משבר זרוע רשעים מז"ר · ובהשפטו העולם בצדקתו וה"ב · יוסד אמונתו הודיע יא"ה · ענוה לבש וגבורתו על"ו · מי זה ישמיע מז"י · דגול האדר בגבורה דה"ב · אין כמוהו קדוש אכ"ק · איום לעשוקים עזרה אל"ע · חסדיו הנאמנים ורחמיו הה"ו · רם למי הודיות רל"ה : יקרוש יאושו מלבדיך יי"מ · המלך למי יאות הל"י · מלכי המלכים מבלעדיך מה"מ · אתה צדיק כאדר בחסדיך

ברוך אתה יהו"ה שאתה הוא בעל החסד ·

אמר המחבר רצוני שתדע ר' נחוניא בן הקנה הרמיז שם ע"ב בתפילתו זאת כאשר אתה רואה ורמז בראשי תיבת תוך מתיבת האמצעית שהיא מחולפת באלה מכ"ב אלפא ביתא ועשה כן לפי שתיבה האמצעית בזה הפוכה כאשר פירש ולכן הביא ג"כ בתפילתו מחולפת באלהת נחלפא ביתא רק בקצת מקומות הרמיז כל שלשתן כסדר והם י"א מקומות ועשה זה לסוד נעלם מוסד מפה אל פה ורצוני שתדע כפי המקובל בידינו שנקוד קריאת ע"ב שמות בנקוד פסוקים ההם הג' שהם ויסע ויבא ויט ומקור יהו"ה וכאשר סדרנו במה שקדם אמנם כפי הנראה מדברי הקדוש ז"ל כי אין נקודם כנקוד הפסוקים והיה אצלו נקוד מקובל והרמיזו בראשי תפילתו כאשר עשה במדת השם מ"ב שהרמיז נקודו בראשי תפלתו אלהים בישראל וכו' וכן כתוב בעל הגדור בפי' לתורה עיין שם והוא בפ' בראשית · אתה צדיק כבר פירשנו במה שקדם שבזה בא לרמוז אל היחוד הגמור לגעון ראשון באופן כאזר בחסדך כבר בארנו

כבר באר' במה שקדם למה בא כאן נפעל ולא אמר אזור שאתה הוא בעל החסד כלומר האמן המקבלים
ואתה מהמשפיעים ולא אחז לשון בעל אלא לרמוז על ההשפעה : ואתה הוא נאמן בגבורה שהיא הספירה
החמישית בת קף בן ארבעים ושתים אותיות · אלהים בישראל גדול · יהודך הגביני לדקתך · קדוש
נאה · עלילות · שוכנינו · טהר כהלתיך · נשגב · גאל · דורשיך · יגדל · כח שמותיך · בשרוך · טכם
רוחנו · למה · תביא · גאולתיך · חסיד קדוש · ברוב טובך · כוי · עדתך · הוי"ה · גודל לבבינו · פודה
זכור קדושתך · שעה קול ויעודינו · לדיק יודע תהלתך · בא"י נאזר בגבורה : נאמן בגבורה כבר
פירשנו טעם נאמן שם זה בן ארבעים ושתים אותיות יוצא מפסוק בראשית עד ו"ב של ובוהו ויתבאר יציאתו
בעז"ה במה שיבוא והוא מתחלק לו' חלקים וכל חלק שש אותיות ונקודו וקריאתו עם מקורו כבר התבאר
במה שקדם בס"י כ"ד ואולם המהדר ז"ל קורא אותם בניקוד ההיכתו וכאשר ביררנו במה שקדם :
אקלסך בספירה הששית שהיא תפארת · שם בן י"ב כבר מקורו ותולדותיו ועל מה מורה במה שיבוא
בע"ה ודע כי המחבר הקדוש ז"ל לא חתם בד' ספירות האחרונות והטעם כי המש כנגד המה
ודי להם בהתימות העליונים כי כל אחת אדוקה בהברתה מתאחדות לאחדות שוה ובברכותי' ברך האחד
וברכות להם לדיק וכאשר פירשנו ואמנם העשירית צריכה לברכות כולם ולכן חתם בה : האדיר והאביר
בספירה שביעית שהיא נצ"ח ושמותיה טוטרוסי"ה הרכוסי"ה וליל"ה · ונראה שהיא הגרסא נכונה כי
לא מצאנו השמות האלו נזכרים לא במקרא ולא בדברי רז"ל וגם מולאם ומקורם נעלם ממנו · ודע כי
יש תפילות נמצא בהם כתוב ככה ובקצת הנוסחאות לא נמצא בהם כתוב ככה רק כמו שכתבתי :
אקדשך בספירה השמינית שהיא הו"ד ושמותיה · יש גרסאות שכתב בהן בזה הלשון · אר"ע תכ"ב לי"ה
הע"ה וו"ו ס"א יב"ו בה"ס תו"ב רת"ב את"ק אה"ב יהו"ה א' · ובקצת הנוסחא לא נמצא זה השמות
רק כמו שכתבתי גם אלה השמות נעלם ממני מולאם ומקורם : ההדרך בספירה התשיעית שהיא יסוד
יש גרסאות שכתוב בהן ושמותיה יהו"ה יוה"ה יהה"ו היו"ה הוי"ה ההו"י והה"י ויה"ה הוה"י · וזה יותר
מסופק אצלי כי צרופי שם ב"ן הם י"ב והוא לא הביא רק ט' ואף כי שם הוי"ה מורה על המדה הזאת
שהיא משך הו"ו א"כ מהראוי שירמוז בה כל גבולי אלכסונים ולמה יהיה ט' ולא י"ב : אמשלך בספירה
העשירית שהיא מלכות ונקראת מטטרון מלך שליט ועליון דומה לנדמה וסובב לגלגל והוא אדון יחיד מלך נאמן
בא"י מלך בכבודו ובקלוסו · אמשלך לאחר אמשיך כי הוא המתנשא לכל לראש ונקראת מטטרו"ן מטטרון
נגזר מלשון מטרת שהיא תרגום של משמר ונקראת כן כי הוא השוער והשומר מלך שליט וכו' בביאור כוונת
החכם ב' פנים האחד שמן תיבה מט"ט והלאה הם תוארי הא"ם יתברך והב' שכולם תוארי מלכות וכאשר
נבאר בע"ה ואמר במאי דסליק מלך מדת מלכות וקראה מלך כי הוא מלך על כל בני שחץ שליט ויוסף
הוא השליט על הארץ ונקראת בשמו ועליון הה' האחרונה עליון למה שלמטה ממנה דומה לנדמה כלומר
שאף שדומה לראש פנה היא דומה לט' העליונים אשר הם נדמה לא"ם ית' כי הוא נעלם והם שלהבתו וסובב
לגלגל כלומר שהי' סובבת למלאכים עליונים הנלבדים על אדון כל הארץ והוא אדון יחיד כלומר ועם היות
שהיא אדון כל הארץ הוא יחיד ביחוד גמור עם מלך נאמן בא"י על דרך שביארנו מלך בכבודו ובקלוסו כלומר
א"ס ית' בכבודו כל הי"ם ובקלוסו כלומר בשבחו כי הוא נמצא בהם כהדין קמצא דלבושיה מניה כמו
שביאר במה שקדם ואולם הפנים האחד ממט"ט והלאה כולם תוארים לא"ס יתברך שמו וזכרו וקצר
ליסבם על זה הדרך ובארוכות יותר

היה לי לעזרה ולישועה ולמשגב ולמפלט למגן ולצינה ולחרב פיפיות ופלטני והושיעני וחזקני ורחקני מכל מה שהכאת והכנע והשפל כל מבקשי רעתי ורחמני בכל מה שאני צריך רחמים כן יהיה דברי אשר יצא מפי לא ישוב אלי ריקם כי אם עשה את אשר חפצתי והצליח את אשר שלחתיו:

תם ונשלם תפלות היחוד לר' נחוניא בן הקנה ז"ל מהתנאים :

היה לי לעזרה במדת החסד ולישועה במדת יצחק ולמשגב במדת יעקב ולמפלט בנצח ולמגן בהוד ולחרב פיפיות במדת דוד ופלטני בחסד והושיעני בפחד וחזקני בת"ת ורחקני מכל מה שהכאה במדת דוד הכוח לטהר מסייעין לו והכנע והשפל במדת דוד המשגחת על כל הפלי קרדה השם ולוחמות מלחמותיהם ורחמיני בכל הדיבור נוכח ת"ת כן יהי' כלומר יהי רצון שיהיה כן דהרי אשר יצא מפי כלומר יצא מפי את אשר חפצתי בלבי כענין שנאמר תאות ענוים שמעת ה' והצליח את אשר שלחתיו כלומר שהוצאתי מפי ונתתי ליד שומע תפלה וידעת אמרם ז"ל לעולם יסדר שבחו של מקום וכו' ולכן אחר כל השבחות כדר בקשתו ופה כשלמה התפלה עם ביאור כוונתה וסודו ואולם ראוי הטהרה והקדושה וישוב הדעת בהתפלה אותה ואם עשה כן לא תשוב ריקם :

סוד תפלת ר' אליעזר רוקח מתלמידי ר' יהודה חסיד וזה כלולים כל השמות והנחנו נרמז על שרשם

אלהים בישראל גדול : יהודך תגבנו לבקשך · קדוש רואה עלילות · שוכנינו טהר נחלתך ·
משגב גאל דורשיך · יגדל כח שמותיך בשמך טכס רוהינו · למה תביא גאולתך · חסין קדוש נרוד ·
טובך כוי עבותיך · יה גודל לבבנו · פודינו זכור קדושתיך · שעה קול וידוינו · צדיק יודעי תהלתך ·
אהי"ה אשר אהי"ה · היה אמרתך · כבד ברכנו במה שקדם שבקשה זו מיוסדת על שם בן מ"ב בר"ת ונקוד כל שם כניקוד אות ראשון הבקשה המתחל אלהים בישראל גדול ר"ת אב"ג ונקוד אב"ג ככה בטל שבא קמץ **א ב ג** והוא נקוד של א' אלהים של ב' בישראל ושל ג' גדול וכן כולם באו הדרה ונשם והלאה ר"ל מן :: יתהלתך מתחיל שמות אחרים כאשר כפרש היה אמרתך ה' של אמרתך עם נולת היה לנפרע רמז אהי"ה ולכן נקראת עליו : "אנא "נורא "קדוש "תרבה "מחילתך · אנקת"ם · "פשיענו "סלחה "תגלל "עדתיך · פסת"ם : "פתחי "סליחה "פתח "שגב "ישע "מתק פספסי"ם : "דורשי "יודעי "ויעודך "נא "כמוך "יחד "מתנותיך דיונסי"ם "מרוב "צרותינו "פדינו "צדיק מצפ"ץ : היה קבלתך רחום גאל סגולתך חנון פקוד יושר מרהותיך : (ע"ב גשרים) פני סוד פיות נוצם עדתיך · "ישמחו "השמים "ותגל "הארץ

יהו"ה : שמך מגדול עוז יזכירו הדרתיך ר"ת שמע י"ה : יאדירון הכבוד והנורא הדרת תפארתיך
יהו"ה : אתה דגול נערץ יסלסלו בהדרתיך אדנ"י : סוקדי דלתיך ירוממו יכרעו השתחויתך ·
שדי י"ה : כבודך ודאי זך ועזוז כוז"ו · בחסדיך מזכירין ומגדילין כפי מלבול זכרותך במוכס"ז :
כפרה וסליחה זועקים וכריתות בריתך כוז"ו : אתה הוא י"ה ושנותיך יה"ו · לא יתמו גלגל עדתך יג"ל :
אנא לביתך השיבנו וצרינו מלכנו בחמלתך אלהי"ם : אדיר יהמו רחמיך וכיום אדירירו"ן : הומלי
מלכותך כשתהוה אמן : אל היכל קדשיך בירא"תך הק"ב · יה שמך נרננה בישועתך כ"ב :

(חסר כאן ועיין בשערי ציון ·)

אנא נורא כו' ר"ת אנקת"ם והוא שם היוצא מן יברכך וכן שם השני וכן השלישי וכן הרביעי והוא הנקרא שם בן כ"ב אותיות וביאור זה כאמר בע"ה המשפיעים לי"ב גבולי אלכסון :

אחר שסידר תפילתו בשם מ"ב בר"ת עד הגיע לתהלתך חזר ואמר לפתוח שערי רחמים ואמר אהי"ה אשר

אהיה יהיה אמרתך וכבר ידעת סוד אהיה אשר אהיה אנה רומזים והנה הוא נעוץ סופו בתחלתו · וזה אמרת היה אמרתך · וידעת כי המדה האחרונה נקראת אמרה כדכתיב בל"ע אמרתו חסר לוה · ואחר השלימו זה חזר לקו האמצעי ואמר אנא נורא קדוש וגומר · והנה אנא בגימטריא י"ב ו"ה י"ה ו"ה ועל זה השם באמר ומהללים לשם תפארתך כי תפארתך בגימטריא ארבעה אותיות שהוא שם בן ארבעה אותיות יהו"ה ואותו שמעו בסיני והוא תפארתך והנה הרמיז מן אנא עד יחד מתנו הך שם בן כ"ב והוא אנקת"ם פסת"ם פספסי"ם דיונסי"ם והוא יוצא מר"ת של יברכך ה' יאר ה' ישא ה' ואלה השש תיבות עולה כ"ג כ"ב מהם לארבע שמות אנקת"ם כו' והאחד לרמוז על מקורם הנושא אותם הויה תפארת הבק' קו האמצעי וכשתחלק משש תיבות האלו הנזכרי' שהם יברכך יאר ישא באלפא ביתא תמלא ארבע' שמות האלו ונרחיב בזה הדיבור · ויש מפרשים כי ד' השמות ר"ל לאנקת'. כו' יוצאי' מאו ה' תיבות יברכך ה' וישמרך יאר ה' בזה הבאור אנקת"ם מן יברכך פסת"ם מן יהו"ה פספסי"ם מן וישמרך די"ו מן יאר כסי"ם מן יהו"ה ונרחיב בזה הדיבור בחיבור אוצר ה' ואחר השלימו אילו הד' שמות הזכיר שם יה"ו בחלוף אתב"ש והוא מלפף והוא שם אמיץ וחזק כאשר פירשנו ולכן הסמיך אליו או"ה קבלתך כי הרמז לכ"ע המקבלת לאדלו בת זוגו והחומל על עמו שומר בריתו אח"כ הזכיר בכינויים רחום וחנון הרומזים להב"ד ולגלה וזכר אללם גאולה ופקידה כי הגאולים והפקודים מאדון השמטה ושלוהו הגאד וכאשר פירשנו במה שקדם אחר הזכירו כינוי החסד והגלה הזכיר ע"ב שמות הנשפעים מן החסד ואמר פני סוד פיות נועם עדתיך והיה כמו בסוד שהוא גימטריא ע"ב והנה ר"ת פנה סוד פיות פס"ף באלפא ביתא דא"ה ב"ו ג"ז ד"ח תמלא עולה חשבונו תר"ך לרמוז לתר"ך עמודי אור של כתר המשפיעים לע"ב גשרים והם משפיעים לנועם עדתיך אח"כ הזכיר ר"ת בחיבור מלכות ואמר ישמחו השמים ותגל הארץ שהוא בר"ת יהו"ה ונקודו חב"שק וידעת כי חירק רומז אל מלכות ופתח אל החכמה ושבא אל יסוד וקמץ אל הבינה · והיא העלם ממטה למעלה ולכן נהגו חבירי מקובלים לקום כשאומרים פסוק זה כדי לעורר אהבה ולעזור אל החיבור וחשבון הניקוד עולה כ"פ וג"ב בגימטריא אנא ואנא בגמטריא יהו"ה יהוה באחד רומז לכ"ע עם בת זוגו והב' אל ת"ת ואל ס"ת אח"כ אמר שמך מגדול עוז זכירו הדרך ר"ת שמ"ע י"ה אח"כ אמר יאדירון הנכבד והנורא הדרת תפארתך שהיא ר"ת יהו"ה והנה קשרם יחד ר"ל ד"ו פרצופין באמרו הנכבד והנורא שהרמיז לד"ו פרצופין כאשר באמרו בעלי עבודה ולזה הזהיר משה בתוכחות התורה ליראה את השם הנכבד והנורא כי מזה מפי עלמו אמרה בסוד אור והזכירה בפני עלמה אמה דנו"ל נער"ץ יסלסל"ו בהדרתך ר"ת אבני. עוד הרמיז אליה ואמר שוקד"י דלתי"ך ירוחמ"ו יכרע"ו השתחויות"ך ר"ת שד"י י"ה בחשבו"ן אחורי ואמר כבוד"ך ודא"י א"ך ועז"ז ר"ת כוז"ו · עוד אמר ב חסי דת"ך מזכירי"ן ומגדילי"ן כפ"י סלסו"ל זכירת"ך ר"ת במוכב"ז עוד אמר כפר"ה וסליחה זעקת"ם וכריתו"ת בריתך ר"ת כוז"ו הנה כלל בזה למפרע ש"ע ונלחים וה"ת עוד אמר ועלה למעלה עד הכתר ואמר את"ה הו"א הרמז של א"ה של אהי"ה י"ה ושנותך ר"ת יה"ו והוא השם הגדול החותם אל הקצות כאשר ביארם בס"י ובפרט הוא רומז אל מדת החסד ולכן הסמיך אל מדת הכתר שהיא א"ה כי הוא בגימטריא ד"ת בתדת אהיה והסמיך אליו מדת הגבורה · לא יתמו גלגלי עדותך ר"ת מ"ג שהרמיז לשם ב"ן עם מקורו והוא שם יג"ל וכבר ידעת סודו מיסוד אור ואמר

אנא

זה לביתך הסיבנו יולרנו אלכנו ר"ת אלהים שהוא ס"ת ולכן הסמיך אליו מלאכנו שהוא אדירון. באמרו אדר יהמו רחמיך ונחם ר"ת אדירון וסיים באמן באמרו הומי מלכותך שתחזה ר"ת אמן וכבר ידעת סוד אמן שהוא כלל ב' שמות ד"ו פרלופין יהו"ה אדנ"י הנה ירד מלמעלה למטה ולכן חזר ואמר היכל קדשך בירלאתך ר"ת הק"ב ר"ל הא קדוש ברוך והסמיך אליו י"ה שתקרבנה בישועתך ר"ת י"ס כלומר להכין לו אהבי י"ש עולמות ולכן אמר י"ה שמך לעולם כרננה בישועתך ר"ת כ"ב והיא כפול יהו"ה ית' ודע זה והנה אחרי

סדרו סדר שבהין ית"ש בהזכרות שמות קדושים חזר ואמר בקשתי כי כן הדין מתן כאשר פירשנו :

יהי רצון מלפניך ה' או"א למען שמותיך הקדושים הסדורים בתפלה הזאת החקוקים בלב מזכירי עמך בית ישראל שתעזור עמי הטוב ותגמול חסדיך עמי למלאות שאלתי ולעשות בקשתי למחול את חטאתי עונותי ופשעי ותריב מריבי נפשי וקצר ימיהם וכלם כרגע ובזמן קצר קצר לרותי ופדני מכל צרה וצוקה ומכל אסונה ומכל שמועה רעה מכל חרפה ובושה וכלימה ומכל נגף ומכל משחית ותפדני מרעב ומצמא ומעירום ומחוסר כל ומחלי מקרה רעה ופגע רע והטריפני לחם חקי כל יום ויום תעמים לי בהכותך ומלא ידי מעושר מתנת ידיך ופתח אלי אוצרך הטוב את השמים ותתנני לחן לחסד ולרחמים בעיניך ובעיני כל רואי ופחד מוראי מוטלת על הבריות והחפוץ תפלתי כזבחי צדק וכריה ניחוח וטרם אקרא אתה תענ' ועוד אדבר ואתה תשמע כדבר שנאמר טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע כי אתה שומע תפלת עמך ישראל ברחמים ברוך אתה ה' שומע תפלה :

יהי רצון הכונה בו למדת הרצון אשר הוא הכתיר מלפניך ממה שהם לפניך **יהוה** הבינ' בניק' **הבק** והוא אהי' אהבו' תפ"ת למען שמותך כלו אמר למענו כי שמו עלמו ועלמי שמו חוץ מתוארי הפעלו' הסדורים בתפלה הזאת בר"ת ובסופי תיבות והרומה להם ועשה כן כי הם נקודי השמות תחת האותיות כדי שלא יהיו השמות ככתיבתם רק יקרא' בפיו ובלבו יחקקם ככתיבת' וזה אמרו החקוקים בלב עמך ישראל שתעזר עמי חסד כלומר שתגין עלי מן אדון השמיטה בחסד עליון ככתוב ובחסד עולם רחמתיך ותגמול חסדיך עמי מגבין ויגמול שקדים ועמי תגדל חסדך מדרך כלא ליסוד למלאות שאלתי להגין מדגל השמיטה ולעשות בקשתי להשפיע מגמלות חסדיו הגלגנ[illegible] למחול עונתי פשעי וחטאתי הגהתי עליו ז"ל איך פסק בתפלתו כר"ת ולא כחכמים שצריך שיאמר חטא עון פשע והם כנגד ג' מדריגות מצד הפ"ח ותריב מריבי נפשי במדת המל' וקצר ימיהם במדת הוד וכלם כרגע באדון השמיטה והם ג"כ מלאכים

מזחית אף וחימה ואל סוד זה נאמר והוא רחום יכפר עון ולא ישחית והרבה להשיב אפו ולא יעיר כל חמתו וזו בזמן קצר קצר לרותי בהופיעך עלי בחסדיך מן אדון השמטה וזה במה שנגזר עלי ונתן ביד הסליה ופדני מכל צרה וצוקה שנגזר עלי ולא נתנה ביד סליח ומכל שמועה רעה מתמא"ל וסנהדריו הנקראים רעה כענין שנאמר ראו כי רעה נגד פניכם ומכל חרפ"ה ובוש"ה וכלימ"ה ס"ת הה"ה וכבר ידעת זה השם אשר רומזים שלשת ההי"ן האלה וכל אלה העניינים הג' הם מגיעים לנשמתו העלולה מן הא' אל הא' לפני ולפנים והענין שאמרו רבותינו ז"ל לא כגוש בעולם הזה ולא ככלם בעולם הבא ומכל נגף ומשחית ראשי תיבות למפרע מ"ן וסופי תיבות פ"ת בחושבן הקטן כ"א לרמוז למדת הדין יהפך למדת הרחמים עליו וידעת אנה רומז שמ"ן ואנה רומז הפת ופדינו מרעב ומצמא וכו' הזכיר ז' מיני פורענויות נגד ז' מיני הצרות הנזכרות בתוכחה שנהפכו עליהם ז"ס הבנין לרעה וכבר

ידעת שרמזים הרומזים ללחם ולברכה ולעושר ולאוצר ולחן ולחסד ולמורא ולכן. מכל זה תבין בקשתו באמרו הטריפני לחם חוקי שכל רמזים האלה למדת האחרונ' בהיותה מקבלת מהעליוני' כפי השפעתם אליה כן אקרא ותהפוך תפילתי כזבחי רצון כו' כלומר כזבחי אשר יהיו בימי מלך המשיח כי הזבחים הקודמים הי' מנחת שוא ככתוב לא תוסיפו הביא מנחת שוא וכריח ניחוח כבר ידעת מאשר קדם מה נקרא ריח ניחוח כי אם על ריח בשר הנשרף כאמר בן אלא על שפלון הלב והוידוי הנעשה בשעת הקרבה שנאמר והיה טרם יקראו ואני אענה אז' תתמה שמביא ראיה מן הפסוק כי כן הוא ראוי בכל פועל ובכל בקשה להשלים בענין הרומז לענין בקשה ואזי יצא הדבר לפועל כאשר פירשנו במה שקדם בסוד השמות כי אתה שומע בכח מדת מלכות מלא אתה ברחמים לי"ע בחיבור ת"ת בא"י כשאר החתימות שומע תפילה מדת אדנ"י :

אחרי הודיעך אותך שהיה שרש הרמזים של כוונת מולא שהודיעך כוונת התפיל' בכללה ואמר אלהים פ"ה בישראל ת"ת גדול חסד יהודה תגבורה לדקתך עטר' ב"ה הודיע בחרוזה זו ד' רגלי המרכבה וכאשר רשמתי עליהם והטעם לפי שהוא מדבר עתה בשם ת"ב ושלא יהיה נראה כקיצוץ להשתמש בגבורה לבדה לכן ראשונה עשה יחוד וקשר ד' רגלי המרכבה והולך ביחוד בסדר הקרוב אל אדון השמטה ואח"כ עלה אל החס"ד כאשר אתה רואה ברשום למעלה מן שורש התחנה אחר יחוד השוה חזר לאדון השמטה ובקש ממנו לטהר נחלתו משוכאיו ואמר קדוש פחד ראה עלילות שוכאיו בחילוכים טהר נחלתך ע"ט השה בקש בחרוזה זו מן אדון השמטה הנקרא קדוש שירצה שמז"ל וסנהדרין הרולים וכושפים להכנס לנחלת ה' שהיא מלכות ולכן בקשתו שיספטו לטהרם בקודש שהיא ת"ת ות"ת ישפיע לנחלתו ע"ט שהיא אז כל השוכאים יכלו תשני הגלדים וכבר ידעת מכה השטבה ת"ת רומזת ואחר הודיע היחוד ותפארת אבן שתתי' אשה לאיש בא לבקש מאדון השמטה הנקרא קדוש שיגאל דורשיו ביחוד השוה בלי קיצוץ ואמר כשגב פ"ח גאל דורשיך ישראל יגדל כח שמותך כאלו אמר בחיזה אופן תגאל דורשיך כשתגדיל כח שמותך כלומר שיתערב דיקך בגדולה ותשפיע שמותך אל מל' הנק' כח אדני ככתוב ועתה יגדל נא כח אדנ"י אחר בקשו דרך להכיל דורשיו הודיע פי' בשמו שהיא המל' יתקן רוחינו ותביא למה מ"ה תביא יסוד גאולתך ע"ט כלומר בשמך שהוא המל' שכם כלומר תתקן רוחינו ונשמתינו למה הוא המלך המשיח וכן תרגום יונתן הנני מביא את עבדי צמח משיחי וקבלו אבותינו הקדושים כי מלך המשיח זה מנחם שמו ומנחם בגי' צמח ידעת כי שני משיחים יהיו משיח בן יוסף ומשיח בן דוד והנה בצמח ירמוז ע' לי"ע הרומז אל יוסף ובגאולה ירמוז למלך המשיח בן דוד הרומוז אל מל' וכבר ידעת כי הנוה לצדק בצדיק יסי' לדקה וחבור גואל יסוד במל' תקרא גאולה ואחר שביקש על גאולתינו ועל פדות נפשנו בקש מאדון השמטה שיתהדר עם רוב הטוב שהוא בת"ת מדתנו ורב חסד מטה כלפי חסד מרב טוב ב' ישראל ובזה ירמוז עטיותיו וזה אמרו חסין מ"ה קדוש ברוב טובך ת"ת כי עטיותיך ובענין עטיותך כמו עוטה אור כשלמה שהוא התדבקות וקשר דבר שבין דבר ואחרי בקשו מאדון השמיטה להיות מתחבר ברוב חסד שכפיל לשונו ואמר שיהמו פ"ח גודל לבבינו ע"ט כלומר שיהמו רחמי' החס' הגדו' מעל לבבנו דהיינו המל' פודיע כלומר אדון השמטה זכור כלומר קבוצתך חדרנה במדות זכור שהוא הת"ת ואחרי בקשו אלה הבקשות להיות היא המולע דינו ברחמים השגד והת"ת כלומר יהי' רחמים בדינו אמר שישמע אל קול המלכות המקבלת וידויכו ובזה יצדיק יודעי כלומר מחברי תהלתו ע"ט שהיא המלכות העליונה ויודעי' יודעי מלשון וידע אלהים ואחר השלימו בקשותיו עם אדון השמטה ביחוד שוה חזר להשפע הרחמים מן אויר קדמון עד אויר גדול המלוי' שהיא מלכות ואמר שהי"ה כ"ע אשר אהי"ה כ"ע היה אמרתך

אמרתך ואחר בקשו היחוד מלמעלה למטה אמר אנא בכח וכו' בא אל קו האמצעי בשם בן כ"ב אותיות ובשם מצפץ ובכוי החסד וע"ב גשריו וחברו במלכות בפסוק ישמחו השמים וגו' א"כ נתן שבח למלכות בפני עצמה שבח מגדול עוז : אח"כ חזר אל קו האמצעי בשם יהו"ה ושמו אלין שם אדני והנה החבור שלם מלמעל' למטה ועתה חוזר בשבחות אדנ"י ובשם שדי וי"ה ועולה מלמטה למעלה כוז"ו ישו' במוכסז כלה כוז"ו ת"ת ובמדות יה"ו חסד ובמידות אלהים פ"ח והשלים באדירון שהוא מלאך ש"ת וחזר והשלי' באמנוי"ש עולמות והשפיע אל היכל הקודש בחבור ת"ת ויסוד שהם כוללים י"ו ומשך הו"י ושתי שמות והנה נשלם היחוד בתכלית השלמות מלמעלה למטה ומטה למעלה ואח"כ שאל צרכיו זה שראינו לגלות מלפוני לב כוונת החכם בכל רמיזותיו וסודותיו והאל יכפר בגלוי אמן ·

סוד שכתב הרמבן ז"ל בפירושיו לתורה בפ' בראשית וכוונתם זו שמלת בראשית תרמוז כי בעשר ספירות נברא העולם ורמז לספירה הנקרא חכמ"ה שבה יסוד כל הענין שנאמר ה' בחכמה יסד ארץ היא התרומה והיא קודש אין לה שיעור למעוט התבוננות הנבראים בה · וכאשר ימנה אדם עשר מידות ויפריש אחת מהעשר · רמז לעשר ספירות ויתבוננו חכמים בעשירית וידברו בה והחלה מלוה יחידה בעשה תרמוז בזה וישראל שנקרא ראשית הוא כ"י המשולה בשיר השירים לכלה שקראה הכתוב בת ואחות ואם וכבר בא להם זה במדרש בעטרה שעטרה לו במקומות רבים · המחבר בפירושינו לתורה בארנו סודו עכ"ז כדנה רוחינו לבאר כל סודותיו בקבורינו יה והאלהים עמנו ברא"ש יכפר ויכלה כל גלויו כי כוונתינו לש"ש שלא יאבדו אלה הדברים באבדנו משה מת מי לא ימות · מה שכתב הר"ב ז"ל וכוונתם זו שמלת בראשית תרמוז וכו' ירצה בזה כי כמו שמלת ראשית דנקט יורה על אחד מעשרה כן מלת בראשית תורה על אחד מעשרה יתחייב בזה כי בעשר ספירות נברא העולם · כי אין עשרה נמצא אלא א"כ תשעה קדמו לו מקודם לכן והבן זה · ומה שכתב הרב ז"ל ירמוז לספי' הנק' חכמה שבה יסוד כל הענין יען כי הוא ראשית הראשית כולם ובה ימו' מידת כל שעל ידה נעשה הכל ומה שאמר הרב ז"ל היא התרומ' כבר ידעת שהתרומה אין לה שיעור מן התורה ולכן רמז חכמת אלהים בתרומה כלומר שאין יכולת בנביאים להשיגה ומ"ש הרב ז"ל וכאשר ימנה האד' עשר מידות ויפרי' העשירי כבר ידעת שהתרומ' היא המיד' האחרונה הנקראת עשירית וכנגדה המעשה והוא כוונת הרב ז"ל בדבור הזה לרמוז למידה האחרונה ולכן מסיים דבורו ויתבוננו חכמים בעשירית וכן למדך כי הדיבור בעשירי' שאם לא תאמר כן יהיו דברין סותרין זו את זו כי כבר אמ' שאין לה שיעור למיעוט התבוננות הנבראים בה אלא הזכיר חכמה עלאה ותתאה : ומ"ש הרב ז"ל והחלה מלוה יחידה בעשה תרמוז לזה עכ"ל והטעם כי כמו שהחלה היא מורמת מן העיסה ונקראת ראשית כן מידת המלכו' היא מכללם ונקראה ראשית לעולם הנפרדים · ומה שכתב הרב ז"ל וישראל שקראו ראשית כוונתו לכ"י הנקרא' כלה וכן שאר הכוונות שקראה בת כדכתיב וה' בירך את אברהם בכל בת היה לו ובכל שמה הוא מדת מלכו' וקראה אחותי רעיתי יונתי תמתי · ואת שעטרה לו אמו כאשר אמר הרב בעצמו כל אלה הכינוים ירמוז למדת כנ"ל ונתפרש וירא ראשית לו דמשה אע"פ שהתנבא באספקלריא המאירה היתה תחילת נבואתו במד' ראשית ובעלה למטרוניתא הוי כדכתיב וראית את אחורי ופני לא יראו משה איש אלהים שהיא האחרונה · אמנם רבי מנחם רקנטי ז"ל פי' וירא ראשית לו הוא התפארת אספקלריאה המאירה וקוראה ראשית כי הוא להם אחרונות וכולם דברי אלהים חיים רק שלא יהיה המדרש כפשוטו זה מה שקבלנו בכוונת הרב ז"ל ברמיזות האלה :

סוד

סוד אלהים כתב הרמב"ן ז"ל בעל הכוחות כולם כי המלה עקרה אל שהוא כח והיא
מלה מורכבת אלהים עכ"ל כוונת הרב ז"ל במלת אלהים נאלהים חיים
אשר יצאו ממנה כל פעולה ר"ל ההקף שבעל ידם נפעלו כל פעולות העולם השפל ולכן קראו אלה יש בשם
מידת אל דין אף כי הוא מדה רחמים ולכן דקדק בהרכבת המלה להביא ל' שתוף כח כוחות ולא שתורה
מדת הדין ויהי' א"כ פירש בראשית ברא אלהים כמשמעו כתרגום ירושלמי בחכמה כאלו יאמר כ"ע עם
החכמה האצילות: אלהים שהיא הבינה והיא כח כחות כולם: את זרועות עולם השמים כת שמעה הפארת
ואת הכלאים ולי"ע הארץ כמשמעה ארץ החיים :

סוד פרשת בראשית עד יום אחד · בראשית בר"ה עם הש"ה ברא אלהים הש"ת א"ת זרועות
עולם השמים ת"ת ואת יכין ובועז לדיק הארץ ארץ החיים והארץ ארץ החיים אחרי אצילותם
היתה מקבלת מתהו ובהו ממדת יצחק ואברהם משמאל לימין כי כל פינת שאתה פונה יהיה משמאל ר"ל
לעולם יהי' נטייתך לימין וזה יוכיח כשפכה לסובב מהכבש הי' מטה משמאל לימין וחשך אש אוכלה על פני
תהום כמלא תמיד · כי עיקר קבלת התהום מן אש הגדולה אדון השמטה ורוח אלהים מרחפת אלו
חיים מרחף על פני המים העליונים ש"ת ויאמר אלהים הפועל העליון יהי אור כלומר ימשך ממשך חכמה
ומתעלומותיה אור מדת יעקב ויהי אור תורה שבכתב כי טובלת הכמה של מעלה הוא"ה ויהי כן לא כלום
רק ויהי מלמד ששני אורים יש האחד הגנוז הנקי מכל דין ושני שמתמשין בו ויש בו ערב חושך וירא
אלהים הפועל העליון את האור כי טוב הוא העמוד האמצעי אשר כל הבית נשען עליו ונזכר טוב ה'
פעמים כי זו כוללים ו' קצוות ומלא טוב תוכיח עליו שהם תשעה וששה ושנים תלמטה למעלה ויבדל
אלהים הפועל העליון בין האור הגנוז ובין האור שיש בו טיפי חסך שזה יום יהי' תחום' וזה לילה יה'
תחותו עד זמן לילה כיום יאיר כחשיכה כאורה ויקרא אלהים הפועל העליון המסיך מדת
ת"ת ליום לי"ע ומדת לילה הוא אישן לילה המקבלת ממנה הנקרא בת עין וקבלת ראשונה תמצ
אא"כ מהכל ויהי ערב ערוב כל האורות כי הוא הזורע והעמוד מכולם יום אחד כולה כלולים זה בזה
אין הבדל ביניהם והמבדיל קולן בנטיפות כי ה' אחד ושמו אחד זה הדעת המשותף לכל חכמי הקבלה בפי'
הפרש' זו והוא הכרח' מדברי הזוהר עליו אין להוסיף ואין לגרוע ודע זה וזכרהו כי הוא יתד שהכל תלוי עליו

סוד הרואה את חבירו לאחר שלושים יום מברך שהחיינו והטעם כבר ידעת כי ז"ם מקראים זמנים
כשגב והתגאר בסוד שמיטין ויובלות ועיקרם הוא הת"ת וכן ידעת שהלבנה היא מתחדשת
משלושים יום לשלושים יום ובהתחדש הלבנה בעולם הגלגלים בהתדבקה בשמש אז מתדבקת מדת מלכות
בת"ת ואז מתברכת בא"י את"ה שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה וטעם שהחיינו הוא החידוש וקיימנו כענין
דוד מלך ישראל חי וקיים טעמו דוד הוא המלכות מלך ישראל כלומר מלך ישראל סבא והוא כטעם ואני נסכתי
מלכי שטעמו מלך ממנו שהוא הדיבור כנסת ישראל שהמלך לבד בעולם השפל וטעם הגיענו כי אז הם
בנגיעה ובנשיקה לזמן הזה זמן הוא ת"ת הזה כמו זה אלי ואנוהו שהוא לי"ע וכבר ידעת שאין מברכין
אלא על חבירו החביב עליו כגופו וכל זה לדמיון כ"י עם ת"ת שהם מתדבקים באהבה מל' יום לל' יום
ולכן יברכו ברואות חביריהם מאחרי' מל' יום לל' דוגמא לת"ת ישרא' עם שכינ' עוזו וכן כבר ידעת שכ"י תקר'
בית קדש וכלים חדשים לטעם הנז' ולכן יברכו עליהם שהחיינו · וטעם הרואה את חבירו לאחר י"ב חדש
שברך מחיה מתים וקשה האיך מברך עליו והוא חי ולא מת והטעם בזה כי כבר ידעת שהרשעים

הבינונים

הבינונים נדונים בגיהנם י"ב חדש ואח"כ עולים וכהרשע. רז"ל ה' ממית ומחיה מוריד שאול ויעל וזה לאחר י"ב חודש והנה הקדוש ברוך הוא פוקד ומעלה אחר י"ב חודש מדינה של גיהנם ועלי' נתקנה הברכה שהם אחר י"ב (חודש) שניצולים מדינה של גיהנם והנה זה הרואה את חבירו לאחר י"ב חודש מברך מחיה המתים דומיא נשמות שהם שהן נראין לאחר י"ב חודש אחר ירידתן כך אילו א"כ הברכה אינו רק למתים שכבר מתו שהם יוצאים אחר י"ב חודש ודע זה והבן היטב : וטעם הטוב והמטיב כי שמוע' טובה מגיע מצד ימין טוב ומטיב ושמועות רעות יוצאים מצד הדין הרפה והוא דיין של אמת הת"ת ולכן יברך ברוך דיין אמת הת"ת וזה באמרו האמת בה"א הידיעה ורמוז אל האמת העליון שהיא הבינה ה"א ראשונה שבשם ב"ד אל אמונה ואין עול המודד מדה במדה : וטעם כבר ידעת כי כ"י פרי עץ ופרי עץ חיים ופרי חדש ולכן צריך לברך שהחיינו כי גם היא מתחדשות בתוך ו' ימי בראשית ולכן כל דבר ודבר שנזמן לזמן צריך לברך שהחיינו וכבר ידעת סוד ירידת גשמים שהם יורדים בגבורה על השדה העליון שזה על זרועות עולם הנקראים שדה תפוחים ולכן בהיות השדה שלו מברך שהחיינו דמיון שדה תפוחים המתחדשי' מזמן לזמן ואם בשותפות מברך הטוב והמטיב וכבר פי' סודו ואז אין לברך שהחיינו בעבור שהם השדות מתחלקת וסוד מאימתי מברכין על הגשמים משיצא החתן לקראת כלה ומעתה ידוע · סוד ארבעה צריכין להודות וסימנך החיי"ם וטעם ידוע כי כל אלה הארבעה יבוא מצד הדין ולכן הנצול מהם צריך להודות ולמתק מדת הדין כדרכה וההודאה צריכה להיות בעשרה כי הסכימו כל עשר בהצלתו · נוסח הברכה הזאת ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם הגומל לחייבים טובים שגמלני כל טוב · והעומדים שם אומרים מי שגמלך טוב הוא יגמלך טוב לעד סלה · ברוך כת"ר אתה חכמ"ה אלהינו בינ"ה מלך בינ"ה העולם ת"ת עם שש קצותיה הגומל כ"ע לחייבים עם היות שהם חייבים מצד רחמיו המרובים גומל להם טובות שגמלני טוב כלומר שהשפיע עלי מדת הטוב שהוא כ"ע לא כפי מעשה כי אם ברחמיו וברוב חסדיו העצומים · והעומדים שם אומרים וכו' והטעם מדת מי גמלך טוב בגזירות עליון עליו הוא יגמלך כלומר כ"ע הוא גמלך והוא יגמלך ע"י כל וטוב שהם רומזים לכ"ע עם בת זוגו המשגיחים על אוהביו ושומרי מצותיו כדכתיב חונה מלאך ה' סביב ליראיו ויחלצם והוא המלאך הגואל והיא המלאך של יהו"ה ואינינו מן המלאכים הנשלחים מן הארץ כי אותם הם שלוחים המלאך הזה ודע זה והבן היטב ·

סוד דע כי כל הגזירות הבאות לרעה הם באות מאדון השמטה ע"י מדת הדין הרפה אמנם הגזירות הבאות להפר הרעות הם באים כולם מן הכתר כי חיי בני ומזוני לא בזכותא תליא מילתא דהיינו אדון השמטה אלא במזלא דהיינו הכתר א"כ נקוט האי כללא בידך כל הברכות שאנו מברכים על הצלות והנסים הם כולם רומזים לכ"ע כי ממנו הצלתם ועל הרעות הם כולם לאדון השמטה בחבור הכלי להלק כבוד למדת הדין ובזה תתישב לכל הברכות בכללן ומכאן תבין הרואה גוב אריות וכבשן האש כיסין הירדן והים ונסי רבים ונסי יחיד והללית מקומות ואבודן ובתי ישראל בישובן ובחורבן ועקירת ע"ז בארץ ישראל ובא"ל כל אלה הברכות כגון אחד להם ונקל ליסב ברכתן כפי הסוד הנזכר בהם ·

סוד בכל תקל"ב שנים משתנים ד' מחזורים מחזור גדול ומחזור קטן כבר ביארנו בחיבורנו ס"ע ועתה נותן טעם להשתנותן בכל תקל"ב וכבר ביארנו במה שקדם בסימן ה' בשימוש הספירות ת"ק שנה בכל השמיטה מחזורים הלילה והתחלתן מהכתר והנה בין השמשות של ה' מהתחלת הבינה יגיע אלף השביעי וידוע שכל ספירה הפועלות ת"ק שנה כלולה

בל"ב

בל"ב נתיבות החכמה והרי תקל"ב ולזו הסיבה בעלמא בתשלום כל מחזור גדול כ"ח שנה ביום ד' בבוקר מברכים ברוך עושה מעשה בראשית כלומר ברוך כתר שהוא מקור כל הברכות כולם עושה בראשית בחכמה הנקראת ראשית אשר ממנה תיקון העליונים והתחתונים ע"י ל"ב נתיבות מכ"ח הכתר והנה בתשלום כל תקל"ב ביום ד' בתחלת היום ברגע עלות השמש היא שעת הרחמים כל מה שישאל אדם בא יבא כי הוא חילוף לתשלום ל"ב נתיבות וחזרתן חלילה לשמש ודע זה והבינהו ואסור לגלותו רק לצנועים יראי האל וחושבי שמו וברוך מגלה סודו ליראיו :

סוד ס' רבוא אם של גוים אומר בושו אמכם וכו' היא לילית בת זוגו של סמ"אל ואם של ישראל אומר ברוך חכם הרזים וטעם הברכה הרזים אותיות המובלעות כמו בג"ד שנוספו בא ג"ד כן בכאן הרזים משפטו הארזים וטעם הברכה וכוונתה כן היא ברוך לי"ע חכם חכמה עילאה הארזים הם ארזי הלבנון שהם ז"ס ההיכל הוא מהם המלכות ויתרו ו' וכל אחד כלול מעשרה שהם ס' : וטעם הרואה חכמי ישראל אומר ברוך שחלק מחכמתו ליראיו הכוונה כי נאצלו נפשותיהם מחכמה עילאה ומשם לבינה ויורדות ביסוד ובעולם הגשמי וחכמתו עמו וזוכה להיות חכם ומשם ליראיו להרמיז אצילות ישראל מהפרדס ובוונת הברכה כן היא ברוך כ"ע שחלק מחכמתו חכמה ע-ליראיו הם המאמרות שכל אחד החכמה כלולה בו ועל כן מברך כשרואה חכמי ישראל בנשמותיהם מהפרדס אבל מהאומות אינו אומר שחלק אלא שנתן מחכמתו לבשר ודם כי מדבר באדם הגשמי :

סוד חיוב אדם לברך באם רואה שנוי הבריות בפניהם ובאיבריהם אחר לידתם יאמר ברוך דיין האמת כי אין דין בלא עון והכל במשפט יבא ואם מברייתו מברך משנה הבריות והטעם כי הגיע להם מהשר הממונה עליהם ולכן מן המבואר כי הוא הכח להשר ההוא מהש"י ולכן ראוי לברך להש"י טעם ברכות מדברות וימים וגבעות והרים הגדולים וגו' לל' מברך ברוך עושה מעשה בראשית וזה מודיעם כי אלו כולם רומזים לו' ספי' חוץ מים הגדול הרומז לבינה ולכן ברכתו משונה והבן זה היטב :
כוונת הברכה כן ברוך אתה מתברך תפארת המתברך מבינה

סוד ברכת הקשת ונוסח הברכה ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם זוכר הברית ונאמן בבריתו וקיים במאמרו ברוך אתה יהו"ה זוכר הברית : זוכר הברית משפיע למדת יסוד ואמנו לכנסת ישראל וזה אמרו נאמן בבריתו וקיים במאמרו כלומר נאמן הוא בבריתו ובריתו קיים במאמרו הייכו כ"י והותם צ"אי זוכר הברית ומה שלא זכרנו מהברכות סוד כוונתם תבינם ממה שזכרנו כי כולהו בחדא מחתא מחתינן

סוד פרשת יהי רקיע עד יום שני ויאמר אלהים הפועל העליון יהי רקיע י"ב גבולי אלכסונים בתוך המים כי הפרידות מקבילות זו את זו בין מים מימי החסד למים מימי הים אשר כל הנחלים הולכים אליו ויעש אלהים את הרקיע בה"א הידוע לרמוז אל הקו האמצעי הכולל הכל ויבדל הבדלה לעשותו מטה כלפי חסד והם המים אשר מעל לרקיע ועשה כן כדי להמתיק מים התחתונים להיות רחמים בדינה והנה נחלקו המים והמחלוקת שהיא לשם שמים סופה להתקיים ולכן ויקרא אלהים לרקיע שמים אש ומים כי הוא המכריע ושדו ואמה תשלג מן השמים ולא נאמר כי טוב ביום שני כי הצדיק י"ע לא הוציא פירותיו עד יום שלישי אחרי הקוות המים אליו ונראתה היבשה ושבו שני מיני המים עולם אחד ונתבטל המחלוקת : וכתב הרמב"ן ז"ל בפרשה זו וז"ל נבין בפשט הפסוק עם שיש בו בשם שמים ובשם הכבוד

יהוה

סוד כשגב ונעלם שיש שמים לשמים וכסא לכסא עדות שמי השמים כו' עכ"ל כוונת הרב ז"ל לרמוז לשם יהו"ה הנושא אותו מדת השמים ולכן מחזיק בדבריו בפסוק ואתה תשמע השמים כי לא התפלל החכם ע"ד לשמים המורגשים רק ליהו"ה הנושא אותו מכריע שראשון הנקרא שמים וזה אמרו כי יש שמים : ע"ד כוללת אורה של מעלה גלגל המה ובאמרו כסא לכסא כי ידוע אלל בעלי העבודה כי ד' רגלי המרכבה הם כסא לרוכב והוא שם י"ה וד' מחנות ז יכה מהם כסא לשכינה והשמים והארץ עם יסודותיה כסא למרכבה העליונה ולמחנות השכינה :

סוד מה טעם שבל יום מששת ימי בראשית כפול בילירות וזה כי ביום ראשון נבראו שמים וארץ וביום ב' רקיע ומלאכים וביום השלישי הקוות המפוזר והוצאת הארץ דשאים ופרי הארץ בלמאי העד כי גם להקוות המפוזר נאמר ויאמר כמו בשאר הילירות היפך דעת החכם ר"א ב"ע ז"ל וביום ד' נבראו ב' מאורות וביום ה' נבראו שרצים והעוף וביום הששי כגו או בהמות ואדם והנה ע"ד הפשט נכנעו לפני שער הספוק בזה אך ע"ד האמת סודו למשכילים יכעם וזה כי הפועל העליון כשהמליא כל כמלא המלאת ע"י ד"ו פרלופים ולזה תמלא בכל יום ב' פעולות מתחלפות הא' רומז לת"ת והב' לעטרה ולבאר זה כאמר ביום א' נבראו השמים והארץ שהרמיז בם לתפארת ישראל ולשכינת עוזו הנקראים שמים וארץ העליונים ביום ב' רקיע ומלאכים שהרמיז ברקיע ת"ת לאשר במה שעבר ומלאכים עולם הפירוד שלוחי העשירית ביום ג' הקוות המפוזר והראות היבשה שהרמז בהקוות לאי"ע אשר הו"ו הכפול שבמלת וא"ו שבשם ב"ד והילאות הארץ דשאיה עלה ופריה שהרמז בם לארץ העליונה אשר הוליאה עולם הפירוד וביום הד' שני מאורות שהרמז בם לד"ו פרלופים וביום ה זוגי בהמות בהררי אלף ואדם שבמרכבה שהם ד"ו פרלופים הנך רואה שהכפל הבא בכל יום לרמז לד"ו פרלופין או לאי"ע מכריע שני ודע זה .

סוד כי ביום אכלך ממנו מות תמות כבר ידעת כי יומו של הב"ה אלף שנה והנה האריך לו תתק"ל שנה וא"כ איך נתקיים שהאריך לו אלף שנים וי"ל אחרי שאמר לו מות תמות הרמיז לו מותא תנינא וכבר ידעת סוד אדם כי סוד אדם שהוא אדם דוד משיח וא"כ במות א' היה חי תתק"ל שנה ובמותא תנינא ע' הרי אלף ובמשיח יתקיים מחשבת הש"י הראשונה שיחיה לעולם וכאשר נבאר סוד זה בכמה מקומות רבים מזה היחוד ובאור ה' ודע זה :

סוד המילה וכל המתעטף אליה כבר נתבאר במה שקדם כי המלות רומזים לז"ס הבנין ולכל ספי' יש מלוה א' מיוחדת כמו המילה ואסור עריות לאי"ע ולכן הזכיר אללה אני אל שדי הרומז לאי"ע כאשר פירשנו במה שקדם וטרם שאשלח ידי לבאר סודה אגיד הספקות הנופלות בה : **הא** למה קרא עלמו בפר' המילה אני אל שד"י ולא קרא עלמו בשאר מקומות שדבר עמו כב"פ : **הב** למה נלטווה א"א ע"ה על המילה בהיותו בן צ"ט שנה ולא הכיר את בוראו בג' שנים כדגרסינן על עקב אשר שמע בקולי כו' : **הג** למה אמר והיה תמים ולא אמר היה לדיק או חסיד אשר אלה תוארים הם יותר נוגים מן תמים בעבודת הש"י : **הד** למה אמר התהלך לפני והיה כו' וכי עד זה הזמן לא התהלך לפני והא כתיב וילך אברם כאשר דבר אליו ה' : **הה** באמרו ואתנה בריתי ביני וביניך המכוון בדיבור זה לברית מילה וא"כ למה הכנים דברים אחרים משינוי שמו ולהיותו אב המון גוים תיכף שנראה אליו היה לו לכתוב זאת בריתי : **הו** למה נפל ע"פ בזמן הזה ולא נפל תיכף שנראה אליו ולא נפל בשאר הנבואות הקדומות ואין לומר מפני הערלה והלא קודם ג"כ היה ערל · **הז** למה אמר נפלו דבר אתו במדת אלהים וקודם נפלו דבר אתו במדת

ה' ומתוכה אמר לו אני אל שדי מה זה ועל מה זה נשתנו השמות · הה' למה אמר ואני הנה בריתי אתך היה לו לומר הנה בריתי אתך וד"ל · הט' למה באמרו והיית לאב המון גוים קשה והלא לא בעבור הברית נעשה אב המון גוים אלא בעבור חלוף שמו והראי' באמרו והיה שמך אברהם כי אב המון גוים נתתיך נראה כי שנוי השם גרם לו ולא הברית וא"כ למה הסמיך אב המון להנה בריתי אתך · הי' והפרתי אותך במאוד מאוד הכפל הזה למה והלא כבר נאמר וארבה אותך במאוד מאוד ועוד בראשונה הסמיכו לברית ובשני הסמיכ' לשנוי השם · היא למה לא בשרו אלל הברית להיות יולאים ממנו מלכים כי אם כשאמר לו וארבה אותך במאוד מאוד · היב לדורתם לברית עולם יאמר לברית עולם לדורתם למה לי או יאמר לדורתם ולשתק מעולם או יכתוב לדורותם לעול' לברית ל"ל · היג להיות לך לאלהים תימה וכי לזה צריך ברית והלא תלוי באברהם ובזרעו אחריו ככתוב ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כולכם היום הנה זה תלוי בדבקות ולא בברית · היד ונתתי לך קשה והלא לא נתן לו את הארץ כי אם בדיבור וא"כ איך השוה אליו זרעו · הטו לאחוזת עולם קשה ואנה הברית והם גלו ממנה · הטז והיית להם לאלהים קשה והלא כבר אמר להיות לך לאלהי' ולזרעך אחריך ותו לא · היז אתה וזרעך אחריך לדורתם קשה למה לי למימר לברית עולם כאשר אמר בתחלה · היח זאת בריתי אשר תשמרו קשה למה אמר זאת יאמר וברית אשר תשמרו · יט אחרי אמרו ביני וביניכם מה לריך שיאמר ובין זרעך אחריך או יאמר ובין זרעך אחריך ולא יאמר וביניכם · הך ונמלתם קשה היה לו לומר המול לכם כל זכר את בשרו ונמלתם למה לי · הכא לאות ברית קשה ליאמר לברית ביני לאות ל"ל · הכב ימול לכם כל זכר קשה ל"ל שינוי הלשון ולא אמ' כמו שאמ' בתחל' המול לכם כל זכר ואמר ימול · הכג ימול לכם לדורתיכם למה לא אמר לעולם כמו שאמר למעלה · הכד יליד בית ומקנת כסף וכו' קשה למה לא פירש דינו ומילתו עד פסוק הב' באמרו המול ימול יליד ביתך ומקנת כספך ולמה יתלקהו יאמר בפסוק ההוא ככה ובן ח' ימים ימול לכם כל זכר לדורותיכם וא"כ יאמר המול ימול יליד ביתך ומקנת כספיך מכל בן נכר אשר לא מזרעך הוא ולמה יודיעם פסוק אחר ועוד בפסוק של עשה מיעט יליד בית ומקנת כספך · הכה והיתה בריתי בבשרכם לברית עולם קשה למה לא אמר לדורותם לברית עולם · הכו וערל זכר וכו' תימה למה לא כתוב וערל זכר מזרעך אשר לא ימול ואין לומר כי יסוב אל מקנת הכסף והלא אלו אינם בני כרת אם לא נימולו כ"א זרעו ולמה לא פירש במי ידבר אלו הן הספקות אשר נפלו בפ' האלה והיתרים בפירושנו לתורה יעויין שם ·

ומעתה נשוב לפרש סוד המילה כפי המקובל ולא כפי הפשט ומעתה נעור על הספיקות הנופלים בעלם מקום המילה הא למה ככה ולא גילה הכתוב בפי' מקום המילה והיה לו לכתוב לו וערל זכר אשר לא ימול בשר שפכתו כענין שנאמר וכרות שפכה כי שם אבר ההוא בלשון הקודש שפכה עד אשר הוכרחו רז"ל לרמוז מג"ש נאמר ערלתו ונאמר להלן פרי עץ ערלתו מה להלן במקום שעושה פרי אף כאן כו' ומה סוד הוא שיעלימהו ולא יכתבהו בפי' והלא ג' ערלות הן ערלת לב לשון מילה וזה בלתי מבואר אלא בג"ש יאמר בפי' ולא יכחוש לדבריו · הב כל בריאותו הן שלימי היצירה אל אמונה ואין עול הכל בהכמה הוא עשך ויכוננך מלמד שהוא וב"ד נמנו על כל אבר ואבר והושיבוהו על כנו וא"כ לא ימלט מהלוקה הלכתי' אם הערלה דבר מותר ואין לריך לא יבראהו ואם הוא לריך לא ילוה להשחיתו ולמולו · הג קושיא מקבילות הראשונה ואם הוא דבר הכרח וטרך והיא משלימות היצירה למה רוב לדיקים נולדו נימולים ובל מי שנאמר בו תמימים תם וטוב הוא יותר ק' · הד' קושיא מקבילות לא' ואם נולדו כן בעבור לדקתם למה נולדו בין הגוים

הה' אם הוא דבר המשלים מין האנושי הנה בהשלמתו המלאכות למיעט התאווה כדברי הרמב"ם ז"ל או בהשלמתו המלאכות להיות יכול מגיהנם כדברי רז"ל למה לא צוה עליה לאדם הראשון ויהי נכלל כל השלימות במין האנושי כענין שבע מצות שנצטוו עליהם אדה"ר ולמה ימנע טוב להולכים בתמים הו' אם המילה מסגולת' להביא אל השלימות מקצת המין ולא כולו או מסגולתה למין כולו ולא יתכן לומר למין כולו כי לא ניתנה לאדם הראשון עם שבע מצות אלא מאי למקצת המין והם זרע אברהם א' ע"ה וא"כ למה יתחייבו אומות העולם בדין גיהנם על בטולה ואף אם יהו נימולים אין מסגלת המילה להצילם אלא לזרע אברהם אלא ע"כ לומר שסגולתה לכל המין וא"כ לאדם הראשון למה לא נצטוה · הז' ביום השמיני ימול בשר ערלתו קשה איך רז"ל מעטו האשה מהיות בנה והטילו החיוב על האב והלא כתיב ימול סתם בין זכר בין נקבה ואי תאמר כאשר צוה אותו אלהים אותו ולא אותה זה המיעוט היה קודם מתן תורה ונתנה תורה ונתחדשה הלכה מה תאמר מצות עשה שהזמן גרמא ונשים פטורות א"כ ליסתוק מלותו · הח' מהמאור כי לא יתחייב הקטן בשום מצוה אלא בהיותו בן י"ג שנים וא"כ למה צותה תורה למול את הקטן בח' ימים ועדיין לא נכנס במצות הט' מה נשתנה יום השבת מיום האמור אצל המילה כי יום שבת לילו עמו ויום המילה דווקא ביום ולא בלילה · הי' והלא אין עשה דוחה את לא תעשה ועשה כ"ש עשה ולא תעשה וכרת בשבת ואיך ידחה מצות מילה וידחנו הנה אלה הם הספיקות וכולם יקשה על דרך הפשט ובאומר ה' יבואו · וכבר קדם לפי הדיבור בצורת האדם ותבניתו ושהוא תשעה חלקים הראש שלש וזרועות עם הלב שלשה ושלחים השוקים והברית כי"ע שלשה והמדה האחרונה תרמוז אל האשה הרי נשלם הבנין בצורת זכר ונקבה ·

אמר המחבר ראיתי להביא ספר בעל הגדור בחבורו במצות ע"ד אמת וז"ל ואני בהיותי בן ד' שנים ולקחתי גם חלק מנחת ה' לקחת זקני ביד אחד והוליכני אל הר אחד מקום שאין ילוד אשה שם וישבנו שם מ' יום עם ז' ליטרא פת וצלוחית של מים עוסקים במצות לדעת ענינים והיה בסוף מ' יום עמד זקני בתפלה ואני עומד לפניו בהול ומבוהל מצד האימה והיראה כי ראינו מרחוק חיות רעות מכלות חיות טובות · וזו היא התפלה ושידרתה כפי הנמצא אצלינו כי הספר היה מוטעה וזו נוסחה · האדרת והאמונה לחי העולמים · הבינה והברכה לח"ה הגדולה והגאוה לח"ה · הדעת והדיבור לח"ה · ההוד וההדר לח"ה · הוועד והוותיקות לח"ה הזכות והזיכרון לח"ה · החן והחסד לח"ה · הטכס והטוהר לח"ה · היחוד והיראה לח"ה · הכתר והכבוד לח"ה הלקח והליבוב לח"ה · המלוכה והממשלה לח"ה הנוי והנצח לח"ה · הסגוי והשגב לח"ה : העוז והענוה לח"ה . הפדות והפאר לח"ה · הצבי והצדק לח"ה · הקריאה והקדושה לח"ה · הרון והרוממות לח"ה · השיר והשבח לח"ה : התהלה והתפארת לח"ה · כי על רחמיך הרבים אנו בטוחים ועל צדקותיך אנו נשענים ולסליחותיך אנו מקווים ולישועתך אנו מצפים אתה מלך אוהב צדקות מקדם מעביר עונות עמך ומסיר חטאת יראיך כורת ברית לראשונים ומקיים שבועה לאחרונים אתה הוא שירדת בענן כבודך על הר סיני והראית דרכי טובך למשה עבדך וארחות חסדיך גלית לו והודעתו כי אתה הוא אל רחום וחנון ארך אפים ומרבה להטיב · ומנהיג העולם במדת הרחמים וכן כתיב ויאמר אני אעביר כל טובי על פניך וקראתי בשם יי' לפניך וחנותי את אשר אחון ורחמתי את אשר ארחם א' ארך אפים אתה ובעל הרחמים נקראת ודרך תשובה לנו הורית וכו' עד וחטאה ונקה סלח נא לעון העם הזה וכו' ה' שמעה ה' סלחה ה' הקשיבה ועשה אל תאחר כי שמך נק' על עירך ועל עמך · ובאמרו שמעה ראינו אדם אחד אדמוני בא מהר ואחריו אדם אחד לבן כשלג ואמרנו יום בשורה הוא ואני

המילה באו וישבו עמנו וזקיני תופס אותי בידי וכשמטה ידי מידו וקמתי וישבתי אצל הזקנים ההם ואמרתי להם משביעכם אני בספר תורה שלא תזוזו מכאן עד בא שאלתי ואמרתי להם מהיכן המילה יוצאת ואמרו לי פה אחד גם שניהם ימ"ל ב"ג ר"ל כעלם הגימ"ל אמרתי להם א"כ יכתוב ימול לכם כל זכר אמרו המול ימול אמרו לי המול באיך ימול בלשון ר"ל המול בחכמה הנקרא איך וימול בבינה הנקראת לשון והנה איך ולשון בראש הוא כ"ע הנקרא ראש עליון ואמרתי להם הכניסו דבריכם באזני ואמרו לי החכמ"ה אב הבנים והבינ"ה אם הבנים הזו"ן יניקתו מהאב כרחם אב על בנים והפח"ד יניקתו מהבינ"ה קו ירוק מלך עולם והאב מלך רחמים ומ"ב נקרא המל שאין שם ערלה חלילה וע"כ ימול לבשר הערלה ולגלות עור העטרה המכוסה בחוש וזהו ביום הח' ימול בשר ערלתו (מי ימול המול ימלוך לבער הדי' מן המלך היא אם הבנים) וע"כ המילה באיש ולא באשה וכאשר המעור הוא היסוד בן הבינה ויתרחק הערלה אחיזת הטומאה יתבער הירק מן הבינה ואין המילה הזו בלילה כי אין דין מבער דין וע"כ אברהם לא הורשה לשמש עם הרה כל זמן שלא נטהר מן הערלה כי מה שם אליו והמילה הוא בסוף האדם הוא המעור כי שם קבוץ הקליפות והער ולא בלשון שהדין בלשון מלך דבוק ביסוד והאדם בשמטה שעברה לא חסר ממנה דבר כי אז השלום בארץ תם ושלום אך בזו השמטה היצר דבוק עם האדם ע"כ צריך תיקון הוא שאמר לאברהם להטיף ממנו דם ברית וגם מן הדין היו למולו תיכף דבוק הערלה אבל בעבור שצריך לעבור עליו ז' ימים זבח' לגאלו כי בכלל ח' עבר השבת כי אין למולו אם לא עבר השבת עליו הנקרא זאת כענין הנודר לגרש את אשתו מקיימה אלו ז' ימים ואחר מגרש ואין מתירין לו והכוונה שהנדר רומז בבינה ויורד עד העטר"ה היא השבת וגם אין למולו ביום הז' כי צריך לשוב בא' שביום ח' רומז ביסוד הוא מצור כי הוא על העטרה וכשתתחיל מלמטה למעלה יהיה הסוד ח"י דומיא ז' ימים יהיה עם אמו ומיום הח' והלאה ירצה לקרבן והנה גם זה רוצה לראות פני המלך הוא כ"ע ואין לראות פני המלך זולתי השוער הוא השבת והנה דין הבהמה בדין האדם לענין זה כי אי'תזר גם זה העברת ז' ימים משום חסרון המילה שבו להרמיז שהיה ראוי להיות מהול אף כי אינו מהול והאשה כלולה מאש ע"כ אינה יכולה לטהר הערלה פן ישרוף ויזיק ולפי שסביב הברית העליון והעטרה יש סרכים רבים כאמור כל גוים סבבוני ולכן אוחזים על ציצין המעכבין : אמרתי מה ראה הקב"ה ולא צוה לאברהם לימול כשהכירו אלא המתין לו עד שנעשה בן צ"ט שנים אמרו לי בעבור שהי' צריך לצאת ממנו ישמעאל סיג וסיג אמרתי להסמ"ש עשו שיצא מיצחק שהי' מהול אמרו לי לא ניתן להאמר ודבריהם סולת נקיה ובהם יותרו רוב ספיקתנו ומה שכתב לא ניתן להאמר טעמו הוא כי אברהם איש החסד ומשמטה הראשונה אשר לא היה צריך בה למול את הערלה וכמו שכתבנו ולכן גם ישמעאל שהוא סיג ההיכון ראוי לצאת בערלה אבל יצחק הרומז בפח"ד שהוא אדון השמטה הקשה במילה הולידו כדי להתיש כח סמ"ל והדיריז אדמה שיש לה יסב למה המתינו עד היותו בן צ"ט שבישולתה לא ציוה על המיל' היכן כשנול' ישמעאל לפי סדר תשובתינו ודיבר בו'ג כבעל הגדו' לא ככתבו דבריה' גם לא קבלנו בו פה"פ עד שיבוא מ"כ

סוד ברכות של מילה · המל את בני הברך אשר קדשנו במצותיו וצונו למול את הבן · ואחר מברך בא"י על המילה תתחיל מתקו' הברכ' ויורד עד התפארת הנקרא עולם אשר היא ס"ע כאשר פירשנו כמה פעמים · במצותיו הן ד"ו פרצופי' עיקר ההיקף אשר בם רומזים המצות · וצונו הת"ת על בגזירות כ"ב הנק' עלי המיל' כ"ע סוף וגמר האדם העליון למול את הבן שאבי הבן עומד במקום האב העליון שהוא חכמה המקבל' מכ"ע ולכן אין צריך לרמוז על הכתר ולומר על אבל אדם אחר המל בן חבירו צריך להמשיך הברכה

הברכה מאל עליון שהוא אל המלוה כאשר פרשנו לכן מברך על בריתו של אברהם אבינו הוא צדיק י"ע המקבל מן מטה כלפי חסד בא"י אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו להכניסו בבריתו של אברהם אבינו שהוא מדת אברהם והטעם כי מעתה קיבל הברית ונעשה לדוגמא העליונה מעתה מבקשים מעלין רחמים הקהל והאומרים כן יכנס לתורה שם תורה שבכתב ולחופה כ"ע ולמעשים טובים הם הרי"ג מצו' הרומזי' לכל היקף כי כל מצוה הוא אבר א' מהתורה העליונה ובתשלו' כל התורה נמצא האדם העליון שלם :

דע כי כוונת הברכה במילת העבדים והגרים צריך להזכיר בהם הטפת דם ברית וקיו' שמים וארץ והטעם כי גרים ועבדים מלד הטומאה הם באים והמקטרג סמ"ל וסנהדרו עומדים בכוחם והטפת דם ברית הוא מפריש א'תן ומשקיט המייתם ושאגתם לטרף הנותן ליריאיו לזכור להם בריתו ובראותם כי יש חלק במצוה כל עולה קפצה פיה ואין שטן ואין פגע רע והברית שליו ושקט וזה קיום שמים וארץ ד"ו פרצופים וזה סוד הונא' שער בתפילין וסוד העזאזל וכיוצא בהם וטעם לקיחת כוס יין לברכת המילה כאמר הברכה האחרונה לפי שכבר ידוע לכל בעלי העבודה כי כוס יין הרומז ליין המשומר בענבי' ולא הופר'

ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם אשר קידש ידיד מבטן וחק בשארו שם וצאצאיו חתם באות ברית קודש על כן בשכר זאת אל חי חלקינו צוה להציל ידידות שארינו משחת למען בריתו אשר שם בבשרנו בא"י כורת הברית :

מענביו להעשו' יין נסך והיין המשומ' הוא השפע ששת ימי בראשי' הראוים אותה שפע לצ"ע והוא המילה ולכן הצריכו כוס וזה סוד זה ספר תולדות אדם וידעת מלת זה ממלת זה אלי ואנוהו אשר כ"ע קדש ע"י החכמ' ידיד אדון השמטה מבטן הבינה וחק בשארו שם ת"ת וצאצאיו חתם שהם י"ב גבולי אלכסון שהם י"ב צרופי הוי"ה באות ברית קודש לצ"ע על כן ש"ת אל חי צ"ע שהוא חלקינו כי הוא צרור החיים צוה כי הוא המצוה על המנ' והבינה להציל ידידות שהוא הנשמה שארנו הגוף משחת מבאר לילית אחת מאל המכהתה לצ"ע כמו שכתוב אל תאטר עלי באר פיה : **סוד** ששבות דבריהם דוחה את המילה והטעם כי אלו הלאוין רומזים אל מדת המלכות והעשיי' למדת ת"ת הנה בזמן קיום המעשה ר"ל מצות מילה שהוא מצות עשה אך כי כעקר הלאו אין כאן בזיון המלכ' שעשיה ועקירה בהדי הדדי קאתי אבל הבאה הסכין מחבר להצר או אמירה לגוי שהוא שבות דדבריהם דוחין את המילה כי אינם אלא מכשירי מילה והבאתם אינו בשעת קיום מצוה וא"כ נראה כבועט בדיני המלכה והיא תפעל דין תיכף כי הפרידה מן המלך בעת החיבור ומזה תתיסר השבותים להבין סודם ואם לקיים מצות עשה של מילה היא עשה וכרת אין לדחות את השבות מכ"ש להביא מאכלים ומשקים מחבר לחבר דרך ר"ה בלי עירוב ודע זה וזכריהו : **סוד** להבדיל בין הבהמה טמאה לטהור שנאמר והבדלתם בין הטהורה לטמאה זה סוד עמוק מאוד ומה שקבלנו בו נאמר דע כי עשרה מינים הם בבהמה טהורה מהם ביתים ומהם מדברים והנה הם באים ממקום קדוש ושאר הבהמות הטמאות הם רומזים לקליפות החיצוניות וכל הקרוב להקף הוא בא בסימני טהרה והרחוק בלא שום סימן ואולם אם אסור לנו אכילתם התיר לנו רכיבתם כי כוחינו גבוה מכוחם כי הדריכנו אלהי ישראל על במותי ארץ והנה הנאכלים מן ההקף באו בשני סימנים מפריס פרסה ומעלי גרה ובסימן ראשון יורו על כי כל אחת מחלקת מאורה משפע וברכה לאשר תחתיה עד הברכה התחתונה מחלקת מפרי מעשיה לכל השרים והסימן השני מעלי גרה ר"ל שחתן מכל מה שבל' מלמעלה כענין שאמרו צדיק הוגן ונותן ר"ל ע"י כ"י ואם הסוד מאמרינו זה על זה תבין סוד העיבור שיתברר לך בבהמות הטהורות והטמאות והמבין יבין וכן סוד כל היוצא מטהור טהור והיוצא מטמא טמא ואם תבין תנוק יונק משדי אמו

שושן סודות

שבין סוד היתר החלב וכן היתר דבש הדבורים הרומזים לכל האילון אך הדבש טהור כי אין מגופם רק ממקום אחר דשייכין. ברום עלמא : **סוד** עופות הטהורים והטמאים דע כי סודם כסוד הבהמות והחיות טמאות וטהורות ומספר העופות הטמאים במספר כ"ד וסימן אל ישוב ד"ך נכלם וכל פנימי דסתני ואינו דורס וכל האילן אכורי דורסים. והפנימי יש לו אצבע יתירה להורות על רבוי השפע הבלתי נעצר לכל שרי מעלה וזה סוד ג"כ קורקבן נקלף וזפק הכל להורות על השפעת השפע מאילן הפנימי לכל צבא ומלאכי שמים ודע ההפך בטמאים סוד דגים וחגבים דע כי כל אחד מחיי העולם אשר אסיפתו מטהרתו. אין סוד העיבור נוגע בהם רק כשחטים לכפר עון. ולכלות פשע : מכל העופות לא נטהרו רק תורים ובני יונה ולא יתגלגלו בהם רק צדיקים גמורים שפכו עורף ולכן מולקים אותם כי ידע ומרד ותיכף באלאתם שבו כמלאכי שרת ודגים משמשי' הראשונה ולכן אין עין הרע שולט בהם הבא מן בעל השמטה : **סוד** חמשה הלכות שחיטה שהי"ה דרס"ה חלד"ה הגרמ"ה ועיקור ולביאור זה אקדים הקדמה מקפת בענין הנוהג בב"ד העליון והיא ת"ר על שלשה דברים העולם עומד על הדין ועל האמת ועל השלום ובעל ס"י אומר ברא עולמו בג' ספרים **בספר ספר וסיפור** ירלה בספר תפארת כי הוא בשש נקודות שש קצות אשר מושל בהם וספר היא המכבד

הפותח שערי רחמים של אם על הבנים כסוד הוא הפחד המספר עונות וכל העולים

ממנו ומקווים מתי ינתן להם רשות ודע שזה ב"ד העליון אשר כידוע בו וסביבו ל"ה שרים מכאן ול"ה שרי' מכאן אינם פוסקי' הדין מיד רק שולחים פסק גזר דינם אל היועצי' שהם נל"ח הו"ד יסו"ד והם חוקרים הדין האם גומרים הן לזכות הן לחובה כפי הזמן וכפי הזכות ואחר שנגמרו דינם אין ביטול והפרה רק ע"י אם הבנים והרמז יהו"ה צבאות כ"ה יעץ ומי ש"ת יפר וידו הנטויה ת' יסו' ומי ש"ת ישיבנה ואחר שנגמר הדין והסכימו עליונים כ"ע ה"ד ש"ת ז"ס אז מוסרים הדין למלכות שבא אם כמלא ישראל מלאים מצות אז יופיע הכתר ויתגלו הרחמים והאם תרחם על הבנים וזה אל מלך יושב על כסא רחמים ר"ל כתר שהיא לא כוחות ואל הוא ל"א שבילים של רחמים הנמשכים ממנו לכל הספירות ובאים אל המלכות שבא ומשם מתחלקים לכל אשר תחתיה ולמטה מכ"י עומדים משחיתים והם חרון אף חימה וקצף ומשחית וכששולחת שפעה ורמזי' העליונים שבאו אליה מל"א שבילי הרחמים אותם החמשה המשחיתים החילונים האחד נקרא חרון משפט הרחמים ההם ואין מניחו לרדת הב' הנקרא אף פוסק ודורס והג' הנקרא חמה מחשיך בהרי חשך ואפילה מנודה והד' הנקרא קצף מכריע ידו למעלה למנוע הרחמים מג' הרוחנית או למטה מז"ם כדי לעשות דין והה' הנקרא משחית מסתתר כשועל בין שבילי הכרמים לעקור איזה חלק מן שבילי הרחמים ולפי שרחמי הא-ל על כל מעשיו גזר על ישראל שלא יהי' דבר בשולחם יד להשחי' בעלי החיים לצורך מאכלם אחד מן הפעולו' המשחיתים ההם כי כפי פעולת התחתונים יתחזק כח אותם המשחיתים וימנע הרחמים לבא בעולם ולכן באה הקבלה מפי מרע"ה מסיני בה' הלכות שחיטה האלו ולפי שאלה הם היות נשפעים מתורה שבעל פה לכן לא נכתבו בפי' בתורה שבכתב ודע זה : **סוד** ע' טריפות אשר כללם ח' וסימנם ד"ן א"ק נפ"ש דע כי הסימן ההוא נאה לענין ויפה לבנין כי הטריפות הנשחוקים הנפש ההן בדין כאשר התבאר סוד ושרש ב"ד העליון ושהם ב' בתי דינין ושהמלך במלוה הוא ש"ת והשוטר המכה הוא המלכות שבא והיא הנקראת וורדא סומקא וכבר התבאר ג"כ שעומדים תחת השוטר מלאכי חבלה מן השרים וכבר ידעת של"ה מהן כאחוזים במדת הרחמים ול"ה מהן במדת הדין ואשר הם מצד מדת הדין מכים מכות בלתי סרה ואשר הם מדת הרחמים מכי' בלא מות כי אין חרב במכתם וזה הדין נוהג בכל הנבראים באדם ובבהמה באילנות בכל מיניהם ומזה יתבאר לך סוד ע' טריפות אשר כללם

ה'

ח' שהם שרשים והן הן הבאים מכח בני קטורה ומחלת בת ישמעאל אשת עשיו מלכות הרשעה

סוד צורת הריאה דע כי הריאה יש לה ח' חלקים ה' אונות וג' אומות ווורדא המונחת בכיסה הרי בין הכל ח' והנה הג' שבימין הן ח"ת נצח יסוד ושנים בשמאל פחד והוד והוורדא המכוסה היא מל' לפי שהוא פעמים גלוי לפעול בתחתונים ולפעמים מכוסה לקבל שפע עליון ושיא בצד ימין לפי שחוט של החסד משוך עלי' ולפי הסוד איך שתהא אסתרה טריפה כי אין רמז ודוגמא ואם נסרכה לכיסה ר"ל בעליונ' טריפה לפי שהיא צריכה לפעול בתחתונים ואם נמצא ב' טריפה כי יורה על ריבוי ולא על יחוד וסי' א כל אשר יפנה ירשיע כלומר כל אשר תברך טריפה כי הוא הדין ואין זה במינה והדביקה לאחת הספירות כי אחת כולל כולם ושתי אומות האחת תרמוז לאם הבנים והא' לחסד וכנגדן שתי אומות הרשעת קטורה ומחל' חלוניות לכן טריפה אבל כשהן כשרה כי נתדבקו באומות הרחמים ואם האומות נסרכו כו וכן אם יש מכה בדופן כשרה ואם לאו טריפה · הדופן נקרא ההקף כמו דופן הסוכה ולכן אם נסרכה לדופן שהוא ההקף אם יש מכה בדופן ר"ל שנסרכו לפחד והוד כשרה כי הושקט חומם. ודינם באם הבנים ואין מכה בדופן וודאי הסירכא היוצאה היא בהן ר"ל נהפכו רחמיהם לדין ולכן טריפה ואם תרצה לפרש בשתי האמות התחתונים שאין הרשעת ככה תפרש אם מכה בדופן כלומר שיצא הדין מן ההקף ונסרכו האומות הרשעת בו בשירה לפי שהן מלאכי חבלה וע"י מגיע הרעה והתאלות לע' שרים ואם לאו שמהן יצא הסירכא המורה על דין ונדבק' בדופן שהוא ההקף טריפה כי זה מין בשאינו מינו ואיך יתדבק הטומאה בטהרה ולכן טריפה ודע כי הבועות והשחין הנופלים בריאה הן הכל חילוקים אם אינם במים זכים המורים על הרחמים כולם טריפות סוף דבר כל המקרים שיוקרו בריאה שהן טריפה הן מחוץ ושבפנים הן כשרות ודע זה :

סוד ניקוב קרום המוח דע כי המוח היא מכוסה בשני קרומים הקרום העליון הוא מורה בכ"ע והקרום התחתון בבינה והמוח הוא צור' יו"ד רומז בחכמה ולכן אם ניקב העליון אינו מזיק כי הנקב אינו פוסל לשם אמנם התחתון אם ניקב טריפה לפי שהקרום העליון רומז לא"ס ית' ויקשור השלהבת בגחלת דק התחתון יורה על חבור ודיקות הבינה בחכמה ואם ניקב יורה פירוד ודע כי צורת האדם והאברים שבו נפלאים מאוד וכן שאר בעלי חיים והקבלה בידינו קבלה בהן כ"א מעט מזער שרמז בה אור ישראל ר' שמעון בן יוחאי ז"ל ובן הרוצה להעמיד ע' אלו הדברים בשלמותם יעיין בחבורו הנחמדים מזהב ומפז ומתוקים מדבש ונופת צופים :

סוד באיזה מקום בגוף האדם נראות כוחות ל"ב נתיבו' החכמה דע כי ראשונה נראו בפה בשיני' שהם ל"ב וכפי העבירה שהמלך העליון שופט עליו כן יקרה לו הליי' בשיניים במקלקלת' או כולן וכן נרא' בפרקי ידיו שהם ל"ב ובפרקי רגליו שהם ל"ב וכן נראו הל"ב נתיבות באברים ראשיים הקנה הריאה והכבד המורה הללי הלב תורבץ הוושט הקיבה הכרס המסס ובית הכוסית הדקין וב' קרמין של מוח ועצם גגו של זפק קורקבן טחול הכליות הביצים והאמה של שתן ושל זרע והחוטם והמרה הכבד וכיס הלב וב' עורות יש לוושט וב' קרומים לריאה אלו הן המקומות שנראו בהם ל"ב נתיבות פלאות החכמה ויהו"ה יראינו נפלאות מתורתו אמן ודע כי הנכשל בטריפות יעבור באתנן זונה ומחיר כלב :

סוד מילתא דכתיבי בנביאים מי לא רמיזא באורייתא דע כי בני פפונאי בעי לרב ותני משה מן התורה מנין ת"ל בשגם הוא בשר והיו ימיו מאה ועשרים שנה כי משה בגי' בשגם והיה חי ק"כ שנה מנין להמן מן התורה ת"ל המן העץ מנין לאסתר מן התורה ת"ל הסתר אסתיר פני כלומר היה בהסתר פני' בימי אסתר הנך רואה שתגיד חוקרי החכמים מילתא דכתיבא בנביאי מי לא רמיזא באורייתא · והטעם כי תורה שבעל פה שבה היו הנביאים מתנבאים היא דבוקה בתורה שבכתב וא"כ כל דבריהם משם הם באים

א"כ

א"כ בהכרח צריכים שיהיו אמונים באורייתא כל הדברים שאמרו הנביאים ע"ה :

סוד כסוי הדם בעפר — ר"ל בשני עפרים דע כי סוד כיסוי הדם אין בו דבר מספיק בקבלה מפי האבות רק נפלו בה דעות מהן אומרים והוא רבי מנחם רקנט"י זצ"ל אומר בפירושו למצות התורה כי הוא אינו רק לחלק כבוד למדת הדין אחר שאין דמן של אלו נזרק על גבי המזבח וגם שלא תאלוה לשפך אל תכסי דמי · ומהם אומרים שלא יתקבצו בו כחות הטומאה והשדים שהדם הוא מזונם והרמז אל תאכלו על הדם · ומהם אומרים כי שפיכות הדם הוא דבר שנאוי לפני השם כי רחמיו על כל מעשיו ומדת הדין מקטרגת עליהם והרמז ונפש חללים תשוע וזה הענין אינו אלא לשפכם לחנם אבל לשפכם בהיתר צריך לעשות דבר המורה על הרחמים והוא לכסותן בעפר בשני עפרים עפר למטה הרומז למדת הדין הרפה ועפר למעלה והוא הנאמר עליו הכל היה מן העפר והכל שב אל העפר והיא אם הבנים המרחפת על כל כפי המתקרב אלי' שיסוב הפחות למעלה יהידה ולזה הרמז מדבר ברוח הקודש ועונתם קבלה פיה ואם תהיה שפיכתן שלא לצורך עליו נאמר נתנו דמם על צחיח הסלע לבלתי הכסות והטעם שיתגבר מדת הדין ונאמר וגלתה ארץ את דמיה ולא תכסה את הרוגיה כלומר תנקום מהם : זה הנראה מטעם כסוי הדם בעוף ובחיה כפי מה שנתבאר בפי חכמי קדם המלאים בידינו ודעתינו תשמע בע"ה בדברי סודות נעלמו ההבנה בספר אוצר ה' ושם אתן את דודי לך :

סוד שילוח הקן אמר המחבר כפי מה שנתבאר במדרשי החכמים כי המצוה הזאת לא באה מצד רחמנות כדאיתא בכילד מברכין האומר על קן צפור יגיעו רחמיך ובגמרא מפרש תרי טעמי מפני שמטיל קנאה במעשה בראשית כלומר שהם על זה יותר מאשר מעשיו · וטעם אחר מפני שעושה מעשיו של הקב"ה רחמים ואינו אלא גזירות · הנה נתבאר מזה הטעם שאין המצוה הזאת באה מצד הרחמנות אך הוא חק מאת הש"י ונקדים הקדמה קטנה כוללת מכל החכמים שכל הדברים המתהווית מתחת גלגל הירח כולם יש להם כח המעוררים מן השמים שנאמר הידעת חוקת השמים אם תשים משטרו בארץ אין לך עשב מלמטה שאין לו מלאך מלמעלה שמכה אותו ואומר לו גדל אם בעשבים כנ"ש בבעלי חיים ובפרט במעופפים כדכתיב כי עוף השמים יוליך את הקול עוד דע כי גזירה כוללת מהחכמים שהגלות מכפרת לפי שהי' ממרקת עון כדכתיב כצפור תהיה בא ואמר החכמים כצוף מי ילין בעדו ולכן גזירה מהחכמה האלהית לשלוח האם שתצטער על בניה ובהצטער האם יצטער המלאך הממונה עליה ויבקש רחמים על בניה לפני הקדוש ברוך הוא · והקדוש ברוך הוא מעורר רחמים על כל בני הגלות ועל כל המתנודדים ונעים ממקומם ומי גרם זה אותו ששלח האם ולזה ייטיב למשלח ויאריך ימים זהו הנראה במצוה הזאת על דרך הפשט · אמנם ע"ד האמת הענין רומז לאור גדול ולכן שכרו מרובה וזה שלח תשלח את האם ירצה בזה שלא יהיה לך עסק באם הבנים לרוממותה ולמעלתה · ואת הבנים תקח לך הם ימי בראשית כי הם מעולמך ובהם תהי' העסק למען ייטב לך במדת הטוב והארכת ימים בזאת הבנים והימים כלומר שתתעלה מעילוי לעילוי עד תקום שהלבת מתנו אשר הוא תכלית המבוקש יהי כבוד ה' לעולם ישמח ה' במעשיו :

סוד את אשר ישנו פה עמנו עומד היום יונתן תרגום אם ירוש ית כל דרייא דקמון מן יומי עלמא כולהון היכן דקיימא הכא עמנא יומא קדם אלהנא וית כל דריא דעתידין למקום עד סוף כל עלמא כולהון היכן קיימין הכא עמנא יומא · נראה מדבריו שכל הדורות הבאים

שבאים מישראל קבלו תורה הכלה ונביאים מהר סיני : וכן איתא בשמות רבה אמר רבי יצחק אף מה שהנביאים עתידים להתנבאות כולם קבלו מהר סיני דכתיב את אשר ישנו פה עמנו עומד היום היינו אותם שנבראו כבר ונמצאים בעולם ואת אשר איננו פה שעתידים להבראות שאין בהם עמידה וכן הוא אומר משא דבר ה' ביד מלאכי אל מלאכי לא נאמר אלא ביד מלאכי לגלות שכבר היתה הנבואה בידו מהר סיני וכן ישעיה הנביא אמר לא מראש בסתר דברתי מעת היותה שם אני ועתה ה' שלחני ורוחו אמר ישעיה הנביא לישראל מתנתנה התורה קבלתי הנבואה מהר סיני מעת היותה עד עתה לא ניתן לי רשות להנבא אבל עתה ה' שלחני ורוחו ואיתא בירושלמי דפאה אפי' מה שעתיד תלמיד ותיק להורות לפני רבו נאמר למשה בסיני ואני אומר אם סוד התמורות נאמנים וקיימים לא נצטרך לאחר מן הפירושים והמקרא כפשוטו

כי את אשר ישנו פה הוא היום ואשר איננו הוא ישוב ויתי' ודע זה :

סוד פורה ראש ולענה דע כי בסוד זה נגע דברי ה"ה הרמב"ן ז"ל ופירושו עליהם אמר הרב ז"ל בא לרמוז כי משורש מתוק לא יצא מר וכל אשר לבבו שלם עם השם הנכבד ולא הוזהר כלל בע"ז לא יוליד המודה בה ואל תקשה עלי בזה מפסוק והוליד בן פריץ כי אמת הדבר ולא אוכל לפרש עכ"ל הפירוש כי משורש מתוק לא יצא מר ר"ל הנשמה אשר הן מאילן הפנימי לא יצא מר ר"ל לא יוליד נפש מכוחות הטומאה אשר תעבוד ע"ז וכל אשר לבבו עם השם הנכבד ירצה אשר הוא דבק בתורת ה' ובמצותיו חפץ מאוד ולא הוזהר כלל בע"ז לא תדביק נפשו בכוחות הטומאה לא בעת השתמשו במטת חיקו ולא בשאר העיתים הנה אין ספק שלא תדביק בזרעו נפש מכוחות הטומאה ולזה לא יוליד המודה בה ואם בסיפר הנה הדבר הפוך ואל תקשה עלי מפסוק והוליד בן פריץ דע שזה הפסוק ביחזקאל ומדבר בצדיק גמור ויאמר שם הוליד בן פריץ א"כ ירצה שהדיבור במתוק לא יצא דבר מר כי אמת הדבר וסוד גדול ירצה כי זה תלוי בסוד העיבור ולא אוכל לפרש כי כוונו המעיינים בדבר זה מה שרצה הרב ז"ל בזה אך לפי הנראה מכתבו כן הוא כי הצדיק הגמור אשר לבבו תמים עם ה' לא יוליד בן פריץ כי לא ימשוך אלא נפש חדשה והוא בנו אבל אם יוליד ממנו בן פריץ אשר עתה נולד ממנו אינו בנו כי הוא בן פריץ והיה בגוף אחר ועתה נתגלגל ע"י זה הצדיק כי לא יקרא זרע הצדיק אלא צדיק כמו כי ביצחק יקרא לך זרע ולמדו רז"ל ביצחק ולא כל יצחק ביעקב ולא בעשו · אך קשה איך יתגלגל ע"י צדיק גמור רשע שופך דמים כמנשה בן חזקיהו המלך · ומגלגלין זכות ע"י זכאי וחוב ע"י חייב דע כי זה הצדיק גם הוא היה גלגול על אחר חטא שהיה בידו עתה היטב דרכיו מאוד והיה תמים עם אלהיו ובעוד שקדם לו חטא בכח ולא בפועל

ולכן נתגלגל זה ע"י בכח ולא בפועל ודע זה :

סוד ושבת עד ה' אלהיך וגו' אתה ובניך בכל לבבך וגו' גם בזה נביא דברי ה"ה ז"ל ופירושו עליו אמ' ה"ה ז"ל ולפי דעתי יש בו סוד כי רומז למה שאמר אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף וכבר דברתי בו עדרז"ל כי ירמוז אל מה שאמרו אין בן דוד בא וכו' ירצה בזה אמרם שנברא העולם נבראו הנשמות שכבר באו ושעתידים לבא ומדרשים רבים יש בזה והנשמות האלו עומדים באוצר אחד ושמו גוף וקבלת רוב חכמי הקבלה והחשובים מסכימים לזה שכל אלו הנשמות עתידין להקים [illegible] ואז יזכו ההדרות לבא והרב ז"ל הבין הפסוקים האלה ורמז בזה במאמר אחד ובנך ירצה כי כולם תהי' מזוקקים ונקיים ואז ושב ה' אלהיך את שבותך וכבר דברתי בו ירצה בפסוק תוצא הארץ והמקומות מעוטים בספר' :

סוד ומל ה' אלהיך את לבבך דע כי סוד זה תלוי במאמר הבא ליטהר מסייעין לו וכבר אמר ושבת וגו'

ולכן מלה זאת מסייעתן והטעם בזה כי אחר שהשכינה תשוב אל אישה הראשון והליכורות יתוקנו וישובו לאיתנ
מיכבו וכשישובו ותרפת עמו יסיר שהיא סמא"ל וסיעתו יסיר מן הארץ והאלילים כרות יכרתון ויהיה ה'
אחד ויצה"ר יעביר מן האדם ויהיה הטוב להם ולא בבחירה כאשר היתה עד עתה אחר. הבא אדה"ר אלא
כמו שהיה מקדם שהיה בוחר בטוב ולא בבחירה וזה שאמר ביחזקאל ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה
ואת רוחי אתן בקרבכם ועשיתי את אשר בחוקי תלכו והנה הלב החדש ירמוז לשובו לטבעו זהרות להפך
והרצון ונאמר לא ילמדו איש את אחיו לאמו' דעו את ה' כי כולם ידעו אותי מקטנם ועד גדולם וידוע שיצר
לב האדם רע מנעוריו וצריך להתלמדות רב ובכאן ישער שלא יצטרכו ללמוד נראה מזה שסר המונע והוא
יצה"ר וכל זה לא יהיה אלא בשוב שכינתו לציון ואז נודה לו שיר חדש על גאולתינו מן הגלות ועל פדות
נפשינו מן הגילגול בא"י גאל כ"ע ישראל סבא עם אחותי רעייתי תמתי שראשי נמלא טל קווצתיו רסיסי לילה
וגו' והבן • סוד אידהי גברא מקמי גברא • ויאמר ה' אל משה הן קרבו ימיך למות קרא את יהושע
ואמנו כבר ידעת מאמר זה דשבת של ד"ו זוגי היתה ר"ל נגעו שתי מלכות יחד משה ע"ה ומלכות
יהושע וכבר הרישו חכמינו ז"ל שאין מלכות נוגעת בחברתה כמלא נימא ולכן אמר הקב"ה למשה הן
קרבו ימיך למות קרא את יהושע וזה מאמר חכמינו ז"ל במס' תענית הלמא אידהי גברא מקמי גברא ואת
היא הכוונה בהתפללנו על משיחנו בקדיש אנו מבקשים רחמים על חיי דכל בית ישראל ובכללם
פרנסיהן ומנהיגיהן והכמיהן שיזכו עמהן יחד בביאת הגואל לפי שכשיגיע פרנס אחד להיות מנהיג בדור
הראשון נדחה מפניו וה"ה בזיווגן ודווקא שימצא לו עון כמו לאדונינו משה ע"ה אבל אם היה לו זכות לא
היה נדחה מפניו וכן שאול אם לא שקדמו שני העונות שעבר על מלות שמואל ולא עשה חרון אף ה' בעמלק
ולכן נדחה מפני דוד אבל אם לא היה לו חטא לא היה נדחה כמו שאמר לו שמואל הנביא ע"ה • ויאמר
שמואל אל שאול נסכלת ולא שמרת את מלות ה' אשר לוך כי עתה הכין ה' מלכותך על ישראל מעתה ועד
עולם • ועתה לא תקום הנה אם לא היה חטא לשאול היה מולך הוא וזרעו על ישראל לעולם רחמנא
ליצלן מהאי עובדא אמן :

סוד ואלו צדיק ורשע לא קאמר דע כי מזה המאמר יראה שהקב"ה אינו מכריח האדם להיות צדיק
ורשע רק נתן הבחירה • וא"כ איך אמר כי אביאנו ופנה אל אלהים אחרי' וגומר א"כ ידע בהם
טרם שיבא לפועל א"כ בא לו במוכרח לחטא ולמה יענש וי"ל כי ידיעות הש"י לא הכריחתן רק ידע הש"י
כי זה האדם יבחר ברע ולא בטוב וא"כ בחירתו הוא גרמה לו ולא הש"י • וא"ת אם ידע הש"י שהוא
יחטא למה בראו התשובה כי יש בכאן שני מוכבים הא' כי כמו שברא הש"י ב' יסודות יבקשו המעלה והם
אש ואויר ושני יסודות יבקשו הירידה והשמים והעפר • ואין לשאול בזה למה • כך אין לשאול
למה יבראהו בחירי כי כן ראוי שיהיה ואם ידע הש"י בשני היסודות שיעלו קודם עלותם ואינם מוכרחים כן
גם בזה ויתבאר בסוד העיבור והבן זה : סוד השיר והשירה ר"ל למה משה אמר בלשון נקיבה
ושאר נביאים בלשון זכר • דע בזה שתי כוונות אחת על דרך הפשט • והב' על דרך הסוד האחת ידוע מדרך
הטבע כי הנקבה היא מוכנת להוליד תמיד עד גבול ידוע ולכן כל השירות הקודמות באו בלשון נקיבה לפי
שעתידה הצרה לבוא אחריהן אבל שיר לעתיד לבוא לא יבוא אחריו אסוס צרה ולכן בא בלשון זכר כי כמו
שזכר אינו מוליד כך לא תבוא הצרה אחריהן והב' משה ע"ה אמ' שירה לפי שעלה מלמט' למעל' והיה משגא
המטרוניתא להדביק במלך אבל שאר הנביאים היו מהללים האיש להדבק באשתו כי היתה כבואתם מתנה
מגא"כ במשה רע"ה ודע זה

ודוד המלך שאמר שירה דכתיב וידבר דוד לה' את דברי השירה הזאת זה היה בסוף ימיו שנתעלה מדתו למדת הת"ת והיה הוא והיא דבר אחד ולכן היה ראוי שיהלל מלמטה למעלה ודע זה :

סוד ד' נקראים עדים גורל ואבן יהושע ובאר יצחק והשירה · גורל ואבן יהושע ע"ש הגורל והאבן הזאת תהיה בנו עדה באר בעבור תהיה לי לעדה שירה ועתה השירה הזאת והטעם כי כל אלה רומזים למדת דוד הנקראת תמיד באלה שמות · והדוגמא תורה לעליון ומה שעליו · ולכן צריך להוציא כל דבר בדוגמא לפועל ואז תעשה הפעולה ההיא למעלה וזה שאמר הכתוב וידבר משה את דברי השירה הזאת עד תומם ואם תבין מה שהרמזנו תבין סוד גדול בהשבעות וקמיעות שיעשו בפועל הדברים בכאן ואז יפעלו ודע זה :

סוד כי שם ה' אקרא הבו גודל לאלהינו ראיתי להביא בכאן מאמרי החכם ז"ל ופירושינו אמר ה"ה ז"ל כי שם ה' אקרא בשמים הבו גודל לאלהינו ועם ישראל ידבר וכן אבן יהושע רומז אל הארץ הזאת כי מידי אביר יעקב משם רועה אבן ישראל : וכבר פרשתיו · וכן אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה מאת ה' היתה זאת ע"כ אמר יהושע האבן הזאת תהיה לנו לעדה כי היא שומעת וכן כי הנה האבן אשר נתתי לפני יהושע על אבן אחת שבעה עינים עכ"ד ז"ל הפירש כי שם ה' אקרא בשמי' ירצה כאשר אזכיר שם ה' היא מדת בית דינו בשמים שהיא מדת יעקב · הבו גודל לאלהינו ירצה אז אתם הכוונו להשפיע למדת יעקב מדת אב אביהם הגדולה ותחברהו לארץ העליונה מדת בית דינו · וכאלו הודיענו בזה שנייחד הש"י מלמטה למעלה ומלמעל' למט' ולכן אמר עם ישראל ידבר כלומ' המוגשמים ולא עם ישרא' סבא ודע זה · וכן אבן יהושע רמז אל הארץ הזאת ירצה כי יהושע לא דבר באבן המורגשת עד שאמר עליה כי שמעת את דברי ה' · והאבן המורגשת אינה בעלת שמיעה רק הכוונה היתה אל המדה הנקראת אבן ואשר שם אותה מלבה היתה הכוונה מה שהרמזנו בסוד הקודש שצריך לעשות בדוגמא איזה רושם כי מידי אביר יעקב משם רועה אבן ישראל · כוונת הרב כדמות ראיה אל מה שאמר, כי צריך ליחד בזה האופן שהזכיר והודיע כי השפע בא למידי שהם זרועות עולם ומהם לאביר יעקב שהוא ת"ת ומשם ר"ל מת"ת אל רועה שהיא משך הוא"ו ומרועה אל מדת דוד אב"ן שהיא מקבלת מישרא' סבא וכבר פירשנו פ' ויחי · וכן אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה ירצה כי כל הבנין נקראים אבנים פי' שם כל האותיות מצטיירים והיא אהרונה שבהם המקבלת מכולם ואל תחשוב כי בזה כפלה מעלתה היא כשיתה לראש פנה לכל ראש תחת הי"ד ירצה בזה להגיד כי האבן הנזכר' בפסוק רומזת במדה שהיא מאת ה' היתה זאת ירצה מאת ה' התפארת היתה זאת המלכות ע"כ אמר יהושע האבן הזאת תהיה בנו לעדה כי היא שומעת ירצה כאשר פירש כי באבן המורגשת לא יאמר בה עדות ושמיעה · ואפלא מן ה"ה למה הכפיל לשונו שכבר הזכיר למעלה אבן יהושע וכן האבן אשר נתתי לפני יהושע על אבן אחת שבעה עינים ירצה על מדת מלכות שם ספירות הם ז'

ועתה נפרש הפסוקים ההם כסדרן כי שם ה' אקרא ר"ל כשאקרא השם יהוה הכולל כל הספירות אז אתם הבו גודל לאלהינו דא גדולה מדת אברהם הצור תמים דא גבורה כי כל דרכיו משפט דא ת"ת אל אמונה דא כלה ואין עול דא הו"ד צדיק כמשמעו כי"ע יסוד המדה הכוללת כל הדינין והישר דא מלכות הוא כ"ע מכאן תבין סוד גדול אשר בראשונה יחדם מלמעלה למטה ולבסוף יחדם מלמטה למעלה ולכן אמר הוא ודע וכן ראוי לכל מיחדי הש"י שייחד אותו בזה האופן :

סוד בהיכל עליון גוים יונתן בן עוזיאל תרגמו באחסנות עילאה עלמא לעממין דנפקי מבנינא באפרושתיה

באפרשותיה עמין ולשניא לבני נשא בדרא דפלוגתא בההיא זימנא רמא פילותא עם ע' מלאכים דרברבא עמתין דאיתגליא עמהון למחמי קרתא ובההיא זימנא אקים תחומא עממיא בסכום מנין ע' נפשא דבני ישראל דנחתו למצרים וכיון דנפל עמא קדישא בפילותא דמרא עלמא פתח מיכאל פומא ואמר ארום חלק טב השים מימרא דה' עמיה פתח גבריאל שומיה בתושבחתא ואמר דבית ישראל עדב אחסנתיה • והנה גלתו בפסוק זה אשר נרמז בפסוק אשר חלק ה' אלהיך אותם לכל העמים • והנראה כי זה החלק היה בדור הפלגה כאשר אמר התרגום ולפי של"ה שרים כאחוים מצד החסד ול"ה כאחוים מצד הפחד ומיכאל וגבריאל כבר ידעת מידתם שהם חסד ופחד נתנו שבח והודאה לאדון הכל שנפלו ישראל בחלקו. חלק אילן הפנימי ולא תחת השרים העליונים וזהו סוד כי שמך נקרא על עירך ועל עמך שהוא חלק הקב"ה הארץ לע' אומות וממנה עליהם על כל אומה מלאך לשמור תפקידו • וארץ ישראל לקח לחלקו ולא בתחת שתת שום שר וכל השרים נקראים אלהי נכר הארץ וישראל לקח לו לעם סגולה ככתוב כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו • וזה סוד מי כה' אלהינו בכל קראינו אליו משא"כ באומות מתפללים לאל לא יושיע כי השרים ההם אין להם כח לא להוסיף ולא לגרוע על מה שנתן להם בראש השנה מב"ד העליון ודע זה ::

סוד וכפר אדמתו עמו כבר ידעת מ"ש אמר רבותינו ז"ל בשלהי כתובות כל הקבור בארץ ישראל כאלו קבור תחת מזבח שנאמר וכפר אדמתו עמו וכתיב מזבח אדמה תעשה לי כבר בארתי לך בכמה מקומות מעלת ארץ ישראל להיותה באמצע הישוב וממולעת באוירא אוירא דארעא דישראל מחכים וכבר ידעת מאמרם ז"ל במס' סוכה בפ' החליל שהעולם דומה לגלגל עינו של אדם הלובן שלו ים האוקיאנוס והעיגול הגדול הוא הארץ והשחור שבעגול היא ארץ ישראל ואישון בת עינו הוא ירושלים וידעת כי העין יש לה טבע בחינה • זאת ירושלים בתוך הגוים שמתיה וסביבותיה ארצות ושבילי העין יוצאים מן המוח דרך קו הישר והנה ירושלים של מטה מכוונת כנגד ירושלים של מעלה ככתוב ירושלים הבנויה כעיר שחוברה לה יחדיו • וכבר ידעת כי בעונותינו [illegible] ופשעינו שולחה מארצנו ובאו גוים מקדשה אשר צוית לא יבאו בקהל לך ואין ספק כי בבא משיחנו המקוה יכפר הש"י ב"ה על אדמתו הידועה ואח"כ על עמו כי כאשר תטהר האם ותשוב לימי עלומה אז בוודאי אומתה למטה תטהר שנאמר בונה ירושלים ה' נדחי ישראל יכנס מהר יחיש מעשהו ויראו עינינו וישמח לבנו :

סוד עולם הפירוד והוא העולם אשר תחת היחוד אחר שנתנו בידך כללים רבים בעולם היחוד שהן הספירות ראוי שיותן בידך כללים על עולם הפירוד כאשר קבלנו מגדולי ישראל • דע כי מי שיעיין בפ' דניאל להחכם ראב"ע ז"ל יבין כפי דעתו שיש בין השכלים הנבדלים ובין הגלגלים עולם השכלי והנה זה החכם בשכלו מצא מה שיש בידינו בקבלה בדרוש הזה והאמין שכן הוא כ"ש אנחנו אשר יש בידינו קבלה אמיתית באלה הדברים איש מפי איש עד אחרון הנביאים גם מדרשי חכמים עוזרים לזה והבן זה :

סוד מנוח ואשתו עם המלאך ראשית כל דבר כי המלאך ההוא אינו המלאך הגואל הנאמר אצל יעקב ע"ה אבל הוא המלאך המשתלח בעולם השכל ונראה למשתלחים אליו לבד ומתלבש בלבוש הנודע למשכילים ואם תבין סוד דברי המלאך הזה עם מנוח תבין סוד הקרבן איך מגיע ולאיזו מדה מתקרב : אמר המלאך למנוח אם תעצרני לא אוכל בלחמיך ואם תעשה עולה לה' תעלה כלומר אם לבדי תעלה עולה בלחמיך כלו' דקרבניך כמו ולחם אשה לא אוכל כלו' איני ראוי לקבל קרבן מעצמי כי זובח לאלהים יחרם בלתי לה' לבדו כלו' לשם ב"ד ואם לה' אם תרצה להשיג מבוקשך ולגמול לי חסד ושנוסף רוח הקודש

וגם לך תעלה עולה לה׳ ואז יטיב לי בעבורה כי לתעלה באור עליון ע״י להב המזבח העליון אשר יקבל מנחתך ועשה מנוח כמלותו · והיינו דכתיב ויקח מנוח את גדי העזים ואת המנחה ויעל על הצור לה׳ וכתיב ויהי בעלות הלהב מעל המזבח השמימה ויעל מלאך ה׳ בלהב המזבח כלומר המזבח העליון כי בכאן לא תלינו שבנה מזבח ויהי׳ פי׳ השמימה לזרועות עולם ולמכריע ראשון כי ה׳ דכן תנ״ע תהילה לכ״ל ולמזבח ואח״כ לכל הבנין עד למעלה למעלה והמלאך עלה ונקשר למקום שנשתלח ממנו · ומנוח ואשתו רואין פי׳ מתבוננים ומחויב רבונם לרצון קונם ונוסף רוח הקודש בהם ור״ו כבוד הש״י וע״כ פחדו ואמר מנוח מות נמות כי אלהים ראינו כענין בן זומא הציץ ונפגע ונחמתו אשתו ולכן אמרו ז״ל מנוח ע״ה היה · הנה מן המעשה הזה תבין סוד הקרבן ועוד תשמע בזה דברים יקרים מתבונים בעזרת הש״י ·

סוד מראות הספירות · דע כי מראות הספירות הוא כח השוה לכל דבר ולכן מקבלים תמורה והטעם שאם לא היה בהן כח שוה לא היה כח לכל דבר כי מה שהוא אור אינו חשך ומה שהוא חשך אינו אור · כי כל בעלי כורה לא יקבלו צורה ולכן יש לנו להאמינם לרצון שהיא שוה לכל החפצים ולכל המחשבות המתפשטות ממנו אע״פ שכן רבים אין עיקרה אלא אחת בדבר ובתמורתו וכן חיי הנפש והשכל והחן והחס״ד והרחמים אעפ״י שהן יש אין יבואם גמורה אך בהתלבש העלם בדמיון כדמה אל האור רב הגוונים מאובים כמו שאמר ונהורא עמיה שרי · הספירה הראשונה נדמה אל האור המתעלם המפריד כל ראות · והשנית אל אור מקבל כל גוון אין בו גוון מיוחד והוא כדמות תכלת אשר בו תכלית כל הצבעים ואין בו עין יודעה · והג׳ אור ירוק ולזה קראו חז״ל קו ירוק · והד׳ אל אור הלבן · והה׳ אל אור האודם · והו׳ בלול מאודם ולובן · והז׳ כח אדום נוטה ללבן · והח׳ כח לבן נוטה לאדום · והט׳ בלול מלובן ואודם כלומר כלול מן הלבן הנוטה לאדום ומן אדום הנוטה ללבן · והעשירית כלול מכל גוונין · ודע כי המ׳ ילה הנבואה האלהית השגת עשר ספירות באור ככתוב ונהורא עמי׳ שרי לא מפני שכן הוא כי האור הוא דבר גשמי אבל מפני גדר האור הוא דבר המפסיד הראות ולכן דמהו כן כלומר שהוא דבר קשה הציור וההבנה ודע זה ולכן גם אנו המשלנו הדברים האלהיים לסבה זו לאור וברוך היודע לגלותי כפי הנאות והישר הטוב לו **סוד** שמות הספירות וסדרם ומקומם על מה יורו · הספירה האחת נקראת רו״ס בחול״ם הב׳ חכמ״ה שהיא התחלות ההשתכלו״ הג׳ בינה ואלה השלש נקראים עולם הנשמה וכנגדם ראש באדם · הד׳ חס״ד הה׳ פח״ד הו׳ ת״ת ואלה שלש נקראים עולם הנפש וכנגדם באדם זרועות׳ והלב השביעית נצ״ח הח׳ הוד והט׳ צדיק והעשירית צדק ואלה ארבע נקראים עולם הגוף ובאדם נגדם כלי ההולדה והשוקים וזה סוד פעולתם הראשונה לכח האלהי׳ · והב׳ לכח מלאכות והג׳ לכח הנבואה׳ הרביעית להגדיל החסד לעליונים החמישית לדין העליונים בפחד גבורתו הו׳ לרחם התחתונים הז׳ לגדל ולחזק כעס הלוחמות הח׳ להחלישה ולהחליאה הט׳ להמשיך כח כולם פעם לטוב פעם לתמורה הי׳ מדת הדין שלמטה הבלולה מכח כללם לדון התחתונים וכח האדם הגשמי אל דרך זה · רו״ס מעלה בכח הנפש הנק׳ יחיד׳ והחכמה בכח הנפש הנקראת הנפש החיה והבינה בכח הרוח והחסד בכח הנפש המתאוה פחד בכח הנק׳ נשמה והת״ת בכח הדם והנצ״ח בכח העצם וההו״ד בכח הבשר יסו״ד עולם בכח הגיד לדק בכח העור ובשר ומקום עמידתן כבר ביארתי לך במה שקדם · **סוד** המקובל בידינו לכל קדחת יקרא הפסוק הזה על התפוח שלם בלתי מעופש וכתוב אלו השמות בככין חדש **אלה נאל רנא פא יהן** לאכול לחולה מי שיש לו קדחת בבוקר אליבא ריקנא · והטעם כי הקדחת בא ... מאש הגדולה ואין לכבותה רק ממימי כ״ע ע״י

קו האמצעי ה' יונה בתפוח ובסכין חד"ז הרומז למדת החרב הנקמת נקם ברית והנה השמות יוצאים מפסוק אל נא הנה שתי אותיות הראשונות הם א"ל וב' אותיות מהשם השני הוא נ"א נאות הא' מהשם הג' ושתי אותיות מהשם הד' הוא רפא כאשר נ"א בשם השלישי ודע זה כי הוא אמיתי :

סוד ג' משמרות הוי הלילה ועל כל משמר ומשמר יושב הקב"ה ושואג כארי שנאמר ה' ממרום ישאג שאג ישאג על נוהו וגו' וסימן לדבר משמרה ראשונה חמור נוער שניה כלבים צועקים שלישית תינוק יונק משדי אמו ואשה מספרת עם בעלה דע לך כי הרמז בכאן ד' רגלי המרכבה חפת"מ באשמורה הא' הודיענו מדת החסד מדת א"א ע"ה לכן לא נזכר חמור עד סיפורי א"א ע"ה ומשמרה ב' כלבים צועקים והוא חצות לילה ואז מדת הדין הקשה פועלת והסוד הלילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי לא יחרץ כלב לשונו סבבוני כלבים רבים והרמז אל מדת הפחד מדת יצחק ואז היתה מכת מצרים ומשמרה ג' קרוב ליום אשר הוא עת שהמלכות הנקראת אם מתחברת בת"ת ומחלקת מזון לתינוק היונק משדי אמו וזה אשה ע"ט מספרת עם בעלה ת"ת והינוק בר העולם יונק משדי אמו ע"ט והנה התנא הודיענו בדברים התחתים הגשמים דברים עליונים וגבוהים ועמוקי' וזהו סודו ה' ממרום ח"כ ישאג וממעון קדשו פה"ד יתן קולו ע"ט והבן זה היטיב כי זה יורה על השתוקקת הספירות אל היחוד ושיהיה באופן אשר היה ואלהי ישראל ישמע תפלתינו בזכות אבות הקדושים :

סוד בת קול דע כי מבריאת עולם משנתחדשה הנבואה בשרידים אשר ה' קורא שכל נבואתם היתה במדה אחרונה שנקרא קול ובת קול ממשה רבינו עליו השלום שהיתה נבואתו באספקלריא המאירה ובבת וקול היה ניצוץ אחד ומיום שנאסף אדונינו משה לבית עולמו לצרור החיים אל נשמת שדי תבינם חזרו כל הנביאים להיות מתנבאים בבת קול ומשנחתם חזון זכי החומר ודקי השכל המוכנים לנבואה אשר דורם לא זכו להיות מתנבאים באספקלריא המאירה או בבת וקול• היה ניצוץ אחד יוצא נגד קול והיה הניצוץ ההיא נק' בת קול לרמוז אל הנקבה הנקראת קול ולכן לא אמר בן קול כי זה הבת קול לא היה יוצא אלא ממדה אחרונה צורת הנקבה ולא ממדת יעקב מדת הזכר שים לבך המעיין בדבר הזה ויותרו לך ספיקות רבות כענין אמר אין משגיחין בבת קול ואין משיאים בבת קול אלא בסימנים ידועים ודע זה :

סוד כנסת ישראל דע לך שלא בכל מקום הנזכר בדברי חז"ל כ"י שתהא הכוונה לקבוץ אומה ישראלית אלא הוא שם משותף פעמים יאמר על אומה ישראלית ופעמים יאמר על כ"י העליונה אשר נקראת בשם כל שכינה כמו שאמרו חז"ל גלו למצרים שכינה עמהם שנאמר אנכי ארד עמך ירדו לים שכינה עמהם שנאמר ויסע מלאך אלהים גלו לעילם שכינה עמהם שנאמר ושמתי כסאי בעילם וזה שביקש אדון הנביאים ועתה אם נא מצאתי חן בעיניך והשיבו הש"י ב"ה פני ילכו והנחותי לך ותרגום אונקלוס שכינתא תהך ואניח לך והיא המדה אשר נאמר עליה המלאך הגואל אותי מכל רע ויסע מלאך אלהים והוא תאור ומתואר ולא כמוה וכמוך • והטעם מלאך שהוא אלהים ועל מדה זו הגולה עמנו תמיד אנו מתפללין הקדיש וימליך מלכותיה רצה לומר שימלוך המדה הזאת על כל ישראל להנהיגם כימי עולם וכשנים קדמוניות • והיא שעמדה לנו ולאבותינו • והיא לא הלכה והיא מתהלכת בין החיות והיא מתאוננת על החרבן ועליה אמרו רז"ל כשאדם מצטער שכינה מה אומרת קלני מראשי קלני מזרועי זהו שאמר הנביא עליו השלום רוח מלפני יעטוף ונשמות אני עשיתי כלומר כשהרוח האדם מפחד ממני ומצטער אף גם קשים עליו ונשמות אני עשיתי ע"ט הרומז למדת אני וכבר פירשתיו ודע זה :

סוד

סוד הא׳ גבריאל באחת מיכאל בשתים אליהו בארבע מלאך המות בשמונה ובשעת המגיפה באחת המאמר הזה עמוק מאוד והוא מסודות התורה האלהית והשמיטוהו רוב המעתיקים בספריהם ולכן כל מה שקבלנו בו כאשר כבר נתבאר בכמה מקומות מן החבור הזה שאצילות מיכאל מן החסד וגבריא׳ מן הפחד ומיכאל תמיד מוכן לעשות חסד עם ישראל שנאמר כי אם מיכאל שרכם כלומ׳ שהוא מליץ טוב על ישראל כדאיתא ביומא . וגבריאל ממונה על הדין כלומר לפרוע מסוררין של ישראל ורז״ל דרשו על הפסוק המשל ופחד עמו עושה שלום במרומיו המשל זה מיכאל ופחד זה גבריאל אחד של מים ואחד של אש והקב״ה עושה שלום ביניהן דכתיב עושה שלום במרומיו . ויולד מזה מהרה שמיכאל הוא של החסד והוא מלך ימין ראוי הוא להיות ראשון וכיון שהוא ראשון ראוי הוא לטוס בטיסה אחת למהר לעשות רצון בוראו ולהתנהג במדת החסד עם בניו וגבריאל שהוא שני לו מלך שמאל ולפי שנתוסף לו כח האש נוסף לו כח הגבורה וכאלו מורכב משני יסודות רוחניות ובעבור כי הוא דין והשם יתברך ב״ה הוא ארך אפים שם לו שתי טיסות : והטעם אולי בין כך ובין כך ישוב וינחם על הרעה אשר דבר לעמו ואשר לא הזכיר משרי מעלה ככתוב היש מספר לגדודיו כי הם אלו השנים לפי שאלו הם מן הקיימים בלתי מקבלים חלוף ותמורה ככתוב מלאכי צבאות ידודון ודרשו רז״ל מיכאל וגבריאל דכולהו מתחלפין והינון לא מתחלפין ואליהו בד׳ כבר ידעת שאליהו ע״ה היה מן הנבראים המורכבים מהיסודות עם היות שנפשו נקיה וטהורה לוקחה מן החדשות ועלתה למקום מחצבתה אין יכול לטוס אלא בד׳ טיסות לכובד ההרכבה ובמדרש אליהו מאמר עוזר לזה מאי דכתיב והרביעי פני נשר זה אליהו א״כ נראה שהוא במדריגה רביעית : ומלאך המות בשמנה דע כי חכמי האמת אמרו הוא שטן הוא מלאך המות הוא יצר הרע א״כ נראה שהוא ממדריגה שמינית וכן אמרו רז״ל יורד ומסית עולה ומסטין נוטל רשות ונוטל נשמה א״כ מאותן שנוטלין רשות שהוא מדריגה הח׳ וכל מעלה הקודמות מעכבות אותו מהפורעניות אולי ישובו הפושעים ורפא לו אבל בשעת המגיפה שב״ד עליון כבר פסקו דינם לנגוף ולהשחית ולחבל אותו הדין ביד צדק אז הצדק מוסר ליד מלאך המות ושלחו ואין מי שיעכבהו ולכן טס בטיסה אחת אבל שלא בשעת המגיפה טס בח׳ טיסות כי אין לו רשות מב״ד של מעלה זכור אלו הסודות ויאירו עיניך בדברי רז״ל .

סוד חרב פיפיות דע כי חרב שם משותף יאמר על חרב אילן הפנימי ועל חרב אילן החיצון והרב אילן הפנימי היא חרב הנוקמת נקם ברית והלוחמות מלחמת מצוה לעשות נקמה בגוים חרב לה׳ מלאה דם כי רותה בשמים חרבי הנה על אדום ואשרחרב גאותך והיא הנקראת חרב פיפיות לפי שהיא בעלת שתי פיות . בו פרצופים ביד אחד הורגת שונאי ה׳ וביד אחד מצלת את ישראל והרב אילן החיצון הוא חרבו של עשו הרשע שנאמר בו ועל חרבך תחיה׳ . והשבתי חיה רעה מן הארץ וחרב לא תעבור בארצכם הלילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי פלטה נפשי מרשע חרבך שגם הוא חרבו של הקב״ה שבה רודה את עולמו שנאמר והוכחתי בשבט פשעם ובנגעי בני אדם . על חרב החיצון אמרו חרב הרי הוא כחלל לטמא אדם וכלים כמת עצמו שהוא אבי אבות הטומאה כי חרב הוא טמא וממקום טומאה הוא שופע ודע זה :

סוד שהקב״ה מתפלל בגמרא ברכות א״ר יוחנן משום רבי יוסי בן זמרא מנין שהקב״ה מתפלל שנאמר והביאותים אל הר קדשי ושמחתים בבית תפלתי תפלתם לא נאמר אלא תפלתי מלמד שהקב״ה מתפלל . מאי מצלי אמר מר זוטרא בר טוביה אמר רב יהי רצון שיכבשו רחמי

רחמי את כעסי ויגולו רחמי על מדותי ואתנהג עם בני במדת הרחמים ואכנס להם לפנים משורת הדין ע"כ לשון הגמרא דע כי הקב"ה שם משותף לפעמים יאמר על החכמה עילאה ולפעמים יאמר אל הש"ם ולפעמים אל ל"ע ולפעמים אל העט"ר ובכאן בא ר"י לרמוז אל מדה יעקב מדת אמת אשר כפי סברתנו בשם הראשון שבי"ג מדות אליו רומז והוא אב הרחמן בזה הנקוס : וכן דע כי בית שם משותף יאמר על בית המורגש ועל בית המקדש המורגש ועל בית המלכות המורגש ועל מדת המלכות הנקראת בית כבתוב אנכי האל בית אל ואין צריך תיקון סופרים דבית אל כי חסר ב׳ ועל זה הבית נאמר במקום בכל ביתי נאמן הוא ובבוא ב׳ מלא הבית כתפארת אדם ח"ס לשבת בית עט"ר ואחר אשר בירנו שהושם התנעת כאוב לבאר המימרא ההיא והתפילה מה שהאל המורא מבין שהקב"ה מהלל שנאמר · אל הברנים לומר שיש לב"י מיפוך המולאות ושינוי רצון אלא הכוונה הוא הה.קות וההשתוקקות הספירה אחת אל אחת קרא בכאן התפללות : ודיוקו מן בית תפילתו ירצה בית השתוקקות אשר אני משפיע בו תמיד ולפי שעוכום עם ה׳ גברו ומדת הדין כשאה ראש והתניקות כרדה בחטא בניה ומדת הדין בעל השמטה רודף קשה הנשתוקקות מדת אמת מדה הרחמים לעלות לפני ולפנים עד מקור הרחמים כולם לקחת משם מי הרחמים ולהעלה ולהשקיף את מדתו במימי הרחמים וחמלה לכבות את בעל השמטה ישיסוב השמאל ימין וזהו אמרו יהי רצון מלפני שאקבל מן מדת הרצון שהיא מלפני ובזה יכבשו רחמי את כעסי אשר הוא בעל השמטה ויגולו רחמי שקבלתי מן הרצון את מדותי ירצה פ״ה מ׳ ואתנהג עם בני ד׳ ספירות המקבלים ממני במדת הרחמים לא בשורות הדין בעל השמטה הרודף הקשה אלא לפנים משורת הדין שהוא בעל הרצון וזהו המכוון בתפילה זו · וה׳ אלהים צבאות יושב הכרובים ישמע את תפילתינו ביום הדין הגדול והנורא ויגלגל רחמיו על מדותיו אמן סלה סלה ועד ·

סוד ישמעאל בני ברכני לפי שתפילת ר׳ ישמעאל דומה לתפילת הש"י ב"ה המכונו אליה התפילה הזו הביא ר׳ ישמעאל אומר פעם אחת נכנסתי לפני ולפנים להקטיר קטורת וראיתי אכתריאל י"ה ה׳ צבאות יושב על כסא רם ונשא ואמר לי ישמעאל בני ברכני אמרתי לו יהי רצון מלפניך שיכבשו רחמיך את כעסך ויגולו רחמיך על מדותיך ותכנס להם לפנים משורת דינך ונענע לי ראשו מאי קמ"ל הא קמ"ל אל תהי ברכת הדיוט קלה בעיניך ע"כ לשון הגמרא :

אמור המה ר טרם שנפרש המאמר הזה אכתוב הספיקות שנפלו לי הא׳ שבימי ר׳ ישמעאל כ״ב נחרב הזו ינביאי אמת לא מלאו חזון מה׳ ואיך אמר וראיתי את אכתריאל י"ה וגומר · הב׳ כפי מה שפירשתי ב׳ ירוש השמות שהשם הזה הוא משם הכת"ר וא"כ ר׳ ישמעאל היה גדול ממשה רע"ה דנב זה וזה לא יתכן והב׳ איך יאמר האדון לעבדו ברכני : •

דע כי עטרה והכתר שניהם נרדפים וא"כ זה השם אינו משמות הכתר אך הן משמות העטרה לפי שהשם הזה נכנס לפני ולפנים לשמש לכן נקרא בשם הזה דהיינו כת"ר והיינו עטרה וראוי שתדע כי זה השם מלאכוהו בספרי הקבלה הגנוזים והחתומים בשם טבעות כתוב בהמרון א׳ ראשוכה כתריאל והוא שומר ישראל ובאמרו יושב על כסא רם ונשא כבר ידעת כי יש כסא לכבא וכבוד למעלה מכבוד וירמוז בזה לד׳ מחנות השכינה ותתבונן זה בדברי ישעיה ומיכה שהם ראו את ה׳ יושב על כסא רם ונשא · וכבר ידעתי כי בבואם בשם אדני יתברך במדת העטרה והמוסיפין א׳ ירצה בזה כי שם זה מתגשא עד הא׳ ר"ל כ"ע הערתו בשם אהיה הא׳ או לעולם גם הא׳ יורה למלכות אשר שם אהי"ה הבא

רומז

רומז סוף דבר שם זה רומז למלכות ולא לכתר ומה שאמר דרכי כבר ידעת שתפלתך בכוונתך הטובה מן ברכה העליונה אלי ואין דרך פועל וכן רחום וחנון אלא הם תוארים ר״ל שהוא מקור הברכה והחנינה והרחמנות ור׳ ישמעאל התפלל מעין תפלתו ילכן הסכים לתפלתו · ונענע ראשו ר״ל שהמשיך השפע לספירות כולם ע״י תפילתו מראש הראשים כ״ע ומעתה נתברכו גם התחתונים ע״י תפלת ר׳ ישמעאל וזה אמרו אל תהי ברכת הדיוט קלה בעיניך כלומר ברית כרותה לשפתים שאינה חוזרת ריקם כי האדם דוגמא לעליונים וגדולים צדיקים המהפכים מדה הדין למדת הרחמים בתפלתן ככתוב ויעתר יצחק לה׳ כעתר הזה שמהפך את הגורן ובזה הותרו כל הספיקות אשר הסתפקנו בו כי הוא לא ראה אלא כדמות בת קול בא׳ה מן מדת המלכות ע״י הקרבת הקטורת הרומז אליה ככתיב ישימו קטורה באפך בדפך ממש יד״ו

סוד תפלת רב ספרא ת״ר רב ספרא בתר דמסיים צלותיה אמר הכי יר״מ ה׳ אלהינו שתשים שלום בפמליא של מעלה ובפמליא של מטה ובין עוסקים לשמה ובין העוסקים שלא לשמה וכל העוסקים שלא לשמה יהי רצון שיהיו עוסקים לשמה ע״כ לשון הגמרא · טרם שנפרש התפלה הזאת נכתוב הספיקות הנופלות בתפלה זו · הא׳ מה שלום צריך בפמליא של מעלה וכי יש שם קנאה ואיבה ותחרות בין העליונים עד שצריכי׳ התחתונים לבקש רחמים עליהם · הב׳ מהו פמליא של מטה אם רצה בזה קנאה ותחרות שיש בין אדם עם חבירו א״כ יאמר ובין בני אדם · הג׳ בין עוסקים לשמה וכו׳ מה שלום צריך ביניהם הלא בין כך ובין כך מקיימים המצות ויש להם זכות כדאיתא בגמרא בפסוק כי גדול עד שמים ובפסוק כי גדול מעל השמים וכו׳ · הד׳ וכל העוסקים שלא לשמה יהיו עוסקים לשמה מה בכך יהיו עוסקים לשמה או שלא לשמה הלא מצוה נתקיימה כתיקונה ואין הפגם במרכבה עליונה מצד חסרון המצוה כי נתקיימה : אמר המחבר דע כי הספק הא׳ עמוק מאוד ונעלם מרוב חכמי הקבלה ומי שידבר בו דבר ברמז וכלל לא דבר ואנו מבקשים מחילה מבעל הרחמים והסליחה שיסלח לנו בגילוי הסוד הזה ונאמר בקיצור · דע כי כאשר האציל הש״ית עשר ספירות אשר בו מתיחד תמיד וכאשר פירשנו לא הי׳ יכול להתקיים אילן הפנימי אם לא הי׳ נמצא אצלו אילן החיצון מששת ימי בראשית עד היובל הגדול וזה הדבר שאין ספק בו · וכבר ידעת מנ״ש שאילן החיצון הוא הפכי לאילן הפנימי ותמיד מבקש למצוא מקום להכנס בו ולעזור לאשר הוא ממונה עליהן · וכבר ידעת כל מה שנגזר מן הספירות העליונות הוא בא לאילן החיצון ע״י מלכות והיא בעת רצון מחוברת בבן זוגה כ״ע ואז כל העולם בשלמות מדה הפנימית והחיצונית ושלום בפמליא של מעלה בין אילן הפנימי והחיצון אילן הפנימי המיוחד לישראל והחיצון לשבעי׳ אומות והנה בהיות שלום בין עליונים יהי׳ שלום בתחתונים כי הלא נוכח אלה וזה שהתפלל הצדיק ההוא שיהי׳ רצון בפמליא של מעלה שהן אילן הפנימי והחיצון ובפמליא של מטה שהוא ישראל וע׳ אומות והנה בזה הותרו ב׳ ספיקות · ועל הספק הג׳ והד׳ נאמר דע כי מקודם נאמר המצוה כפשוטו ת״ר בפ׳ מקום שנהגו רבא רמי כתיב כי גדול מעל השמים חסדך וכתיב כי גדול עד שמים חסדך הא כיצד כאן בעושין שלא לשמה כדרב יהוד׳ אמר רב לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצות ואפי׳ שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה פירש״י כאן בעושין לשמה גדול מעל השמים חסדך כלומר שהקב״ה מבטל ומשנה מערכות שמים בשבילו וכאן בעושין שלא לשמה כלומר מצוה מיהא איכא וכדרב יהוד׳ וא״ת והא ר״י גופי׳ אמר כל העוסק בתורה שלא לשמה נוח לו שלא נברא · י״ל גווני טובא בשלא לשמה דהכא דהתם מיירי בעוסק בתורה לקנטר ולהתגדל וכיון שכוונתו לדבר עבירה נוח לו שלא נברא אבל הכא מיירי

שאינו מתכוין לדבר מצוה ולא לדבר עבירה כגון אדם עצל שאינו עושה מלאכה דימי: שדברי חכמים ע״כ לשון רש״י ז״ל: וזהו ביאור המלוה על פי פשוטו · ועתה נבוא לדרך סוד כי מה שביקש החסיד בתפלתו שיתן שלום בין עושה לשמה ובין עושין שלא לשמה על אותן שאינם לומדים אלא ליוהרא ונוח להם שלא נבראו כלומר שלמה יתגלגלו והם עומדים במרדם ועוזרין לאילן החצון שיתגבר לאילן הפנימי והנה הן דומין לזה הכל לפתליא של תעלה והבן ובזה הותר הספק הג׳ ועל העוסקים שלא לשמה יהיו עוסקים לשמה הטעם בזה כדי שלא יצטרכו עוד להתגלגל פעם אחרת להטיב דרכיהן ודע ובזה הותר הספק הד׳ ונחוך מגלה עמוקות מני חשך ומוציא לאור תעלומו : **סוד** חלוקי השיר בין בזמן הזה בבית המקדש ולימות המשיח ולעתיד לבוא. בפרשת קח הלוים בילמדנו רבינו כמה מינין היה בכינור שהלוים מנגנים בו כך שנה ר׳ יהושע ז׳ שנא׳ שובע שמחות את פניך אל תקרא שובע אלא שבע וכן דוד אומר שבע ביום הללתיך על משפטי צדקך ולימות המשיח נעשה ח׳ שכן דוד אומר למנצח על השמינית ולעתיד לבא נעשה עשר שנאמר אלהים שיר חדש אשירה לך בנבל עשור אזמרה לך · דע כי במאמר הלז גלה לנו ההבדל שבין בהיות המקדש על מכונו ובין ימות המשיח ולעתיד לבוא כי בזמן שבית המקדש היה קים היה פועלים ז״ם בשלימות בלי הסתלקות רוח הקודש ולימות המשיח שתהיה הנשמות מן החדשות תהיה הנהגה באם עם בניה השמינית שמינית מלמטה למעלה ולעתיד לבוא שיהיה עולם חדש עולם שכלו שבת שיר חדש כי כל העשרה היה דבר אחד כאשר היה בו׳ ימי בראשית ולכן יהיו בכינורים עשרה מינין ודע זה :

סוד לך ה׳ הגדולה במתניתא תנא משמיה דר׳ עקיבא לך ה׳ הגדולה זו קריעת ים סוף והגבורה זו מכת בכורות והתפארת זו מתן תורה והנצח זו ירושלים וההוד זה ב״ה עכ״ל · התבונן במדרש הזה והממלכה מיוסד על אדני פז יסוד התורה האלהית וזה קריעת ים סוף נעשה במדת אברהם ע״ה ככתוב נחית בעזך נחית בחסדך עם זו גאלת ואומר ימינך ה׳ תרעץ אויב והגבורה זו מכת בכורים שכן הוא אומר וה׳ הכה כל בכור וגו׳ שאין לך גבורה גדולה מזאת להבחין בין טפה של בכור לטפה שאינו של בכור ות״ת זו מתן תורה שנאמר נהגת עמך לעשות לך שם תפארת וההוד כליל תפארת בראשו נתת לו בעמדו לפניך על הר סיני והנצח זו ירושלים שהוא נגד נצחונו של עולם שנאמר נעימות בימינך נצח הוא כסא ה׳ כמו שנאמר בעת ההיא יקראו לירושלים כסא ה׳ וההוד זו ב״ה נאמר כאן הוד והדר פעלו ונאמר מכון לשבתך פעלת ה׳ מה להלן ב״ה אף כאן ב״ה וכבר ידעת ב׳ עמודים יכין ובועז שהי׳ במקדש שהרמז בהן לנצח והוד א״כ ירושלים וב״ה הן הם העמודים שעליהם מתקיים העולם ודע זה :

סוד מי מריבה בפירושינו לתורה בפרשה זו שמנו בה ספיקות י״ד מהן ע״ד הפשט ומהם על דרך האמת ועתה נביא דעת הרב בפרשה זו ופרושינו עליו כי הוא דבר שלא נקיה כתב הרז״ל החטא במשה ואהרן אינו מתפרשים בכתוב אבל הענין סוד גדול מסתרי תורה כי בראשונה אמר הנני עומד לפניך שם על הצור כי שמו הגדול שהוא כבוד ה׳ האש אוכלת בראש הצור ובעבור כן לא הכה אלא פעם אחד אבל בכאן לא פירשו לו כן והסכימו שניהם להכות בצור בשם ה׳ פעמים והנה זה החטא ע״כ אמר לא האמנתם בי לשום אמונה בשמי ובאמונה יעשה הנס ונאמר מריתם פי כי מרו את רוח קדשו הנקרא בכל מקום פי ולכך אמר מעלתם בי ואין מעילה אלא שקר והוא החטא המפורש בכתובים וכן אמר המשורר ההופכי הצור אגם מים חלמיש למעינו מים וכן תוכל להתבונן זה מתפילת משרע״ה שאינו לשם הנכבד שיתחול לו זה עכ״ד ז״ל ונגם שנתפרש דבריו נקדים קצת הקדמות אשר בהם יתבאר דבריו דע כי לקיחת המטה אשר ציוהו

לקחת היא הגיעתו והביאתו לידי ספק יען כי בלואה א' פירש לו הש"י ענין לקיחת המטה ואמר לו הנני עומד לפניך שם על הצור בחורב והכית בצור ובעבור כן חשב כי הדיבור השלים שם ואין שם שום התחלקות לא הכה אלא פעם אחת אבל בכאן לא פירש כן והטעו בשגגה וחשבו כי עכ"פ שיש שום מונע להתחלקות השפע מן השם הנכבד ולכן הסכימו לעשות זה הפעולה להכות פעמים לרמוז לד"ן פרצופים ולא היה להם להסתפק כי הי' מונע אללם כי או החיבור הי' שלם ואפלא מן הכתוב אם לא היה במטה צורך למה הולרך לצוות שיקחו המטה :

ועתה אפרש דברי החכם הנזכר החטא במשה ואהרן אינו מתפרש בכתוב וזה הפלא למה לא נתפרסם הטאם בתורה ונתפרסם בנביאים ויקציפו על מי מריבה וגו' וכן קשה איך אינו מפורש והלא אמר יען לא האמנתם בי א"ע היה חטאם בחברון הראשונה וכמו שאמר ה"ה ז"ל בעלמו אבל הענין סוד גדול מסתרי תורה ירצה שצריך לחלק כבוד למד' האחרונה כי באמונה יעשה נסים ונפלאות ומפני שלא חלקו לה כבוד נענשו ותפילת משה רע"ה תוכיח כי בראשונה אמר הנני עומד לפניך שם על הצור ירצה בתפילת רפידים אמר בה זה והטעם כי השם הגדול אמר למשה כי הוא יהיה נמצא אז בחיבור אחד עם מדה אחרונה הנקראת צור בכל מקום ואמר לו שיקח המטה ויעשה בדוגמא רושם ואז הצור יפתח ויהפוך ה' לרחמים ויצאו מים כי שמו הגדול על הצור ירצה מדת יעקב עם מדת דוד שהי' כבוד ה' ירצה מדת דוד כאש אוכלת בראש ההר ובעבור כן לא הכה אלא פעם אחד ירצה כן יעשה דוגמא למטה כדי שיהא דר היא למעלה כמנהג כל דברי התחתונים המעוררים לעליונים והקדמות יוכיחו אבל בכאן לא פירש לו כן ירצה כי לא הודיעהו כי הוא מחובר בשכינת עוזו ולא יצטרך להכות רק היא מוכנת ליתן מים בזולת המכה רק בראות המטה והסכימו שניהם להכות בצור ה' פעמים ירצה לא שמו לבם שיש כח באמונה להוציא בלי חיבור השם הגדול מים ולכן הכו פעמים אחת להדר תפארת ישראל בשכינת עוזו והב' לעשות דוגמא כמו בראשונה לעוררה ליתן מים והנה זה הטאם ירצה שהשפילו כבוד ה' וחשבו שאין בכחה ליתן מים ושגגות גדולים גדולה ביותר מעון מזיד הפתותים ע"כ אמר לא האמנתם בי לטיב לאנה בשמי ובאמונה יעשה השם הנס ירצה בשמי בשכינת עוזו ככתוב כי שמי בקרבו ובאמונה בלבד יעשה השם הנס ודע כי בפרשה זאת חקת התורה הנזכר חטאתם פעמים באחת כתיב לא האמנתם בי ובאחרת כתיב מריתם פי ובפ' פנחס ג"כ כתיב מריתם פי אך בפ' האזינו כתיב אשר מעלתם בי ודע כי באמרו בי ירצה בשמי הגדול הנמצא באמונה ובאמרו פי ירצה בשכינת עוזו וזה אומר מריתם פי כי מרו ועצבו את רוח קדשו הנקרא בכל מקום פי ה' ולכן אמר מעלתם ואין מעילה אלא שקר ירצה דיבר השם הנכבד כלומר מה שחשבתם היא שקר גמור כי אני נותן מים ולי היכולת ולא היה לכם להכות והוא החטא המפורש בכתבי הקודש ויקציפו על מי מריבה וירע למשה בעבורם וכן אמר המשורר ההופכי הצור אגם מים חלמיש למעינו מים ירצה כי המדה האחרונה הנקראת צור בכחה הפכה הצור המוגשם לאגם מים וכן היא נקראת חלמיש הפכה חלמיש המוגשם למעיין מים והוין אינכו נוסף כדעת המדקדקים אבל ירמוז לויו שבשם בן ד' הרמוז לת"ת להורות על החבור או ירצה שהצור שהוא מ"ה נהפך למים שהוא מדת הרחמים וכן תוכל להתבונן זו מתפילת מרע"ה ירצה כי טעות משה תובן מתפילתו כי הי' מתכלל מזה כי לא היה בכוונה אלא בשגגה ולכן אמר השם בתפילתו באלף דלת כי התחנן לשם הנכבד שימחול לו ואמר איך הייתי טועה בגבורתך והלא אתה החילות להראות את עבדך כלומר במראות הסנה ידע זה אשר הבינני מרמזיו הנחמדים והאל יכפר בגלוים

סוד שאין עונין אמן במקדש כבר ידעת שבשם ב"ד אשר בו כל כוונת הקריאה והתפלה ובמקדש היו נוהגים
באותיות ולא יצטרך להמשיך מאמן אך בחוץ לארץ קוראים השם בכינויו ולכן נצטרך לענות אמן
להמשיך מאמן לאמן : וכבר ידעת כי אמן עולה צ"א כחשבון אדנ"י הוי"ה ודע זה

סוד ישגבך שם אלהי יעקב ת"ר אמר ר' אבין הלוי מאי דכתיב יענך ה' ביום צרה ישגבך שם אלהי
יעקב אלהי יעקב ולא אלהי אברהם ויצחק מכאן לבעל הקור' שיכנס בעובי הקורה כבר ידעת שיעקב
אע"ה הוא האמצעי שבאבות ר"ל המכריע הא' ויש לו י"ב בנים י"ב שבטי ישראל י"ב כנגד י"ב גבולי אלכסון
הנזכר בס"י והנה שם מכאן ושם מכאן והאמצע הרי י"ג ה'אחד וכבר ידעת י"ג מדות של רחמי' הכלולים
וידעת סוד עץ חיים שמהלכו ת"ק שנה וא"כ הוא בעל הקור' צריך שיכנס בעובי הקורה לומר שהוא מכריע
ונושא כל הכבירות כאשר פירשנו במה שקדם ·

סוד פלומים חכמי הטבע הודו כי שניהם מטיפה אחת וא"כ לפי סברתם מזגם והרכבם
הוא שוה וא"כ למה פלך יעקב איש תם ועשו הרשע נולד איש יודע ציד איש שדה שטבע
כמה עבירות ביום א' אם מלך כשמתם זה היינו כי כשמתן שוה כאשר ביארנו ואם מלך הגוף הלא נפש
אחת ותואמין ומזגן שוה וא"כ למה היה זה צדיק וזה רשע ואם תבין אלהי אבי וארוממנהו שאמר משה רע"ה
אבא חוזר אני תבין סוד זה ודי בזה הערה למשכיל : ;

סוד נבות היזרעאלי אמר רבי יעקב כל שחבירו נענש על ידו אין מכניסין אותו במחיצתו
של הקב"ה מנ"ל אילימא משום דכתיב ויצא הרוח ויעמוד לפני ה' ויאמר אני אפתנו ויאמר ה' אליו
במה ויאמר והייתי רוח שקר בפי כל נביאיו ויאמר ה' תפתה וגם תוכל צא ועשה כן ואמרינן מאי רוח אמר
נבות מאי צא אמר רב יהודה צא ממחיצתי דלמא התם היינו טעמא משום דובר שקרים לא יכון לנגד עיני
אלא מהכא קלון מכבוד שבעת גם אתה והערל וגו' ומה שקבלנו בסוד זה הוא נמשך על סוד העיבור כי נפש
נבות היתה מקליפת החיצוני' ונתגלגלה ובאה בקהל ה' שלא כמשפט ובשיצאה גזירה מלפני הקב"ה על אחאב
הנפש ההיא נתאוה לשוב למקומה לקליפות החיצוני' הדוברת שקר ואמר לה הקב"ה לא ממחיצתי כי דובר
שקרים לא יכון במחיצתי ואז יצאה ושבה אל בית אביה כנעוריה והיה רוח שקר בפי כל נביאיו וכשהאדם
להבין לא תאמר לו האמור אצל ע"ז תבין ג"כ זה כי הו' ממשפחתו ומבית אביו ודע זה · **סוד** תשוב' השלמה
כפי מעלתה למקום הראוי לה כפי כבודה מאי דכתיב כי הולך האדם לבית עולמו אמר ר' יצחק מלמד שכל
צדיק וצדיק עושין לו מדור לפי כבודו משל"ד למלך שנכנס הוא ועבדיו במדינה כשהן נכנסין נכנסין בשער
אחד והוא השער הנא' עליו זה השער לה' והוא הרמוז בה' אחרונה של שם בן ד' והב' שכל אחד יהנה כפי
מעשיו אם מבעלי צדקה יהנה מזיו השכינה מקום צדיק וצדק ואם צדיק הוא יזכה לצרור החיים מ"ע ואם
תגמולי חסדים הוא יזכה למקום מטה כלפי חסד ואם בעל תשובה הוא יגיע עד כסא הכבוד העליון אשר
מן מעלה למעל' היינו שנא' שובה ישראל עד ה' אלהיך וכבר בארנו במה שקד' שמדריגו' הנשמות ג' צדיקים
ומטה כלפי חסד ובשמת שדי תבינם ודע זה · **סוד** אני שר צבא ה' עתה באתי יש בו ד' מובנים הא' אני
שר צבא ה' עתה באתי מדוייק ולא הספקתי להסי"ר כלי מעלי אבל אין אני אויביכם הב' אני שר צבאות ה' עתה
באתי בזאת הצורה האנושית ואינני גופני רק להראות לך באתי בדבר גשמי הג' אני שר צבאות ה' זה מיכאל
שבא בימי רבי ולא קבלו ולכן את' עתה באתי הד' והוא הנכון שמדת אני שכינה הא שהו' שר צבאות של יהו"ה
ועתה באתי בזה הצורה להראות לך אליך ללחום מלחמתך בחרבי הקשה שבאה אלי מן ידיד הגדולה ולכן
השתחוה לו כי כבר ידעת מה שאמרו רז"ל כי ד' עבודות הן אצ"ח וקיטו"ר כיסו"ך
השתחויה :

השתחויה ואסור לעשיתו לשום נברא ואם לא היתה שכינה א"כ איך השתחוה אליו יהושע בוודאי כמו שאמרנו ור' מנחם רקנטי הבין כי היה מלאך שליח השכינה והשיר קושיית השתחויה שאין אסור להשתחוות למלאך כל זמן שנראה בפרצוף בני אדם ואין כראוין לי דבריו ובפירושי לתורה הארכתי בזה :

סוד השדים דע כי הבבמת הישמעאים והיונים כ"ש לאומה הישראלית נודים במציאתם הוץ מן הפילוסופים ואין ספק כי הם מורכבים מאויר ואש וכבר ידעת מאמר רז"ל שיש בהם ג' דברים כבני אדם אוכלין ושותים ופרים ורבים ומתים וג' כמלאכי השרת רואים ואינם נראים יודעים העתידות וטסים מסוף העולם עד סופו ולכן יטעוך הפילוספים בדברים כי בלי ספק הם נמצאים והם יראים מהש"י וכדאיתא במגילה גמירא דלא מפקי ש"ס לבטלה והם חיים אורך ימים עד שמיום שנברא העולם עד היום הזה לא עברו ממלכים שלהם כ"א ג' והם אשמדאי והכד ובילאר ובלאד עודנו חי וקים ושרי בוהן ושרי בום ושרי כך יוכיחו כי הם באים ומודיעים עתידות לכן סמוך על דברי רז"ל וסוד מפחד הפילוספים הרומיים כי השיגעון הבאה לאנשים היא ממרה שחורה ולא מן השדים ואנחנו נודה להם בחלי מנעותם שהגורם להראות באיש ההוא המרה שחורה היא פגיעת השדים שהטילו בו האדם והולידו בו המרה שחורה ודע זה היטיב :

סוד כוונת העגל וכוונת אהרן וישראל דע כי ישראל לא ביקשו מאהרן לעשות להם שום צורה לא שור ולא כשב ולא עז אבל ביקשו להם מנהיג במקום משה במדבר ושממה וזה אמרם קום עשה לנו אלהים ר"ל מנהיג שיהלוך מלכם לפניהם להודיע את הדרך ילכו בה והמעשה שילמדם מפי השם יעשו כמשה רע"ה ונתנו זה בעלת אהרן שימלא להם בזה הדבר וישראל לא היתה כוונתם אלא זה וכן תדע שבבוא משה רבינו ע"ה לא חלקו כנגדו כלל ונתנו את העגל לידו לשרפו ואלו היה כוונתם להיות העגל לאלוה להם היו בועטים במשה ברואותם שורף אלהיהם והנה אהרן הבין כוונתם שלא היתה לע"ז לזה הנמלא במקום משה רק להנהיגם הסכים בדעתו למלאות איזה תחבולה להצילם לזה התכלית הבין בשכלו כי המנהיג אשר ינהיג מנהיגיו במדבר הוא מ"ה העליונה וכבר הבין מ"ה הרבה היא המקבלת ממדה העליונה אשר שם רומז צורת שור ומשם תפתח הרעה על כל יושבי הארץ ובפרט במדבר שממה עשה צורת שור להשבו כי שם יראה כוחו הגדול ויהנהיגם בכחו העליון וקרא חג לה' מחר לשם המיוחד כדי שיערה רוח מגורש על הצורה כדמות שנאלל ובא על משה והם אחרי כן חשבוהו למנהיג בלי חיבור וקלקלו בטיעות ולכן נתחייבו כליה משא"כ אהרן כי היתה כוונתו לטובה רק שעל ידו נשתלשל הבילבול לכן התהפך בו הש"י להשמידו רק הגינה עליו תפילת אדונינו משה ע"ה ודע זה ומה יקר המדרש שדרשו רבותינו ז"ל על פסוק ראה ראיתי את עני עמי א"ל הקב"ה למשה אתה רואה ראיה אחת ואני רואה שתי ראיות אתה רואה באין ומקבלין תורה מסיני ואני רואה היאך תבעטין כי כשאני יושב בקרובין שלי שאתן להם את התורה של רכב אלהים רבותים הם שומטין א' מן טטרמולין שלי שכתוב בהן ופני השור אל השמאל ומכעיסין אותי בו : **סוד** ג' מפתחות לא מסרן הקב"ה ליד השליח אמר ר' יוחנן ג' מפתחות לא מסרן הקב"ה לשליח ואלו הן מפתח של גשמים ומפתח של חי"ה ומפתח תחיית המתים · גשמים דכתיב יפתח ה' לך את אוצרו הטוב · של חי"ה דכתיב וישמע אליה אלהים ויפתח את רחמה · של תחיית המתים דכתיב וידעת כי אני ה' בפתחי את קברותיכם במערבא אמרו אף מפתח של פרנסה דכתיב פותח את ידיך ור' יוחנן אמר לך גשמים היינו פרנסה דע לך כי הגשמים הם באים ממדת הטוב אשר עליה נאמר וירא אלהים את האור

טוב והיא מדת יעקב והחיה היא תלויה במדת הבינה ותחיית המתים היא מדה הכתר כי משם יורד הטל והשליח הוא **האדרי כל** כי אלו הדברים יורדים בו ולא נתנו לו עד עת הצורך ודע זה ·

סוד יעקב אבינו לא מת במסכת תענית רב נחמן ורב יצחק הוו יתבי בסעודתא אמרו ליה לימא לן מר מלתא דאגדתא אמר להו הכי אמר ר' יוחנן יעקב אבינו לא מת אלא מעתה בכדי ספדו ספדיא וחנטו חנטיא אמר הכי אר"י מקרא אני דורש ואתה אל תירא עבדי יעקב וא"ל תחת ישראל כי הנני מושיעך מרחוק ואת זרעך מארץ שבים מקיש הוא לזרעו מה זרעו בחיים אף הוא בחיים המאמר הזה נפלא מאוד למה לא דרש כן באברהם ויצחק שהרי כתיב מיתה ואסיפה כיעקב ומאי יעקב שדרש בי' לא מת וכתיב ביה מיתה ולא דרש באברהם ויצחק וא"ת מהיקשא דאל תירא וגו' וכי זרע יעקב אינו זרע אברהם ולבי' אמר הסוד הזה דע כי יעקב ע"ה לא שלט בו היצה"ר ולכן לא נתנסה בשום נסיון כי אברהם נוסה בעשר ויצחק בעקידה ובעבור שלא שלט בו היצה"ר הוליד י"ב שבטים כולם חסידים והיתה בידו הבטחה שאם לא ימות אחד מבניו בחייו שלא יראה פניו שחת כמו שדרשו רז"ל בפסוק כי ארד אל בני אבל שאולה ולכן לא שלט בו יצה"ר מלאך המות הבא ממדת הדין כי הוא דבק במדת ה' אלהים אמת בעודו בחיין והוא אלהים אמת חיים ומלך עולם ולכן כתיב אצלו וישר אל מלאך ויוכל לו ואמרו במדרש זה המלאך מלאך המות היה הנה מכל אלה המאמרים נראה כי לא שלט בו מלאך המות ודע זה ·

סוד כל תענית שלא קיבל עליו מבעוד יום לאו תענית הוא והטעם כי המקבל תענית בלילה נראה כמקצץ בנטיעות שהרי קבל עליו מדת לילה ולא מדת יום ולכן צריך לקבל אותה מבעוד יום כדי לקבל עליו מדת יום ומדת לילה ודע ·

סוד אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה לבר ידעת כי האור רומז לת"ת והזרוע לצ"ע ולישרי לב כבר התבאר כי ישרי לב הם השומרים צוואות הלב ועל שם שמדת שמירת הישרה נקראים ישרי לב והשמחה רומז אל מדת הלב ושמחת בית השואבה יוכיח והבן כמה יש חילוק בין צדיק ליִשר כרחוק שמים מארץ ודע זה :

סוד במעשה דר' אליעזר בן פדת בגמרא דתענית ר"א בן פדת דחיקא ליה מילתא טובא עביד מילתא ולא הוי ליה מידי למיטעם אשכח הומא שדא לפומי' חלש ליבי' אתו רבנן לשיולי ביה אשכחו ליה דבייס חזייה דבכה וחייך ונפיק צלותא דנורא מאפותיה א"ל דחזאי שכינה ואמרי קמיה עד אימתי אידבר ואיזל בהאי דוחקא א' ניחא לך דאהדרינא לעלמא ואהדריה איפשר דנפלת בשעת' דמזונא אמרי בולי האי ואיפשר וכו' · אמר המחבר המאמר הזה רבו הספיקות הא' צדיק כמוהו איהיה דחוק כ"כ במזונות והא כתיב לא ראיתי צדיק נעזב וזרעו מבקש לחם · הב' עביד מילתא ר"ל הקיז דם ולא הוי ליה מידי למיטעם למה זה יקיז דם משום שהיה חולי והא כתיב כי אני ה' רופאך ולא יצטרך להקיז דם כי הוא יסבב לו סיבות להצילו מכל מקרה וחולי וא"ת לא יסמוך על הנס א"כ איך יכנים עצמו בסכנת מות מהפסיקו דם והוא אינו מה לאכול ליתן תמורת מה שניתק וכבר באה אזהרה ע"ז מן החכמים ע"ה איך יעשה כיוסההקוה והי כיהו חסיד דמקיים מילי דרבנן · הג' א"ל דחזאי שכינה תימא והלא כתב' כת' החזון ולא הווי משהמתא אלא בבת קול וא"כ איך אמר דחזאי שכינה הד' ואמרי קמיה עד אימת אידדר ואיזל וכו' קשה השאלה הנבע יכין יוליאהו החולה כאשר הוציא לאברהם אבינו ע"ה ויברכהו במזון למה יצטרך להחריב העולם ולבראותו הה' האיך השיבו איפשר דנפלת בשעתא דמזונא מי איכא ספיקא קמיה שאמר ויפה השיבו כולי האי ואיפשר :

דעת היפך דעת אין מזל לישראל ואפי' אם נולד
בו' נראה מתשובת הש"י אליו שהשעה והמזל גורם זה הדעת היפך דעת אין מזל לישראל ואפי' אם נולד ואם תזכה להבין סוד
יוליאהו כאשר פירשתי ודע כי היתר אלה הספיקות באומר ה' יבואו ואין פה מקומם ואם תזכה להבין סוד
שהראה הקב"ה לאדם הראשון דור ודור ודורשיו ושאין המזוגות נמסרים לשליח ושאלה הדברים היה דברי
השליח או תבין כל הספיקות האלה ושהכל תלוי ברצון העליון תלא מכל המבוכות האלה ודע זה :

דרש רבא מאי דכתיב מה יפו פעמיך
סוד בת היה לאברהם אבינו ובכל שמה · גרסינן במס' חגיגה דרש רבא מאי דכתיב מה יפו פעמיך בת נדיב בתו של אברהם אע"ה שנק'
בנעלים בת נדיב מה יפו פעמיה של ישראל כשעולין לרגל בת נדיב בתו של אברהם שנ' אלהי אברהם שהי' תחלה לגרים ·
מ"ב שנא' נדיבי עמים נאספו עם אלהי אברהם ולא אלהי יצחק אלא אלהי אברהם שהי' תחלה לגרים · כבר התבאר שעליות ישראל לרגל היתה להכלית לראות פני השכינה אשר היתה שוכנת במקדש ככתוב ושכנתי
בתוכם וכבר ידעת אנה רומזים הנעלים ולכן דרש יופי הפעמים לישראל העולים לרגל בת נדיב הוא כינוי
לשכינה שהיא בה להס"ד כענין והוא של חסד מתוך עליה וכבר ידעת כי אברהם ע"ה ירש מדת החס"ד
וזהו אמרם בת היתה לאברהם ובכל שמה ירצה בבת שכינה ולאברהם חסד יקרא הבת בכל כי בת זוג
הנקרא כ"ע ודע זה :

רבים מספרי העבודה ובו ב' מובנים
סוד בתי גואי ובתי בראי הסוד הזה נתבאר בראיות במקומות רבים מספרי העבודה ובו ב' מובנים כנגד יד שמאלי
בתי גואי הם ספירות העליונות כנגד הימנית ובתי בראי הם ה' ספירות התחתונות כנגד יד שמאלי
ואמנם עליונות נקראים מסתרים ככתוב במסתרים תבכה נפשי וכו' וי"א בתי גואי הם הכתרים ובתי בראי
הם יכינו ובועז העמודים אשר הבית נכון עליהן ובזה יותרו לך כל הספיקות אשר תמצא במדרשים כאן
בבתי גואי וכאן בבתי בראי ודע זה :

כתיב הוקר תגליך מבית רעיך וכתיב
סוד הוקר רגלך מבית רעיך גרסינן בחגיגה לוי רמי כתיב הוקר תגליך מבית רעיך וכתיב הקרבנות
אבל בעולות לא קשיא כאן בחטאת ואשמות כאן בעולות ושלמים מכאן תבין סוד הקרבנות
אבל בעולות לא קשיא כאן בחטאת ואשמות כאן בעולות ושלמים באים להשלים המדות ואין בהם חטא
וכבר דיברנו בהם מעט מזער ובכאן גילה לנו כי העולות והשלמים באים להשלים המדות ואין בהם חטא ולכן הזהירה
גופי אבל חטאת ואשמות הן באים לרצות מ"ה שלא תפגיע בהן על מעשיהן אשר לא טובים ולכן הזהירה
התורה שלא יבוא בהן בחטאות ואשמות כלומר שימנע מלהטיא ודע זה : **סוד** אסור העריות דע שמאחר
קשה לצייר אסורן · וזה הדבר אשר היה בהיתר כל הדורות עד מתן תורה למה זה יאסר במתן תורה ואם
תבין סוד העיבור וחטא אדם וחוה וקבלת מנחת הבל ואח"כ עונשו להתחייב מיתה ודור המבול בכן תבין
בזה נכונה כי הדיבור בו אסור וההרהור מביא לידי חטא וזה אמרם בחגיגה אין דורשים בעריות בשלשה
ושם מפורש בו טעם שאין דורשין בשלשה אמנם על דרך אמת יש בו סוד אחר ודע זה :

והנקי מכל כ"ג
סוד י"ג מדות ולפי מה שראיתי בפירושם דעות שונות לבעלי העבודה והדעת הברור והנקי מכל כ"ג
הוא דעת הרמב"ן ולכן אכתוב הכלל העולה מדבריו ז"ל דע כי באמרו וירד ה' בענן ר"ל למדת
יעקב המיוחד עומד על ענן כבודו והתילב עם אדון הנביאים במדה שם במו"א מאם רועה אבן ישראל
ושם חביון עוזו ויקרא בשם ה' כאן רימז על יחוד השם הנ[...] בשכינת עוזו ויעבור ה' על פניו ויקרא
ירצה כי השם המיוחד בהתחברו בשכינת עוזו עוברת על פני משה רע"ה וקרא אלו השמות והנה
המדות הן י"ג וכולם רחמנות והם ג' שמות וי' כינוים כנגדם עד ונקה והנה השם הראשון רומז
לתשובה בחיבור השנים הראשונים ושם הב' לתפאר"ת ישראל : והשם הג' לע"ע עם חבור שכינת עוזו
אמנם

אמנם העשר הספירים הם רומזים לג' הנו' בזה האופן רחום והנון ארך אפים לחוידה והג' רמרים רב חסד ואמת נוצר חסד לאלפים הוא רומז למדת תפארת והג' האחרים נושא עון ופשע וחטאה ונקה למדת הטוב והשה בפרט באה מלת ונקה למדה אחרונה כי הענפים בכלל הזרועות והמכריע הא' בכלל הב' והב' בכלל הא' וזהו מדעת הרמב"ן ז"ל ועליו ראוי לסמוך עליו וכן נהגנו בזה האופן כל ימינו ואנהים ישמע שועתינו ויאזין ויקשיב תפילתינו למען שמו הקדוש :

סוד מגדל פורח באויר במסכת חגיגה איה סופר המגדלים דאמר ר' אמי ד' מאה בעיא בעי אחיתופל במגדל הפורח באויר פי' רש"י ז"ל יש שדורשין בגובה של למ"ד כל אלו האיבעיות ויש אומרין דור הפלגה ולי נראה מגדול הפתוח לאויר גרסינן והם מהלכות אהלות עכ"ל דע כי הסוד הזה לא יתבאר אלא בהקדמות דע צורת האותיות שנאמר בהר סיני ביד מרע"ה כי אחרי עבור הזמנים ונפלו בגלות באו הסופרים וחשבו ליפות האותיות · תדע שכן שכתב יושבי אשכנז אינו ככתב צרפת וספרד והספרד וצרפת אינו ככתב א"י ולמה אביא מיושבי המקומות הנה המחברים אשר דיברו בצורת האותיות לא ראי זה כראי זה והלך השוה שבהן שבדבריהן ותקנתם היא קלקלתם וזה אשר דיברנו בו במושכל הראשון · ועוד דע שבצורת האותיות נרמזו בו סודות נעלמות מעיני כל במעשה בראשית ובמעשה מרכבה ובטעמי הרי"ג מלות אשר קבלנו מאנשי אמנה איש מפי איש עד אדון הנביאים מא' ועד ת' ויתבאר לפי מה ששינו האותיות מצורתם שינו במרכבה העליונה ולזה תינוקות שהיו בימי דוד אשר היו בימי אחיתופל היו יודעין לדרוש את התורה במ"ט פנים טהור ובמ"ט פנים טמא שכא' מזוקק שבעתים וכל זה מצורת האותיות סתומות ופתוחות ועקומות ועקוסות ומלופפות ומכתרי האותיות ומתגי"ס והנה כפי הלשון רש"י ז"ל הא' הכי בעיא דגובה של למ"ד יורה על כי היתה הצורת **ל** מקובלת בידם הרכבתה והיו יודעין אנה רומזים האותיות והוא עיקר הכוונה הברורה בזה המדרש והנה אנחנו קבלנו בצורת הל' שהוא ד"ו כזה **ל** ודע והבין אנה ירמוז הד' והו"ו ותבין סוד זה ואם תרצה להבין סוד **ל** גדולה של וישליכם אל ארץ אחרת הבין סוד זה ויאירו עיניך כי בעוונותינו בזמן הגלות מגדל פורח באויר · וגם לפי פי' השני ירמוז אל מגדול עוז שם ה' בו ירוץ צדיק ונשגב כמגדל דוד צוארך וגו' ודע זה : **סוד** אוהב ה' שערי ציון מכל משכנות יעקב דע כי שערי ציון הם השער הגדול של היכל המקובל מפחד יצחק · ומשכנות יעקב השלום עליו ע"ע ואוהב ה' משערי ציון השערים הבאים ממדת הדין ומצוינים בהלכה להיות למדת רחמים מכל משכנות יעקב שהם תמיד ברחמים משל למה"ד לב' אנשים א' מורגל לעשות טוב ואחד מורגל לעשות רע והרע כעשה טוב והטוב כעשה טוב למי משבחין לא לזה שהורגל ברע ועשה טוב כן הדבר הזה ודע זה :

סוד עצם הנקרא לוז דע כי כל הדברים העליונים א"א שיחולו על התחתונים על דבר רק כמו שכתבנו למעלה ובכאן כפל ספק א" באדם שנפל לים ואכלוהו הדגים וגלודו הדגים ואכלוהו בני אדם במה יחיה לתחיית המתים וכבר התעוררו רז"ל בזה והרצו שיש עצם אחד באדם שאינכלה לעולם והוא עצם התחתון שבשדרה וקראוהו רז"ל תרוד רקב והפילוסופים היולי ואיתא בויקרא רבה מהיכן האדם מתגולד לעתיד לבא מלו"ז של שדרה וכו' עד הביאו לוז [illegible] ונתנו אותו במים ולא נמחה נתנו באור ולא נשרף בריחיים ולא נטחן נתנו על הסדן להכות עליו בפטיש [illegible] הסדן נבקע הפטיש וזהו שנאמר ויכן השוקד · הנה זה הלוז אשר ספרנו מעיניו הוא אשר ממנו תהי' התחי' והרמז בלו"ז בזה מן העפר הוא אל מדת הבינה אשר רמז עליה ושב העפר ע"ת על הארץ העטרה · הכל הי' מן העפר ע"ת והכל שב אל העפר ע"ת והנה יג"ע

פה רלק להחיות המתים ירד טל מן כתר העליון אל הבינה וכן בדוגמא למטה אל הלב הזה ונאמר בתוכה כשאור בעיסה ויתפשט לכאן ולכאן וימתחו כל האברים והגידים ועור ובשר ויתגלגלו עד א"י וגם יקבלו רוחם בארץ הקדושה והטהורה כי או תפתח הבינה שעריה ותשפיע לארץ העליונה והארץ רפאים תפיל והנך דומה שכל הדברים העליונים לא יחולו אלא א"כ ימצאו מקום למטה וכבר ידעת כי בששת ימי בראשית נברא יש מאין ותם לא נברא דבר רק יש מיש ודע זה :

סוד שתתקע"ד דורות יש לך לדעת שבכור זה רבו דעות חכמי האמת וא"א להגיע אל התכלית הסוד בזה אלא לכוון בהתבונה להבין המאמר הבוא מן התלמוד וא"כ להקדים הקדמות אשר יתבאר והם הסוד הזה בחגיגה בפרק אין דורשין גרסינן התם דקאמר מהיכן שקיל והו"ל מזיגתן של חיות להיכן שפיך והם הסוד הזה בחגיגה כבר דיבור נגיד ונפיק מן קדמוהי ורבינא בר יעקב אמר על אשר קומטו בלא א"ר אמי בר אבא אמר מר זוטרא א"ר על ראש של רשעים יחולו ותנינא בר יעקב אמר על אשר קומטו ולא עת תנא ר' שמעון החסיד אומר אלו תתקע"ד דורות שקומטו עלמן להבראות קודם שנברא העולם ושתלן הקב"ה בכל דור ודור ובאן כלשדר להקדמות רבות לבאר הסוד הזה הא' הוא מה שאמר הכתוב דבר צוה לאלף דור ירלה לומר שהם כל ימות עולם ז' הקפים כל הקף ז' אלפים שהם מ"ט אלפים עם היובל הכל כ' אלף שהם אלף דור שכל דור כ' שנים והנה תתקע"ד דורות שהם חסרים כ"ו דורות לתשלום אלף דור ואלו כ"ו דורות עברו קודם מתן תורה ונתקיימו בזכות הצדיקים שבדור ההוא ובחסד אל ולזה רמז דוד המלך ע"ה ואמר כ"ו כי לעולם חסדו והתקע"ד יתלבשו ויצרפו בזכות התורה כל ימי עולם עד היובל הגדול הב' והארץ היתה תהו והיתה שכבר היתה תלמה שהיה בונה עולמות ומחריבן הכוונה במאמר הזה לרמוז כי כשעלה במחשבה הטהורה להאציל י' ספירות ולבראות עליונים ותחתונים ראשונה חשב לבראותה במדת החסד ולא היה יכול להתקיים הטעם שהיו הרחמים גמורים • וא"כ חשב לבראותו במדת הדין שגזה ולא יוכל להתקיים כי הוא דין גמור וזה בונה עולמות ומחריבן כי כל אחד נו"ם מאה עולם והבנין והחורבן ההוא במחשבה הטהורה היה ולא שתקן במדת הת"ת והיא תורה שבכתב והנה התבונן אם היה העולם נברא בחסד היה בכחו כל אלף דור וכן אם היה העולם נברא בגבורה היה בכחו אלף דור עכשיו נברא בשיתוף א"כ הדורות יתקיימו בחסד והם באים קודם מ"ת ותתקע"ד דורות נשארו בגבר דיבור מ"ם הקשה מאם נשפעו וגם נשארו וזה אמרו שקמטו עצמן להבראות קודם שנברא העולם וכו' הג' ושתלן בכל דור ודור ר"ל שתתקע"ד דורות אשר נשפעו ממדה העזה ראוים להיות עזי פנים כמוהו והקב"ה שהוא ת"ת ותורתו מעבירין בכל דור ודור בדרך גילגול להביאן לתכלית הטוב • הד' כבר דיבור האמור כאן היא האש הגדולה שנשפעו לגד שמאל העולם והיא הנקרא סערה ה' חמה וסער מתגורר על ראש רשעים יחול שהם כחות הטומאה • הה' אם תוכה להבין פרשת המלכים ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום ובפרט המלך האחרון תבין כל אלה הדברים אשר אמרנו ומה שקראם עזי פנים כי מצוות ילאו ובעוות מלח יתגלגלו הנה חשוב ההקדמות אלה אחת אל אחת ואז תבין סוד המאמר אשר הבאנוהו מן התלמוד ודע זה כי ביותר מזה השיעור לא אוכל לגלות :

סוד המלאכים הנבראים בכל יום ומבטלן ת"ר אמר ליה ר"ל לחייא בר רב בר אוריא תא ואימא לך מילי מעליותא דהוה אמר אבק כל יומי מברי מלאכים מנהר דינור ואמרי שירה ומבטלי שנאמר חדשים לבקרים רבה אמונתך ועוד איתא במדרש בכל יום ויום מתחדש כת של מלאכים ואומרים שירה חדשה והולכים להם דע כי למדרשים האלה שני מובנים • הא' בא לרמוז

המבטים אשר מביטים הכוכבים זה לזה ומהם יולדים מקרים וחדושים בעולם השפל ועושין רושם במזלות השפלות והנפסדות הכוחות ההם וזה אמרם מנהר דינור כלומר מאור כי אלהים וקוראים מלאכים ע"ד עושה מלאכיו רוחות כי כל הכוחות האלהים בעולם השפל נקראים מלאכים. והב' דע כי מדת' היא המלוכית וכחם תשש ובטל לעמוד לפני יוצרם כהתבטל המילך על גבי גחלת והבן המשל הזה כי אין על מהות מלוכית כח לעמוד לפני האש אוכלה ודע זה.

סוד לבושי' כתלג חיור וסוד השערות כעורב דע כי התמונות הנראים לנביאים ולמדברים ברוח הקודש ובחלומות הצודקת כי משתנים כפי כח המקבלין וכפי הדבר הבא לעולם אם לשלום אם למלחמה כלומר אם יהיו הדרושים לשלום יראו לו תמונות לבנות ואם למלחמה יראו לו תמונות שחורות אך המראה אין בהם שום שינוי ישתבח ויתברך הנראה ויאושר הרואה אמן.

סוד ד' נכנסו לפרדס. ת"ר ארבעה נכנסו לפרדס ואלו הן בן עזאי ובן זומא ורבי עקיבא ואחר בן עזאי הציץ ומת ועליו הכתוב אומר יקר בעיני ה' המותה לחסידיו בן זומא הציץ ונפגע ועליו כתוב אומר דבש מצאת אכול דייך אחר קיצץ בנטיעות ועליו הכתוב אומר אל תתן את פיך לחטיא את בשרך וכו' מאי חזא חזא למט"ט דאתיהבא ליה רשות חדא שעתא למיכתב זכותיה דישראל אמר גמירין אין למעלה ישיבה ח"ו ב' רשויות יש מיד אפקוה למט"ט ומחיוה שיתין פולסא דנורא ואיתיהבא לי' רשותא למימחק זכותיה דאחר יצאת בת קול ואמרה שובו בנים שובבים חוץ מאחר ע"כ לשון הגמרא במס' חגיגה.

והנה לברייתא הזאת ב' מובנים הא' להחכם האלהי ר' משה הנרבוני והוא בפירושו וכוונת הפילוסופים יעוין שם. והב' כפי המקובל בידינו מן בעלי העבודה ולכן נקלר בזה כפי המכוון מדבריהם ונאמר ד' נכנסו בפרדס דע כפי כל הדעות האמור כאן היא כינוי לחכמה האלהית בן עזאי הציץ ומת לא מפני שראה סכנ' כי יש מדרשים כך שא"כ היה גדול ממשה רע"ה שנאמר לו כי לא יראני אדם וחי אלא הכוונה בזה שדבקה נפשו בדבוק אמיתי במקור שחוצבה ממנו והציץ באור הבהיר ושהיא והוא דבר אחד ומיד הפשיטה עצמה מכל משיגי הגוף וראתה מנוחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה לא שבה עוד אל מכונה ואין ספק כי זו מעלה גדולה ולכן קראו זה העניין ותארו ביוקר ועליו הוא אומר יקר בעיני ה' המותה לחסידיו. בן זומא הציץ ונפגע ר"ל הפסיד דעתו והורה בזה שלא בחסידות וביישוב הדעת כבן עזאי ומתוך שהציץ גם הוא באור הבהיר יותר ממה שהיתה דעתו סובל' נתבלבלו אליו הדברים ונתבטשה דעתו כאדם המעיין בחדושים עמוקים עד כי נפגע כמי שאין משיג הדברים העליונים על בורין ועל זאת קראו ההשגה הזאת פגיעה ותארו כמו שאכל הדבש יותר ממה שתסבול האצטומכא שלא יוכל להקיאו. אחר קיצץ בנטיעות כבר ביארנו בכמה מקומות מן החבור הזה כי כל המקללים בנטיעות והשורשים הוא במדה אחרונה ולכן באמרו קיצץ בנטיעות הוא שהפריד מן המדה האחרונה לי"ע. מאי חזא חזא למט"ט וכו' כבר ידעת טעם מט"ט ששמו כשם רבו והרמז אל המדה אחרונה מן לי"ע דיהבי לי' רשותא כבר ידעת שהנהגת ישראל הוא במדה אחרונה והיא שעומדת להם ולאבותיהם וכשראה אחר זה חשב שהם ב' רשויות גמירין אין ישיבה למעלה ח"ו ב' רשויות כלומר מאחר שאין לשם דברים גשמיים איך נתנה לו רשות לכתוב שמעלה שיש לו קיום השתתפות עם התחתונים בהנהגתם עם שיהיה כותב א"כ

וא"כ מה צורך העליונים תפזיק היה בהנהגות בליה ואת הכוונה מנקת מאוד במדה אחרונה שנתן לה הכח לבד מיד לפקוד למט"ט כו' כלומר הראה לאחר כי אין כח בה זולתי עם מה שלמעלה ממנו ואין שם שלא רשות א' בלבד או תהיה השגחתם אם על אלה הצבאות וזה אין שלמה דמורא כלומר מאת ספירות שכל אחת כלולה מעשר כדי לעשות נקמה באחר וזהו הנכון כי למה ילקה למט"ט והוא אין לו חטא זה ואתיהבא ליה רשותא ירלה למט"ט נתנו רשות לכרות ולאבד זכיות של אחר כלומר הראו לו שאין הדבר כן כמו שחשב שח"ו ב' רשות ולכן אמר ואתיהב ליה רשותא כלומר שנתנו לו רשות מהעליונים שעליו יצאת בת קול ואמרה כבר ידעת הוד בת קול ואמרו ס"ת היה מסתפסק בו הנה' ישראל הון מאחר מאלישע אחר אמר כנגד מדה הוא הפריד השכינה מ"ל הבחינות כי"ע ולכן תבא במצוה בפרות מ'ותה ה'ולכר וקראו אחר כי הוא לך שעבד ע"ז כזה והוא בכלל לא יהיה לך אלהים אחרים על פני ר"ע נכנס בשלום ויצא בשלום ועליו הכתוב אומר משכני אחריך נרוצה ואף ר"ע בקשו מלאכי השרת לדוחפו א"ל הקב"ה הנח לזקן זה שראוי להשתמש בכבודי מאי דרש אמר רבה בב"ח א"ר יו' ואתא מרבבות קודש אות הוא ברבבה שלו רבי אבהו אמר מהכא דגול מרבבה דוגמא הוא ברבבה שלו ר"ח בר חנא אמר ר"י מהכא לא ברוח ה' ע"כ לשון הגמרא ר"ע נכנס בשלום ויצא בשלום ירלה שחבר ... השלום בהכנסו לעיין בדברים ויצא בשלום בחיבור האמיתי ... על זה היה לו שכל ... ושהגיע לאמר השמות עמד שם ולא רצה לעלות יותר ממקום שכלו הגיע ועליו אמר הכתוב משכני אחריך נרוצה וידעת מה המלך ומה חדריו וכפי' אמרו ז"ל אלו חדרי ג"ע וידעת סוד גן וסוד עדן והנה הוא השיג מה שהשיג אחר אבל לא טעה בטעיותו ואף ר"ע בקשו מ"ה לדוחפו כבר ידעת מי הם מלאכי השרת השומרים לבל יכנס זה למלך בלי רשות אל הקב"ה הוא תפארת ישראל עם מזך הו' הניח לזקן שראוי להשתמש בכבודי כלומר ראוי לדבר במדה האחרונה שהוא כבודי פי' ישתמש בה בחיבור ולא בקיצוץ מאי דרש אמר רבה בב"ח אמר ר"י דע כי בכל אלה הדרשות תורה לפי כי תפארת ישראל נמצא תמיד בשכינה עוז הנקרא רבבה שלו וצבא שלו והנה הדרשות האלה הם הפך כונת אחר כי הוא ייחד והוא הפריד ולכן זה, כנגד וזה נכנס ויצא בשלום והנה ביארנו לך ביאור רחבת ידים בסוד ד' נכנסו לפרדס ודע זה והבינהו היטיב והנה התבאר כי חטא אחר היה כחטא אדם ודור הפלגה ועגל והדומים להם והאלהים ברוב רחמיו יצילנו משגיאה אכ"ר:

סוד שראוי לומר בשבת רחמנא מנחם ציון והטעם כבר ביארו חכמי הקבלה כי הרחמנות לשב והנחמה להם ולפי שהוא עם האם בחיבור ביום השבת ולכן ראוי לומר רחמנא ומנחם כרחם אב על בנים כאשר אמרו הקדמונים:

סוד שאסור להסתכל בקשת או בלבנה דע כי סוד זה לא נרמז לא בתורה ולא בנביאים ולא במדרשים אך מקבלה לאחד מחכמי הקבלה האחרונים וזה לשונו שמעתי אומרים על מורי דודי רבי מאיר הלוי ז"ל שהיה מזהיר אזהרות רבות שלא להסתכל בלבנה כמו שאמרו ז"ל הזהרו שלא להסתכל בקשת ואסרין ואמרי הלכן שזכה לתורה תמימה ולחכמה פנימית נעלמה ואוי להם לדור שנוטל כבודו מהם ואוי לי שלא זכיתי ללמוד תורה לפניו כ"ה פרק הכונס כאן לדיר בלבד כבן עשר שנים הייתי או נברוך המקום שזכני לראות הדרת פניו לעת זקנותו וסמך ב' ידיו עלי וברכני ברכה משולשת והיא שעמדה לי גם עד זקנה ושיבה

והאמת

והלאמת אמור לא אות בלבנה לפי שרומזת ללבנה העליונה שעליה נאמר יפה כלבנה ושם כא מלכות בית דוד ככתוב כירח יכון עולם ועד בשחק נאמן סלה עכ"ל ודברי פי חכם חן ושבחו בדוד תלנו ׃

סוד עושה שלום במרומיו אר"י אמאי דכתיב עושה שלום במרומיו מעולם לא ראתה חמה פגימתה של לבנה משום הליצות דעתה של לבנה ולא פגימתה של קשת כי היכא דלא לימרו גירי קא מפדיא עכ"ל ׃ התבונן ראשונה שכל מה שהקישו הלבנה לקשת וזו כדעת החכם הנזכר ועוד תבין מזה כי אין כוונת ר"י בלבנה המורגשת כי אלי חליצות דעת איכא הכא אלא כוונתו על הלבנה העליונה והיא נקראת מלכות בית דוד והיא הנרמזת בקשת כאשר פירשנו ופגימת הלבנה העליונה יורה על הכוכב צורת היצורים לפנים ולכן בדוגמא נעשה שלא תהי' נראה הפגימה של לבנה לחמה להודיענו כי החמה חפצה ביחוד הלבנה ומלואה ולא בפגימתה וכן הקשת הפוך שלא כדרך המורים להודיע השלום בארץ ודע והבן אותו ׃

סוד גדול כחן של נביאים שמדמים הצורה ליוצרה שנאמר ואשמע את קול אדם וגו' כפי הפשט קשה שהיה לו לומר שמדמים הנוצר ליוצרה ודע כי הצורה היא האדם האמיתי כי יהוה צורת האדם העליון ככתוב נעשה אדם בצלמינו ודע זה ועיין בסימן תנ"א ׃

סוד דוד המלך חי וקים א"ר לר' חנינא זיל לעין עיטם וקדשה ושלח לי סימנא דוד מלך ישראל חי וקים כבר ידעת מכמה אשר כתבנו כי הלבנה הזאת היא מרמז ללבנה העליונה ושהלבנ' עליונה היא מלכות בית דוד והלוחמת מלחמותיו ככתוב זאת היתה ללמד בני יהודה קשת ודע כי לעתיד לבא היות החבור שלם ופעת חודים הגיע תתמלא פגימתה של לבנה העליונה מבוהות הטומאה ואז יהי' אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהי' כאור שבעתים כאור שבעת ימי בראשית ומה שכתוב ובקשו את ה' אלהיהם ואת דוד מלכם אשר אקים להם ודע זה ׃

סוד ויהי ידיו אמונה ׃ דע כי מרע"ה היה מכוין בהרמת ידיו לצאר ספירות ולהביא הגלות למדת האמונה ובעת הנחת ידיו היה גובר עמלק הבא מכח סמא"ל הרשע להכנס במדת האמונה וזהו הסוד ויהי' ידיו אמונה עד בא השמש ר"ל עד בא מדת תפארת לאמונה להיות בחבור אחד ודע זה ׃

סוד להנחיל אוהבי יש ׃ יש אומרים כי טעם יש כמו היש ה' בקרבנו אם אין והרמז לחכמה עילאה המשפעת שפע וברכה למדת הבינה אשר שואבת הכנסת לבבוף ויש אומרים שהרמז שהיש ה' בקרבנו למדת מלכות הנקראת זעיר אנפין וזה סודו להנחיל אוהבי יש כי עתיד הקב"ה להיות עטרה בראש כל צדיק וצדיק שנאמר יהי' ה' לצבאות לעטרת צבי ולצפירת תפארה א"כ לפי זה יהי' פי' להנחיל אוהבי יש רומז למדת מלכות ודע זה ׃

סוד חי יהו"ה דע כי הלי השם הא' שהוא י"ה עולה כ"ו כמלוי י"ה במלואו הרי כ"ו ו' במלואו הרי י"ב וה' במלואו ששה הרי י"ח הרי חי יהו"ה והנה הסוד נעלם באמרו כי יד על כס י"ה שחסר ו' שהוא השם האחרון שהוא בגימ' י"ס כלו' שאין השם שלם עד שינקום מעמלק ודע זה ׃

סוד יש אם למקרא ויש אם למסורת בבין אב או בבה אב דע כי לא תמצא בבין אב או בבה אב כי אם בפסוקי תורה שבכתב כי היא אם לכל מדברי רוח הקודש והנביאים כי היא יסוד אשר עליו נבנים כל הבנינים מתורה שבעל פה ולכן הראיה שבא ממנה נקרא בבין אב אך אם איזה דיבור מדברי רוח הקודש בדבר המתקן אמר בקריאה ׃ בספר יוחסין אלהים לדרוש אומרים איזה דרשה להסמיך אליו שורש ׃ אומרים יש אם למקרא ויש אם למסורת וזה בא אחרי הקבלה אשר שם יבאה ׃

אלא מתורת שבעל פה הנקרא אם לכן אומרים אם למקרא ואם למסורת ודע זה :

סוד האספקלריות ועיילי בבר א"ר ירמיה משום רשב"י ראיתי בני עליה והם מועטים אם אלף הם אני ובני מהם ואם מאה הם אני ובני מהם ואם שנים הם אני ובני מהם · אם אלף הם ומי זוטרא כולי האי והא אמר רבא תמניא עשר אלפי פרסי הוי דרא דקב"ה שנאמר סביב י"ח אלף · לא קשיא הא דמסתכלי באספקלריא המאירה והא דלא מסתכלי באספקלריא המאירה ודמסתכלי באספקלריא המאירה מי זוטרי כולי האי והאמר אביי לא פחות עלמא מאיתא ותלתין צדיקים דמקבלי אפי שכינתא בכל דרא ודרא שנאמר אשרי כל חוכי לו ל"ו בגימטריא הכי הוי · לא קשי' הא דעיילי בבר והא דעיילי בלא בר עכ"ל הגמרא · כבר ביארנו כי כל מה שנתלה בחמה עם הלבנה בזוהר ובקבלה אורה כמו כן תמצא בל"ו פרצופים והא דעייל בבר וכו' ר"ל ברשות כלומר הנכנסים ברשות הם רבים ושלא ברשות הם מועטים כי לא כל הרוצה ליטול את השם יטול · ומעתה אעורר לב הכם בספיקות הנופלים בדרש הזה : הא' ראיתי בני עליה והם מועטים קשה אם כוונתו לומר על כל הדורות יפה מקשה מי זוטרי כולי האי אבל אם כוונתו לאנשי דורו כאשר פירשו המפרשים א"כ מאי מקשה ומי זוטרי כולי האי שהרי מיום שנברא העולם עד דורו קרוב למאה שנים מאה אלף · הב' ואם מאה הם אני ובני מהם כמאן לא כמ"ד י"ח אלף ולא כמ"ד ל"ו צדיקים · הג' ואם ב' הם אני ובני מהם זה יותר קשה מכולם כי אביי גמיר ליה שאין דור פחות מל"ו צדיקים בכל דור ודור · הד' תמני עשרי פרסי הוי דרא דקב"ה תימה לי האי דקאמר תמניסר פרסי וכו' אם רצה לומר שדורו של הקב"ה י"ח אלף כלומר ואתה איך אמרת אלף והוא תירץ הא דמסתכלי וכו' כלומר לעולם בכל דור ודור יש אלף דמסתכלי וכו' אבל דמסתכלי באספקלריא מאירה רבים הם כדאמרת שהם י"ח אלף הנה יבוא לכל דור י"ח צדיקים וזה דלא כאביי הה' הא דמסתכלי במאירה קשיא לי טובא והלא מיום שנברא העולם לא הסתכל באספקלריא המאירה לבד משה ואיך אמר דמסתכלי בכל דור ודור במאירה אלף או מאה או ב' כ"ש בדברי אביי · דמסתכלי במאירה ל"ו בכל דור ודור והו' דמסתכלי במאירה מי זוטרי כולי האי קשיא לי המקשין הנה חוזר אם לאלף או למאה · דקאמר רשב"י א"כ מאי והא הכי רבים נהכי הכי אלף או מאה והני ל"ו אלא ע"כ דחוזר המקשין על אם ב' הם אני ובני מהם א"כ איך אמר רשב"י אם אלף הם כנראה בבודר שיכול להיות אלף בכל דור ודור ולפחות שנים · הז' שמקבלים אפי שכינתא מרא דאברהם תלי תניא בדלא תניא ג"כ הכי תלי טעמא בדלא טעמא הלא אפי שכינתא היא אם אספקלריא שאינה מאירה כי השכינה נקר' כך ר"ל אם פקלריא שאינה מאירה אם לא שתאמר שאפי אינו חוזר לשכינה אלא לפנים שלה שהיא האספקלריא המאירה דיקא כמו דקאמר אפי שכינתא אלא אמר דמקבלי שכינתא והוחק לתרץ כן כי קצת מדרשים מנגדים לזה ולישב המאמרים האלה אומר ה' יבואו ושם יתורצו :

סוד רגלוהי דבר נש איכון ערבין ליה לאתר דמתבעי בשלהי דסוכה גרס יכן הכי תרי כושאי דיתבי קמי דשלמה אליחורף ואחיה בני שישא ספרא דשלמה הוי יומא חד חזי' למלאך המות דהוי עציב א"ל אמאי עציבת א"ל דבעי מינאי הני תרתי כושאי קרינהו לשעירים ואמר להו אמטייהו למחוזא דלוז כי מטא לבבא דלוז שכבו למחר חזי' למ"ה דהוה בדיח א"ל אמאי בדיחת א"ל באתר דמתבעי תנאי קאים שקילתנהו מתם שלמה ומ' רגלוהי דב"נ איכון ערבין ליה לאתר דמתבעי תמן מובלין יתיה עכ"ל הגמרא המאמר הזה אם יוצא כפשוטו יש לו סוד עמוק ונשגב נא' הכי תרי כושאי יהודאין היו ונקראו על שם הקודש

כמו שאמר הגיתי והיו סופרים למלך שלמה ע"ה. והנה נראה שהיתה נשמתו ממקום קדושה וטהרה ולזה לא היה מ"ה יכול להמית אותם דהוי עסקי באורייתא ותקין כתקנתא דמלך להוציאם מן העולם יומא חד הוה יתיב מ"ה דהוי עליה ר"ל מ"ה נראה לפני שהבע"ה ורמזו שהי' עליו והטעם שלא היה יכול להשלים שליחותו לאבדם מן העולם ועוד תמצא דברים בעו"ה בענין מ"ה שעכ"פ הוא נמלא . והוא ממונה על האסיף החטאים ומאין לו כדברי רופאי הבל הפתי המחקר ר"ל דקא בעי מנהי הכי חרי כושאי ולא יכולי להו מטעם דאינם במקום שנאמר והלעו באורייתא קרינהו לשעירים ר"ל להדים כמו ושעירים ירקדו שם כי שלמה המלך ע"ה מלך על עליונים ותחתונים א"ל אגניבהו למחוזא דלוז מה שלום להוליכם ללוז שלפי שמם אין מ"ה שולט ורצה להכניסם שמה כדאיתא במדרש תניא היא לוז שצובעין התכלת היא לוז שבא סנחריב ולא בלבלה בא נבוכד נצר ולא החריבה ואף מ"ה אין לו רשות להכנס שם אלא זקנים שבה בזמן שדעתם קצר עליהם מוציאים אותם חוץ לחומה והם מתים כי מטא לבבא שכבו כו' כשהגיע לשער לוז מצאם שם מ"ה אשר בא להסוף נשמות הצדיקים הזקנים אשר הוציאם מן החומה והבין כי לא יבא מ"ה ששלמה ע"ה ישלחם שם למחוז חוייה למ"ה דהוי בדיח דעת כי מ"ה אין לו רשות ליכנס אלא במקום שנאמר לו והיינו מה דאמר אבוה דרב לרבא בחלמא שני דוכתיך וכו' ולפי כשראה אותם אצל שלמה לא היה יכול להם מפני ב' סיבות הא' שהמקום ההוא מקום שנאמר לו והב' דהוי טירדא בגרסייהו ומפני שהגזירה האלהית צריכה להתקיים בא בלב שלמה המלך עליו השלום לשלחם ללוז והוא המקום אשר אמר למ"ה

והיינו דאמרי רגלוהי דבר נש אינון ערבין ליה :

סוד כמה לוקין והאיך לוקין ועל מה לוקין דע כי בתחלה נביא המאמרים כפי שרשם אשר נמצא במשנה ובתלמוד ובספרי הפוסקים הבאים אחר התלמוד זה סדר ודין הדברים במה שלוקין כו' מתניתין ורצועה של עגל בידו כפולה לשנים ושנים לארבעה ושתי רצועות עולות ויורדות בו פי' הרב הרמב"ן ז"ל אלו שתי רצועות של חמור לפי שעשה מעשה בהמה יענש בעורו כמו שנאמר עד"מ ידע שור קונהו וחמור אבוס וכו' לשון הרמב"ן ביד הגדולה ורצועה של עגל בידו כפולה לשנים ושנים לארבעה ושתי רצועות של חמור עולות ויורדות בו ורוחב הרצועה טפח וארכה כדי שיגיע עד כריסו ויד של רצועה שאוחז בה ארכו טפח עכ"ל וכן כ' ר"ת מקוצי"ה הבית ורצועה של עגל שני שור מהמזל מ"ה הקשה אדון השתיטה כפולה לשנים לרמוז אל מדת הד' וב' לד' כנגד כ"ח וב' כ"ח למדת מל' התקנה לשדים וב' רצועות של חמור מזמורה שנער כוער מדת אברהם והמשך אליו כלא הכי ב' רצועות מן רחמים ככתוב ברוגז רחם תזכור עולות ויורדות בו כלומר עולות למעלה לעורר מימי החסדים ויורדות במל' היא הרצועה המעובדת לשם אלהינו להיות רחמים בדינא ורוחב הרצועה טפח כמו וימיני טפחה שמים כי הרצועה רחבה ונסב השמימה למעלה עד השמי' העליוני' וארכו עד שיגיע מגעת עד כריסו הוא סוף פי האצטומכא והיא טבורו המכוונת כנגד הלב כי לא מלו לבותם והרמז שצריך אגן הסהר ויד של הרצועה שאוחז בה ארכה טפח היד רומזת אל היד הגדולה האוחז ביד מדת משפט כי ימינו טפחה שמים וכ"ז רומז אל שיהי' רחמים בדינא וז"ש טעם שבזמנה מגביה שתי ידיו לערב שמאל בימין בא' כדי שיהי' רחמים בדינים המבונן עד אנה רומזים הדברים מתני' כיצד מלקין אותו כופת ב' ידיו על העמוד הילך והילך וחזן בה"כ אוחז אותו בבגדיו ואם נקרעו נקרעו ואם נפרמו נפרמו עד שהוא מגלה את לבו שאינו מכהו על כסות שנא' והכהו ולא לכסותו והאבן נתונה באחוריו וחזן הכנסת עומד עליו ס' עגלה ומכה אותו שליש מלפניו ושתי ידיו לאחוריו ואינו מכה אותו

לא עומד ולא יושב אלא מוטה שנאמר ואפילו השופט והכהו לפניו שיהיו עיניו של שופט רואות בו לא שיהיה מביט בדבר אחר מכאן שאין מכין שנים כאחת כופף שתי ידיו על העמוד הילך והילך שתי ידיו כנגד זרועות עולם על העמוד הקו האמצעי הילך והילך יד שמאלית ליד ימין ויד ימין ליד שמאל כדי לערב הדין ברחמים ושיהיה האצבעות פשוטות בלתי קשורים לרמוז לעשר ספירות וקשורה תהיה בפרק שלמעלה מכף ויקשרנו באופן שיהיה בין פניו והעמוד מקום פנוי שתהא רצועה נכנסת לשם להכות בין דדיו והחזן הכנסת אוחז בבגדיו רומז אל השליח הממונה מן מדת מלכות להתהלך בארץ לנקום נקמתה. וכבר ידעת כי הבגדים אשר הקדש מתלבש בהם הם רומזים אל הקליפות עולם חילוני ולכן ראוי שיסירם מעליו ושיהיה גופו מוכן לקבל יסורין מדת הדין עד שהוא מגלה את לבו כנגד אשר פשע והגיע פשעו בלב העליון והאבן כתוגה מאחריו היא אבן אשר שליח ב"ד עומד עליה ומתהלך בארץ ומשיב למשלחו דבר לאמר התהלכנו בארץ ומכה אותו שליש מלפניו שהם י"ג מדת רחמניות וי"ג מכילתי' דרחמי הנשפעים אל לי"ע בחבור בת זוגו אחר שנלקה אחיך הוא והמכות הם בין דדיו מקום הלב וגו' על שתי כתיפיו י"ג מימין וי"ג על שמאל כנגד שם הוי"ה ית' ומפני שפנה אליו עורף והן מקום לחיצונים להכנס לפני ולפנים מלך ישמעאל ועשו ולכן יהיה המלקות בין כתיפיו כי הם רומזים בכתפיהם ואינו מכה אותו לא עומד כי עונותיו עברו למעלה לראש ואשמתו גדלה עד לשמים ואיך יעמוד בעזות מצח כנגד אל עליון ולא יושב כדי לחלוק כבוד למדת הדין ותהי' עיניו של שופט בו שיהי' משפיע עליו השופט העליון לכפר עונו כי כפי פועל התחתונים כן יהיה התעורר' העליונים על המקבלים כיצד קורין הגדול שבהן קורא כל זמן שזה לוקה אם לא תשמור לעשות את כל דברי התורה הזאת וכו' והפלא ה' מכותך ואת מכות זרעך מכות גדולות עד נאמנים ומתכוין שיגמור הפסוקים עם המלקות ואם לא גמר חוזר להתחלת המקרא וקורא וחוזר וקורא עד שתגמור כל ההכאה והב' שבדיינים מונה והג' אומר לחזן הכה כל זמן שמכה על פיו הוא מכה עכ"ל וטעם קריאת הדיינים הגדול שבדיינים הרומז למכריע הראשון כדי שיתבונן הדברים התחתונים ויעוררו העליונים להסכים על ידם והשני שבדיינים מונה הוא הדיין ימיני והטעם כבראשון והג' אומר לחזן הכה הוא הדיין השמאלי וכל זה כדי לעשות רושם למטה שיתעורר כל העליון להסכים על ידם וכוונת סוד הפסוקים בפירושינו לתורה והנה נתבאר לך סוד המצוה הזאת כפי נתינתם בעניי וטעם ארבעים כנגד ארבעים ס"ה וארבעים יום דמשה רבינו עליו השלום ומ' יום דדור המבול והמשכיל יבין מזה והלאה ותבין על איזה עבירה לוקין ועל איזה עבירה אין לוקין ואלהים יראנו נפלאות מתורתו א"ס •

סוד ז' דברים שקדמו לבריאת עולם תניא ז' דברים נבראו קודם שנברא העולם ואלו הן תורה והתשובה וגן עדן וגיהנם כסא הכבוד ובית המקדש ושמו של משיח תורה מנין שנאמר ה' קנני ראשית דרכו תשובה מנין שנאמר בטרם הרים ילדו כו' עד שמו של משיח שנאמר לפני שמש ינון שמו עכ"ל תורה חכמה עילאה הנקראת רוח אלהים הייא התשובה בינה הקדמות לשלושת אבות הנקראים הרים והוא הנקראת רוח מרוח גן עדן ת"ת כלומר עדן שגן נטוע בתוכה גיהנם היא האש הגדולה מדת הדין הקשה שלמעלה ומדת הדין הרפה שלמטה ממנו ובכלל ת"ת ופחד שני נלחים בית המקדש מלכות והוא שנאמר בכל ביתי נאמן הוא וכו' ואין בין בית המקדש שלמטה ושל מעלה רק ה"י מיל ושמו של משיח קבלנו בשמו שמו לדיק ואם כן ירמוז בזה אל לי"ע הרמוז במשך הו' ולי"ע באמונתו עטרת יחיד

כלה מכלל זה אל כל ז' ספירות התאוים ודע אם וא"ת ואיך לא כתבם כסדר מלמעלה או מלמטה ואם תבין סוד מאמרם ז"ל אין מוקדם ומאוחר בתורה תבין זה הסוד וזה כי הספירות הם כלולים זה בזה כשלהבת הקשורה בגחלת ואין כאן מוקדם ומאוחר באיזה צד שתקח הם כשלהבת מלויה ודע זה והבינהו ויותרו לך כל ספיקות רבות וגדולות בתורת האל יתברך :

סוד שצריך לכתוב שטר אירוסין לשמה והטעם כי כבר קדם לנו הדיבור כמה פעמים שספירה היעטרה עשה כתות הטומאה ואמר להם מכריה היא לילית אשתו של סמא"ל הרשע וא"כ אם נכתב שלא לשמה פסול כי ירמוז לדברים חיצונים והקדושין כותם לחבר אשת חיל ב"ה ו"ה אים וכו' ושולא בזה דבש שצריך לכתוב לשמה להורות על השכינה שהיא בגלות ובעונותינו שולחה אמנו בגט כריתות אמנם בדוגמתה בגשמית אם נשאת לאיש אחר לא תשוב עוד לבעלה הראשון מפני"כ בשכינה שנאמר אלכה ואשובה אל אישי הראשון והטעם כי היא לא נשאת לשרי מעלה אך שמוה נוטרה את הכרמים ומה שאמרו האגדה את שמו החשובה מובח מוריד עליו דמעות אין זה רק לזכר הפירוד שיפרדה לנטור כרמיהם וזוכרת אהבת נעורים ומורדת דמעות והטעם בדמעות שפע הפירוד והסוד בהיפך זה שמורגלה להיות חוט של חסד משוך עליה ועלי להודיעך סוד זה אמרו חז"ל לכתוב שמה ושם עירה כדי להודיע הסוד שזה אינו מדבר באיש הגשמי לבד :

סוד הקדושין שצריך בכל שוין שימסור הוא ולא היא שהוא שיקנה עצמו לה ושהוא יתן ולא היא ואף אם היא תתן צריך שיהיה הדברים מורים שהוא הקונה והטעם ר"ל התפארת הוא המשפיע אל המקבל מכנסת ישראל ואם הדוגמא תעשה בהיפך תהא פוגמות למעלה וטעם הריני מישך וכו' שהוא משפיע אליה אמר שהוא רוצה בחבורה להיותו להחביר העליונים ולזה צריך לגרור האשה אחריו וכמו שהיא בעצמה אמרה לדודה משכני אחריך נרוצה וגו' :

סוד כלה וכתו בלתי בעודה נערה בקדושיה והטעם כי ירמוז אל לחסד והסוד ע"ט בת היתה לאברהם חסד ובכל שמה וכבר ביארנו בכמה מקומות שהבת הלזו חוט של חסד ע"י בעלה ת"ת אשר הגלגלונים קבועים בו ומשיעברו י"ב שנים ויום אחד יתחילו להראות לה סימנים שערות בזקן התחתון וזה יהיה עד ו' חדשים וטעם ו' חדשים לפי שהן האב עד הבת ו' ספירות ומשם והלאה יוצאת לבוגרת כי כבר כלה רחמי האב בי"ב הגלגלונים ובשש ספי' ומשם והלאה ויצאתה לרשותה להיות בושים עצמה לקבל מן בעלה שפע ברכה להוליד בנים ובנות להשפיע לעולם הפירוד ודע זה :

סוד השושבינים והחתן והכלה כי החתן הוא ת"ת וכלה היא עטרת בעלה והשושבין הימיני רמז לחסד והשמאלי לפחד וראוי לעולם להיות החתן והכלה והשושבינין בבית אחד לרמוז על היחוד שהחתן יהפוך פניו לדרום ר"ל לרמוז על תחת הדרום מטה כלפי חסד וא"כ תהיה עמידת החתן לצד מזרח ופני יחוד מערכי ח"ם ע"י והכלה במערב ומעלת השושבין הימיני א"ם יתברך שבע ברכות להטות חוט של חסד על החתן והכלה ודע כי אים הביניים המשדך לחתן עם הכלה הוא רמז לי"ע הוא חבור העליון ד"ו פרצופין : סוד שבע ברכות לחתנים דע כי ברכה הא' שהיא ברכת היין כבר רמזתי סודה וסוד לא מעוז את השי הגו"י פ"ח כל ימיך שיה לעולם עטרת ברכה שניה שהכל ברא לכבודו והרמז בו לי"ע המתוג הבנה ע"ט ליבקה ת"ת וזה טעם אמרו שהכל ברא לכבודו ודע כי ל"ב בגמטריא כבוד וכן כבוד בני' יהו"ה והבה שתי הספירות מתחברים ע"י לי"ע הנקרא הכל וראויה ואחד ואת הברכה לאמר

תיכף באסיפת העם רק כדי לכנוס על הכוס הרומז לכנסת ישראל אמן כן י"ר ·

ברכה שלישית יוצר האדם ורמז להאדם העליון הרומז לד"ו פרצופים ולכן בא בה"א הידיעה בכחות זכר ונקבה בראם ויקרא שמם אדם וטעם יוצר שם לבינה **ברכה** רביעית הרמוז ג"כ לד"ו פרצופים שנבראו בצלם דמות תבנית שלשה הרוחניות והתקין יוצר האדם לו ר"ל לתפארת ממנו ר"ל מעצמו מבינה בנין עדי עד כל ההקמד עדי והוד דברו וחתם בא"י יוצר האדם ירמוז בכפל הזה לצור הנאצלי"ע

ברכה חמישית לנחם עטרת בעלה בגלותה שישמחה הפועל העליון בבינה ר"ל בהשפעת ז"ם אליה לחבר את האהל להיות אחד וקראה עקרה כי היא בעונותינו עקרה מן השפע. עליון ציון צ"ע בחיבור בא זוגו בבינה הה' העליונה ר"ל חג"ת נ"ה ובהיות החיבור העליון על מכונו גם הדוגמא על מכונה · **ברכה** ששית שמח תשמח והבקשה למדת הבינה שישמח הרעים האהובים העליונים והרעים האהובים התחתונים ולכן הכפיל השמחה לצורך האדם הגשמי בג"ע הנטועה מקדם וחותם בא"י משמח חתן וכלה כמורגשים

הברכה השביעית ברכת אשר ברא באה לרמוז על הכת"ר העליון הרומז כאשר פירש במה שקדם ולכנה"ל עשרה אפי' ביחיד כאמרה כי הכוונה הוא לבנין כאשר פירש ויש בו י"ב לשונות ששון ושמחה וכו' כנגד י"ב אלכסונים ואם תוציא חתן וכלה דאיצטרך לגופי' נשארו י' נגד י' מאמרות ונזכרו חמשה קולות נגד חמש ספי' האחרונות וחותם בא"י משמח חתן עם הכלה · בה"א הידיעה ר"ל החתן שהוא הת"ת המקבל מה' העליונות ומתחבר עמהם והכלה המתהדרת בה' התחתונים כמלאת עתה נשלם כל היחוד בחתימה זו

והחתנים מן הגונין כי ת"ת מן כלל הי' ושרשם והוא הציר שעליו מסובבים כולם ופנים חדשות שמרבים בשבילו וא"כ אם הוא זוכה שמרבה בשבילו למטה א"כ ירבה בשבילו למעל' ולכן צריך לברך ז' ברכות ושבת פנים חדשות יען כי המלך והמלכה התראו פנים בפנים ודווקא בשתי הסעודות הרומזים אל ד"ו פרצופים אבל בסעודה הג' הרומזת ליחוד ג' רוחניות אין מברכין רק אשר ברא הרומזת על כתר עליון ודע זה וכן כל ז' מברכין שהשמחה במעונו ואשר ברא נרמז שתבא השפע מג' רוחניות אל הקוף

סוד הכתובה והתוספות דע זה לך כי כבר ביארנו כי החתן הוא ת"ת והכלה היא עטרת בעלה והת"ת עיקר קבלתו מתורה הרשומה ומה שמקבל ממנה הוא נותן להכלה ע"י צ"ע וראה והבן עד אנה הדברים מגיעין ולכן אמרו אסור לדור בלא כתובה אפי' שעה אחת והבעל ת"ת נותן שכר הסופר צ"ע כי השפע בא אל הסופר ראשונה ואח"כ אל הכלה ולפי שהשפע בא אל הכלה מן וא"ו ומשך וא"ו וכל אחד כלול מעשר הרי מאתים והחתן קיבל מתורה קדומה אשר קבלה מכ"ע וכל אחד מהם כלול מעשר הרי מאתים וזה דוקא לבתולה האטומה מכל פגע רע ומקבלה מן הוי"ן השנים אבל אם היא בעולה שנכנסה בה הוא מבעלה א"כ הוא"ו הראשון הלך ונשאר משך הוא"ו ועל כן כותב לה מנה וזה עיקר כתובה לפי שהחתן העליון הוא מקבל מספי' שפע ונותן ומשפיע לכלתו ולכן יכול החתן הגשמי להוסיף לה כמה שירצה מן הבא לידו חוץ מעיקר כתובה לבתולה מאתים ולאלמנה מנה מזה הסך אין לגרוע כלל וכלל ואין שייך בו מחילה ואם פיחת או מחלה בעילתו בעילת זנות ·

סוד אשה שנשאת לשנים לא תנשא לשלישי והטעם כי בעלה הב' שמת נסתלק מכריע שני ואם תנשא לשלישי הרי פגם גדול במרכבה אם ימות כי השלישי ירמוז בכלה ואם יסתלקו אלו השלשה יסתלקו רוב רחמים ונראה שלזה חלקו החכמים בחזקה בשתים או בשלשה פעמים ודע זה ·

וטעם הנבעלת פחותה מג' שנים חוזרת בתוליה כי כל פחותה מג' כלבוד דמי׳ וכל הנבעלת לפחות מכן ט' ויום אחד היא בתולה הטעם כי לא הגיע לכלל עשר והיום הנוסף על ט' הוא עומד במקום העשירי ולכן שתיהן לא הפסידו כתובתן ׃

סוד ברכות דם באילים יברך ראשונה בפ"ה ואח"כ יברך על האדם בורא פרי העץ בא"י אשר גנז אגוז בגן עדן שושנת העמקים בל ימשול זר במעין חתום על כן אילת אהבים שמרה בטהרה וחק לא הפירה ׃ כבר ידעת כי ראש כל הברכות כולם הוא ברכת היין כדי להשלים עמו מדת הדין וטעם ברכת הדם כדי להבריח כל הרוחין בישין העומדים ידעת דיהא אח"כ מתחיל לברך ברכת אשר תקנו חכמים וזה פירושה אשר כ"ע אסי"ה ראשון ל"ג א"ג ו"ד ר"ל כ"ע העמיד לי"ע במלכות הנקרא אגוז הכתוב בעדן ת"ת שושנת העמקים כינוי למדת מלכות ונקראת כן לפי שהיא מקבלת מי"ג קלוות כי השושנה נקראת כן שיש לה ו' עלין העמקים ג' רוחניות הרומזים בה"א ראשון של שם עלם ב"ד ולפי שהא נקראת בה"א אחרון של שם ב"ד נקראת כן ר"ל עמקים לרמז שמעון סופן בתחילתן שלא ימשול זר במעין חתום כותבת טעם כלומר למה כ"ע לי"ע לג בגן עדן שלא ימשול זר שהוא סמ"אל וסנהדרין הוא כהם הקראוי במעין חתום הוא הראשונה להטיל זוהמא ׃ כי כ"ע כיוון לכך שלא יכנסו כוחות הטומאה אל מקדש ה' אם לא שהחטא יגרום על כן אילת אהבים כלומר כ"י האהובה המשולת לאילה בגרת רחמה לבלתי קבלאי למשול במעיכים שמרה בטהרה כלומר שמרה עצמה מכוחות הטומאה ונדבקה בטהרה וזהו חק כלומר ל"ע לא הפירה כלומר ברית עולם הבוחר בזרעו של זרע אאע"ה שהוא איש החסד הם ד"ו פרצופין כנגד ששה הנגשמי בא"י הבוחר בזרעו של אברהם אבינו ׃

סוד עשרה דברים שחייב האדם לאשתו ׃ שארה זו מזונות והם נגד כ"ע המעלה מזונות שפע וברכה לכל הספירות כולם כענין שאמרו חיי בני ומזוני לא בזכותא תליא מילתא אלא במזלא׃ כסותה כמשמע' והוא נגד חכמה ע"א' אשר סכך העליון שאינו מקבל טומאה כאשר פירשנו ׃ ועונתה היא השפע הבאה אליה מאור הבינה ע"י בעלה עם שש קלוות והרמז באתי לגני וכו' כאשר פירשנו ׃ אלה הג' מדבר תורה וז' מדבר קבלה ׃ הא' אם חלשה לרפאותה שכן ת"ת מעלה ארוכה לכ"י כי אעלה ארוכה לך ׃ הב' לפדותה אם נשבית שכן ת"ת עושה שנאמר ובא לציון לי"ע גואל את"ת קום בתולת ישראל הג' אם מתה לקוברה והטעם להעלימה מן העין שכן ת"ת בזמן שידבקו בה עיינין בישין הוא מאילה בדהבים ומכניסה תחת כנפיו ׃ הד' אם מת יושבת בביתו וניזונת מנכסיו שכן ת"ת אם חסר הי' ממנו חיותו היא מזונות מן מזל הוא"ו הנקראת נכסי ת"ת ׃ הה' כתובת בנין דיכרין שכן לי"ע הוא בן לת"ת ואוכל מזונה ירושה של כ"י ׃ הוא"ו שיהיו בנותיו ניזונין מנכסי אביהן עד דמתנסבין לגוברין והטעם שכל כחות העטרה שנקראת בנות הת"ת נזונות מתוך הוא"ו הנקרא נכסי הת"ת ׃ הז' שעיקר הכתובה וכל שבח ההריות בכלל ז"ה וכבר ביארנו טעם הדבר ׃

סוד ג' דברים שזוכה בהן האיש הא' להיות מעשה ידיה שלו והסוד היתה כאניות סוחר ממרחק תביא להמה ר"ל כשהיא עולה למעלה ומתכנסת לכל לראש הברכה והשפע היא אשר מלאה שם הנקרא לחם היא ראשונה לבעלה ואח"כ סדר הספירות ׃ הב' שהוא אוכל כל פירות נכסיה בחייה בזמן שב"ה קיים והעבודה כמשפטה ׃ הג' אם מתה בחייו יורשה בזמן שאין ב"ה קיים והיא יושבת בגוים בתוך הגלות ושכינה יורשה שכל ההשפעות אשר היו באות לה נופלת לראש פי"ע

ומשם

ומשם יונקים שרי האומות ולא תמנה בהיותה על מכונתה ודע זה :

סוד יולאה בשוק וראשה פרועה וכו' · דע כי פריעת ראש באשה היא סימן מדת הדין ולא הותר דבר זה אלא לסוטה העומדת בדין · וזה דתני דבי רבי ישמעאל ופרע את ראש האשה אזהרה לבנות ישראל שלא ילכו בגילוי הראש · וראוי שתדע שאפי' בתוך ביתה יש

לא להזהב שלא להראות שער ראשה בחוץ רק לעשות עניניה בחשאי · כי שערות האשה הנראות בחוץ עושות נזק גדול לבעלה ובניה ובממונה · כי פותחת הדין וסוגרת הרחמים :

סוד אי איפשי באשה נדרנית · דע שהנדרים בבינה והשבועה בכנסת ישראל ולכן השבועה חמורה וא"ו והיא מגזרת שבעה והעודרת על נדרים ושבועות אלם והבית שהם שורש וענף יקחו ממנה נקמתם ונעליכין אותה לעשות רצונה בהתה ומתגלגלת בגוים שאין לה' לא נדר ולא שבועה · ובאים העובר הדבר הפוך כי הוא מתגלגל באשה יהודית כי לא יכוכר עוע עד שיתגלגל באשה כי עברותה רבו מאלים ודע זה · ועוד תשמע בסוד העבור דברים נפלאים בע"ה · ודע שכל הדברים שהם משום דת משה וישראל כולן תחת כלל זה שהדברים פוגעין בתורה העליונה ודע זה :

סוד שבזמן הזה אין להתיר שום נדר ושבועה רק במקו' שיש ב"ד הגדול היודעים שבעים לשון ומבינים הנדרים על שלמותם והטעם שהנדרים והשבועות אינם ניתרים אלא בזמן שאם הבנים בעלת הנדרים משמחה על בניה והאים בביתו ר"ל תפארת ישראל בהיבור כ"י אז החכם שהוא חכמה עילאה מתיר נדרי הבינה או ג' הדיוטות הם זרועות עם המכריע אשר לו הרשות נתונה מלך בו' קלוות וכן בעלת השבועות אשר כ"י בהיותה בביתה ואינה נטרדת בגלותה בעלה מפר נדריה ושבועותיה כענין בי כשבעתי או חכמי עילאי או ג' הדיוטות כה"י אבל בזמן הגלות אין להתיר לא נדר ולא שבועה אלא לקיים ומה שתיקנו חכמים להתיר אינה אלא שאם לא יתירו יעברו ביד רמה אבל לפי האמת אינו מופר ואינו בהסכמות ב"ד העליון נוחה מהם והמקיים שבועתו או נדרו אשרו ואשרי חלקו מקום ה' המה :

סוד מי שלא הכיר במומי האשה יוליא בלא כתובה והטעם כי פוגם בצורה העליונה שמלכות שמים כולה יפה ומום אין בה ר"ל דין כי מום בגי' אלהים אך הבעל ברחמיו שוכן בה ובאים כל המומים אם רצתה האשה ליסב עמו הרשות בידה שהרי בעל העליון מקבל מאם העליונה ומשפיע אליה חוץ ממוכה שאין שאפי' אם תרצה כופין אותו להוליא והטעם כי השחין בא מאם הגדול' ונופלת אה"כ באם הרפה ומתערבין ועושין נזק למעלה ולמטה ודע זה

סוד קיום מלות פריה ורביה הפורש המונה בני שמה ולא הניח אהר מותו זכר ונקיבה הלכה פסוקה שלא קיים מלות פריה ורביה ויש להסתפק א"כ אברה' וילחק ומשה הלדיקי' הגמורי' האיך מתו בלא נקיבות · וי"א כי הם מהשמיטה ראשונה לא יצטרכו לנקבות לרמוז למשפיע ומקבל וסוד ויעש אלהים מעשה בראשית וטעם זכר ונקבה כי העולם העליון אינו מתקיי' מבלי מקבל ומשפיע ואם מתו בניו ונשארו בני בנים אם מא' לא קיים אם מב' קיים והטעם שבני בנים הרי כבנים לפי שכל עשר כפי' בנים ובני בנים והם מקיימים העולם ולכן גם בדוגמא די בזה ולפי שאין בי' ספי' אחד מסכים רק אחד מאחד וכולם קשורים זה בזה ולכן אחד מסכים אינו מועיל : אמר המחבר לפי שפריה ורביה רומזת בדברים הרוחניים לכן אי איפשר מבלי שנרחיב בה הדיבור ונאמר כי הסכמת כל חכמי

שצריך לבקש ד' סיבות לכל דבר והם החומר הפועל הצורה והתכלית לכן גם אנחנו נבאר המלות בואת
בד' סיבותיה : **החומר** היא האשה וכבר ידעת אזהרת רז"ל שימכור אדם כל מה שיש לו וישא
בת ת"ח וישיא בתו לת"ח גרסינן במס' יומא פרק בא לו אמר ר' ברכיה אם רואה אדם שתורה פוסקת
מזרעו ישא בת תלמיד חכם שנאמר אם יזקין בארץ שרשו ובעפר ימות גזעו מריח מים יפרחו וכו' בערבי פסחים
כל הנביאים לא נתנבאו אלא למשיא בתו לת"ח ובמס' תענית גרסינן ד' משפחות היתה בירושלים
יפיפיות וכו' על מזרחות שבהן אומרים תנו עיניכם בבעלי משפחה שאין אשה אלא לבנים וכל זה
יתבאר לך כי האשה ראויה שתבא ממקום קדוש לפי שהמחשבה יהא קדושים מבטן ומהריון ומלידה כפי זכות
החומר כן תהיה הצורה אלהי' בו כי הצורות שוות ומתחלפות כפי התחלפות החומר הנשוא לה ואמרו
המאמר כולך יפה רעיתי ומום אין בך כי הדוגמא ראויה שתתדמה לאשת חיל עטרת בעלה : **הפועל**
הוא האיש ראוי שלא ישא לאחד מד' דברים לא מצד אומן ותקף הקרובים שיעזרוהו לא מצד ממון ולא
משום ממון ולא משום זונה וערוה וכמו שדרשו על פסוק כי עזה עזובה תהיה ואשקלון לשממה תהיה
ואשדוד בצהרים יגרשוה ועקרון תעקר ויתבונן כל איש אשה רמז עלמתו אל ה' איש מלחמה אשר יהיה
ליפה בנשים הבא לנגה בדוב רחמיו כשפע ח"מ ויולא בשפע הבא מראש היורד דרך חוט השדרה עד ברית
העליון ומשם לבת זוגו כן האיש הדוגמא לא ישא אשה רק לכוונות עבודת האל שיהיה ממנה זרע עובד
ה' לא למלאות תאוות יצרו הרע רק אם ישים אליו יתברך לבו רוחו ונשמתו אליו תאסף וזאת היא הגורם
הם הילדים אשר יחננהו ה" אל עליון כי כבר אמרנו שכפי כוונת האיש וכוונת החומר כן תהי' נשמת
הילד ולכן אמר ה' אל ירמיהו הנביא בטרם אצרך בבטן ידעתיך שהכוונה בזה הדבר שידע השם יתברך
כוונת אביו ואמו וכוונת הטובה להתקרב אל עבודת השם אמר שידעהו בזה טרם שילדו ובא של דוד
מה' מצעדי גבר כוננו ודרכו יחפץ והבא לטהר מסייעין לו ודע אנה רומזים הנשמות מי ומאיזה מקום
הם באים מאל חי ולכן בשמונה עשר שנה יטהר עצמו לקבל שפע הנשמות ויזכה לבנים הראוים להוראה :
תכלית הוא שיוליד ממנה בנים עוסקים בתורה ובמצות ובמעשים טובים והטעם כמו
שהשפע היוצא מאשת חיל עטרת בעלה הן לטובה או לרעה הוא כולו טוב כי אין דבר רע יורד מן השמים
על הארץ העליונה רק לטובה ומה שיהיה איזה רעה שתחול היא מצד המקבלים כענין השמש שישתנו
פני הכושם ומלבין הבגד כן ראוי האיש שמתחבר לאשתו להיות לו בן משלים רצון קונו ומדמה הצורה
ליוצרה זהו שרצינו לבאר ענין פריה ורביה בד' סיבותיה ומעתה נודיעך שהחיבור ההוא בעצמו יהיה בד'
כוונת הא' מצד מה הוא החיבור והב' בזמן החיבור והג' בכיון החיבור והד' באיכות החיבור מהו החיבור
הכתוב קראו ידיעה שנאמר והאדם ידע את חוה אשתו מאחר שקראו הכתוב ידיעה נראה שהוא דבר טהור
ונקי ורומז לדברים העליונים והמבין סוד וידע אלהים יבין מה שרמזנו :

זמן החיבור הוא לת"ח מע"ש לע"ש ויש בו שני מכוונים הא' להיות החיבור ביום מנוחה יום
שיש בו כח נוסף בתולדה והב' ע"ד סוד ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן ע"ט כי ביום
השבת הוא רומז לחיבור לי"ע בבת זוגה אשרהוא לרוד החי' בכ"י וכ"י עם המלך במסיבו אין
ספק כי יזכה בחיבור ההיא לנפש טהורה כוון החיבור בזה הענין קח ראיה ממעשה
יעקב אבינו כי כפי מחשבתו בעת החיבור בזיווגו כן תהי' הצורה הלה על

מחומר והחומר יצטייר כפי מחשבתו ויהא מוכן לקבל הצורה קדושה וכן מעשה דרבי יוחנן יוכיחו לזה
דהוי יתיב על שערי טבילה ואם תהיה מחשבתו שלימה בזה הדרך הנה על ידו יתחברו ד"ו פרצופין וימלאת
שפע וברכה בכל העולמים · באיכות החיבור דע כי כל חכמי המחקר הסכימו שהזרע יוצא מן המוח אל
השדרה ומשם מתפשט לכל הגידין והאיברים ואח"כ יורד להאשכים ומשם אל האמה ובהתחברו אל אשתו יורה
כחץ וכבר ידעת הנה רומז המוח והשדרה והאשכים והאמה והאשה וירית האמה כחץ והזרע היוצא ומעתה
תוכל להבין סוד הכתוב שקראו ידיע'אם יש לב ככוונתכם ודע זה ומכאן תבין מאמר רז"ל כל מי שאינו עוסק
בפריה ורביה כאלו שופך דמים וגורם לשכינה שיסתלק מישראל ר"ל ישראל סבא :

סוד

האשה נקנית בשלשה דרכים בכסף ובשטר ובביאה בכסף דע אע"פ שהאשה העליונה
מטרוניתא נוטה לצד השמאל ומאם הגדולה קבלתה מ"מ היא מטה אל החסד וכדאמרינן אסתר
ירקרקות היתה וחוט של חסד משוך עליה · וידעת כי גוף הכסף רומז אל ראש הבנין מדת אברהם אבינו
עליו השלום וכדי להשקיע את האש יקדשו כדוגמא בכסף כי גם בעלה מדת יעקב הוא מטה כלפי
חסד ומנה שבידה יקדשוה · בכסף כיצד בפרוטה ובשוה פרוטה · דע כי יהו"ה בא"ת ב"ש הוא
מצפ"ץ ומצפ"ץ הוא בגי' פרוטה וכבר ידעת שפרוטה היא של נחושת והיא א' משמונה מאיסר האיטלקי והנה
המקדש הוא עומד במקום ת"ת והאשה במקום מלכות ויקדשנה בכסף המורה על רחמים שבו או בשוה
כסף כי היא ממוזג ומכריע ראשון בין המים והאש ולזה מתקדשת בפרוטה שהיא בגי' יהו"ה בחילוף
א"ת ב"ש ואח"כ בזה רומז אל התפארת · וכבר ידעת כי הנחשת רומז אל העטרה ואח"כ הפרוטה במשמעה
היא של נחושת הוא מצפ"ץ (והנה ד"ו פרצופים אחד משמונה מאיסר האיטלקי) ראה משתלשלים הדברים
ובאים בדוגמא לרמוז בעליונים ומכאן תבין שעיקר הקידושין בכסף ולא כשאר אופני הקנין
ואפילו בדברים השוים כסף כ"א בכסף זה לסוד הנזכר ועוד כסף עולה חשבונו יהו"ה כיצד י' פעמים
ה' עולה נ' ה' פעמים י' עולה נ' ו' פעמים ה' עולה ל' ה' פעמים ו' עולה ל' הרי כסף ואם
תחלוף כסף בא"ת ב"ש יעלה יו"ד ה"א וי"ו ה"א וש ס ב"ד שהוא יהו"ה בא"ת ב"ש מצפ"ץ ומצפ"ץ בגי' פרוטה
ופרוטה היא נחושת ונחשת היא מלכות והנה האשה ע"י כסף כלולה ברחמים באופן שהם בכוונה רצויה
ואם לאו הם תפיל בין הכסף וזה אם תמלא ככף כ"ף שמ"ד פ"א יעלה ג'יאש והנה יסוד הכסף אם
תלוי שזכור שהאשה אינה מתקדשת אלא ברצונה : והסוד וגם אני שמעתי את
כהקת בני ישראל ומי שחשקה נפשו בתורה כבן עזאי לא ישא אשה והטעם כי נשיאת אשה אינו אלא
לרמוז אל הסוד וכן העוסק בתורה לשמה הוא מחבר את האהל להיות אחד ודעת הרצון בהיות היחוד
שלם אמר כי יבעל בחור בתולה ודעת הכעס היא חומר ובפשעכם שולחה אמכם :

בשטר

כיצד כתב לה על הנייר או על החרס אע"פ שאין בו שוה פרוטה וכבר קדם לנו
הדיבור בזה כי מסך הוא"ו הוא היסוד והוא הרמז בשטר כי שם באיכות הכפפות
והתימות השטרות וכתוב וחתום בספר והרמז כל הכתוב בספר דירושלים · והאר שהשטר רומז ליחוד והוא
מסך הוא"ו ואין צריך קבלה בשביל העטרה שידמה לתפארת כי הוא מסך הוא"ו ובן זוגה דמטרוניתא ואין
לך קדושין גדולים מזה הוי"ה כיליה ויתגדל מזה בענין הנוי במקומה :

בביאה

כיצד אמר לה הרי את מקודשת לי או הרי את מאורסת לי או הרי את לי לאשה
בבעילה זו וכל כיוצא בזה ומתיחד עמה בפני שני עדים

ובעלה והמקדש בביאה דעתו על גמר ביאה ובגמר ביאתו תהיה מקודשת והמבין סוד באתי לגני אחותי כלה מבין הסוד הזה והעדים הם הריעים והדודים הנזכרים בפסוק · וגמר ביאה הרמז למשך הוא"ו והסוד הנזכר כמאמר אים ולוית בין כדרכה כמו בשבת שהמלך והמלכה יחד בין שלא כדרכה בהיות בגולה בתוך עשר כתות. בביאה מתקדשת כי משכבי אשה אמר קרא לרמוז אל סוד זה ·

סוד חופה אף דלא אמר התנא האשה נקנית בג' בכסף ובשטר ובביאה ובחופה כדאמר ר"ה הטעם כי רב הונא סבר שהחופה היא דוגמא לחכמה עילאי שהיא כסוי למרכבה ותקנה לבדה באשה העליונה וזה לא יתכן כי האשה לבדה היא מתנית כי השמה לראש פנה אך ראשונה צריכה לקנותה באחד משלשה דברים ואחר שנקנית לאיש העליון בדין · אז היא בכלל המרכבה והחופה הרמוזה בחכמה עילאי מקנה בה ותחופף עליה בטליתו כמו שאמר נתעטף הקב"ה בטלית לבנה ש"ת ולזה נהגו בארץ אשכנז ובדוש קהלות האשכנזות לפרוס טלית על החתן והכלה בשעת הקדושין לרמוז על סוד זה ·

סוד שאין האשה נקנית בחליפין ובחזקה והטעם כי סוד החליפין מיד ליד ר"ל שיוצאות הנפש והולכות ברשות אחרים ואפי' פחות משוה פרוטה הם הרמשים הנדרשים באספה והקידושין יורו לאחד הרחמים והחליפין למעוטם וא"כ האיך תהיה נקנית בחליפין והחזקה היא תרמוז למדת הפחד החובבת עמים והרמז אף חובב עמים כלומר שהאף היא חובבת עמים וא"כ האיך אשה תהיה נקנית בה ובונתינו בקדושין על החיבור הרחמים :

סוד ששלוחו של אדם כמותו והטעם כבר ידעת ששליח ר"ה וש"ה הוא ש"ת ושליח ש"ת הם הפ"א ובפרט ת"ת אשר הוא המכריע הא' ושליח המכריע הא' הוא צ"ע וגי"ע שלחו העטרה והעטרה שלחו בת קול וכל אשר תחת היחוד ולכן הורגלו לומר ושליח שליח עד ק' שלוחי' לפי שכל אחת כלולה מעשר והרי הם מאה ומפני שכל שליחות הם שלהבת הגדולה אשר ממנה מתחלקים ואליה שבים ולכן שלוחו של אדם כמותו ומפני שכל השליחות ממקום אמת וצדק לכן אין שליח לדבר עבירה :

הסוד מלוה להוצאה ניתנה כתיב לוה רשע ולא ישלם וצדיק חונן ונותן רשע זה סמאל וחבריו שקשה להם ליתן לאומתן מה שנותנים להם מן השפע וצדיק חונן ונותן ר"ל צ"ע ב"ע בת זוגו לכל השרים העליונים ואותה השפע היוצאים לחוץ הם ראת מלוה וזה להוצאה נתנה ומזה תראה שכל זמן שהמלוה בידם קיימת היא בוודאי תהא מקודשת אבל אם כבר הוציאה המלוה אינה מקודשת דומה לזה אם השפע יצאה לחוץ מן העטרה במה תהא מקודשת לבעלה הראשון וד"ל:

סוד הגירושין טרם כל דבר נקדי' הקדמה קטנה אשר ממנה יתבאר השורש בענין הגירושין דע כי הזיוג הא' הוא מן החדשות והזיוג הב' מן המגולגלים ולכן יקדמנה אחר ברחמים אף גם זה דעת אחד אמנם מה שנראה מספר הזהר כשיורדין הנשמות מן מקור מחצבתן ונותנים למלאך מורידין אותם זכר ונקיבה ולפעמים יקדים האחד ויקלקל מעשיו בת זוגו כשתרד יזכה בה אחר עד שיוכשר מעשיו הראשון ואז אותו שזכה ברחמים כבני בנימין וחטפתם וכו' ימות והאשה ההיא תשוב לבן זוג וזה אמרו רז"ל אידמי גברא מקמי גברא ואין ספק שזה היה מגולגל ובא ולכן כדאה כ"ז שלא הוכשיר מעשיו ולזה ימות ולא שיגרשנה וישאנה הראשון אלא יצטרך עוד להתגלגל אך אם היא בת זוגה זכתה זווגו בדבר ערוה ויגרשנה מעולם לא תשוב אליו עוד ודע זה · ואחר הקדמה הזאת נשוב לכוונתינו ונאמר השורש המונח אצלינו כי אין אשה מתקדשת אלא לבעלה ומתגרשת בע"כ

והטעם

והטעם כי הקדושין יורה על חיבור האהל להיות אחד ולכן צריך שיהא מדעתה שתשים לבה ורצונה אל בעלה להיות מקודשת לו אבל גירושין הם באים כי מצא בה ערות דבר שמורה על פירוד ולכן אין צריך רצונה ודעתה כי נוגעת דעתה באשת חיל המעולה בדיבוק ולא בפירוד ולפי שהדוגמא הזו לא תשוב להתחבר בבן זוגה עוד מה שאין כן באשת חיל ולכן צריך לפרוש שמה ושם עירה וכל כיוצא בזה לומר זו בלבד לא תשוב לבן זוגה ולא אהרם ר"ל אשת חיל וא"ת הלא אמרו כל המגרש אשתו ראשונה מזבח מוריד עליו דמעות משמע שיש הריסה במזבח כבר ישבנו זה למעלה כי זה אינו אלא שהיא עלובה בזכרה בעל נעוריה בימי גלותה עם בניה כדמות זאת המתגרשת מן בעלה בעון מעשיה כך היא נתגרשה בעון בניה וזהו הורדת דמעות ר"ל שפע הדין משפעת לעולם ולע"ז וסדרת הגט עמוקים מאוד בכתיבתו ובנתינתו ואי איפשר לכותבם בספר אלא מפה אל פה ימסרו ולכן לא הארכנו בזה :

סוד זיווג ראשון וזיווג שני לפי שהקדמנו בזה בסוד הדיבור לבאר דרושינו בגט ולכן נשלים אותו כבר ביארנו כשאדם מתיחד עם אשתו בקדושה ובטהרה ובצניעות רומזת אל היחוד העליון וגורם ברכה ושפע מן הברית העליון לשכינה ועושה שלום למעלה ולמטה אך אם אינו מתיחד בקדושה גורם שהשפע עליונה יצא אל פלגש שלמעלה וימלא תקום לכוחות ב"א להכנס לפני ולפנים וכבר ביארנו במה שקדב שלפעמים לא יזכה האדם להתחבר בבת זוגה וישב הוא קדש והיא קדשה ותפרד חבורם והבילתן לעולם וכבר זכרנו כי שתי נשמות נתונות לממונה ולפעמים יזכה האדם בבת זוגו ואם זכה מצא מציאותו וזה אמרו מצא אשה מצא טוב והוכיחו רז"ל אלו שלש כתות בקבלתם הטהורה מפסוק זה מושיב יתידים ביתה מוציא אסירים בכושרות אך לפעמים לא יזכה בה ותנשא לאחר קודם ואחר כך זוכה בה ולפעמים אין זוכה בה לעולם והוא קדש והיא קדשה · הזוכה בבת זוגו תחלה מושיב יחידים ביתה · ומי שאינו זוכה בה עד שתנשא לאחר מוציא אסירים בכושרות ר"ל בכי ושירות שצריכה לבכות על בעלה הראשון עד שתנשא לאחר וכשתנשא הרי כאן שירות ודוגמת בת שבע לאוריה עד אשר חזרה לדוד · ומי שעונותיו גרמו לו שלא יתחבר בבת זוגו לעולם בוררים שכנו לאיזה והנה יפול בכאן ספק ראוי להשתדל בהותרו וזה שאם מתו קודם שיזדמנו להם בת זוגם מה תהא מבת זוגה הנגזרת להם ויש להשיב אם נתגלגלו כבר זכו בראשונה בחלקם ולא הקדימו ברחמים לחטוף כבני בנימין ואם לא נתגלגלו ואם היו קדשה היו מכת אך בוררים שכנו לאיזה ובת זוגו נחטפת למגולגלים והבאים בגילגול או שזכו בחלקם וכפרדה הבדלתם הטפו כבני בנימין מן החדשות ארמן הישגות וברוך ה' היודע מגלה אור מני השך יוצא לאור צלמות :

סוד מיאון ידוע כי קטן וקטנה אין להם דוגמא בעליונים לכן אין במעשיהם כלום ומטעם זה קטנה שנתקדש או קטן שקידש אין במעשיהם כלום ולזה ביארנו לך במה שקדם כל קטן וקטנה ונערה ובוגרת מעיין לשם ושוב פה תבין ודע כי המאון בשני פנים אם נתקדשה בעצמה בהיותה קטנה או שקדשוהו אביה ואמה ממאנת והולכת בפני ג' והרמז לשלשה דיינים ת"כ ועומדת עד שתגיע להיות מוכנות ודומה לדוגמא העליונה ומוכן לקדושין ולגט ולהלכה ולמיאון ואם הביאה שתי שערות הרי הם גדולים וטעם שתי שערות לרמוז לשני שרים גדולים :

סוד שצריכה להמתין צ"א יום אחר מיתת הבעל וגט והלילה בטעם כבר ידעת שכ"א [illegible] והלכה ונפרדה מן בעלה זיזדתה היא מן ט"ס אשר כל אחת כלולה מי' הרי צ' ולכן כל הנפרדת מן בעלה צריכה להמתין צ' דוגמת העליונים ולכן לא חלקו חכמים בגזירתם יהי' עקרה או [illegible] כי אין הטעם משום הבחנת הזרע אלא משום לעשות דוגמא לאשת חיל שנפרדה מן בעלה וירדה [illegible] תשעים מעלות גבוהים ורמי' והסוד השליך משמים ארץ תפארת ישראל ודע זה

סוד שלא ישא אדם מעוברת חבירו ומניקת חבירו דע כי מעוברת הדוגמא בתשעה חדשים [illegible] עיבור אשת חיל מט' פחות אשר משפיע עליה בעלה ברחמים וא"כ איך יבוא [illegible] לבטל כח רחמה ומניקת אשת חיל צריכה לקבל מב' ואווין שכל ואם במלואן שהן ו"ו הוא י"ב שהם ד"ד [illegible] ידוע שהיא מתחדשת מל' יום לל' יום א"כ יהיה קבלת היניקה ד"ד חדש ולכן מי הוא אשר יכול ליגע במניקות עד תום ד"ד חדשים והסוד אשה ע"ט מספרת עם בעלה ת"ת ותינוק מטטרון יונק [illegible] אמו ע"ט שכל מה שיונקת מלמעלה מניקה מלמטה והסוד הכפירים שואגים לטרף ותקם בעוד לילה [illegible] טרף לביתה וחק לנערותיה :

סוד הכל נאמנים בעדות אשה חוץ מחמש נשים חמותה ובת בתה ובת בעלה וצרתה ויבמתה [illegible] בעלה הוא הסוד בעצמו שהוא ב"ית ת"ת וכת הפחד וצרתה היא לילית מלכות החיצונים ויבמתה [illegible] שהיא אשת אחי בעלה היא הפחד כאשר אי איפשר לאלו הנשים שיהיה להם שלום אם לא יהיה מתווך ביניהם אחד מן המכריעים ודע זה :

סוד והטעם לפי שהן שונאות זו את זו ומכוונות לאסרה על בעלה חמותה ובת בעלה הם [illegible] והסוד ובת בעלה הוא הת"ד בעצמו שהוא כת הת"ת וכת הפחד וצרתה היא לילית מלכות החילונים ויבמתה היא אשת אח בעלה הוא הפחד כאשר אי איפשר לטלה ולזאב שירעו יחד כך אי איפשר לאלו הנשים שיהי' להם שלום אם לא יהי' מתווך ביניהם אחד מן המכריעים ודע זה :

סוד מים שאין להם סוף אשתו אסורה והטעם כי מים שאין להם סוף הוא כ"ע אשר בו תלויין חיי בני מזוני ובו עושים נסים ובו מתבטלים הגזירות ולכן בדוגמא בזה העולם יש לנו לומר כי כתר עליון השגיחו עליו והצילוהו ממים שאין להם סוף שהוא הדוגמא ופנה שמאל מן המות ומוסיף חיים ובנים ומזונות כן ג"כ בכאן ודע זה :

סוד היבום הספיקות הנופלת ביבום הא' כי ישבו אחים יחדיו קשה יחדיו למ"ל מכתב רחמנא ישבו פשיטא שהם בעולם אחד נמצא כי לא יאמר ישיבה לחי עם המת וא"פ כי לא לחנם אמרו זה הדרוש כי מטעם גזרות הכתוב נראה כי יחדיו בא להורות שישבו בעיר אחת ואם לא ישבו בעיר אחת אין חייב ליבם ודבר תימה שיהי' גזירות הכתוב ופי' בעיר אחרת אינו אחיו : הב' אמאי רצה אליף לאחוה אשוה מבני יעקב מה להלן אחד אחד אף כאן אחד אחד פרט לאחיו מן האם תימא בכל מקום בתורה לעולם כבוד ומורא הם שוים למכה אביו ואמו מות יומת גם לרפואתם לפדותם אם כשבו למה לא יהי' ג"כ אחים מן האם ליבום הג' מאמר ערות אחיך לא תגלה ומאמר ערות אחיך לא תגלה ולמה תהא אשת מותרת לאחר מיתה ושאר עריות נאסרו ואת הותרה אחר מיתת הבעל מיד · הד' אם על דרך האמת [illegible] להחזיר צ עבוד להחזיר נפש אחיו ולמה לא תם המקום על שאר הקרובים שמתו בלא בנים ואם מת כבן יקח אשתו האב ויחזור את בנו כמו שעשה יהודה קודם מ"ת וה"ה לכל שאר עריות עד שבא את מכל העריות :

העריו' ואין לומר כי לא יתכן שיחזור את בנו פעמים שהרי אדם הראשון החזיר את בנו כמו שאמרו שת זה הבל ונאמר כי שת לי אלהים זרע אחר וגו' · הה' מדוע לא אמר לקין בא אל אשת אחיך ויבם אותה כמו שאמר יהודה וא"ת שלא הלך הבל מאחיו הרואה והלא בעל תשובה היה · ועוד אדם רשע מקטן היה שקלך בכטיעות היה והבל חייב מיתה ואל אמונה ואין יעול · הו' אחים מן האם אין אחים ליבום אבל הם אחים לעריות ומ"ש : הז' מי שהוצרך להתגלגל על עבירות שבידו ומת ונשאר לו בן למה לא ייבם היבם את אשתו כדי להשלים מנוחה לאחיו שיתגלגל באשתו והנו רואים שאין המדה כן אלא כשאין לו בן בלבד נוהגת המדה וזה העני ילטרך לבקש מנוחה ממקום אחר ודע כי ישנו אחים יהדיו רבו בו הספיקו' ובפירושינו לת"ר התרכנו בהן והספיק' שאלו יותרו בהן יג"ד אמת ומקלתם כללנו בנעימות שאר הסודות בעה"י ויותר הספק החזק שבהם למה ילטרך להתגלגל ג' פעמים יעניסוהו בגילגול הז' ולא ילטרך לג' פעמים והלא הרבה עונשים יש לו יהבדק שמו היודע האמת · הח' ואם אין לאיש אח או לא נשא אשה לעולם איך יגאל · הט' כשיתגלגל ג' פעמים הנה אין ספק כשיהיה תחית המתים ויקום אחים ההוא הנה התחבר בגוף השלישי ושני הגופים ההם מה תהא עליהם א"כ מידור אחכמים שסידרו בתפלתן אלהי נשמה שנתת בי ועתיד להחזירה בי לשוא התפלל א"כ כמה גופים למגים כמה דברי בדיקניה · הי' מחשבת ער ואונן מה היתה וכי שוטים היו אם כיוונו שלא ליתן זרע לריחן מה תהא עליהן וכי ימותו בלא זרע וא"ת כי היתה כוונתם לישא אשה אחרת להוליד ממנה בנים לפי שנמשכו לכוונת האלהית כענשו ונתגלגלו בפרץ וזרח · הי"א מי שלא היטב מעשיו עד ג"פ מה תהא עליו אם תאבד הנפש ההיא והלא הנפש ההוא הוא עלם השכלי והשכל לא יקבל כליון כי איננו מורכב עד שיכלה ויפסוד ואם תהיה קיימת אנה תהיה ואנה משכון לאלילותה לא תשוב כליון לי תשלוט בה א"כ מה תהא עליה וא"ת שבפעם הרביעית תטהר א"כ מהו שאומר ועל הרבעה לא אשיבנו · הי"ב תימה כי איך הש"י יתיר לאו וכרת בשע' מלות יבום והוא יענש רב בעבור שכ' מנעם והוסיפו לומר שכל המקיים מלות ייבום לשמה כעשה שותף להקב"ה כתיב הבא ולא יכרת שם אחיו וכתיב התם ולא יכרת כל בשר וזה פלא איך יתיר לאו וכרת במ"ע הדרך א' לה' להחזיר יחזירנו ע"י אשה פנויה ולא באשת אח על הספק הא' דע כי ישנו יורה לישיבתם בעול' אבל יהדיו בא להודיע על כי תחזור הנפ' ההיא להיות יחד עם אחיו היבום כשיולד מאשתו · ועל הספק הב' והשני כי אחיו מן האב יורו על הרחמים לכפר עוני ואחיו מאמו יורו על הדין ואין ממדתם לרחם על נפש החוטאת · ועל ספק הג' מה שהותר אשת אח ולא אסר עריות כי הנפש ההיא חפילה אל אשת חיקה ויתדמה לה אשת חיל העליונה מזה"כ שאסר עריות · ועל ספק הד' והו' דע כי להיות החזרה בבן לאביו הוא דבר ערוה (כי א"ה באחר) כי הלב כבר זכה בנת זוגו אחר שנבנה ממנה והוליד בן אבל היבם באשת אחיו שלא נבנה ממנה הנה היא אינה בת זוגה והיא בדיהר לו וזכה בה מן ההפקר והנפש החוטאת אף כי לא נבנה ממנה חושבת אשה חיקה ובזה הותר הספק הי"ב · ועל הספק הה' דע כי הש"י רלה שיתקיים העולם ע"י הבל ולכן גלגלו בשת ע"י אדם אביו ואדם ידע שזרע קין יכלה בדור השביעי ולכן מנע קין מן היבום · ועוד מיתת הבל היתה על אשר הליץ בשכינה ולא מת מיתה טבעית ולכן לא זכה קין באשתו כי היא ללאו כי הי' ראוים ללאת ממנה בנים כמו שדרשו רז"ל קול דמי אחיך לועקים וכו' וכפי' התרגום אם כן לא זכה קין מן ההפקר ולזה מנע ממנו אביו אשת הבל · ועל ספק גילגול עד

שושן סודות

ג' פעמים כבר ידעת מאמר קדש בכמה מקומות שהנפש חוזרת למקום מחלבתה ג' מדריגות שלימות [illegible] בזיכה לכן צריך לגלגול ג' פעמים נגד ג' מדריגות מקום תחלתה. ועל ספק הט' דע כי בדרוש הזה דעות מהן אומרים כי אחר תחית המתים אז תהיה אור הלבנה כאור החמה ואור כל נפש כאור [illegible] ותאיר לכמה גופים וזאת הדעת נגד גדר הנפש שאמרו בגדרה שהיא לא תתחלק ומהם אמרו כי קבלת [illegible] האומה הישראלית שתחית המתים לא תהי' אלא מעצם כשעורה והיא הנקראת לוז בפי רז"ל וזה [illegible] יחד ויהיה גוף אחד ויש לזאת הדעת ג"כ ראיות בזה הדרוש לקיים. ודעתן מן המדרשים ומן הפסוקים [illegible] אומרים שהגוף לא יפרח אלא להיות מעין לנפש השכליות ואם היא בחרה ברע מן הטוב ונמשכה אחר תאוות הגוף היא תתגלגל והגוף יכלה וישוב אל העפר כשהיה אחרי אשר לא נמשך אחר הטוב ובחר [illegible] הגוף אשר בו נצרפה הנשמה הוא אשר יקום בתחית המתים. ואין טענה ואתה עתיד ליטלה ממני ול[illegible] בי וכו'. כי כבר אמר אלהי נשמה שנתת בי טהורה היא ש"מ שבטהור' מדבר שעתיד ליטלה ממנה ו[illegible] לעתיד אבל בטומאה תצטרך להתגלגל באותו גוף שתצורף בו תוחזר לעתיד ואם לא תזכה להצרף בפעם השלישי אחר מותו יוריד הגוף ההוא כמו שהוא אל ארץ נשיה ושם תשכון לעולמי עולמים וזה [illegible] הספק הי"א אלה הם הדיעות אשר מצאתים לקודמות בדרוש הזה. אמנם מה שקבלנו בו בזה. הענין [illegible] עמוק מי ימללנה ואומר ה' יבואו ובזה הותרו הספיקות אשר נסתפקו בו אולם. מה שהורגו למדה [illegible] להתגלגל ולא בצירוף אחר אם תבין סוד השמטה וקפיצה והיותה מתחלפת באלפים. שנה תוהו וב' אלפים תורה וב' אלפים ימי המשיח ואחד הרוב תבין סוד זה בנשמות ובצירופם והמשכיל יבין:

סוד מי שהניח אשתו וילדה וידעו שכלו לו חדשיו אשתו פטורה מחליצה אף שמת תיכף וזה קשה [illegible] תהיה פטורה והלא לא נבנה ממנו שהרי מת הילד והטעם בזה כי אין ספק שלא היה צריך [illegible] הבא חזרה להתגלגל או נדבק שלא במינה ע"כ אשתו פטורה:

סוד מי שיש לו ד' נשים והוליד מכל [illegible] אי זה מהן בת זוגו והלא אמרנו כשלא זכה להוליד ממנה בנים אינה בת זוגו וזה האיש הוליד מכל [illegible] א"כ כולם בת זוגו. וי"ל לזה כבר ידעתי כי דהע"ה היה לו כמה נשים ולא היתה בת זוגו כ"א בת שבע ו[illegible] בנים השאיר מאשה אחרת ולכן דע כי כל איש אשר אין לו מאשתו בנים אותה האשה אין ספק שאינה בת [illegible] וזה הסוד שבכה דהע"ה שלא ימות הבן ההוא מבת שבע כי חשב שאסימות בת שבע הנה אינה בת זוגו [illegible] פגע בערוה שלא במקו' ראויה לו מוקדין ולכך שיש לו בנים היא בת זוגו אבל כשאין לו בנים ממנה ו[illegible] לו באיסור ערוה ומצוה לגרשה דמצוה קעביד דמגרש אסורה מיניה ע"כ באשת זה שיש לה בנים אין [illegible] במה נפסק שמא אין צריך להתגלגל ופגע בערוה שלא במקום מצוה או שמא היא בת זוגו ומינס [illegible] שאינה ראויה לו כי היא בת זוגו של אחר:

סוד סרים חמה אין מיבמים ואין חולצים לאשתו וסרים אדם מיבמים וחולצין והטעם כי סרים חמה לא נולד בדוגמא העליונה ולכן אין להדרו בתוך משפחתו בדוגמא העליונה. אבל סרים אדם היה לו. שעת הכושר ולכן חולצין ומיבמים כדין כל מת בישראל כדי להחזירה ולהביא לידי רפואות [illegible] ונפשו וזה אמרו אבל סרים חמה ילא זה שנמחה שמו מישראל ודע זה:

סוד ובן אין לו ל"ש בן ל"ש בת כו' וזה תימא דהא בן כתיב ומשמעו ולא בת ואם בת אינה פוטרת כ"ש בת הבת והראוי' שלא החרים הכתוב במקום שראה להופיע שהבת תהי' בכלל וא' או בן ינה או בת ינה ושמחת בחגיך אתה ובנך ובתך ואם הבן כולל זרעו של אדם לשתוק מבת. אמנם סוד הדבר כן הוא בבת

המקבל

התבאר שת"ת נקרא בן שלומר בני בכורי ישראל ר"ל ישראל סבא וכבר התבאר כי כל"ח והו"ד הם זרע הת"ת ולי"ע זהע זרעו · וכבר התבאר כי כשיש בן לאדם אם יש בו עון שיתגלגל בזרעו אם הולד כשר יתגלגל בכשר ואם הולד פסול יתגלגל בפסול ואם תתבונן באלו הדברים תבין למה הזכיר בן לפי שת"ת הנקרא בן הוא המרחם עליו לרפו בדוגמא הרומז. לו או בדוגמא הרומז לזרעו או לזהע זרעו ולפי המדה שמודד מודדין לו יהי' כשר או פסול חוץ מהספחה ונכרית כי הם מן החוץ ולא יפטרהו מן הצירוף דבר הילוני כ"א פנימי כי השפעת ת"ת אשר הוא בן הפח"ד ע"י אשת חיל הולך השפעה לכל השרים שעליונים רעים ועובים בעבור שכולם אצילות אב הת"ת הוא הפח"ד א"כ מוכרחת הנפש ההוא לחזור אשה"א בת חזרה אפילו בפסול כי זרע אבין דוגמא עליונה ולכן יכוון היבם בכל ביאה להמשיך נפש אחיו כי לא ידע באיזה מהם תחול נפש המת וד"ז :

סוד קדושי היבמה הנקרא מ"מר בפי רז"ל תימה למה תיקנו מאמר זה ביבמה ואלריכוהו אם לא רצה ליבם גט למאמרה וחלילה לזיקתה והתורה אמרה יבמה יבא עליה שאינה קנויה לו אלא א"כ יבא עליה והטעם בזה שמאחר הוא"ו גהוא לי"ע הוא הכנסת לקדש את כנסת ישראל קודם והוא"ו בעלמו מקדשו בביאה שנית' באתי לגני אחותי כלה והנה קדושי האח המת היו קדושי כתרים והתורה כמכה עליהם ולא הלריכוהו ליבם לקדש והכמים רלו לקרבה אל מדת הרחמים ולכן ימרת לקדש בפרוטה שעולה בא"ת ב"ש מלפ"ך ומלפך עולה פרוטה כאשר פירש ואח"כ יקדשה קדושין גמירים הת"ת בביאה ברדתה לגנה בהשפעת הרחמים הגמורים ולכן קראה לקדושין האלה מאמר על דרך כי שמרו אמרתך בלע אמרתו וד"ע זה זהו מה שרלינו לגלוי סודת בענין היבום וה' יכפר בעדינו ·

סוד החלילה כפי המקובל בסדר נתינתה כפי שרשי הקבלה במדת הרמוזים בה זה סדר החליל' כפי סדר חכמי אשכנז · **א'** במנחה לפני יום החלילה כשקור' השמש לב"ה קודם שאמרו ברכו יקח הרב שני חכמים ויאמר לכו ונלכה לקבוע מקום לב"ד שלחלנו למחר אי"ה והטעם קב עות מקום לב"ד לחלוץ שלאמה ועליה ימתו השערה אל הזקנים מדכתיב השערה בה"א הידעה. ש"מ שכבר היה להם מקום קבוע לב"ד וסוד שלשה דיינים רומזת לזרועות עולם. ולמכריע ראשון והוא הנקרא מקום כי עולה מקום קפ"ו. והוא כולל שני שמות יהו"ה אלהי"ם הרומזים לאב ובן וכבר ידעת שמכריע ראשון משפיע אל מדה הנקרא שער ולכן בא השערה בתוספות הא' אחרונה לרמוז אל ה"ה אחרונה שבזה ב"ד והנה כאשר הכינו עלמן לקבוע מקום הנה בזה יעורר ב"ד להסכים על ידם · **ב'** אח"כ ילכו שלשתן לחלר בית הכנסת לעליה ורחוי שתהי' המקום גבוה קלת וישבו שם הגדול ב' אמלע והא' שבשנים הגדול לימין וה"ה לשמאו ואחר שישבו יאמרו שלשתן בזה המקום אנו רולים לחלי' למחר אי"ה ועכשיו אנו קובעים מקום לשם כך וישבו מעט ואח"כ יקומו וילכו להתפלל ערבית כמנהג בכל יום והטעם כי שלשה אלה כנגד שלשה הדיינים העליונים והאמלעי הוא החשוב ר"ל המכריע הראשון לפי שהוא ממוזג ברחמים ובדין וע"י העולם נכון ומתקיים והוא אשר עליו נאמר שיתף מד' הדין עם מדת הרחמים וברא העולם ורמוז במדת הדין ללד שמאל ובמדת הרחמני' ללד הימין והם הנקראי' שופטים ורמוז והשיבה שופטיך כבראשונה' כאשר פירש בסוד התפילה ולכן יהי' ישיבתם בזה האופן ג' כבר התבאר בפ' מלות חלילה שלפרסומי מילתא ראוי להוסיף עוד שנים ולכן גם אותם השנים ראוי להכין אותם מבערב כדי לפרסם הדבר בתוך הקהל ואותם השנים לא ישבו אלל ג' הדיינים אלא מרחוק מעט מהם ושיהיו יושבים ללד ימינם בין מורה ולפנים שמעו ג"כ דברי הדיינים והטע' בתוספו' אלו השנים

לרמוז אל ב' יועצים שהם כלא והוד ככתוב ויועליך כבתחילה וזה טעם מחלוק' ר"י ות"ק דת"ק סבר פלוג
צריך יותר מג' כי הם חג"ת נגד השופטים ור' יהודה סבר שגם היועצים כי על ידם ראוים להיות
בדין זה והלכה כת"ק אך לפרסם הדבר מוסיפין ב' עוד לרמוז אל היועצים כי על ידם מגיע סבנו
ולכן יהיו קרובים להם לשמוע דבריהם : ד' ויכינו ביום הקודם ג' אצטבאות היתה לנגד
דרום שישבו עליה ג' הדיינים והאיצטבא הב' בין מזרח ולצפון שישבו עלי' הב' הטוענין והאיצטבא הג'
שישבו עליה היבם והיבמה דכתיב ועמד מכלל שישבו ועוד יעמוד לצד מזרח דף אחד אלל כותל אחר
עליו יסמוך ערפו היבם בעת שיחלוץ רגלו בארץ · והטעם כי ג' השפי' שהם חג"ת הם דרומים בין
הפח"ד הוא מקבל מן החסד מים(הרי וילדו אפילה) ות"ת מכריע ראשון הוא מטה כלפי החסד הרי פולם
דרומים ולכן הג' הדיינים ישבו לצד דרום והאצטבא הב' הוא רומז לנצח המקבל מן המזרח שהוא
ת"ת ומן הצפון שהוא הפו"ד ולכן מקיימה בין מזרח לצפון לימין הדיינים הג' כי כל פינות שאתה פונה
לא יהיה אלא דרך ימין : והאיצטבא הג' הוא חומות לצי"ע לכנסת ישראל אשר היא במזרח
ת"ת ולכן ישבו עליה היבם ויבמה הרומזים לצי"ע ולכנסת ישראל והדף למזרח שעליו נשען יבם
הדף רומז אל מדת הת"ת שהוא הנקרא מזרח אשר עליו יסמוך היבם צי"ע ודוחף רגל בארץ התלמוד
להורות על הדיבוק : וראוי שתדע כי הנעל ירמוז אל כ"י והרגל לצי"ע המקבל מרגל ימיני כי
הוא הרחמים כמוהו ומה שאמרו לפניו ילך דבר הרומז לקבלתו מרגל שמאל וזה דרכו עם הרשעים
לצדיקים שומר הברית והחסד רגלי חסידיו ישמור שאף רגל השמאל אהפך לרחמים וכ"י נקראת נעל כנסת
מה יפו פעמיך בנעלים ורמז ורגליהם ככ"ח והו"ד רגל צי"ע רגל ישרה ע"ט וכשיהיה הנעל דבוק ברגל
והיבם עם היבמה בחמור או יולד בן לנעמי ויקרא שמו עובד עובד יהו"ה וכשתחלוץ היבמה הנעל מעל רגלו
היבם הנה לא יקרא שמה נעמי כי ה' ענה בי ושדי הרע לי ולא תמצא היונה מנוח לכף רגלה להיות
שבה אל עמה ואל אלהיה והמשכיל ידום בעת ההיא כי עת רעה היא ומאחר שהרמזנו סוד היבם והיבמה
והרגל והמנעל ושליפות המנעל מעל רגל היבם מעתה לא יעלים ממך סוד כל פרשת כי ישבו אחים יחדיו
ודע זה ושאר דיני הלילה ונתינתה ביארנו בחיבור המלות וכן תיקון המנעל :

סוד ד' מיתות ב"ד ד' מיתת ב"ד הם סקילה שריפה הרג וחנק ודע כי כל מלות ד' מיתות
ב"ד באים לנקום נקמת העטרה סקילה באבנים לרמוז על סוד מי ירה
אבן פינתה לפי שנעקרה אותה מן הבנין אשר הוא מתוקן ועומד בחיבור אבני אותיותיו
של שם המפורש שתשע ספירו' רומזות בשם יה"ו ועשירית בה"א וכם הבדילו משם בעונותם ולכן יסקל
החוטא ההוא באבנים שריפה כבר ידעת סדר עשיתה שהיו מתיכים עופרת ויוצקים לתוך
פיו של החוטא והטעם כי היא נקראת אש שנאמר ואת האש הגדולה הזאת ולפי שבעונותיו מנע מתנה
כרחמים והוסיפו אש על האש ולכן פגיעתם תהא באש · הרג בא בחרב שהבדילו מן הרחמים
ותלו כח בהרג עמלק זרע עשו הרמוז בסמאל הרשע ולכן פגיעתם תהא בחרב מקמת נקם ברית שעליו
ולהסקיט הרב תלאה דם לכן יהרג בחרב ובזה תתרלק מדת הדין · חנק כי המרו את פי ה' שרומזת
למדת העטרה ככתוב למה זה אתם עוברים את פי ה' והיא לא תצלח ולכן יחנק בגרונו על אשר מרה את
פי ה' כי המרי ההיא גרם כחות הטומאה ליכנס לפני ולפנים הבן רואה כי כל ד' מיתות ירמוז לנקום נקמת
העטרה וכבר ידעת שאעפ"י שד' מיתות בטלו עונשיהן לא בטלו כי היא תקח נקמתה מהם · רחמנא ליצלן
קשוכם מדת העטרה

סוד המפתח שיתחייב בהמשים כסף דע כי המפתח בתולת ישראל מפתח מעיינה הסגור וע"י כן נכנסו כחות הטומאה בגן נעול אחותי כלה והפרידוה מן האמת להרוצות שבהן ניתנה התורה בכל אחת כלולה מעשר הרי ק' ולכן צריך לתת חמשים כסף לתקן מה שקלקל ויהיה הכסף לעורר הרחמים ונתינתו לאב לעור' רחמי האב העליון הוא הכת' עילא' להחזיר הרחמי' מה שקלקל זה ונתיב' בושת ופג' וקנ' להשקי' מדת הפה"ד הו"ד ומלכו"ת והאונס קנסה יותו התורה שתהיה לו לאשה נוסף על פסק והטעם כי כרך פירלה בעזות מלח בלערו המליא מקום לנחש להטיל זוהמא בחוה וכשתהיה לו לאשה הנה כבתם מקום הר"רד ודע זה ·

סוד מוציא שם רע דע כי כל נערה הכתובה באונס ומפנה כולן חסר ה' והטעם כי יפתה מעיין סלהם ונהסרה בכך ה' מן יה"ו אבל זאת היא בתולה שלימה כתו' ה' כי הוציא שם רע ור"ל מפיע עליה ממקום הנקרא רע והסיר ממנה הרחמים כולן לכן יתחייב לי קנאה כסף כנגד י"ם חסר כל א' כלול מעשר אשר מנע ממנה ברכות ולכן לתקן מעוותו יתן ק' כסף לעורר רחמים כולן ודע זה ·

סוד הסוטה : דע כי ענין הסוטה עמוק מאוד וא"א מבלי שצריך בה מעט כבר קדש' לנו הדיבור בכמה מקומות שכשעלה רצון א"ס יתברך להאציל האצלבה מן הגאולה הראשונה נתפשט כ"ע וממנו אב ואם שהם חכמה ובינה אשר הם ל"ב נתיבות ונ' שערי בינה ומזה נתפשט ההקף כולו שהם ז' ס' הנקראים בנים ושהם מתפעלים לקבל מג' ספירות העליונים ופועלים מ"ט אלפי שנה : והשביעית מן הבנים היא הנוטה לראש פינה והיא בית שער להכנס לפני ולפני' מקבלת השפעה והיא חומה ומיל שלא יכנס זר ער"ל וטמא לפנים מן המחיצה אימתי בזמן שישראל עושין ומקיימין התורה והמצות וחוקים באמונתם אבל ח"ו תיכף שישראל כרים מן התורה והמצות אז נפרצת החומה והחיל יחדין רומללו וכל זר ערל וטמא בא מקדשה כאשר פירש במה שקדם וכבר פירשנו שחבור איש ואשתו הם דוגמא לחיבור ד"ו פרצופים ולכן כל אשה אשר תתנהג עם בעלה בטהרה ובנקיות על ידיהם יגיע הבור ד"ן פרצופין ולכן ח"ו אשה כי תשטה תחת בעלה הנה נגעה דעתה בחבור העליון ולכן ליותה החכמה האלהית לכהן איש חס"ד הדוחה כל טומאות החיצונית לברר הענין ע"י כה שם ב"ד אשר כל פעולת ההקף על ידו נפעלת ולא נגזרה לגרשה אחר קנוי וסתירה שמא היא בת זוגו והגט מפרידם עולמות ומביא דין על בעולם כאשר פירשנו · ודי בזה הענין הערה למשכיל ושאר פרטי הדברים יתבארו בעז"ה בפירושינו לתורה :

סוד והוא אשה בבתוליה יקח א"א לבאר סוד זה אלא בהקדמה ידועה כי רמ"ח איברים יש באדם' נגלים ורמ"ח באשה נגלים וה' נסתרי' והם ב' צירים וג' פתחים באוהו מקום והחמישי הוא' יותר בפנים ונעשה לה זה להיות דוגמא לאשה העליונה וזה אשה העליונה הנקרא שער לה' קרוב לשער שנה עומדים ד' מלאכים מיכא"ל גבריא"ל נוריא"ל אוריא' והם שומרים השער שלא יכנסו ד' קליפות ערלה' שם ד' שרים אכזרים המטמאים שפע היורד לישראל ועליהם אמר דוד כל גוים סבבוני והיה מכוין לסלקם' ממלע בשם ה' וזה אמרו בשם ה' כי אמילם והאחד החמישי הדק הוא השער בעצמו א"כ האשה צריכה לשמור בעצמה עד בא בן זוגה · הב' כבר ידעת סוד ותקע כף ירך יעקב שבמקום גיד הנשה' אוחזים כחות הטומאה ולא יהיה בתולה או בעולה מותרת לישראל ולכהן הדיוט כי יען הם מכלל יעקב אך' שכהן הגדול הוא כאחד ממים מימי ע"ב גשרים מימי החס"ד טהורים נקיים אוכל בתרומה שאין לה שיעור' אינו אשר קרק שהומה דומיא דגן נעול אחותי · הנ' והוא אשה בבתולי' יקח מדקאמר יקח האורה על הקדושין' שנ' זה תוקן בזה ולא בכהונה גדולה

אבל

אבל אם קדש בהיותו כהן הדיוט יהיה בעולה או מוכה עץ יקח ואינו חושש · הד׳ אם נפלה לפניו יבמה בעודו כהן הדיוט אילו אם עשה בה מאמר לא יכנוס לפי שהיבמה בזה לענין החזרה וגלגול המורש דין והוא החכם מסא״כ אם אירס אלמנה בעודו הדיוט כונס לפי שאינו בחזרה וגלגול והנה מתוך אלו הקדמות יתבאר לך סוד והוא אשה בבתוליה יקח ודע זה והבינהו :

שאר מהדין הנשים בזמן הזה מאחר כתוב בספר העבודה על דכתבו דבכן ואם אשה מוכה אחת בעלה בניה כשרים כי רוב בעילות מבעל בכן זיל בתר רוב׳ ואיכא לספוקי טובא חדא דכל דקים ליה חזקת איסור ומעוטא דאיסור סמוך לחזקה ואכוד אפילו לרבנן דלא הייסי למעוטי כ״ש לר׳ מאיר דחיישו מיעוט בעילות בזנות והזקת אשת איש וכיון דהאי עובד מיעוט בעילות הם ובחזקת אשת איש ואיתרע ליה רובא · הב׳ היא ספק דאורייתא וספק דאורייתא לחומרא · הג׳ מסתברא דרוב בעילת בזאתי שמאהבתה אותו מתחזק מבעילת בעלה ותדבק בו ועל אלה הספקות אמר החכם בספר הבקרא קנה וז״ל יש לחוש אלא שאין הדין כן בזמן הזה בהיותינו בגולה לפי שכנסת ישראל היא עתה בגולה ומקבלת גם מהחיצונים ומכח טומאתם ואפילו הכי בניה כשרים וישראל נקראו כפשותם טהורה וסמיך לדבר וז״ל דע לך כי שאם תמלא עורב לבן כן תמצא אשה כשרה בנשים מלד הגלות שאסור ערוה מתם יש מעשה ערוה · והנה דיקוד הנשים עם האנשים והן בעולת בעל לא תפרד מחשבתם אף בשעת התשמיש כי זוכרת. תכונת המרקד ומגיע מזה ל״ט עבירות וסימן כתבו בה׳ ואמרו לא הוי לן שיעור שון ב׳ קושר ידיו בידה ג׳ מחזיק ידו בידה בחוזק ובתאוה גדולה ד׳ גורר כפיה בצפורניו ומרמז לה העבירה ואם תסכים יתיחדו בבית אחד ה׳ בתחילה נושק ו׳ מגפף ז׳ שולח ידו באותו מקום ח׳ ואחריו הבערה · ט׳ בשיקת האבר באותו מקום · י׳ ואחר התחלת הביאה בתאוה · י״א ואחריה גמר הביאה · י״ב בלא תנאף · ט״ו בלא תרצח · י״ג יעבור בלא תחמוד · י״ד בלא תתאוה · ט״ז בלא תגנוב · י״ז בלא תגנב · י״ח בלא תענה ברעך · י״ט לאת שבע בשמי לשקר · כ׳ לא יהיה לך אלהים אחרים : כ״א משום כשג״ז · כ״ב משום אשת להי אביו · כ״ג משום אחות אשתו : כ״ד משום אשת איש · כ״ה משום אשת אחיו · כ״ו אשת אביו · כ״ז אשת בנו כ״ח משום דודתו · כ״ט אחותו · ל׳ בתו · ל״א אחותו מאב · הלא כמה עבירות יגיעו מהריקוד כ״ט החיבוק והנישוק ואחר התקרבות להערוה ואמרו חכמים גזל ועריות נפשו של אדם מחמדתן ואין אחד מולא קהל בכל זמן שאינם פרוצים בעריות ולכן ראוי לאדם לכוף יצרו ולהרגיל עצמו בקדושה ובמחשבה טהורה כדי להבדל מהם מן היהוד שהוא הגרם הגדול ומן השחוק ומן השכרות ומשירי עגבים ולא ישב בלא אשה כלל ויחשוב תמיד בדברי תורה ובחכמה שאין מחשבת ערוה גורסאלא בלב פנוי מהחכמה ובע״ה תמצא סוף הספר דברים באסורי העריות וה׳ יצילנו משגיאות אמן :

זכור תמיד לראות בכל מולד וכל תקופה באיזה כוכב כפלו ומן הכוכב תכיר המלאך הממונה עליו ומן המלאך תכיר הספירה והשם הנוגע ממנה וכאשר תרצה לפעול איזה פעולה טובה תבחר השמות הטובים ואם רעה הרעים זהו לוח שמות המלאכים לסדר הפסוקים שהה צתה בותח תתה נתה כתה להוה ותמלא ככב היום ומלאכו וככב השעה ומלאכה וככב התקופה ומלאכה וככב החדש ומלאכה והספירות והשמות הקדושים הממונים עליהם ותשביע בראשונה את כוכב התקופה עם מלאכה הקדוש ואחר כך סכבי החדש -

החודש ומלאכה ובשם הקודש ואח"כ כוכב היום ואח"כ כוכב השעה וזכור תמיד לסדר בקשתך ראשונה עליה תשביע ובעשותך כן לא ישובו מעשיך לאחור ודע זה ואל תגלה אלא ליראי אלהים שלא יאבדו הבריות בכשפים · **סוד** קשין מזונותיו של אדם יותר מן הגאולה בפ' ערבי פסחים אמר רבי יהושע בן לוי קשין מזונותיו של אדם יותר מן הגאולה דבגאולה כתיב המלאך הגואל אותי מכל רע ובמזונות כתיב האלהים הרועה אותי דע שהמלאך הגואל הנזכר שם אלהים הרועה אותי הוא רק דיוק של ר' יהושע בן לוי היה למה קרא מלאך אל גאולה ואל מזונות קרא אלהים ולזה כדי שלא תטעה בזה עוררנו כי הכוונה אחת רק המלות נשתנו ודע זה ואל תשכח :

סוד שימני כחותם על לבך כחולדה הדרה בעיקרי הבתים · גרסינן אר"ש בן לקיש מאי דכתיב מושיבי עקרת הבית אמרה כ"י לפני הקב"ה שימוני בניך כחולדה הדרה בעיקרי הבית כבר ביארנו שם שותף של כ"י שהוא לפעמים רומז למדת מלכות ולפעמים לכ"י כמשמעה והנה בכאן בא הרמז לגלות השכינה בעונות ישראל אשר היא מתחבאה מן השרים בחורים ובסדקים כחולדה עד עת רצון . ועת אדים לרקמות תובל למלך המלכים ולפנים וזה עקרת הבית אם הבנים שמחה ·

סוד אודך כי עניתני וכו' בערבי פסחים אמר ר' ישמעאל אמר ר' יוחנן אודך כי עניתני אמר דוד וכו' וסודו כסוד ויתן לי מגן ישעך כאמ' מגן דוד אבן מאסו הבונים אמר ישי וסודו כסוד משם רועה אבן ישראל על אבן אחת שבעה עינים מאת ה' היתה זאת הוא נפלאת אמר אחיו וסודו כסוד זאת היתה לי בזאת אני בוטח זה היום עשה ה' נגילה אמר שמואל וסודו כסוד זה אלי ואנוהו אך זה היום שקוינוהו על זה היה דוד לבנו והרמז לכ"י והטעם ש"ה הרומז לת"ת ישראל עשה זה הנקרא יום משך הו' למדת מל' הנרמז לה"א אחרון שבשם ב"ה ולכן בה' נגילה ונשמחה בתוספות ה"א אנא ה' הושיעה נא · אנא ה' הצליחה נא אמרו כולם והטעם כי כולם השיגו כשמשח דוד למלך על ישראל אחזרה העטרה ליושנה ושבו הצינורות להשפיע שפע וברכה לעולם ע"י מלכות אמר כל אחד ואחד כפי מעלתו שבח למלכות בית דוד ואמר פחדו מאדון השמיט' ומן הנאחזים ממנו שהוא סמא"ל וסנהדרין אמר אנא ה' בכולל כל הכפיר' שיושיעם מאדון השמיטה ויצליח' במדת מל' אשר נאחז בה דהע"ה זכור זה הסוד כי הוא יקר ונעים:

סוד אצל ואצל בפרק תמיד נשחט א"ר אמי אמר ר"י אמר רב מיום שנגנז ספר יוחסין תש כחן של חכמי' וכהת' מאור עיני' א'מר מר זוטר' בין אצל לאצל הוי טעין ד' גמלי עכ"ל יום שנגנז ספ' יוחסין והרמז שלא באו בנשמות חדשות והיו נולדים ע"י גילגול תשש כחן בין אצל לאצל פסוק הוא בדברי הימים והפסוק הזה אצל בני בניו של בני בנימין וכן הוא בפסוק ההוא ולאצל ששה בנים ואלה שמותם עזריקם בכורו וישמעאל ושעריה ועובדיה וחנן כל אלה בני אצל וזהו הפסוק והנה אצל הא' בצירי ואצל הב' בפתח וידעת סוד הצירי והפתח אנה רומזים ולפרש המאמר הזה היא רפוי ידי וכהה עיני אך מה ששמעתי מאחורי הפרגוד חכמי העבוד' בילקתי מים על ידיהם ראיתי לכתוב לי למזכרת ולבאים אחרי לתפארת ולולי הקבלה ששמעתי בו הייתי מפרשו בפנים אחרים באילן הפנימי ולא באילן החיצון כמו דברי ר"י בפי' מהיטבאל ורשב"י בפי' ואלה המלכים אך מה אעשה כי הקבלה נכלה דע כי כל המקובלים מסכימים ששה מעלות רוחניות עליונות כמלכה מלמעלה אצל שמאל של יוצר בראשית וזה המאמר בנוי אצלם ע"ז הפסוק ולאצל ששה בנים והנה בעלי העבוד' מסכימים על מציאתם וחולקים על מקום אצילותם ואם תזכה ותדקדק בשם אביהם ובשם בניו תמצא מקום אצילותם והפיקוד יוכיח ויודיעך למקום החפץ ויותר מזאת לא אוכל לגלות והתבונן בדרכי התורה התמימה שבספורה כמה וכמה סודות נפלאים רומזים וכבר זכרנו זה כמה פעמים :

סוד

סוד מחני נא מספרך אשר כתבת כבר הודעתיך בכמה מקומות כי הו' קלות נקראות. ספר כי תם בנין אותיות וכתיבת' ועוד הודעתיך בכמה מקומות כי הצדיקים הם המכפרים על עון הדור ככתוב כי תלא אם ומלאה קולים וגו' והמכוון מסס כי האם לא תלא ר"ל מ"ב הרפה אשר צדה כמו ב"ד הגלין לפלם לאיש בפעלו אא"כ מלמה קולים ר"ל רשעים ונלאו בהם וא"א שהרוה לפשעם אלא צדים שהם גדולים שבעם ואיוב יוכיח וזה ונאכל גדים שכבר נאכל גדים כי ויאכל לא נאמר אלא ונאכל ומשה רבינו ע"ה בקש מהם שבו תאחז האש כי הוא הצדים ויכלו ישראל וזהו אמרו מחני נא מספרך וידעת שכל הכתוב מן הספר גם טרתו כמחה מהם והשיבו אל אלהי עולם כי מי אשר חטא אמחנו מספרי והטעם כי בשמי הבקול חטאו משני פנים אם בעשותם העגל והרוהו לא"ה הקשה או לקללם מדת עוון תמכו ותפס ריחם הש"י על ישראל וכלולו ודע זה •

סוד פרשת ראה אתה אומר אלי וגו' דע כי בפרשה הז"את שמנו בה כ"ג ספיקות בפירושים לאחרונים יעוין שם אך בכאן כ"אמר בה ידך קצר הכלל העולה ממנה כי מה שהוכרח עתה לשאול מי ומי ההולכים עמו מה שלא שאל כן בתחלה לפי שעד עתה היו שלמים בעבודת הש"י ב"ה לא היה דורש מי ומי ההולכים עמו ולכן לא דקדק באמרו אלין הנה אנכי שולח מלאך לפניך כי אז היו שלמים בעבודת השם ב"ה אבל עתה ראה כי סרו מעבודתו דקדק מי ומי ההולכים עמו והטעם כי אז כשאמר לו הנה אנכי שולח מלאך לפניך לא פי' לו באיזה אופן שולח לו וקבלה בידינו שכאשר הש"י נותן ביד מלאך דבר לעשות אין לו רשות לעשות ויכול להתבטל עד שיתחיל במעשה ולכן עתה שראה שהגיעו המעשה והמלאך ממונה לעשות פעולתו ולכן בקש מהש"י שיתבטל המלאך שאין רצונו שינהיגם ומזה הצד אין להקשות למה לא התפלל כשאמר לו הנה אנכי שולח מלאך כי היה לו עדיין עת כושר והראיה מה שדרשו רז"ל שהתנה הקב"ה עם שר של אש שיציל את הכניה מישאל ועזריה מכבשן האש ובשעת מעשה בקש שר של ברד להצילו ואלו לא היה יכול לשנות את תנאיו ופעולתו המסורת בידו לא היה שואל ומתשובת שר של אש תבין כי היה יכול לשנות א"ל שר של אש מנהגו של עולם מים מכבים אש ואין זה נס א"כ שאין זה נס אבל היה יכול לשנות וזה כמו הנאמר במלאכיו עושה דבריו כלומר שהדיבור הוא להם בשעת מעשה ועד אותו השעה יכול להתבטל וכאלו לא גזר ובזה יותר הספק הגדול אשר רבים מסתפקים בו מה מועיל התפילה או המעשה הטוב אחר שנגזרה הגזירה ונתן ביד השליח אלא כאשר פירשנו כי אין לו רשות לעשות ויוכל להתבטל מפעולתה עד שיתחיל בפעולתו ובכאן יפול הספ' לא מעט ראוי להשתדל בהתירו א"כ איך אהרן הכהן עצר את המגיפה במחתה והרי כבר התחיל השליח ובזה יפלו ב' התירם הא' כי מלאך המות הוא בעצמו למדו לבטל פעולתו בסגולת המלאה בקטורת והב' כי אהרן לא בטלו כלל עד שהביא לאהל מועד אשר שם השכינה שורה ובידה לבטל גזירות וזה שנאמר וישב אהרן וגו' עד והמגפה ירלה כי המשלחו ביטל שליחתו ובאופן אחר לא ודע זה

סוד ואתה אמרת ידעתיך בשם קשה ואכה אמר לו זה ורש"י ז"ל אמר כי זהו אמרו הנה אנכי בא אליך בעב הענן וכו' וזה לא יתכן וא"כ כבר הודיעו ובא אלינו ככתוב וענן כבוד על ההר אלא הטעם והסוד גלה במאמרו ושמי ה' לא נודעתי להם אבל לך אודיע ודע זה :

סוד פני ילכו והנחותי לך דע כי בכוונת הפסוק הזה ב' מובנים ובשניהם יפול הספק וזה מאחר שאמר לו הש"י ב"ה פני ילכו הנה זה בטחון גדול ולמה הוצרך לשנות לו לומר אם אין פניך הולכים והלא בהבטיח שפניו ילכו וכי דברו ישוב ריקם יהיה הפי' איך שיהי' אם פניו שהוא שכינתו ילכו

לא היה הכרח למשה רע"ה לומר עוד אם פניך הולכים וגו׳ והנה ננעלו לפני בזה הדרך שערי תשובה אך ע"ד האמת כולם נכוחים למבין וישרים למוצאי דעת · ולבאר זה המאמר אומר הא׳ שילכו פני זעם כפ"ק דברכות ת"ר מנין שאין שואלים לאדם בשעת כעסו שנאמר פני ילכו המתן עד שיעברו פנים של זעם משמע מדבריהם כי הפנים האלו הם פנים של כעס וכוונתם בזה כי עתה הם פנים של כעס אבל יגיע זמן שיתרצה להם ולא פי׳ לו מתי יתרצו ויהיה זה ועכ"ז השיבו אם אין פניך הולכים ר"ל מסתלקים תעלנו עתה תיכף אל תעלנו מזה והב׳ כתרגומו שכינתי תהך ואניח לך ונקראו פנים ר"ל פנים של זעם לכלות אויבי יהו"ה והנה הפנים האלה הם פני המלאך הגואל ומה שאמר והניחותי לך כלומר לא אתנהג עמך במ"ד אלא במדה כלולה ברחמים וטעמו כטעם והיה בהכית לך ומשרע"ה הבין כי בפנים האלו אין כח [illegible] לישראל כי יש בהם דין ולכן ביקש אם אין פניך הולכים כלומר הפנים המאירים שבהם המחול והסלח לעונותם לגמרי וביום פקדי לא תפקוד חטאתם אל תעלנו מזה :

סוד הראני נא את כבודך דע כי בדרוש הזה יפלו בו ספיקות רבות ע"ד הפשט אמנם ע"ד האמת כיון בזה להביט ולראות כבוד למעלה מכבוד והוא שישיג צורת האדם העליון כמו שהשיג במלכות [illegible] באספקלריא המאירה ושאינה מאירה ורצה שישיג ויבין מה הבדל יש בין אספקלריאות והשיבו הקב"ה כי לא יראני האדם וחי ואעפ"י שהיתה נבואת משה רע"ה מתם לא היתה נבואתו אלא בקול שילא מתם כמו שאמרו הנביאים באספקלריא שאינה מאירה שלא היו מבינים זה אלא בקול היוצא מתוכה ככתוב ואשמע קול רעש גדול וכן שאר הפסוקים ובפרט מזמור לדוד הבו לה׳ בני אלים שזוכר שם ז׳ קולות וכולם רמוז לקול אחד כאשר פירשנו ואח"כ העבירו הש"י מזה הודעה לדבר אחר והוא הודעת מידותיו וד"ז ואמר והבטיחו שיעביר כל טובו על פניו כי אין כוונת המאמר אלא ר"ל להעביר עלי כל שהיא טובו כי מראה הפנים לא יוכל להשיג ודע זה והבן : **סוד** קרון פניו דע כי הרמז בקרון פני משה כי נסתכל באספקלריא המאירה כי לא דיבר אלא בפה ועי"כ זכה לקרון פנים מדה כנגד מדה וכתב הרב ז"ל ואף כי דעתינו לא ישיגו בחקירה הזאת מאיזה כח תהי׳ המדה הזו כי הבורא יתברך יודע מסודות הנפש ומהותה יותר מהתחכמותינו והנו רואים שחפצי הנפש המזדמנים ברצונו נותנים לגוף ומוציאין בו זהר והדר ושומן ובריאות אפי׳ כי יבא אליו בעמל ויגיעה כ"ש הכמה לחכמים שכתוב חכמת אדם תאיר פניו ועז פניו ישונה עכ"ל ז"ל והנה מצאנו במדרשי חכמים ז"ל בקצת החסידים שאמרו על ר׳ פינחס בשעה שהיה ר"ה שורה עליו היה פניו בוערת כלפידים וכן על ר׳ אליעזר הגדול כשהיה דורש במעשה בראשית היה קרנותיו כקרנו של משה ולא היה אדם מכיר אם יום אם לילה והנה מכל זה יתבאר לך כי קרון פני משה היה דבר אלהי וכפשוטו לא כדברי ר"ל ב"ג שעשה זה משל עיין בספרו וכמה חסידים ואנשי מעשה ראיתי ביום צום בהתבודדתם היה פניהם אדומים כאלו אכלו ושתו וזה הדרך ישכון אור והרוח המנהיג על יראיו להראות עולמם בחייהם והקוותם מדור דור

סוד אין בין ירושלים של מטה לירושלים של מעלה אלא י"ח מיל ולבאר הסוד הזה נצטרך להקדמות הא׳ דע כי תהיה הקדמה בנויה באמצעית חכמת הנחת בגוף האדם וזה הסימן מהמוח עד הברית תמצא י"ח חוליות שבשדרה · הב׳ כי המוח רומז אל כ"ע והברית ליס"ע והנה המוח ירמוז לירושלים של מעלה והברית ליס"ע ולבת זוגו הנקראים ציון וירושלים והן שלמטה · הג׳ הנה בין כתר עליון ובין יס"ע ט׳ ספירות וכל אחת מהן כלולה בדין וברחמים הרי י"ח והנה י"ח מיל שבין ירושלים שלמעלה לירושלים של מטה ולזה באו י"ח חוליות שבשדרה מן המוח עד יס"ע והנה הסוד אין בין ירושלים וכו׳ נתבאר :

סוד ויתן לך האלהים דע כי בברכה זו ג' פסוקים ותמלא כ"ו תיבות וכן ראש פסוק הא' וסוף הב' ד' והם ד"ו ובא כן לרמוז למדתו שהוא ת"ת מדת יעקב וכן תמלא בג' פסוקי אלה עשרה ברכות לרמוז לי"ס טל השמים כ"ע משמני הארץ חכמה עילאה רוב דגן בינ"ה ותירוש חס"ד המורה על מתיקת הרחמים יעבדוך עמים פח"ד וכל הגלוים אליו משרי העליונים וישתחוו לך לאמים ת"ת עם י"ב גבולי אלכסון הרמוזים למה שנאמר יצב גבולות עמים למספר בני ישרא' . הוה גביר לאחיך נצ"ח וישתחוו לך בני אמך הוד המקבל מן הפחד אשר נאחז שם עשו וסיעתו אורריך ארור ירמוז לי"ע והאוררים ירמוז לקליפות החיצונית הכוכבים לברית העליון ומברכך ברוך נגד בריכה העליונה מדת דוד אשר במסרה ביד אברהם וזה סוד והיה ברכה וי"א כי מטל השמים הוא ת"ת ומשמני הארץ הוא מלכות ואנחנו כתבנו אשר קבלנו בו וטל של מן ושל תחיית המתים יוכיח בקבלתינו ודע כי יעקב מנע הברכות מעשו להשיב לו מדה כנגד מדה כי שמא"ל שרו החטיא את האדם ומנע הברכות ממנו ומכל זרעו ולכן כמנעו ממנו הברכות וזה סוד שופריה דיעקב מעין שופרי' דאדם ודע זה :

סוד גדול כחן של נביאים המדמים צורה ליוצרה כבר פירשנו במה שקדם בזה הסוד מה שנראה לנו אלא אח"כ מצאתי מאמר לקדמונים בזה ומלאני לבי לכתבו כי הוא כמבאר למה שקדם וז"ל . הספר ההוא אמר לי החכם המשכיל כ"ר נתן ז"ל דע כי שלימות סוד הנבואה לנביא שפתאום יראה צורת עצמו עומדת לפניו וישכח את עצמו ויתעלם ממנו ויראה צורת עצמו לפניו מדברת עמו ומגדת לו העתידות ועל סוד זה אחז"ל גדול כחן של נביאים שמדמין הצורה ליוצרה ואמר החכם אבן עזרא השומע אדם והמגיד אדם עכ"ל וכתב החכם אחר כמנג'ע זה וז"ל ואני בכח הלירוקוהתבודד' קרה את אשר קרני והאור שראיתי הולך עמי כאשר זכרתי בס' שערי צדק אתכם אראה צורת עצמי לנגד עצמי עומדת לזה לא זכיתי ולא יכולתי על זה עכ"ל וכתב חכם אחר וז"ל ואני הצעיר יודע ומכיר ידיעה וודאית שלא נביא אנכי ולא בן נביא אנכי ואין בי רוח הקודש ולא משתמש בבת קול כי לא זכיתי לכך ולא פשטתי את כתנתי ולא רחצתי את רגלי עכ"ו אני מעיד עלי שמים וארץ ובשמים עדי ושהדי במרומים שיום מן הימים אני יושב וכותב סוד ע"ד האמת ופתאום ראיתי צורת עצמי עומדת לנגדי ואת עצמי נעלם ממני ונמנעתי לכתוב אנה ומוכרח עכ"ל אמר וכן ראיתי לר"מ הנרבוני בפי' המורה פ' מ"ו שנדחק לפרש המאמר הזה וא' ז"ל כל מה שראיתי מן המעיינים בספר הזה ראיתי שפי' מדמים הצורה ליוצרה כי ידמה הנבדל צורה אנושית ולפי דמיונם היה להם לומר ההולך שמדמים היוצר לצורה ואינו נפלא מהם כי לא העמיקו לעמוד על כוונת המחבר ואני אבאר לך כוונת המחבר הר"ם בי"זור פ' מ"ט כי המלאך יוחס לו הכנף ולש"י הצורה האנושית להורות יתרון הש"י על מלאכיו והכנפים כלי מהיסודות ההליכה ולזה ראוי שיוחסו לשלוחי' ולא לשם יתב"ה ויוחס עליהם כי הם מלוים ולא מלוים הנה אמרו שמדמים הצורה ליוצרה ירצה שמדמים את הצורה אשר בנפש הנביא אשר הוא גשמי למלאך ליוצרה כלומר לש"י ואמר שעל דמות הכסא כמראה אדם ודע כי אולי הצורות הרואות בנפש הנביא והראיה שר צבא ה' לא שהן נמצאות חוץ לנפש עכ"ל ודפח"ח ושפתיו ברור מיללו שנתן הבדל בין מלאך ובין הש"י כמראות הנבואות בדמיון ודע זה כי זה הסוד נפלא מאוד גם אנחנו בעת חבורינו לס' הזה בהיותינו מנקדים שם המפורש בנקודת באו לעינינו דברים מפסיקין כדמות אש אדומה לעת מנחת ערב עד שנבהלנו מהם והנחנים וקרה לנו זה בחיבורינו כמה פעמים והאל ברחמיו יאיר עינינו בתורתו אכ"ס .

סוד ובני רחביה רבו למעלה מרז"ם ובגמרא מגילה אמי למעלה מס' רבוא כבר ידעת כי שם

קצות הם נותנים שפע וברכה לשכינה ולכן א"א שיהיה השכינה בארץ פחות מס' רבוא וכן ידעת כי ו' קצות הם פרנסתם מרחובות הנהר והוא הבינה והיא אם הבנים והיא הנקרא למעלה מס' רבוא ומעתה תבין סוד ראש הנזכר פה כי הוא נוטריקון ר' רבוא ש' ששים הא' ירמוז לאדון האחד הגוזר לזרעו של משה שיהיו כ' רבוא וסוד ובני רחביה כמשמעו רחב י"ה ודע זה ·

סוד שני גדיי עזים טובים ובמדרש שכך קבל יצחק עליו בכתובה של רבקה לתת לה בכל יום ב' גדיי עזים דע כי המדרש הזה יש לו סוד כבר ידעת כי בזמן היות שרה היתה השכינה נקראת שרה בשמה וכן בהיות רבקה במלאת היתה נקראת רבקה בשמה וכן בימי רחל ולאה ובהיות ישראל מרובה אוכלסין היתה נקראת כנסת ישראל כי היו ס' רבוא וכן האבות כל אחד בהיות הי אחיד מדתו אברהם חסד יצחק פחד יעקב ת"ת וכן קבלתינו כי ב' כבשים רומזים לכלה ולחסד ושני שעירים להוד ופחד והנה מעתה סוד המדרש מבואר ר"ל שיצחק והוא הפח"ד עם הו"ד נותן לרבקה שהיא העטרה ב' גדיי עזים לפי שעיקר קבלתה מן שמאל ובתחלת ה' על עמו צוה להקריב קרבן תמיד שני כבשים הרומזים לחסד ולכלה וזה האחד בבוקר ת"ת למדת הבוקר והב' בין הערבים כדי לערב מידת הדין ברחמים ולפי שתמיד הבוקר רומז למדת ת"ת אמר בלשון יחיד ותמיד של בין הערבים רומז ערבים פחד והו"ד ולכן אמר בלשון רבים כדי שיכוין הכהן לערבם ברחמים עד שיבוא לעטרה ברחמים וזה בא בסוד התרועה שבא תקיעה לפניה ותקיעה לאחריה ועיקר כוונת ב' תמידין אלה לעטרה לברכינו להושיעה נפשינו מיד שונא וסוד אותיות תמיד ר"ל מדת יו"ד היא מדה העשירית הנקרא שמור את יום וגו' וכבר ידעת כי הקרבנות באין לד"ו פרצופים וזה סוד אמרם ז"ל בזנב הכבשים והעזים וז"ל מפני שהכבשים אנו מתכסים בצמרן ע"כ לא תכסה אלייתן השתן וזה בעצמו בתמידין ובגדיים ואם תאמין סוד זה תבין שהרמז בא אל הנפשות של צדיקים שלא תתלבשנה בגולת העזים רק בצמרן של כבשים ודע זה :

סוד משא מצרים הנה ה' רוכב על עב קל ובא מצרים ונעו אלילי מצרים מפניו וכו' וסכסכתי מצרים במצרים ונבקה רוח מצרים דע כי הפסוקים האלו יורה על השפלת האומות והרמת מלכות ישראל כי צר מצרים הוא שם משותף יאמר על שר מצרים ויאמר כן על המצרים והם השרים המצירים לישרא' וזה אומר משא מצרים הנה ה' מדת הבינה עם כ"ת א"כ רוכב משפיע על עב ת"ת ונקראת כן על קבלת' מהחסד אשר בו ע"ב גשרים וכבר ידעת כי יהו"ה הוא עולה ע"ב כאשר פירשנו והנה ע"ב הוא ה' רומז לת"ת הוא הקול האמיר במתן תורה כי לפעמים הוא בו' ולפעמים בלא ו' וכבר ידעת כי יהו"ה ה"פ הוא קל לרמוז על העטרה שמקבל מן ה' ספירות ורומז זה בה' אחרונה שבשם ב"ד ונעו אלילי מצרים מה שקצר למעלה פי' למטה הן הם השרים העליונים מפניו מפני ו' כלומר מפני התוע ת הת"ת לרחובות הנהר והיה ה' להד ושמו אחד ולב מצרים כלו' קיום שבמצרים והוא הרוחניות הפנימית אשר הי' בשרים ואומותיהן ימס בקרבו מצד להסתלקות מהם מצרים במצרים עליונים ותחתונים ר"ל השרים העליונים והשרים השפלים שהם האומות ונבקה רוח מצרים כלומ' שפע השרים העליונים אשר בו נחל של הנפשות אומות העולם ויהי' פי' מצרים המירגשים ועצתו אבלע ירצה כמו לבב מצרים והטעם סוד היחוד האלהי אשר הגיע לשרים להלקנו מהם ויבלע בי והמשכילים יבינו :

סוד ויאמר לו לך שוב כי מה עשיתי לך לפסוק הזה ב' מובנים הא' ע"ד הפשט והוא שאפילו שעשה לו דבר גדול שהלבישו ברוח בקודש עכ"ז אמר לו מה עשיתי לך מכאן רמז לאדם שנותן מתנה לחבירו ומשבחו לפניו על מתנתו יאמר לו מה עשיתי לך כאשר אמר אליהו לאלישע והמובן הב' שהדבר הפוך אמר לו אליהו ע"ה לך ושוב כלומר לך מעלי ועשה תשובה כלומר

שתוסיף עוד מדות טובות על מדותיך ויתרון מעלות החשובות על מעלותיך החשובו' וא"ת למה כי מ"ה עשיתי לך כלומר הלבשתי את נפשך בסוד יהו"ה המיוחד יתברך שסודו מ"ה כזה יו"ד ה"א וא"ו ה"א ב"ש כ"ת ל"ו והנה מה י"ה ו"ה כלומר שלמות הוא להיותו מ"ה בסוד י"ה ו"ה עשיתי לך כלומר הרמותיך להעלותך בכלל וזה סוד וירד ה' כלומ' שלעליון ירידה ולתחתון עלייה וזה בא ה' כשפט אם בגי' נורה :

סוד אמרו טרם שברא העולם היה הוא ושמו אחד וכן אחר שיעדר העולםיהי"ה אחד ושמו אחד דע שבכל מקום שנאמר שמו רומז לעטרה והוא לת"ת אך בזה המקום יהיה שת"ת ישראל הוא אין סוף ית' והשם הנאמר כאן הוא כ"ע וזכור זה : והסוד מה שיסדו הז"ל בתפלה אין כערכך ואין זולתך אפס בלתך ומי דומה לך אין כערכך ה' אלהינו בעולם הזה ואין זולתך מלכינו לחיי העולם הבא וא"ת למה לא אמר הפך אין כערכך בעה"ב ואין זולתך בעה"ז לפי כי בעה"ז אין הוא אחד ושמו אחד אבל בעה"ב הוא ושמו אחד ושים לבך לזה כי הוא סוד גדול :

סוד רוח סערה עושה דברו כלומר שרוח סערה תבין דרכו ולביאור זה כאשר אמר דע כי כבר התבאר לך בכמה מקומות כי במדת אין שינוי והשינוי אינו אלא מלד המקבלים ואין להמשיל בזה משל אלא ברוח סערה שבא בים והמשל שהקים הש"י רוח קדים עזה על הים והנה נזדמנו ספינות בים מהם הולכי' ממזרח למערב ומהן ממערב למזרח המזרחי' בשמחה והמערבי' בלער מי גרם להמערבים שהם בלער אלא שענם גרם להם ויבאו בשעת רוח קדים והנה אף גם הם אם ילכו ללד מערב גם הם יהיו כהב' מהרוח ההוא והוא ברחמי' א"כ הרוח ההוא כולו ברחמי' רק השנוי מלד המקבלים ודע זה :

סוד מי כמוך באלים ה' רבו דעות בעלי העבודה בזה והטוב שבכולם כי מי כמוך הראשון ירמוז לכת"ר ולכן הוא רפוי כי הרפוי יורה על הרחמים והדגש דין ומי כמוך השני יורה על החכמה ולכן הוא דגוש כי המחשבה הותרה בו משא"כ בכתר וי"א כי מי כמוך הראשון ירמוז אל ההכמה ולכן היא רפוי' וב' אל הבינה הנק' בעל גבורות ולכן הוא בדגש לרמוז כאשר פירשנו באלים מלה זו תרמוז לכל בעלי כח מי כה' אלהינו ית' נאדר בקודש הכמה עילאי נורא כ"ע תהלות חכמה עילאי עושה פלא אותיות אלף כי מן אלף יבאו כל המעשים ודע זה :

מש"ה "מטטרון "שר "הפנים

סוד מעשה דרבי בנאה וכו' זה הסוד א"א לרמוז בו אלא שנכתוב מקודם כל המימרא ההיא וז"ל בפרק הזקת הבתים ר' בנאה הוה מליין מערתא כי מטא למערתא וכו' מלא לאליעזר עבד אברהם אשכחיה דקאי אבבא א"ל מאי קעביד אברהם א"ל גני בכנפי דשרה וקא מעיינא לי' לאברהם ברישא א"ל בעינא דאיזיל ואימא ליה בנא' קאי אבב' א"ל ליעול וחיתי מידע ידע דילה"ר בהאי עלמא ליכא אעל עיין ונפק כי מטא לאדם הראשון יצאת בת קול ואמר' נסתכלת בדמות דיוקני בדיוקני עלמה אל תסתכל והא בעינא לציוני במערת החיצונה כך מדת התחתונה א"ל בנאה הסתכלתי בב' עקיביו של א"ה ודומין לב' גלגלי חמה הכל בפני שרה כקוף בפני אדם שרה בפני ח"ה כקוף בפני אדם חוה בפני אדם כקוף בפני אדם שופריה דרב כהנא מעין שופרי דרבי אבהו שופרי' רבי אבהו מעין שופרי דיעקב אבינו שופרי דיעקב מעין שופרי דאדם עכ"ל אמר המחבר אחרי רופפי דעות הכמי פי' המדרש הזה בכמה פנים והכמי אמת ג"כ נתנו בהם לדברי נעם ואמרי טעם נחמדי' למראה ועובים למאכל ובטר' כל דבר דע שאין ספק שאלו הדברים אם נאמרים בפשוטו לא נמלאו מכלל דת מרע"ה אא שזה החסיד ע"ה נדמו לו אלה הדברים ובאלו בדמיונו לרמיזו לנו סודות

גדולות בסתרי החכמה האלהית גם על דרך חכמי הטבע החוקרים בנמצאות כולם ואם על דרך חכמי האמת בעלי העבודה אשר לא הניחו סוד נגלה רזה וקשה ע"ד הפשט שלא פירשו ע"ד הסוד ואחר זה דע כי א"א להבין הסוד הזה בלי שלא נבאר שתופי השמות שבו ר' בנאה הוא השכל האנושי החוקר בנמצאות כולם וקראו כן כי הוא בונה עולמות ומחריבן מטבור הארץ עד העלה ראשונה הוא מציין כלומר הוא משום שיתנים להעתיק מנושא לנושא בנמצאות השפלות כולם אשר קראום פה מערתא דרבנן ורמוז במערתא לעולם השפל ורבנן לעולם הגלגלים היינו המזגים כולם וכבר ידעת שכל המורכבים המורכבים מחומר וצורה ולכן אחר אשר עיין במורכבים הג' אל הד' והוא האדם וזה אמרו כי מטא למערתא דאברהם ר"ל רצה לעיין בחמר בעל חי המדבר ואמרו מצוכה מן החומרים הקודמים שיכה"ר דבוק בו וזה אשכחיה לאליעזר עבד אברהם דקאי אבבא ככתוב לפתח האהל רובץ וידעת כי היכה"ר אשר הוא כח המתאוה הוא המונע הגדול לשכל להשלים פעולתיו ולכן אמרו ר' בנאה המציין את כח המתאוה אשר נדבק בחומר עומד על הפתח ואמר ר' בנאה מאי קא עביד אברהם כלומר החומר השלם הזה מה עושה אם נדבק בצורתו וגם לא השיגו היכה"ר והוא עבד אברהם גני בכנפי שרה כלומר נדבק בצורתו כענין שנאמר כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה והיא הצורה המשלמת לחומר ושרה אותיות השר והסוד הנמרץ שאמר ומעיינא לי' ברישה כי היא המשלמת לאברהם כל התחלותיו א"ל בעינא דליעול כלומר השכל המתאוה להיות דבוק במושכלו ולהסיר מעליו את השוער עבד אברה' השיבו החומר השלם ליעול וליסתכלו' שהחסידי' המתיחסי' בזה העול' אין כח בזה השוע' למעטם מן השג' יכנוס בשלום אעל ועיין ונפק כלומר השלים חקירתו כי מטי לאדם הראשון וכו' בכאן גלה סוד הנבואה והיא המדריגה אשר מזה מתחלין הנביאים כי עד עתה היתה חקירתו בחומר בצורת השפלים אבל בדיבוק שכלנו אשר בחומר לשכל הפועל שצורה הוא הדבר אשר נמנע מלהשיגו השלום בעיונו אם לא בחפץ אל עליון ולכן יצאת בת קול ואמרה וכו' והשיב ר' בנאה הא בעינא לאיזכי כלו' שאין השכל מניח אותי מלהסתכל ולהשתדל גם בזאת ההשגה והשיבה כמדת החיצונה כך מידת הפנימית כלומר כל אחת תבין כפסיק בחלקיה אשר הוא במערה החיצונה תבין מדת הפנימית והוא דבוק שכל היולי בשכל הפועל דע כי אדם הראשון הנזכר כאן הוא אדםשבמרכבה וב' עקיביו עול' האמצעי והשפל הכל לפני שרה והיא הצורה המשלמת לכל חומר כקוף בפני אדם כלומר שכל המזגים אינו דבר קיים בלתי צורה שרה מפני זה כלומר הצורה המשלמת לכל חומר שכל מפני שכל הפועל הנקרא אם כל חי כי הוא כדמות שלימות וצורה המשלמת לכל החומרים המיוחדת להן ואדם שבמרכבה התחתונה בפני השכינה כדמות הקוף בפני אדם והנה מנה לד' צורת היפים לרמוז לד' צורת המשלימות לד' המורכבים צורת דומם וצורת צומח וצורת חי וצורת אדם המורכב האחרון ולכן דימהו לאדם הראשון ׃

סודו ע"ד האמת כבר ביארנו במה שקדם וכל סוד שיגיע לידך והשאלות תפרשהו בד' יסודות ואח"כ בגלגלים ואח"כ במלאכים ואח"כ בי' ספי' ולכן בסוד נעליהו מתדריגה למדריגה

והנה בדרך הראשון הרמזנו הסוד רמז מופלא בשפלים ובגלגלים ובמרכבה וכן אמרנו שאין ספק שהדברים כמשמען ויש להם סוד וכן בדרך זה נאמר כי לא בא להכחיש המורגש וכמו שאמר החכם השלם האלהי ראב"ע בפי' ובעל הדעת סוד יבינם והדברים אמת כמשמעם ואם הוא הרודף אחר הפשט לא הכחיש הנגלה וכ"ש אנו אשר אנו רודפים אחרי המקובל מפי אדון הנביאים ואחרי הקדמה הזאת נאמר דע כי ר' בנאה כמשמעו ואיש שכל וחב"ד היה ומתבודד בדרכי השי"ת ב"ה ובסודותיו וזהו הוי מציין מערות שלהן שהן גופות ב"א שלא יגיעום

יגיעום טומאת הנחש הקדמוני. והגיע בשכלו אחרי השיגו כחות הטומאה עד השער העליון ונערת אברהם והוא מדת מלכות ומלא שם השוער הגדול השר מיכאל וירמוז בכאן אותו בעבד אברהם דקאי אבבא וכבר ביארנו כמה פעמי' שיש מט"ט למט"ט ושיש ארץ לארץ ורמזוי שתד' כי אברה' בכאן ירמוז למט"ט הנברא המקבל מן ה"א אחרו' שבשם ב"ד ושרה תרמוז לעולם השפל שהנהגתו ע"י השר הזה והסוד כי אני ה' בקרב הארץ אני ה' לי"ע בקרב הארץ ארץ החיים ד"א אני ה'. העטרה בקרב הארץ ארץ הוא מט"ט ששם רבו בקרבו וע"כ נאמר כי שמי בקרבו כי שם ה' בהמלך שהוא העטרה העשירי קודש בקרבו של המלאך הנזכר ד"א אני ה' מט"ט ששמו כשם רבו בקרב הארץ המורגש' הכלל מכל אלה הדברי' שמט"ט הנבר' מתנהג עפ"י מט"ט הנאצל בלי אמצעי והארץ המורגשת מתנהג' עפ"י מט"ט הנברא על ידי אמצעים רבים ואם תרצה עוד הורידא ותאמר שהאיש החסד נקרא מט"ט המורגש המתנהג ע"י מט"ט הנברא והארץ מתנהגת ע"י מט"ט המורגש לדיק מושל בירא' אלהים. מאי קא עביד אברהם. שאל ר' בנאה למיכאל מאי קא עביד מט"ט הנברא כאן אברהם והשיבו גני בכנפי דשרה. כלומר משגיח בעולם השפל כענין אני ה' בקרב הארץ כמו שפירשנו וקא מעיילי ליה בריא' הוא ע"ד כעיני שפחה אל יד גבירתה כן עינינו אל ה' זיל אימא ליה בנאה קאי אבבא ר"ל כי כבר הגעתי אל שער המלך וסרו ממני הכוחות המונעת ההשגה א"ל ליעיל וליתי כי נעשית דוגמא העליונה כי אתה טהור בעודך בגוף ואין יצה"ר שולט בך דומיא דידן וזה אמרו מידע ידע יצה"ר בהאי עלמא ליכא ומאחר שכל קדושה טהור תכנס אלא עיין ונפק כלומר תכנס בשלום ויצא בשלו' כי מטא לאדם הראשון אדם א' בכאן ירמוז למדת העטרה יצאת בת קול מתנה כלומר מדת מלכות ואמרה נסתכלת בדמות דיוקני כלומ' מט"ט בדיוקנא עצמו לא תסתכל ר"ל באספקלרי' שלו והא דעינא לגניז' כלומר אני רוצה להכנים לפני ולפנים השיבו מדה החיצונה וכו' אם תבין במט"ט בהשגה שלימה אשר הוא מדת מערה החיצונה תשיג גם הפנים על יד הסתכלותי בב' עקיביו של אדה"ר ב' עקביו של אדם הראשון שהוא עטרה בכאן הן ב' מט"ט הנברא והמורכב הדומין לב' גלגלי חמה כלומר באורן וזהרן בנקיות כחות הטומאה הכל לפני שרה כבר פירשתי ועיין שם. עוד נעלה במדריגה עליונה מזו ור' בנאה רומז אל אבן הראשה בעצמה ר"ל מדת העטרה בעצמה והוא הוא אבן הראשה בנאה אותיות האבן ומערתא לפי זה הנושא רומז לכל י"ם מלשון כמער איש ולויות וירצה שמדת מלכות היתה משתוקקת להתחבר בספי' העליונים להיות בחבורן להשגיח על בני' הנתונים בצרות הגלות כי מטא למערתא דאברהם כלומר עלתה לראש מדת אברהם ומצא השר מיכאל עומד ומלמד זכות על ישראל ושאלה לו מאי קא עביד אברהם כלומר אנה הלך דודי והשיבה גני בכנפי דשרה כלומר מתחבר במדת הפחד להחליש כוחו לבל ישפיע מדת הדין בעולם כי בעל דין קשה הוא וקא מעייני ליה בשערי ר"ל מתרפקת על דודה להתחבר בראש הבנין אמר ליה זיל אימא ליה בנאה וכו' כנוטלת רשות להכניס אליו כי עיקר קבלתה כל פעם ממדת הפחד תהיה כמוזהרת להכנים לפני ולפנים לכן ליעול וליתי כלומר מאחר שאני בחבור הפחד הנקרא במקום הזה שרה א"כ אין כאן יצה"ר כי הושקט חומו ומדה דינו על עיין ונפיק כלומר נטתה כלפי חסד וקבלה הרחמי' מתנה לרחם בניה שבגלות ויצאה ושבה אל מקומה וכבר ביארנו כמה פעמים שקודם שחטא אדם הראשון היתה מדת מלכות ות"ת משתמשים בכתר אחד עליון ומתנשאין לכל לראש ועכשיו רצה המלכה לעלות למלך עליון כימי קדם להתכלל באדם עליון הנכלל בלי אמצעי ויצאה בת קול מהמאציל מבלי כאלל יה' ותנע למלכות להתגלות בד"ו פרצופים כמו שהיה טרם חטא אדה"ר שאם היה כן מיד היו ישראל נגאלין והיו כל האומות והשרים מדרך לכף רגליהם כעפר לדוש

ובזות זה שלא הגיע עת ורצון וזה שנאמר אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ וזה"ש אם הסתכלת בדמות דיוקני שהוא החסד בדיוקנא שהוא הכתר אל הסתכל ומידת החסד החיצונ' ומדת הפנימית כ"ע או' פי' מידת החיצונה ומידת הפנימית כ"ע ומה שבקשה יותר והשתוקקת לעלות ולציין לפי שהיא מתאוה לראות בגאולת בניה כי בכל צרתם לה צער ושרה היא השכינה המקבלת מהשרים העליונים ושיעור המאמר מה שתחת היחוד כקוף בפני אדם העטרה והעטרה לפני חוה הראשונה הבינה והבינה לפני כתר כקוף בפני אדם והכתר שהוא אדם לפני א"ס הנקרא במקום הזה שכינה כקוף בפני אדם ורב כהנא ירמוז אל מיכאל וכשמו כן הוא זה כהן וזה כהן ואבוהו נגד העטרה כי הוא אב לכל התולדות ויעקב נגד הת"ת ואדם נגד הכת' והבנ' זה היטיב אם בעל נפש אתה אידמסתלסלי' הדברים ויורדים ועולין כמלאכי עליון והש"י יראנו נפלאות מתורתו אכ"ם :

סוד תזמור הללויה כי טוב זמרה אלהינו הללויה סוד הנשאים שם י"ה ופירושו תמצא בספר תהלות :

סוד למה היתה הנשמה החצובה ממקור אלהים חיים אשר היתה שלימה מכל חסרון נפחה אלהים באף ונלכת מן האדמה לראות מעשיו הרעים ומחשבותיו אשר לא טובים ע"ד שא' יגיע אליו הכרת ואבדון כליון חרוץ מבלי חמלה עד אשר לא תוכ' לשוב למקור חוצבה : התשובה נראה בזה והוא אמת בעצמו וזה לפי שהנשמה עם היות שהיא שלימה מכל חסרון אין שלמותה אלא בעולם הרוחני ולא בעולם הגשמי ורצתה החכמה האלהית להשלימה בתכלית ברוחני ולמען תעלה במעלה רמה להנות מזיו השכינה למעלה מן המלאכים וזה הסוד כעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל ובא הקבלה הטהורה בזה כי זה הדיבור הוא דיבור שלוחי מדה אחרונה לנשמת הצדיקים לשאול מהן מה פעל אל וז"ה ויפגעו בו מלאכי אלהים שאמרו במדרש אלו נשמות של אברהם ויצחק ואעפ"י שיצחק היה הי כמת היה חשוב אחר שכהו עיניו ופסק ממנו יצה"ר ולכן נפח אלהים חיים נשמת אדם עליון באף אדם התחתון עד שידמה ליוצרה ברוחני וגשמי ודע זה .

סוד רבו של אדם הראשון רזיאל ת"ת רבו של שם רופיא' בינה רבו של יעקב פליאל הס"ד רבו של יוסף גבריאל גבורה רבו של משה ע"ה מטטרון ששמו כשם רבו לי"ע רבו של אליהו מלטיאל עטרת כל אחד מאלו המלאכים היה מוסר קבלה לתלמידו בספר או בעל פה כדי להחכימו ולהעמידו על כל העתידות וכשהתפשטו בעלי הקבלה לחקור בעניני האלהים בימי התנאים והאמוראים לא זכו שיתגלה עליהם המלאכים רק אליהו ז"ל כדאמרן אליהו רב' אליהו זוטא והדומה לזה כתוב בתלמו' בספורי אליהו ובעונותינו הרבים גם זו המדריגה נעדרה מאתנו מזמן רב והאל למענו יחזור העטרה ליושנה במהרה בימינו אמן נצח סלה :

סוד קן נורא דע כי קן נורא תרמוז כי יקרא קן לצפור לפניך היא הבינה לפי ששם י"ה רומז אליה ושם י"ה ברבוע עולה ק"ן כיצד י' פ' י' הרי ק' ה' פעמים ה' הרי כ"ה ותכפול ה' במקום אחר הרי עוד כ"ה הרי ק"ן :

סוד משקה הרים מעליותיו מפרי מעשיך תשבע הארץ דע כי הסוד הזה נקשר עם של מעלה ממנו

וזה

שושן סודות

אח כי הקן הגורא הוא המשקה את הקץ שהם ז׳ ספי׳ ונקראים הרים ומאין משקה אותה מעליותיו שהם חכמה עילאי וכתר מפרי מעשיך והוא גם יבן״ה הנושא אותו תפארת תשבע הארץ • ארך החיים המקבלת ממקור החיים והיא המקבלת מן ק״ן ע״י אמלעי והוא הת״ת ולכן נסתמה פ׳ ויחי יעקב הסתומה החמז אל משך הוא״ו ומשם ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה והם המצרים העליונה יובל הגדול אשר משם יצאו ושם ישובו :

סוד אלף הוא אל רם והסוד הזה יתבאר בשני אופנים האופן הא׳ אם תכתוב א׳ במילוי תמצא חשבונו אל רם עם אלו אותיות מהמילוי אל״ף מ״ד • האופן הב׳ שהפ״א מן האלף עולה ה׳ מאות ונשאר אל ומ״ם של רם עולה ש״ מאות ועם ר׳ הרי ח׳ מאות וכל זה בחשבון הגדול :

סוד סמאל ונחש ולילית דע כי באילן הפנימי שהם שלש מדרגות זו תחת זו מלכות יסוד תפארת ובנגדן באילן החיצון לילית ונחש וסמאל הנה סמאל נגד הת״ת ונחש נגד יסוד ולילית נגד מל׳ ושלשה הפנימים נקראים באר מים חיים ובפרט מלכות הנקרא באר שבע והבאר החיצונה היא לילית ויש עמה כמה בארות מלאות נחשים ועקרבים והם המרכבתה והיא הנקראת שוחה עמוקה פי זרה ובאר צרה נכריה איכה אורבת בקיום העול׳ וכל הרשעי׳ ועזי פנים אשר נשמתם טמאה שואבים מבארם ולא מבאר שבע וזה אמרו אותי עזבו מקור מים חיים והשבטים נענשו על כך שהשליכו את הדוגמא יוסף הצדיק בבור מלא נחשים ועקרבים הרומז אל באר לילית ונתנו מקום ללילית להזהז בכ״ע והבאר שבע ולכך הוצרכו למוטה תכינה :

סוד אלהים הבין דרכה והוא ידע את מקומה משמעו׳ הכתוב כי אלהים הבין הדרך שלה אבל מקומה לא ידע וזה הקשה לפי הפשט כי כל דבר לא יכחד ממלכו של עולם אבל סוד הדבר כן הוא אלהים שהוא הבינה הבין דרך של חכמה עילאי׳ אבל לא מקומה של הכמה אבל מדה הנקרא והוא ידע את מקומה של הכמה ועוד יתבאר זה במה שיבא בעז״ה :

סוד וישמע אלהים את נאקת וגו׳ סדרן של הדברים כן הוא הבינה ראתה כי הגיע הקץ והיא אם לאם הבנים והבנים לא היו ראוים להגאל כי אברהם ע״ה היה עוסק בתורה כל היום ובמצות ואלו לא תורה ולא מצות אז אמרה אעשה למען שמי ובקשה מכ״ע כי אחר שהגיע הקץ לא תהיה כ״י הנקרא בשם ק׳ גרושי ופרודי מבעלה אז גלה כ״ע פניו פני הרחמים הגדולים ואז נתמלאו כל הספירו׳ חסד ורחמים ופני הכעס והזעם הלכו להם ובמה עברו בשם אהי״ה שנתמלאו אורה ואמר הקב״ה לעשה כה תאמר לבני ישראל אהי״ה שלחני אליכם וכ״ז עושה ע״י מדת כ״ה שרן של ישראל אם הבנים שמחה ונקראת כן לפי אשר קבלנו בזה כי היא מתהפכת פנים ואחור לקשור אלה חמשים שערי בינה כי מלת כ״ה עושה שהי בתים ושתי בתים בצירוף הניקוד עושים חמשים בתים וזה ציורם :

הגה ויפן כה וכה והנה חמשים שערי בינה ואמרה הבינה למשה כ״ה תאמר לבני ישראל אהיה אשר אהיה שלחני אליכם עליון ותחתון ובסבה זו אתם נגאלים ואעפ״י שאינכם ראוים אהיה פעמים עולה ת״ב ושני שמות בעצמן ח׳ הרי נ׳ והן נ׳ שערי בינה שנתגלו למשה אז ולכן נכרה יציאת

כה כה כה כה ה כה
כה כה כה כה כה
כה כה כה כה כה
כה כה כה כה כה
כה כה כה כה כה

ה כ הכ הכ הכ הכ
הכ הכ הכ הכ הכ
הכ הכ הכ הכ הכ
הכ הכ הכ הכ הכ
הכ הכ הכ הכ הכ

יציאת מצרים כ׳ פעמים בתורה וזה סוד והיינו אלא אמן. כי מן א׳ עד ו׳ עולה כ״א בחשבון הקדמי שהוא אהיה (והוא שנתן ליעקב במשכנתא) ולעתיד יתגלה בעז״ה :

סוד באיזה אופן ישמשו הספירות בשנות העולם וכמה שנים ישמש כל ספירה ובמזלה איזה ספירה תהי׳ הגאולה לישראל דע כי סוד זה יקר ונעלם ומתי מעט יבינו ובעבור היות לי למשמרת ולבאים אחרי למזכרת כתבתי זהו ידוע כי שית אלפי שני הוי עלמא וקבלה בידינו שכל ספירה מעשר ספי׳ תשמש ת״ק שנה והתחלת׳ מהכתר ת״ק שנה לכתר ת״ק שנה לחכמה הרי אלף ת״ק לבינה ת״ק לחסד הרי אלף שני ת״ק לגבורה ת״ק לת״ת הרי אלף שלישי ת״ק לנצח ת״ק להוד הרי אלף רביעי ת״ק ליסוד ת״ק למלכות הרי אלף חמישי חזרו השנים לכתר וחכמה. ואנחנו כהיום הזה רס״ט מאלף הששי בת״ק שני הכתר ובממשלתו יבוא הגואל כי גאל בא״ת ב״ש כתר וקבלנו כי מעת בא גואל עד סוף אלף הו׳ יהי׳ ממשלתו של ישראל ומה שאמר וחד חרוב ר״ל חרוב מן ממשלת האומות ולא רצה לגלותו כי ירדפו אחריו ואיך יהיה והכתוב אומר שמחינו כימות עניתנו שנות ראינו רעה ואנחנו עומדים בגלות הזה אלף ות׳ מהי כנגדה טובה ומתי נתענג בטובה ורחבה וכל אות׳ השנים הבאים כולם יהיו בשימושי חכמה ובינה וחסד ואז יראו כל הנהגות אשר יעמדו כגלוי האמת ונגלה הדרך דעה את ה׳ כמים לים מכסים אכי״ר :

סוד השומע הזכרת השם מפי חבירו חייב לנדותו ומקשין בעלי הריבון למה ינדוהו ילקוהו או יענשוהו ממון או מכות מרדות או דין אחר דע כי כל פעולות התחתונים עושים רושם בעליונים ככתוב ובפשעכם שולחה אמכם ופעולת העליונים אינם לבטלה רק לעשות רושם טוב או רע בתחתונים וכ״ו ע״י שם הגדול ב״ד שלו שהיא המלכות וזה הרשע הזכיר שמו לבטלה וריחק מעשהו מאמונה וע״כ מרחיקין אותו מב״א ונותנים לו כמדתו כי מדה כנגד מדה לא בטל׳ והפך זה עשה בהוג׳ שם באותיותיו דנוהו שאין לו חלק לעה״ב ולא נדוהו והטעם כי שימוש של שם יהו״ה הוא אדנ״י וזה קראו בהויותו וביטל כח השמש ולכן יבטלהו מהעה״ב והטענה מכ״ג המזכירו בב״ה ככתבו רק ב״ה מקו׳ שם אדנ״י והרי׳ להשתמ׳ בצרופי י״ב גבולי אלכסונים יכנס בשם י״ה כלומר כשרוצה לומר שם יהוה בניקוד יקראהו י״ס בד׳ אותיות כזה **יהוה** וכן כולם ובקריאתו יכון מחשבתו בשם **יהוה** והבן זה :

סוד למה יהרג ואל יעבור בג׳ עבירות ג״ע ע״ז ש״ד דע כי כל אחד מאלו ג׳ עבירות כולל כל הג׳ כיצד אם עבד ע״ז התך אבר מאדם העליון והוא כ״י ועזבו אלהי׳ והנה גברניקה גם ניאוף כי הוא בעולת בעל והא בהא תליא ובעת השמד אפי׳ רצועה מנעל לא ישנה והטעם אפי׳ דבר פחות כזה לא יעשהו זהו פשוטו ואמנם סודו הנשגב כי כ״י נקראת מנעל ככתוב מה יפו פעמיך בנעלים וברצועה היא הליכור שיורדים עליו הרחמים אליה ואלו מכוונים לשנות הדוגמא ולקלקל הציור וע״כ יהרג ואל יעבור :

סוד פסיעה גסה נוטלת אחת מת״ק ממאור עיניו של אדם וקשה למה חלקו הפסיעות לת״ק ולא חלקו לס׳ כמו שחלקו אבל ביקור חולים ועוד קשה אנו רואים שממוצאי שבת עד ע״ש עושה אדם אלף אלפים פסיעות ולא ראינו שחסר חלק ממאור עיניו של אדם ולא נעשה סומא דע כי המדה שנקרא אור אשר עליה נאמר וירא אלהים את האור כי טוב היא מקבלת מן האורות העליוני׳ ת״ק מיני אור וזה כי כל אחת מן ה׳ עליונות כלולה מי׳ הרי נ׳ וכל אחת מהנ׳ כלולה מי׳ הרי ת״ק והיא פונה ת״ק שערי אור במדה שלמטה

ממנו ואותם השערים נקראים פסיעות והם קרובים ודבוקים זה בזה וא"כ אם ירחיק אדם פסיעותיו מעורר הרחקה של מעלה ופוגם וע"כ הזהירהו ותשובתו בקידוש שבין השמשות שהוא נגד חבור זכור בשמור ואיש הוא כאלו מתקנועתו ומקרב הכוחות ההם אשר הרחיקם בפסיעותיו ולא שיחברו מת"ק מאור עיניו של אדם כי אם היה כן היה כאשר בשבוע אחד פוסע רק גורם פגם במאור העליון. בפסיעתו וזה אמרו נוטל א' מת"ק מאור עיניו של האדם כלומר האדם העליון ומה שאמר ת"ק בעבור שמאותו האור עד האור האחרון הם ה' אורות וכל אור מקבל ק' אורות מהאור הנקרא כלים היא ת"ת והוא מקבל מן העליונים כאשר פירשנו :

סוד המדרש שאמר גדולים גרים בזמן הזה מישראל שעמדו על הר סיני לקבל התורה וזה דבר זר מאוד לא יקבלהו השכל זה שעבד כל ימיו ע"ז ועתה שבא יהודי יהיה עדיף מישראל שזכה והגיע בקול מתן תורה. ונראה הטעם כי סוד הדבר כן הוא כי העומדים בהר סיני הם בעצמם עשו העגל עד שהמלך במסיבו נרדי נתן ריחו הבאישו וקלקלו בנטיעות ונטמאו והגר פשט צד טומאתו ועשה גיור כ"י בבת זוגו והנה בוודאי הוא גדול מאותם שעמדו בהר סיני ולא מאותם הבאים אחריהם המחזיקים בתורת ה' זהו היותר נאות לי בטעם זה :

סוד מפני שיבה תקום מפני זקנים. שיבה הוא כ"ע וכה"א רישי' כעמר נקי פני דע כי פני הכת"ר היא הכמה ולקיים גזר מפני שיבה לגודל מעלת הכתר ולעשות הידור לחכם מפני החכמה שאיכנו במעלה כמוהו וקרא לחכמה זקן כי זקן נוטריקון זה קנה ר"ל זהו המשפיע לקן הנ"ל שהוא הבינה ונזכר במצוה זו שאינו חייב לקום כשעוסק במלאכה מטעם תקום והדרת מה הידור שאין בו חסרון אקימה שאינה בה חסרון וקשה אם מפני שיבה תקום היא מצות עשה למה לא יהא כמו סוכה ולולב ותפילין שאנו מחויבים לקיים הן בחסרון כים הן בלא חסרון ואם אינו מצות עשה א"כ למה נכתב דע כי היתר הספק ע"ד הפשט קשה אך ע"ד הסוד הוא כי אינו דומה הפועל למטה אל הפועל למעלה וזה וברכך בכל מעשה ידיך ועדיף מלאכתו מקימה ובפרט כי הוא המצוה שאין מתבטלת לגמרי ובמקום קימה יעשה הידור ודע כי הדין גוזר שהבן חייב לקום מפני אביו אפי' שהאב תלמידו ואין האב חייב לקום מפני בנו אפי' שהוא רבו. וטעם פטור האב מכבוד בנו כי האב דומז להכמה עילאי והוא עליון לאם ש"ת ולבנים ז"ס. ות"ת שהוא התורה משועבדת להכמה עילאי והוא כדאמר נובלות חכמה עילאי תורה טעם הנפטר מרבו אל יחזה לאחוריו וכו' כי ת"ת רב ואדון על הנצחים ובחזרת פניהם מקבלים רשם הגדולה ולזה יצטרך ללכת לאחוריו שלא להגביר עליו ועל הנצחים מדת הדין ודין התלמיד שלא יזוה בפני רבו תוך ג' פרסאות ואפילו ברשות הטעם כי העטרה היא התלמוד של ת"ת בעניני התורה והוא אחר הנצחים וי"ע שהם ג' מדריגות ואין לה רשות לעשות בפנים קטנה או גדולה אף אם יהיה מרשה לה אבל חוץ לג' מדריגות כאשר יגיע אליו השפע שהיא נתינת התורה ואם לא הגיע אליו השפע אשר היא נתינת הרשות אין לה רשות לעשות קטנ"ה או גדולה בכל המלאכות שהיא הנקרא סוף העולם. ומה שאמר רב אשי שבישיבה הלך אחר החכמה ובמסיבה הלך אחרי זקנה הטעם הוא כי ישראל שבא קדום בקבלות הקרבנות שהוא הסעודה מן החכמה עילאי אבל בישיבה היא בהודאה מחכמה עילאי ע"כ חכם קודם

וטעם

וטעם אומרם ז"ל שהקטן לא יתן שלום לגדול לפי שסלום העליון והוא הכת"ר הוא הנותן שלום לה"כ ש"ה ולא ש"ח ולבנים ז"כ ואיך יוכל הקטן לשנות לו הסדרים כי הא והאם והבנים הן המקבלים שלום ולא מנותני שלום וראי' מתשובת הש"י למשה כשאמר לו משה אין שלום בעירך ומשה השיבו כדין כלום יש עבד שנותן שלום לרבו הנה יפה השיבו גם הש"י לא כתר דברין רק אמר היה לך לעזרני והבן זה היטיב •

סוד עיר הנדחת בסוד עיר קטנה והוא עיר מסכן וחכם ולכן מיהוהו מן י' עד ק' כי בעשירית הדחיה הכלולה מן הי' שנא' כלול מן י' וכדונת בשריפה כי היכף שעבדו ע"ז הוריד האש בעיר וכענין אזקוה למט"ט ומזיוה שתין פולסי דנורא וע"כ דנו העיר בשריפה מדה כנגד מדה וגם ממון שלהם נשרף יען כי הם הורידו אש בבעל הממון המשפיע להם ברכה על בני דורם ולכן גם ממונם נשרף והדוחים לפחות שנים כי ההו"ד והיסו"ד אשר עליו נאמר לפנין ילך דבר על ידם ובמלאותם האש יורדת מעיר מסכן וע"ם הדוחים לפחות שנים שמז"ל ותני נגעו לילית וכתותיהם בלא הליתוה ובאם נידונו ואחר המדיחים יהיה מן העיר ומן אותה השבט להשמיענו שאם היה משבט לשבט לא היתה ירידת אש בעיר מסכן לבד כי אז לא היו חייבין שריפה רק סקילה וממונם ליורשים והיתה אל עולם לא תבנה עוד לרמוז כי לא ישובו להבנות ואין להם חלק לעה"ב •

סוד אבד תאבדון את כל המקומות ראוי שתדע כי כאשר נתן הש"י התורה אמר מיד אהר אמרו אנכי ה' אלהיך לא יהיה לך אלהים אחרים האזהרה שלא יקללו אדון השמיטה מן האילן ויעשהו אלוה רק יהבריהו עם אילן הפנימי שיהי' השרש בכלל כמו שהזהיר ואמר השמר לך פן תעזוב את הלוי כל ימיך הטעם העליונים על אדמתם עם העשירית ולפי שהגוים היו קוצצים אותו האדון מן האילן ועושים אותו אלוה ובונין בו היכלות ודוגמות להשפיע מתנו שפע לפי דעתם הנפסדת אמר בתורה אבד בעולם הוה הדוגמת תאבדון כלומר ואז תאבדון ג"כ העובדים שלא יהיה להם מקום לאחוז וכל זה בארץ הנבחרת וכשתטהר הארץ הגשמיות תטהר הארץ העליונה ג"כ :

סוד כ"ח מחנות שכינה ומלאכים המשרתים את מ"ב שמות אשר כללם י"ד ואותיות הם מ"ב דע כי כמו שמלאו חכמי התכונה כ"ח מחנות לבנה בגלגל השמיני כן יש כ"ה מחנות השכינה וסימן ילכו בלא כ"ח לפני רודף ר"ל כשגלו ישראל וגלתה השכינה עמהם גם כ"ח מחנותיה גלו ובעת הזעם דיקם אדונינו משה ע"ה ואמר ועתה יגדל נא כ"ח אדוני כאשר דברת וכבר ידעת הדמיון על זרע דוד מלך ישראל כסאו כשמש נגדי וכירח יכון עולם וירח עד י"ד ימים הולך ומתגדל אורו ונכנס עד שימתום אחת אור השמש הולך ומתחסר י"ד ימים אחרים שבין הכל כ"ח ימים והסתחכות שכינה כ"ח והסוד כי י"ד מלכי' טובים מלכי זרע דוד וי"ד רעים ושלמה המלך ע"ה אמר כ"ה תמורות ואם תשים לבך לתמורת תמלאם כולם רומזים אל סוד העיבור הבא מכח מחנות שכינ"ה להתם חטאם ולכלה פשע ולהביא אחריהם לדק עולמים והרמז אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף וכן כבר קדם לנו הדיבור בשם בן מ"ב שהוא אב"ג ית"ץ וכן לרפיהו עם מקורו אחנם המלאכים היוצאים ממנו אלה הם ואלה שמותם :

"אדירירון "ביהירירו; ג"בירירון י"גבהיה "תלמיה "צתניה "קרמיה "רנריה ע"ריריה "שגניה "טגליה "נהריה "נשמריה "געריה "דוהריה "יעליה "כסיה "שיגיוניה "בועליה "טורדיה "רמיה "צציציה "תהבהיה "גלגליה "חנניה "קתקיה "בהבהויה טבטביה

"טבטביה "גנביה "עמומיה "ידלשריה "גודריה "למטריה "פקודקדיה "זוהרזהריה "קוליה "שתהודר ה"ק-שיה "והאלאליה "צעריה "יההריה "תמליה "והיהיזה "חוגניה "קתקיה "זהאל "אליה "וידוד "יהי "בשכמל"ו אמן: אולם קריאת שמות המלאכים בעת הצורך אינם מן הדברים שיכתבו בספר ואולר ה' יבואו ·

וטעם על מה שנשבע ה' לדוד אמת לא ישוב ממנו לעולם יכין כסאו · ושלמה ואחיו שילאו ממנו שיש להם כח על כל דבר כי ילאו מכח מדת הגבורה ומשאר הכוחות מגד אביו והגבורה אין מקטרג עליו כי אדרבה היא מקטרגת על הכל ואמו היתה מואבית ואביו מלך ישראל והגבורה היא השופעת לאומות ע"כ יש שלום בעבינו:

טעם לא תבשל גדי בחלב אמו הרמב"ן ז"ל אמר התור' הזהיר' לא תבשל גדי בחלב אמו מפני העכירות שיחליב האדם את הבהמה ויבשל היולא ממנה עם בשר בנה והוא הדין לכל הבשרים

סוד בלעם רצה הקב"ה להיות לאומות העולם נביא לבלתי היות פתחון פה לעתיד לבוא והוא השיג בשעה שבירך את ישראל למעלה גדולה כלומר לא"ת שכן אמרו רז"ל ולא קם עוד נביא בישראל כמשה בישראל לא קם אבל באומות העולם קם וזו בשעת ברכה כי לא יתקיימו זולתי בהמשכת הכל כי הוא במדת הרחמים אבל לאחר כשתלקה והיה כבתחלה לריך לקסמים כשאר הקוסמים ועל זה קראו הכתוב בלעם הקוסם והאתגן מן יוד דברים שסברוהו בע"ם עם השיכה:

סוד אבן דע כי הא' לא מתרבה בפ"ב ד' כפ"ב הרי הכלק"ד ועושה ד' פעמ"ם יהו"ה יד"ק במספר קטן הוא ה' אחרונה · הנה לך ששה נסתרים ונגלים וכולם משם יה אב אחד ילאו ואליו ישובו וכולם לשון הוי"ה אין שנוי בהפוכם מן ההויה ברוך הוא וברוך שמו:

סוד שם היולא מפסוק וישב ילחק בגרר עם מקורו יהוה וזהו לרופו ויב יצג שחר בקר וזה לרופו עם מקורו יוהיוכה ייהלוגה ישהקורה יבהקורה אמור הפסוק הוה ולרופו שהם ד' שמית ולרופו עם מקורו בכל תפלת מנחה לפני ה' לורי וגואלי וכו' וילך הש"י מכל העלילות שתהיינה

וְהִיָּה נסתר וירלו אותה שרי פרעה
וְהָהִי נגלה "ודבש "היום "הזה "יהוה
וְיָהָה "וירא "יושב "הארץ "הכנעני נגל'
הָיָהו ליהוה" אתי" ונרוממה" שמו" נסתר
הָיוֹה נגלה "אמר "ימירנו "והיה "הוא
הָהוֹי נסתר ולדקה" תהיה" לנו" כי"

בעיר ההיא ושמור הבדר שהקבלנוך בזה ותפלה בעז"ה והבן סוד ויזרע ילחק בארץ ההיא וימלא בשנה ההיא מאה שערים ויברכהו יהו"ה וזהו לירופו וי"ז רע"י לא"ק בא"ר לה"ה יא"ו ימ"ל אב"ש כה"ת הי"א מלה שע"ר ימ"ו יב"ר כה"ו יהו"ה. זהו השם מקורו להפיהו עם מקורו ותפלה באמרך אותו בברכת השנים והניקוד חול"ם קמ"ץ ליר"י שב"א וטוב לאמרו אחר ההבדלה:

סוד הנקודות על מה יורו חולם כת"ר · פתח חכמה · קמץ בינה · סגול חסד · לירי פחד שורק ת"ת · חטף פתח נלח · חטף קמץ הוד · שבא הוא יסוד · חיריק היא מלכות · זכור זאת כי תלטרך להם לכוונת השמות:

סוד

סוד נעלם מכל חכמי ומבינו ידועה כי תרי״ג המצות הם רמ״ח עשה ושס״ה לא תעשה
וכל המצות לא תעשה ענשם מפורש מהם כרת ומהם מ׳ יתה בידי שמים מהם מיתה בית
דין וכן שאר העונשים אמנם מצות עשה ענשםלא נתפרש בתורה וזה הדבר כפלא
אדון אחד אמרם למה יענש על לא תעשה ולא יענש על עשה והלא עבר על-גזירתו וציוו בזה-כמו בזה
ולא די בזה אלא שאמרו יבא עשה וידחה את ל״ת ולביאור אלה הדברים צריך כי עת לקבר ועת לה׳ דיך.. :
אבוד המחבר לבא״ר הסוד זה אי אפשר מבלי שנקדים הקדמות אשר אהן אבנה והבונן יסוד הקושי׳
הלזו וזה כבר התבא״ר במקומות רבים בתלמוד שסכר מצוה בהאי עלמא ליכא כדגרסינן
בשלהי חולין ובמס׳ קידושין תניא ר׳ יעקב אומר אין לך כל מצוה ומצוה שכתובה בתורה ומתן שכרה בלדה
שאין תחיית המתים תלוי׳ בה בכיבוד אב ואם כתיב למען יאריכון ימיך ולמען ייטב לך ובשלוח הקן
כתיב למען ייטב לך והארכת ימים הרי שאמר לו אביו וכו׳ עד למען ייטב לך לעולם שכולו טוב ולמען
יאריכון ימיך לעולם הבא : ותו גרסינן בפ״ק דע״ז אמר ר׳ יהושע בן לוי מאי דכתיב אשר אנכי
מצוך היום לעשותם היום לעשות׳ ולמחר ליטול שכרם : ותו גרסינן בפרק כסוי הדם בכל יום ויום
בת קול יוצאת מהר חורב ומכרזת ואומרת כל העולם כולו ניזון בשביל חנינא בני וחנינא בני די לו
בקב חרובין מע״ש לע״ש • ותו אמרינן בפ״ק דתענית אל אמונה ואין עול כשם שהקב״ה משלם שכר
לצדיקים על מצוה קלה שעושין בעולם הזה לעולם הבא כך הקב״ה משלם שכר לרשעים על מצות שעושין
בעולם הזה ואין עול כשם שהקב״ה נפרע מהרשעים על עבירה שעושים בעולם הזה לעולם הבא כך נפרע
מהצדיקים על עבירה שעושים בעולם הזה כדי לזכותם בעולם הבא • ותו גרסינן בפ׳ המקבל משכחי׳
רבה בר אבוה לאליהו דקאי בבית הקברות של גוים אמר לי׳ ולאו מר כהן הוא מאי טעמא קאי בבית הקברות׳
אמר לי׳ ולאו מיתני מר סדר טהרות דתניא ר׳ שמעון בן יוחאי קברי גוים אין מטמאין א״ל בארבע לא
מצינא בשיתא מציגא א״ל אמאי א״ל דחיקא לי מילתא טובא דבריה עיילי׳ לגן עדן עד שמע דקאמר מאן
אכיל עלמא כרבה בר אבוה נפק סדיניהו נמצאת למד מכאן שסכר מצוה בהאי עלמא ליכא • וכן יש
בידיך שכל תרי״ג מצות יש דוגמתן בעשר ספי׳ וכל מצות עשה שעושה אדם בעו״הז הוא מחזיק לענין
הרומז אליו ונעשה עליו מליץ יושר וכי ראוי לנפש הנוכבע לרוחו העולם ולא יהיו בידו מצות מעשיות כי
לא יהי׳ לו מקום להאחז במרכבה העליונה ומי יגן עליו בעו״הז מהפורעניות ובעולם הבא מעונש הלווין
והנה המבטל מצות עשה ענשו עצום • והראיה מהא דגרסינן בפרק עושין פסין ובשלהי דחגיגה פושעי
ישראל אין אור של גיהנם שולטות בהם ק״ו ממזבח הזהב מה מזבח הזהב שאין עליו אלא כעובי דינר זהב
אין האש שולט בו פושעי ישראל שמלאים מצות כרמון על אחת כמה וכמה • הנך רואה במצות מעשיות
מ׳יצות מדיבה של גיהנם והרר הקדמות האלה נבא להתיר הספק אשר נסתפקנו בו למה לא נתפרשו עונשי
מבטלי מ״ע • וזה דע כי כל עונשי גיהנם כדאי אלל שכר המזומן על מצות עשה לעולם הבא כי
טוב לאדם לקבל כל עונשי גיהנם ובלבד שלא יפסיד שכרו לעולם הבא והראיה העצומה שאם לא הי׳
מעלת שכר מצות עשה חמור מדין עונש לא תעשה למה דחי עשה את ל״ת וכי דבר שאין עונש בביטול
עשיתו יהי׳ חמור לדחות דבר שיש בו עונש בעשיתו אלא וודאי אין הדבר כן • ועוד ראיה באמרו תורה
ומעשים טובים כתרים בפני הפורעניות גלה לנו הסוד כי הם מגן לכל עונשי לא תעשה שנאמר אם יש
עליו מלאך מליץ אחד מני אלף ובכלל דע כי לא יכול הפה להוציא עונש מבטל מצות עשה לכן לא

עכשו והוא דומיא דעולם הבא עין לא ראתה וגומר ודע זה : עוד כדיא לך ראיה אחרת ותאמר אחר התורה על גודל מעלת שכר ועונש מבטל מ"ע וזה הפושע בגופו לבטל מצות עשה . עכשו חמור יותר מן המבטל והעובר על מצות לא תעשה שאם עבר אדם על לא תעשה ושקלו זכיותיו ועוונותיו והם שוין אלו כנגד אלו על זה נאמר רב חסד מטה כלפי חסד אבל אם בכלל מחלה עוונותיו עון ביטול מצות עשה והוא בכלל פושעי ישראל בגופן כגון קרקפתא דלא מנח תפילין מעולם אפילו זכיותיו ועונותיו שוין לו זה כנגד זה אין בזה רב חסד מטה כלפי חסד ואי אפשר שלא ירד לגיהנם . כדאיתא בפרק קמא דר"ה ראה הפלא על כח מצות עשה ומעלתה שהפסידה ממנה מדת רב חסד אמר המחבר לא אחרים בדי מצות עשה ואין ערכם גרסינן בכתובות פרק הכותב אמר רב כהנא לרב פפי לדידך דאמרת פריעות בע"ח מצוה אי אמר לא ניחא לי מתעבד מצוה מאי א"ל תנא בד"א במצות לא תעשה אבל במצות עשה כגון שאומרין לו טול לולב עשה סוכה ואינו עושה מכין אותו עד שתצא נפשו והכי מילי במצות עשה שאין מתן שכרה בצדה אבל אם מתן שכרה בצדה אין מכין אותו כדתניא בפרק כל הבשר כל מצות עשה שמתן שכרה בצדה אין ב"ד שלמטה מוזהרין עליה הנה לך עונשים מבואר עונשו המור מבטל מצלה : וראוי שתדע כי המצות הם קשר אחד לא איפשר להיות האחת בלתי האחרת כדמות בגד הנארג שכל חוט וחוט דבוק בחבירו ועוזר בקיומו וכבר קדם לך הדבר כמה מצות רומ"ת להקיפם המצלאות כולם מהקף כתלגלו · ולכן כל המגלות כולן קורין זה בזה ועוזרין זה לזה ואי אפשר להיות אחד בלתי חבירו וכן יש במצלאות בכל ד' המורכבו דומ"ס לומ"ח ה"י מדב"ר כגולית כפלאות באחר נודע לבעלי המחקר המסים הטבעי במצלאות וכן בד' יסודות עלמן המשל באם שהיא מתכת ומקפלה מלמחת ומכלה : ויש לה כגולה כפלאה מיוהדת שהיא מאידה · ומאחר שבאלה הנמלאות השפלים כמלאו סיגים פלה וסגולות כ"ש וק"ו מלות התורה היולאים מעלמית ההקף ולדקה וקטורת יוכיחו וזה בעולם הזה והקרן קיימת לעולם הבא ודע זה והבן ולילים .

ובמשיל

לך משל אחר וכבר ידוע מן החוש שהפת מועלת מן הרעב והמים מן הצמא והאש מהקור וכל אחד מסוגה מחבירו כך כל מלוה ומלוה לורך גדול ומתן הסכר הראוי לה ואם ביטל אחת מהן ולא קיימו יחגא החסרון דמיון מי שמקבל מזונות חיים ולא הקימים מות ימות בלמא אעפ"י שהכין כל מזונות וה"ה לשאר מיני הצורך כן אם לא קיים כולם כפל מידו השכר המכוון מקיומם פקח עיניך וראה המבטל מלוה אחת עד היכן אפשר להגיע היזקו מלד בעולה וכן יש סגולות למלות דבר טוב והיפוכו שהוא פורעניות כענין ששנינו בפר' בשבעה מאמרות שבעה מיני פורעניות וכו' בד' פרקים הדבר מתרבה וכו' על ג' עבירות גלוי עריות וכו' בעון ביטול תרומה בעון ביטול חלה וכו' לפיכך אם בעל נפש אתה שים נוכח פניך אלה הדברים ותזכה בעולם הזה ועה"ב :

(נשמט מלעיל מסוד המילה)

טעם

המילה למה אנו מברכין מסם באות בבית קודש כי שדי חותמו של הקב"ה נכשלהו של אדם וב' זרועותיו זוקפות למעלה נראית כדוגמת שי"ן וכשורע השמאלי פשוטה והימנית מזה נקראה כדוגמות ד' וברית המילה שהיא כצורת יוד הרי שדי ולאומות העולם אין להם ברית מילה ישיה שד ושדי הוא יסוד עולם ועל כי התקדתם אל הפגרים ואתם

מדם

אדת הדין שודד בני' שדי' שוד משדי יבא ואומר כי מגלה מערכות הם והמדרש היה במזל שלא יוליד אמר לו אני אל שדי פרה ורבה והשם יראנו נפלאות מתורתו :

גם זה כתבנו מסוד שילוח הקן ·

סוד

שילוח הקן וכו' ע"ד הפשט דע כי הנפש המשכלת היא הנקשרת עם כחות הגוף והם ה' החושים והחיונים והמתאוה והדומים להם והנה הכתוב קרא הנפש המשכלת אם והכוחות הנפשות בנים ובא להורותנו שהאדם המשכיל ישלח מתחתיו נפש המשכלת למעלה וידביקהו למקום שנתלבשה ויהי דבוק זה תמיד ולא יפסיקהו שום מורגש כי די לו בבנים שיקחם למטה בעולם השפל שישתמש בהן להחיות נפשו ולמען לא יצטרך לבשר ודם וזהו סוד אמרו רז"ל הלוו לה' והלוו לכם האם לה' והבנים לכם ·

גם נחסר מלעיל מהל"ב נתיבות י"ד נתיבין כי לא הי' כתובין בההעתק אשר היה לפנינו מזה הספר אך שחפשנו בספרים ומצאנו וזכינו לראותם ולמען לא יהי' הספר חסר העתקנו אותם פה :

הנתיב הא' נקרא שכל מופלא (כ"ע) והוא אור משכל קדמון והוא כבו' ראשון אשר אין כל בריה (יכולה) לעמוד על מציאותו ·

הנתיב הב' הוא שכל מזהיר. והוא כתר הבריאה וזוהר האחדות השוה המתנשא לכל לראש והוא נקרא כפי בעלי הקבלה כבו' שני ·

הנתיב הג' נקרא שכל מקודש והוא יסוד החכמה הקדומה הנקרא אמונה אומן ושרשיה אמן והוא אב האמונה שמכחו האמונה נאצלת

הנתיב הד' נקרא שכל קבוע ונקרא כן שממנו מתאצלים כל הכחות הרוחניות בדקות האצילות שמתאצלות אלו מאלו בכח המאציל הקדמון (כ"ע) ית' ·

הנתיב ה נקרא שכל נשרש ונקרא כן מפני שהוא עצם האחדות השוה והוא המיוחד בעצם הבינה הנאצלת מגדר החכמה הקדושה ·

הנתיב ו נק' שכל שפע נבדל ונק' כן מפני שבו מתרבה שפע האצילות והוא משפיע השפע ההוא על כל הברכות המתאחדו' בעצמו ·

הנתיב ז נק' שכל נסתר ונק' כן מפני שהוא זוהר מזהיר הכחות השכליים הנראים בעין השכל וברעיון האמונה ·

הנתיב ח נקרא שכל שלם ונקרא כן מפני שהוא תכונת הקדמות אשר אין לו שורש להתיש' בו כ"א בחדרי הגדול' הנאצלי' מעצם קיומו

הנתיב ט נק' שכל טהור ונק' כן מפני שהוא מטה' את הספירו' ומבחין ומגיה גזיר' תבנית' ותוכן אחדות' שהן מייחדו' מבלי קצוץ ופירוד

הנתיב י נק' שכל מתנוצץ ונק' כן מפני שהוא מתעלה ויושב על כסא הבינ' ומאיר בזוהר המאורות כולה ומשפיע שפע רבוי לשר הפני' :

הנתיב יא נקרא שכל מצוחצח ונקרא כן מפני שהוא עצם הפרגוד המסוד' בסדר המערכה והוא יחס הנתנת לעמוד בפני עלת העלות

הנתיב יב

הנתיב יב נקרא שכל בהיר ונק' כן מפני שהוא עצם האופן הגדולה שנקרא חזחזית פי' מקום מוצא חזיון החוזים במראה ·

הנתיב יג נקרא שכל מנהיג האחדות ונקרא כן מפני שהוא עצם הכבוד והוא תשלום אמתת הרוחניים האחדים :

הנתיב יד נקרא שכל מאיר ונקרא כן מפני שהוא עצם החשמל והמורה על רזי וסודות הקדש ותכונתם

סוד השבת

כיד הקדוש של שבת וההבדלה במוצאי שבת והמבהעף אל זה וזה נוסח הקידוש בע"ש בא"י אמ"ה בורא פרי הגפן · בא"י אמ"ה אק"ב ורצה בנו ושבת קדשו באהבה וברצון הנחילנו זכרון למעשה בראשית כי הוא יום תחלה למקראי קודש זכר ליציאת מצרים כי בנו בחרת ואותנו קדשת מכל העמים ושבת קדשך באהבה וברצון הנחלתנו בא"י מקדש השבת · כבר ידעת כי חייב אדם לקדש את יום השבת בדברים שנאמר זכור את יום השבת לקדשו ומדברי סופרים חייב לקדש על היין ולהבדיל על היין וכן שאר דברי שבח והודאה ראוייב להיותם על היין והטעם הוא כי היין רומז לאהרן הזנטה אשר בלוי רומז אליו בשירה ואין אומרים שירה אלא על היין וכתי' לא תעזוב את הלוי כל ימיך על אדמתך לא תעזוב פחד יצחק כל ימיך ימי עולם על אדמתך מזבח אבנים תעשה לי והנה ראשונה על היין לפיים מדת הדין אשר קדשנו לי"ע במצותיו ספירות העליונות ורצה בנו להיותינו כסא לכסאו את כסא כי יש כסא לכסא שבת קדשו שבת קודש לא נתקן לו לומר אלא קדשו והכינוי שב לקדש העליון והיינו שבת העליון הבינ"ה באהבה חס"ד וברצון כת"ר הנחילנו בינ"ה זכרון הזכר ת"ת למעשה בראשית ז"ס שהם פעלו כל היצורים בגזרת העליון עליהם כי הוא יום תחלה למקראי קודש יש לך לדעת כי השבת נתנה לב' זכירות לזכירת מעשה בראשית ולזכירת יציאת מצרים וסודו כי ב' שבתות הן שבת לי"ע ושבת העליון וכבר ידעת כי יציאת מצרים היתה בפועל העליון ובחמשים שעריו ולכן נזכר יציאת מצרים נ' פעמים בתורה ולכן נזכר בברכה זו ב' זכירות אחד למעשה בראשית ואחד זכר ליציאת מצרים ולרמוז לשבת העליון הוסיף תחלה למקראי קודש ולולי הפועל העליון הרכיב לתפארת ישראל על זרועות עולם להשפיל שר מצרים לא היו ישראל יכולים לצאת ממצרים כי בנו בחרת ת"ת ואותנו קדשת כדכתיב ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש ושבת קדשך לי"ע בחיבור מלכות באהבה וברצון ח"ס ות"ת וכן הרצון העליון דרך קו האמצעי הנחלתנו כי אות היא ביני וביניכם ולכן קראה נחלה בא"י כת"ב מקדש השבת העליון והוא לי"ע ולמלכות והברכה יש בה נוכח ונסתר וכבר ביארנו סוד נוכח ונסתר ומה שאין חותמין בחתימת שבת מקדש ישראל והשבת כמו שחותמין בי"ט מקדש ישראל הטעם שהשבת הגדול מקדש המלך והשושבין והמלכה כי אז הם בחבור אחד ולכן לא יצטרך להזכיר ישראל אבל בי"ט בהכרח צריך להזכיר ישראל נגד ישראל שלא לחלק בין י"ט לי"ט ומה שהוסיף הו' והזמנים לרמוז אל משך הו' שגם הוא בכלל ואין להקשות מאחר שהיין רומז לדין והכוס למ"ה הרפה ואיך נשים יין בכוס שהוא דין ודין כי אין כוונתינו להיין לבדו אלא ליין המשומר בענביו שהם כל ששת ימי בראשית ככתוב פן תעזב את הלוי כל ימיך כאשר כתבנו במה שקדם ומה שאין מקדשין בבוקר הקידוש של ערב לפי שאין אשה מתקדשת פעמים וסעודת ערב נגד המלכות ולי"ע וסעודת הבוקר נגד הת"ת ולא

צריך

צריך להזמין יד שאילו הלוי בסעודתו ביין להשקיט דינו ולכן קורא קידושא רבא כלומר קידוש של שם הגדול שהוא עם הוי"ה ית' וטעם שמפסיקין לקידוש ואין מפסיקין להבדלה כי צריך להכניע פועלין חול שהם ממדת הדין ואח"כ לקבל המלך והמלכה שהם מן הרחמים ובהבדלה שבא לגרש הרחמים ממנו תיכף צריך להאריך בסעודה ואח"כ להבדיל וזה הטעם בעלמא איסור טעימה כדאמרינן טעם לא יבדיל רק מים ש"ה ג"כ מורים רחמים בשבת מותר · וטעם שאין מברכין ברכת המזון וקידוש על כוס אחד כי זה דין וזה רחמים אבל ברכת המזון והבדלה שווים בדינם אמנם ברכת המזון ושבע ברכות בעינן תרי כסי והטעם נשגב כי ב"ה הוא שבח והודאה לפועל הנותן מטובו לאכול אבל ז' ברכות אינו כן כי הם רומזים לז"ש המתקדשות ומתחברות עם המדה האחרונה ולכן צריכין ב' כוסות ודע זה וטעם טעימה מלא לוגמיו כי השיעורים רומזים אל המדה האחרונה · ולכן הם הלכה למשה מסיני וידעת סוד סיני אשר רומז ומצות תבין סוד עשיית מלאכה קודם הבדלה וטעם חיוב נשים בקדוש היום כי מלות בעלה עלי' וטעם אין קדוש אלא במקום סעודה כי ת"ת הוא המקדש לעטרה ושם הוא הסעודה כדכתיב באתי לגני אכלתי וגו' אחר התהדר מה שנשה לפסקים האחרונים שהתירו הקידוש על הפת כי לפי הסוד הרמוז בו אין לקדש ואין להבדיל אלא על היין והמימר יוכיח כי אין לעזוב את הלוי וטעם עד יום ד' כי הוא יום הלוי ודע זה :

ענן הבדלה בפ"ה ד"ן פרצופין בורא מיני בשמים כה"י שהפרי הוא המלכות מבושם מעץ הנקרא ת"ת שבו מיני בשמים כה"י בורא מאורי האש ד"ו פרצופין בין קודש לחול שזה דין וזה רחמים ומה סיבה דינים בשבת המקבלים מהפכים מדת הרחמים לדין כי מעשה התחתונים הם עושים רושם למעלה :

ומטעם שבשת לפרנים הוא לעורר הרחמים בי האדם קודם חטאו היה כן לבושו ר"ל הי' כולו רחמים ואחר שחטא שב לדין והאמת כוונתינו בהבשת לפרנים לאות שבת לאלהינו אשר נתן לנו יום השבת שהוא כולו רחמים ונכנינו מאותם הרחמים ומן הליכותן שהוא רחמים שבנו להיות בשר שהוא דין ומעתה תבין שאין לברך על האור אלא במוצאי ימים ששובתים הפועלים העליונים שהם שבת ויום הכיפורים :

סוד כל הנהגת שבת כפי השורש המונה בתלמוד וסוד דבריהם על דרך הקבלה מיוסדים אין פרד ואין יוצאת ואין צווחה אין פרץ בקבלהם ואין יוצאת בהוצאותיה ומבואותיה ומליכותיה הכר אהם ואין צווחה ביציאותיה בהבדלותיה כולם נכוחים למבין וישרי' למוצאי דעת והתהלך הנהגת שבת לכ"ן חלקים :

הא' צריך כל ירא אלהים לזרז עצמו בכל מאמצי כחו לברור מנה יפה לשבת ולאכלם פרנסתו כל ימי השבוע ולהרבות בעונג כבוד שבת וכל המוסיף בכבוד שבת מוסיפין לו מן השמים כדתני תחליפא בר' דר' דבאי מזוני כל פרנסתו של אדם קצובה לו מר"ה עד ר"ה חוץ מהוצאות שבתות וי"ט והוצאת בניו לת"ת אם מוסיף מוסיפין לו ואם פוחת פוחתין לו ש"מ שכל המוסיפין מוסיפין לו · והטעם כי כתבאר תכח דברינו בכמה מקומות כי פעולת כל ששת ימים הם משתלשלים ע"י פעולות הרוחניים שתחת המלכות והיא היתה להם [illegible] להנהיג העולם [illegible] וביום השבת שבה אל אישה הראשון כי טוב לי אז מעת"ה והוא דודי ירד לגנו לערוגת הבושם וכל הרוחניים מתעלים ונהנים מזיו השכינה בבודש וכבר קדם לנו

הדבור

בדבור שהתחתונים בפעולת' עושים רושם בעליונים ולכן ראוי לכל אדם להיות מתענג ביום הכנסת לחתונת המלך והמלכה והמוסיף בענג הרי זה משובח ומה שאמרו שכל המוסיף בכבוד שבת וכו' עד חוץ מהוצאות שבתות וי"ט זה המאמר קשה לביאור על דרך הפשט אך סודו למשכילים ינעם ולביאור זה כאמור כבר התבאר כי בר"ה נפתחים ג' ספרים שהראוי בם לג' ספירות חג"ת ונדונים כל הנבראים ונמסר ע"י המלכות הדין לכל שרי מעלה להנהיג כל אומה ואומה שתחתיהם וזה המשפט כולל גם לישראל בדברים השוה להם ולכן אמר פרנסתו של אדם . ולא אמר של ישראל אך בדברים שישראל נוספים בהם על האומות כגון כבוד שבת וי"ט ותלמוד תורה אינה בכלל כיהם כפי התקרבות אל מדת מלכות כן תהי' הנהגתם באותה הענין ומה שיחד שבתות וי"ט ות"ת ולא שאר מצות מעשיות שיש בהן ג"כ כמה הוצאה הטעם כי זה הענין הוא נוגע במדת מלכות ביחוד ונפרטות לא כשאר המצות התלויות בכלל כל הספירות ולכן היא תשגיח בהן יותר משאר וזה הטעם, בעלמי כל המכבד את השבת בשאר צרכות זוכה להתעשר דווקא בשאר צרכות כי שם צריכה יותר לעשות לה דוגמא מפני שרי האומות ודע זה . הב' שיהא זוהר בתקנת עזרא לכבס בגדיו ביום ה' לכבוד השבת . והטעם כי יום ה' הוא יום מדת כלה המקבל מן מימי החסד המעבירים כל טומאה ולכן ראוים הבגדים להיותם כבוסים ביום זה להיות נקיים לקבל בהם המלך והמלכה : הג' שלא יעשה מלאכה בע"ש משש שעות ומעלה והעושה מלאכה אינה רואה סימן ברכה לעולם ודווקא להשתכר או שלא לצורך שבת אבל לצורך שבת מותר והטעם מן המנחה ולמעלה מדת הדין מתחלת לפעול פעולתה ומתהרת לגמור פעולתה בע"ש כדי לבא אל המלך החצר הפנימית וזה האיש הפך פניו ממנה לעשות מלאכה אין ספק שלא יהי' לו ברכה לעולם אבל אם נתן פניו לעשות צרכי שבת הרי זה עוזר לפעולתה ובהתירא קא עביד ותבא עליו ברכה . הד' שלא ילך בע"ש יותר משלשה פרסאות כדי שיגיע למלון בעוד היום גדול בין לביתו ובין לאושפיזא כדי שיוכל להכין צרכי שבת ודע כי אף שהטעם מבואר ע"ד הפשט מ"מ יש בו רמז גדול בזה כי דין ת"ת אשר הוא האיש הבא למלכה שהיא המלכות ג' ספי' נצח הוד יסוד ולכן בא האזהרה ג' פרסאות ודע זה . הה' אין להפליג בסעודת קודם השבת פחות מג' ימים משום עונג שבת שכל ג' ימים הראשונים גופו משתבר ואין נפשו חוזרת עליו אלא אחר ג' ימים זה ע"ד פשוטו אמנם ע"ד סוד כבר ידעת כי הים הגדול הוא מלכו"ת וגלי הים המשברים את הגוף והספינות ההולכים בו הם הנפש' ורב החובל שבהם הוא קו האמצעי וגלי הים המשברים את הגוף הם פחד הוד ויסוד שגם יסוד יש בו דין כדכתיב לפניו ילך דבר כו' ולכן בדוגמא ראוי שיעבור עליו ג' ימי' ואז יהי' מוכן לעונג שבת בעבור עליו ג' ימים של הדין והאשה שבה אל בעלה ובדוגמא הנפש חוזרת עליו לא זה על מכונה שהוא הגוף . הו' רוב הפוסקים פסקו שאין לקבוע הסעודה ע"ש מן המנחה ולמעלה ר"ל לכאורה נראה שאין לקבוע סעודה כל ע"ש כדאיתא במסכת גיטין בפ' השולח שתי משפחות היו בירושלים א' קבעה סעודה בשבת וא' בערב שבת ושתיהן נעקרו ומדקאמרינן בערב שבת שהם ש"מ דאפי' קודם המנחה קאמר ומנהג חסידי ישראל להתענות כל היום וראייתן מההיא דבעיי לפ' בכל מערבין הני בי רב דיתבא במעלי שבתא בתעניתא מהו לאשלומי וכו' ש"מ שמנהגם היו להתענות . והטעם כבר ידעת כי לי"ע הוא שבת וע"ש הוא הוד והוא יום הדין ולכן אין להרבות ביום ההוא עידונין בנפשו רק להרעיב את נפשו כדי שיבא בתאוה לשולחן המלך ואולי זה הסבה נעקרה המשפחה ההיא גם המלך מאס בם ופגעה בם מדת הדין :

הז׳ אחר צאתו מב״ה בבוקר ע״ש ישים לבו להכין צרכי שבת כמאמר והכינו את אשר יביאו והטעם היתה בבוקר אם כן גם ההכנת צרכי שבת צריך להיות בבוקר ואל יאמר האדם חכם אני וגדול המעלה איך אשפיל את עצמי ואפגום את כבודי אדרבא זה כבודו ותפארתו כדאיתא בפרק כל כתבי הקודש רב חסדא פריס סילקא רבה ורב יוסף מצלחי ציבי רבי זירא מלתת לאות רב נחמן מכתף ועייל מכתף ונפיק וכן כמה אמוראים היו טורחים בעצמם אעפ״י שהיה להם עבדים כבר התבאר בספר העבודה כי המן היה יורד מן מדת הת״ת והטל מן הכתר ולכן היתה ירידתו בבוקר וזאת ההכנה היתה מן מדת האיש להרבות לחם משנה ו׳ ומשך הו׳ לסעודת המלכה ולכן כל איש בדוגמא יטריח בעצמו במאכליו ובמשקיו לסעודת שבת דוגמא דלמעלה ואל יסמוך על עבדיו כדי שלא יכנוס זר בעבודתו ובשמחתו :

הח׳ שש תקיעות תוקעין בע״ש מן המנחה ולמעלה · התקיעה הא׳ היה עולה למקום גבוה בשעת המנחה והי׳ תוקע לבטל העם שבשדות וזאת התקיעה רומזת למדת כלה וכל ל״ה מחנות שסביבו הנקרא עם שבשדות כדי שיבטלו מן פעולתם · והתקיעה הב׳ לסלק התריסין ולנעילות החנויות וזאת התקיעה רומזות להו׳ ולל״ה מחנות המתלחמים והמתגרים עם לי״ע דרך מדת מלכות וידעת שבתקיעה ב׳ עדיין החמין והקדירות רותחין על הכירה והטעם כי עדיין לא נתבטלו מפעולות דינים אותם הל״ה מחנות : התקיעה הג׳ היתה סמוך לשקיעת החמה ובה היו גומרים מלאכתם ויסולק המסלק והטמן המטמין והדליקו הנרות · דע כי התקיעה הג׳ רומז לי״ע הסמוך לשקיעת החמה שהיא תפלת ישראל ולכן בתקיעתם הדליקו הנרות הרומזים לו׳ ולמשך הו׳ · וזה אמרם ז״ל סילק המסלק הלך הימיני שהם מחנות שסביב הכלה והטמין המטמין הלך השמאל והם המחנות אשר מלד הגוד והדליקו המדליק הנרות להורות על שפע וברכה הבא למדת מלכות וכדי שלא תבאו אל המלך פתאום ולכן ישהה כדי לצלות דג קטן או להדביק פת · והטעם כי כבר ידעת כי סביב המלכות עשרה כתות כוחות הטומאה סובבים אותה ולכן היתה שוהה מעט לבטלה בתקיעה הג׳ שהם ת״רת תקיעה כנגד החסד תרועה כנגד הפחד ותקיעה כנגד ת״ת ואחר שתקע שלשתן היו שובתים התחתונים וכנגדם העליונים ואז בא האיש אל ביתו ואל גנו כדכתיב באתי לגני אחותי כלה · וכל עולתה קפצה פיה ואין שטן ואין פגע רע וכל העליונים והתחתונים בשמחה וכבר ידעת סוד ששת ימי המעשה ולזה באו שש תקיעות ודע זה ·

הט׳ מצוה על כל אדם לרחוץ כל גופו בערב שבת לכבוד שבת ואם א״א כל גופו ירחץ פניו ידיו ורגליו וילבש בגדים אחרי׳ חשובים לפי כחו ואם אין לו ישלשל בגדיו כלומר יתיר אזורו ויתארכו בגדיו ויהי׳ בזה היכרא שעושה לכבוד השבת וכן בע״ש יהי׳ נזהר להתוך לפרניים : וטעם רחילת הגוף ולבישת הבגדים אחרים הוא כי כל השבוע מדת מלכות פועלת בדין ורחמים כפי המקבלים והם בגדיה ומשגחת בפרטי מעשי בני אדם לתת לאיש כדרכיו וכפרי מעלליו ולכן בדוגמא התחתונה ראוי ג״כ בבוא השבת לרחוץ גופו מכל דברים אשר באו עליו מצד הדין כל השבוע ובשבת המלכות לובשת בגדי שבת בגדי מלכו׳ מדת הרחמי׳ ולכן בדוגמא ראוי להחליף בגדי החול הרומזים למדת הדין וללבוש בגדי שבת הרומזים למדת הרחמים : וטעם התיכת הצפרנים היא לרמוז להסיר הקליפות החיצוניות הדבוקות במדת המלכות שהם עשר כתות הטומאה וד״ז :

הי׳ בטרם שילך לבית הכנסת יתקן השלחן בשני מפות ובלחם משנה ובשני נרות דולקות ומטה מוצעת בסדינים נקיים כדי כשישוב לביתו יהי׳ הכל מעודד כי ב׳ מלאכים מלווים אותו וכו׳ כדאי׳ בפ׳ כל כתבי ·

כבר

כבר התבאר בספרי העבודה כי מדת מלכו"ת נקראת שלחן ומטה ונר מערבי והתפארת נקרא נר מזרחי וגו'
מלאכים הם ב' כלהי"ם כל"ת והו"ל ולחם משנה ת"ת ולי"ע ולחם משנה בין ב' מצות ר"ל בין חכמה
עילאי וחכמה תתאי כדמות הטל וראוי שתזכור כי המן ירד מתת"ת שהשפיע המאירות והטל מכ"ע והאלו
מן המלכו"ת שהם פנים שאינם מאירות יען כי מתפרדין פני חושך הנה ראשונה ירד הטל ע"ג המתנה
שהיא המלכו"ת ואח"כ ירד המן על הטל שוב כסהו הטל מן כ"ע ע"י החכמ"ה כמלא שבי' מונח בין
שתי חכמות וזה כי' כל הו' ימים ואכתנו אין מזמנין הלחם בין שתי מצות בחול אלא דשבת והכונה כי
אם בחול מתנהגים במדת הדין וזולתי דשבת שהוא מדת הרחמים ובשאנו עושים דמו להשפעה קבלה
ביום הרחמים ולא ביום הדין ולעליונים חול כמו דשבת לנו וד"ו • ודע כי מ"ן במלואו עולה קו"ף
מ"ם נו"ן וקו"ף עולה יהו"ה אלהי"ם והרמז לד"ו פרצופין ולהודיע כי על ידם היתה הנהגת ישראל
במדבר מקום הדין למען לא יכלו במדת הדין הקשה ושתי נרות נגד ת"ת ועטר"ה על שהם נר המערבי
המערבי ומצדך להדליק נר של שבת ולא על הדלקת נר יען כי הנר רומז לת"ת והוא המלך המלוה שילדו
נרו למשך הו"ו שהוא השבת ולבת זוגו שהוא הנר המערבי ומפני שהת"ב הזה רומז בתורה שנכתב לכן כל
שמור עליו הוין ליה בנין ת"ת • הי"ח ויזהר מאד לעשות הפתילה יפה והשמן יפה והם שש מיני
בפתילה ושש מיני בשמן הפסולים לעשות מהן בשבת ואלו הן הו' מיני הפסולים בפתילה לכש וחסון וכלך
ופתילת האידן פתילת המדבר וירוקה ושש מיני בשמן הפסולים דהיינו זפת שעוה שמן קיק שמן שרפה אליה וחלב
ודעת אחרונים הפוסקי' שכל אלה פסולים לבדם אבל הפתילות הפסולו' המסבבות עם כביש הכשרות כשרות
וכן השמנים הפסולים בהתערב עמם הכשרים כשרים • והטעם הדברים האלה וסודם א"א לפרסם אלא
בהקדמות ספרי העבודה והן • הא' כבר התבאר כי התפאר"ת הוא הנר המאיר לשש הספי' ובפרט
למשך הו' והוא שלום הבית וכן כבר התבאר במה שקדם שג' מדריגות באילן החיצון סמא"ל ותכוניתו
ולילית סמא"ל כנגד הת"ת ותכוני' עור כנגד לי"ע ולילית כנגד המלכו"ת : הב' התבאר בספר
העבוד' שיש אילן החיצון ויש בו רוחות עשר וג' קליפות כדלעו בכרתקן ושבע מהן כשרו והאמצעי שבהן
הוא סמא"ל • הג' שהשמן הטהור' היא הבינה והפתילות הטהורות הם שש ספירות והנר המקבל את
השמן הוא קו האמצעי וידעת שקו האמצעי הוא נמשך עם שש הספירות לעולם ושואב ממעייני העליונות
להשפיע לשש ספי' • וא"כ השמן היורד בנר האמצעי הוא נמשך לשש ספירות שהם הפתילות והפתילות
מתמכין אחריו וכאחין בו • הד' וראוי שתדע שהג' מדרגות הן הן שכבלעו בכרתקן באילן
החיצון מהן יורד שמן פסול לנר האמצעי שהוא סמא"ל והשש הנותרים הן הפתילות שהשמן ההוא נתבק
עליהם כפי כוחם והשמן הטמא ההוא הוא זפת וכן השאר נחלק על הפתילות הפסולין הא' לכש וכו' ולכן
כאשר ביום התחברות המלך עם המלכה אבל בהתערבן עם הכשרי' הוכשרו כי אז הם פועלים ברחמים
ולא יקטרגו ושער שבתפילין ועגול יוכיח ודע בזה כי הם אמת וקבלתם אמת : הי"ב וחייבין בהדלקת הנר
איש ואשה בכל מקום שיהיו אמנם האשה מוזהרת בו יותר כדאיתא במדרש מפני שכבתה נרו של עולם
שגרמה מיתה לאדם הראשון • והטעם כי כבר התבאר שהנר רומז אל ת"ת ולכן יתחייב בו האיש והאשה
משום כבוד בעלה וסוד המדרש תבין בחטא אדם והוא אשתו ויתבאר זה במקום אחר מזה החיבור בע"ה
וחייב להדליק ב' נרות א' כנגד זכור וא' כנגד שמור אבל מפני שנראה רומז לשכינות לכן ידליק ג' נרות ואלא
מידי השכינות ויכוין בנר ג' בנר העליון להאיר לב' הפתחות ול"ו כי ג' אגם נראים ואין ניזוקים • הי"ג

התפילות

התפילות של שבת מסודרה מחברתה בערבית אתה קדשת בשחרית ישמח משה ובמנחה אתה אחד
ופי' החכם ר' אליעזר הרוקח הטעם כי הנוסח הראשונה מקדשה ואח"כ שמח עמה ואח"כ מתיחד עמה בן
הקב"ה ביום השבת וזה המכוון מדעתו. : ממנו כשתתבונן בסוד ג' סעודות תבין גם זה וזה כי
בתשובה מתקדשת המלכו"ת בע"ע שהוא מבך הו' ובת זוגו שבת וזה הקידוש של לילה ובבוקר מתחברת
בשמחה בבעלה התפאר"ת וזה ישמח משה במתנת חלקו כי כבודו היתה באספקלריא המאירה ובשעת מנחה
עולין שלן ומתיחדין בג' עליונות ביחוד גמור ואז כל הבלהות ספו תמו והיא השעה שנאסף משה רע"ה כי
עלתה כשנתו לבינה ולכן בא הרמז ולא ידע איש את קבורתו הרמוז במוגשם הוא הדין במושכל ודע זה :
ותפילת מעין ז' סודו מבואר כדי ליחד השכינה בז' ברכות וזה טעם מסכנות המזיקין כי בהתחברותה
בעליוני' ספו תמו כל המקטרגים ודע זה הי"ד

נוהגים לשנות משנת במה מדליקין לתרי טעמי דאית בי' ענין הדלקה ואית בי' אזהרות עשר
ועירוב • והטעם כשגב ליחוד כי בעת הואת אור הנר ואולך הנשמות כולם בחיבור אחד
והעשירית הנר המעשר רומז אליה היא גם אמרה אחי הוא בן אבי הוא וזה הטעם בעלמו עונות ת"ח בע"ש
שלא נמלא כפה יתירה והוא העת בבהר לזיווג והנולד יהי' מהנשמות הטהורות וד"ז לא כדעת הרמב"ם ז"ל
שהוא מתענוגי שבת : הט"ו לעשות קידוש על היין כבר פי' סודו בסימן קל"ג • הט"ז
אחר הקידוש יטול ידיו ויכיר המכות ויקח הב' להמים בידו ויברך ברכות המוציא ואח"כ יבלע מן
הלחם האחד ויאכל ויתן למסובים ויאכל בסעודתו במה שהכנו הש"י אפי' דבר מועט ועשה לכבוד שבת יצא
ידי חובתו גיעשה שבתו חול ואל יצטרך לבריות וכל מי שיש בידו להרבות עונג שבת וחייו מרבה נהנך ענג
לנגע וד"ז. • כבר ידעת מאשר קדם אלה רומזים המופות ואלה רומזים הב' במים אלה רומזים
הדים ולכן הראוי הוא שיקחם הלחמים בב' ידיו הרומזים לי"ם ויחברם יחד לרמוז אל היחוד ויבלע מן
האחד הרומז למדת מלכו"ת אשר נותנת טרף לכל חי ויאכל הוא בראשונה לרמוז אל מה שאמר אכלתי יערי
עם דבשי ואח"כ יאכלו המסובין והם הכחות שתחת היחוד ומה שצוה לעשות שבתך חול וכו' הטעם מי שמתקן
בו מקלקלין כי בהצטרכו לבריות הוציא עצמו מן הכלל הפנימי ובזה ראוי שיענש כחול מזה שיצטרך וד"ז
כי עונג נחשב ו' ולכן בא למפרע נגע והוא סוד העיבור : הי"ז ויהי' זריז ומהיר לקיים עונתו
כדאמרינן בכתובות פ' אע"פ יהודה ברי' דר' חייא חתנא דר' ינאי הוי אזל ויתיב בי' רב וכל בי' שמשא
הוי אתא לביתא : וגבי הוי אתא חזי קמי' עמודא דנורא יומא חד משכיתי' שמעתי' ולא אתא כיון דלא חזי הך
סימנא אמר ינאי יהודה קיסלא בישל עונתו הוה מזה מכח שראוי לו לאדם לקיים עונתו כבר בארנו טעם
קיום מצות עונה בשבת אך שכינו פה לבאר סוד עמודא דנורא כבר ידעת שבחייו מדה אחדות מתנהג מושך
עליו המדה הטוב והיא השגיח עליו והדבק בו תמיד ולפי שהצדיק ההוא משתדל להדביק בי"ע הרומז לברית
עם בת זוגה שהיא המלכות והיה עושה כדוגמא עם בת זוגה בבוונה שלימה לא למלאות תאותו ולכן היתה
מקדמת לפניו עמודא דנורא הרומזת למדת העטר"ב קמיה לקבל פניו להרבות שכרו בעולם הזה ובאשר לא
בא אל אשתו לא נראה עמודא דנורא אשריהם הצדיקים שבחייהם נעשו המרכבה לעליונים ברוך שבחר
בהם ובמנהגם הטובות אמן • כמה חסידים ואנשי מעשה ראינו שהי' מונעין עצמן מלאכול שום פרי כל
השבוע והיו מדים בפירות בשבת כדי להרבות בברכות ולהשלים ק' ברכות שחייב כל אדם לברך ולהשלים
בכל יום : וטעם מאה ברכות נתבאר סודם בספרי העבודה : אם אין מאה לישראל
סבא.

שבא אין י' לבדי אדון השמטה ואם אין י' ללוי אין אחד לכהן שהוא חסיד כהן עליון ודע זה :

וצריך ליזהר שישלים פרשיותיו עם הציבור שנים מקרא ואחד תרגום דאמר רב הונא בר' דרב יהודה אמר רבי אמי לעולם ישלים אדם פרשיותיו עם הציבור שנ"ת אפילו עטרות ודיבון וכל המשלים פרשיותיו עם הציבור מאריכין לו ימיו ושנותיו : כבר ידעת כי תורה שבכתב היא ת"ת והיא מקבלת מזרועות עולם עשה ולא תעשה ולכך צריך לקרות שנים מקרא ואחד תרגום. כנגד שתי המכריעים ג' ותשך הו' ואחד תרגום · כבר ידעת שתרגום הוא לשון תורה שבעל פה ולכן ראוי לסמיכה אל תורה שבכתב · ומזה תבין כי אין כוונת החכמים רק שיאמר התרגום לא כדעת המפרשים שאמרו שפי' רש"י מועיל כמו התרגום כי תרגום דווקא לפי שהוא לשונה ודווקא במקום שיש תרגום אבל במקום שאין תרגום כמו עטרות ודיבון יאמר גם כן ב"פ מקרא והטעם שלא לפחות אל מכריע שני לשר הוא בן זוגו דשבת וטעם שמאריכין לו ימיו ושנותיו כי הוא חיבר את האוהל להיות אחד : גם חבור גופו ונשמתו לא תפרד עד מלאות ימים הקצובים לו כדכתיב את מספר ימיך אמלא · למה היו קרבנות מוספי השבת עולות ומוספי י"ט עולה וחטאת דע כי סוד זה יתבאר בהקדמה א' וכתבר"ך בה אגה תרמוז העולה והנה תרמוז החטאת והשלמים דע כי סוד הקרבנות עמוק מאוד ואין רשות לאומר שיאמר בה רק מגלה טפח ומכסה טפחיים ועיקר כי הם צורך גבוה לא כדברי הרמב"ם והרשב"ע ז"ל : והנה העולה תרמוז למדת אדנ"י להעלותה במדת הרחמים עד מחשבה טהורה ולכן כולה כליל אין בה חלק לא' מישראל ולא לכהנים רק ליחד המלכה במלך : והוא בא לכפר על עשה ולאו הניתק לעשה כי עליו נאמר לפניו יצך דבר כי הוא איננו רחמים גמורים כמכריע ראשון ולכן בא זכר תמים ולא נקבה והחטאת תרמוז להעלות מדה אחרת למדת הדין הקשה שהוא מדת אלהים ראשונה ואח"כ לערוב אותה במדת הרחמים והחטאת באו זכרים ונקבות והזכרים רומז למדת הדין הקשה והנקבה לרפה והכל בערוב הרחמים וזהו שאמר אשה ריח ניחוח לה' אשה תרמוז לאש הרפה וריח לחכמת אלהים כד"א וריח שלמותיך כריח לבנון : וכבר ידעת כי לבנון ירמוז לש"ה והוא המשפיע לחסד אשר הכהנים רומזים אליו ניחוח ש"ת המשפיע למדת הגבורה אשר הלוים רומזים אליו לה' למדת הרחמים הקו האמצעי אשר המחשבה הטהורה משפעת אליו והנה שכל מבואר ברמז ישמע חכם ויוסיף לקח ·

נודיע קשוט אמרי אמת על כי בשבתות לא היו רק עולות ולא חטאת ידעת · מאשר קדם כי העטרה פעולת' בתחתונים כל ששת ימי המעשה וביו' השבת היא מתיחד עם המלך במסיבו · וכל הספירות מתיחדות עמהם אין שטן ופגע רע ולכן קרבנותיה באו עולה כי היא עולה אל מרומי קרת מקום ה' שמה · ולרמוז אל סוד בעלם הזה באה פרשה שני פסוקים לרמוז אל חבור ד"ן כבגופין והתיחדו שבשני הפסוקים האלה הם באים לרמוז אל שם אהי"ה ברומז אל כ"ע לאופיע שהשכינה עולה עד רום השמים · ואת כל בלהות ספות תמו וכעזית הכל רשות היחיד וכל הולאות נאסרו והמוצי' מרשות לרשות כותם בלורה העליונה וקולץ בנטיעות וד"ז · יקראו בס"ת ז' אם מוסיפין לא יוסיפו יותר מי"ד שלא יבא טפל חמור על העיקר ומפטירין בנביא ואין פוחתין מכ"א פסוקים וכמו עולותיכ' ספו על זבחיכם דסליק עניינא אף שאין בהכ"א פסוקי' שפיר דמי ולמפטיר נתקנו ז' ברכות ג' לפני' וד' לאחרי' וסוד כל אלה סדרי' כנזכר בספרי הקבלה' כי ד' שנתקנו לעלות בתורה נגד ז' רואי פני המלך ר"ל ז' ספי' הרואים את פני המלך ש"ת וכבר ידעת שכל נביאים נתנבאו בכ"ה ולכן כל מקו' שקורין בתור' שבכתבי' הוזרין וקורין בתורה שבע"פ אע"פ שכב' כלולה בתוך ז' העולים לתורה על כל זה ראוי ליתן לה שבח

בפני

בפני עצמו וקדיש וכלי המשכן יוכיחו וכבר התבוננת בסוד העולה שהמדה היא המתעלה עד ראש שמי
שמיא לכן צריכין להפטיר כ"א פסוקי' כחשבון אהי"ה ואי סליק עניא וכו' הטעם כי לא תחשוב שור
בדישו כי היא העושה הפסקות ודו"ז :

חכ"ב אם יש אבל או חולי ילך לבקרו ולא יאמר לו כדרך שאומר לו בחול אלא יאמר שבת היא
מלזעוק ורפואה קרובה לבא ורחמיו מרובין וכו' וכבר ידעת אמרם בקושי התירו לבקר את
החולה בשבת הטעם המלך והמלכה במכבם וכל מעשה בראשית ששים ושמחים : ולזה אמר שבת היא
מלזעוק ורפואה קרובה לבא · כי אני ה' רופאך בחבור אחד ורחמיו מרובים כי נעוץ סופו בתחלתו אין
פרץ פי' מימין ואין יוצאת משמאל ואין צוחה פי' מלמטה ברחובות הנהר ולכן שכחו במדת השלום ·

הכ"ג ימהר לאכול קודם ו' שעות כדגרסינן בירושלמי ר' אחאי ור' אבוהו בשם רבי יוסי
בן חנינא שאסור להתענות בשבת עד שש שעות וכ"ש שאסור להתענות בה תענית גמור
חוץ מתענית חלום והטעם עד שש לפי שאז כבר יגיע למדת הדין ועבר מדת יום ותפגום בו כ"ש
המתענה תענית גמור שהוא מתאבל ביום שמחת לב המלך וביום חתונתו אבל תענית חלום ראוי שיתענה
כי מן השמים סייעוהו להפטר מאיזה עונש שנגזר עליו ואין זה אלא כבא לשולחן המלך ביום
שמחתו והמלך רואה שהוא עצוב ואמר המלך למה כולם שמחים וזה עצב ויאמרו לו עבדיו ואיך לא יהי'
עצב ומצטער כועס עליו והמלך כדי שלא לצער לו שמחתו מוחל לו ואם הדין המשל לא יעלם לך ממך
הנמשל ולכן מותר לו להתענות ואפי' בשבת וזהו שאמרו בעלי תריסין שזה התענית ענג לו ר"ל שהוא
חשוב להתבטל גזירות חלומותיו וא"כ לפי סברא זו למה יצטרך להתענות עוד תענית אחרי שכוונתו לטובה
וצדקה נחשבה לו וקבלתי מבעלי העבודה מפני שהטריח כלפי מעלה לבטל חלומו שלא בזמנו לכן צריך
כפרה והבן זה : ובהטבת חלום עוד תשעה דברים נעתיקם בע"ה : ויהי' זריז מאוד לקיים ג' סעודות
בשבת דאר"ש בן פזי אריב"ל משום בר קפרא כל המקיים ג' סעודות בשבת ניצול מג' פורעניות מחבלי משיח
ומדינה של גיהנם ומלחמות גוג ומגוג · סוד ג' סעודות כבר הרמזנו עליהם בג' תפילות של שבת ומשם
תתבונן וסוד ג' פורעניות יתבאר בע"ה במה שיבא בהודיענו סודות הגאולה : סוד א"ר יוחנן ג'
מנוחלי העה"ב · הדר בא"י והמגדל בניו לת"ת והמבדיל על היין במ"ש מאי היא והוא דמשייר מקדושתא
לאבדלתא : סוד שנאמר הסוד הזה נקדים הקדמות שמהם יתבארו תמיד עיני ה' אלהיך בה · והלא כל
הארצות הוא דורש שנאמר להמטיר על הארץ לא איש אלא אין דורש אלא אותה וע"י אותה הדרישה שהוא
דורש אותה דורש שאר הארצות · הנותן מטר על פני הארץ שולח מים על פני חוצות כל הארצות מתמצית
של ארץ ישראל שות' מלמד שא"י שותה תחיל' וכל העול' בסוף · וא"ר יהושע בן לוי כל העולם כולו מתמצית של
גן עדן הוא שותה שנ' ונהר יוצא מעדן וגו' · דע כי א"י היא תחת כוחות שרי מעלה רק תחת השם הנכבד
והנורא ית' · שותה והיא הארץ העליונה השותה מן מים העליוני' ודוגמתה א"י למטה · וכמו שהארץ העליונה
שותה תחילה החיות והשקה הנמשכת מן כ"ע דרך קו האמצעי ובהגיע אליה יתפשט ממנה מתמציתה
לשאר ארצות וכבר ידעת מכח מאמרינו יתפשט השפע הולך והולך · לכל צבא השמים כן א"י מקבלה שפע
וברכה מן ארץ עליונה · ואח"כ מתפשט ממנה מתמציתה לשאר ארצות · וכבר ידעת מכח מאמרינו במה
שקדם כי המעלות בעולם העליון לנשמות מתחלקות לג' חלקים מהם בשכינה ומהם בצרור החיים · ומהם
במקום מהלכת' שהוא הגנ"ה · וא"כ ית' לך מזה שראוי הוא לדור בא"י להיות מנוחלי העולם הבא · כפי כח
שלימותו

שלימות ונפרט במעלה הראשונה · הצדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה · אחר
היות דר מקום מקדש ובית מלך תחת כנפי השכינה · אשר עיני ה' אלהיך בו ה' :
המגדל בכיו לת"ת · כבר התבאר כי תורה שבכתב רומז לת"ת ישראל · ותורה שבעל פה לשכינה עוז
והעוסק בתורה מחבר האור בפתילה להיות היחוד אחד · והמבטל אותה כאלו מפריד אלוף
וא"כ המגדל בכיו לת"ת הוא מן המחברים את האוהל להיות אחד ודאי הוא שיהי' מנוחלי העולם הבא
והמבדיל על היין במוצאי שבת · כבר ידעת מאמר קדש שהבדלה היא רומז ללוות המלכה · ושפע
לפעולתי' בתחתונים · וכבר ביארנו זה בסימן קל"ג · וכן נתבאר כי מדברי סופרים מלוה
על היין וטעם להדר אדון השמטה עם ימי עולם · ובסוד הנמרץ לא תעזוב את הלוי כל ימיך על אדמתך
ושכה א"כ בעת הבדל' ראוי להיות על היין להמשיך' לאדמה לעזור בפעולתה כל ימי החול ולבד שיהי' בהסד
שכל זאת הרמז והוא דסייר מקודשא כל מה שיהיה הרחמים מעורב בו וא"כ יתבאר לך מזה שהמבדיל על היין
במוצאי שבת הוא מנוחלי עולם הבא שהוא סוד המעלה הראשונה שבוא השכינה וזכרהו ועכין שגדלה
ביארנו בסימן קל"ג : **הבו** כוד ד' רשויות לשבת רשות היחיד ורשות הרבים · וכרמלית ומקום פטור
ד"ה הוא מקום ד' על ד' בגובה ועולה עד לרקיע העליונה והרמז למדת דוד · כי היא נחותה
ונקראת בית אל · ועמה ד' רגלי המרכבה ומתכסא עד לרקיע העליונה והפילה ביחוד ובפרט בי"ע
ולכן כאסרה ההוצאה מר"ה לרה"י בשבת וי"ה · ורשות הרבים הם עשר ספירות בלימה
מהן מקום פטור אדון כלה יתברך שאין במחשבה תוספת בו ודע זה · וכרמלית הוא מקום
רשות היחיד ולא ר"ה והרמז לעול' הנפרדי' · ולכן למעלה מהן מקום פטור שהרמז בו לעש' ספירות בלי
שבזמנים קדומים ואפילו בימי אבדהם אבינו הי' ההרהור אסור בהם כמו בלאם פיך מלדבר
וכו' וכל פחות מג' כלבוד דמי כי העטרה כלולה ביסוד הו' כלא שכן ג' והבן מה שגלינו לך בסוד זה
יכפר בגלויו ואחר שעלו בידך כללי הדברים לא יעלמו מפרטיהם בע"ה ודע זה · **הבו** סוד מתנה טובה
יש לי בבית גנזי ושבת שמה ת"ר אמר רבא בר מחסיה אמר רב חמי בר גוריא הנותן מתנה לחברו
להודיעו שנאמר כי אני ה' מקדשכם · אמר הקב"ה למשה מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה
לתתה לישראל לך והודיעם דע כי דבריהם יש להם נגלה ונסתר והנסתר הוא בא לרמוז אל שבת העליון
והוא לי"ע שהוא גנוז אל תוך העטרה הנקראת גנזי המלך · והי' דס באשר ישמור השבת בע"ה יזכה
כשמתו לצרור בצרור החיים בלי"ע · מדה במדה כמו שאמר שכר מלוה מלוה בן שבר שבת שבת
הסוד בעלמו מה דבעי רבא פשיטא נר חנוכה ונר ביתו עדיף נר ביתו משום שלום ביתו והטעם כי תלת
נקרא שלום · ועטרת ביתו · ובעבור היותם בשבת בחבור אחד לכן הנר עדיף וזה הסוד צדק ש"ע
לי"ע נשקו · וכן זהו הסוד הא' דבעי בפ' במה · מאי ותזנח משלום נפשי א"ר זה הדלקת נר בשבת
וסודות אחרים ג"כ הבן מזה :

אל אדון על כל המעשים רמז כאן כ"ע שהוא אחד על כל ההכמה שהיא רוח אלהים חיים והחכמה
תחלת כל המעשים רמז כאן כ"ע ברוך הוא ומבורך מעלמו והוא רמז לכ"ע ואין צריך לומר
על הכתר כי היא הברכה ואין ראוי לקבל ברכה מאחרים כי האחרים מתברכים ממנו ולפי' ברוך הוא
ומבורך רלונו לומר שהוא מבורך מעצמו וברכה מלשון בריכה המעין השופע :

הב"ח סוד הי' קלך בחודש אלינו יודע לימותי שבת מנה ויעלים ומשמר יום אחד טרם שאדר זה שנאה
קלה

קצת מלקוטי חכמי העבודה ובפרט מספר הכולל ספר הבהיר

וז"ל יעב"ץ ר' אמורלי ודרש כשם שהשכינה למעלה כן השכינה למטה · ומה שכינה למעלה הוא אור לאשון הנאצל מן חכמה גם הוא מסובב בכל שנאמר מלא כל הארץ כבודו · מאי עבידתיה הכא משל למלך שהיה לו ז' בנים ונתן לכל א' מקום ואמר להם שבו זה על גבי זה אמר התחתון לא אשב אני למטה ולא אתרחק ממך אמר להם הריני מסובב ורואה אתכם כל היום . והיינו מלא כל הארץ כבודו ולמה הוא ביניהם להעמידם ולקיימם · התבונן במאמרים האלה אם יש לך שכל ודעת שאין ספק שזו סוד את שבתותי תשמרו ומעתה תשוב לבאר מונה ז' ימים ומאמר יום אחד · כבר התבאר בזה שקדם שהאצילות הבנויי נכלל בעשר וג' מהם אין שיש יום נתפס בהם · וז' מהם אשר על ידם נבראו העליונים והתחתונים והם נקראים ששת ימי המעשה · ויום הז' שבת לה' ומזה שקדם התבאר כי אין בז' אלו תחתון מן האור או רחוק מן האור המסובב בהן רק הם שנוי המעלה וכולם נקראו שבתות כי כל אחד מהם תובב ז' אלפי שנה ו' כנגד ימי המעשה והז' כנגד יום ז' ומ"כ מאיזה מהם שתתחיל למנות הז' יהי' קודש והמשל בזה אם כצייר ושים עגול אחד ושים סביבו ז' נקודות מעגלת מבלי שיקדים א' מהם לאחר הנה בלי ספק מאיזה מהם שתתחיל הוא יום ראשון לששת ימי המעשה והז' הוא שבת ודע זה והמשכיל יש הבנות מלכות כולם בסוד ארבעים יכין וגו' · ואם אתה מן המשכילים התבונן מה שהרמזנו במאמרנו ויתבאר זה בסוד ויהי הגשם על הארץ מ' יום והשאר מוסר ה' יבוא :

וברוך שעזרנו בהשלמות קצת סודות שבת :

סוד לחם הפנים בהומר בקודש א"ר לוי מאי דכתיב ונתת על השלחן הטהור מכלל דאיכא טמא כלי עץ העשוי לנחת הוא ואין מקבל טומאה אלא מלמד שמגביהין אותו ומראין את לחם הפנים לעולי רגלים ואומרים להם ראו חבתכם לפני המקום שסילוקו כסידורו וכדרבי יהושע בן לוי דאריב"ל נס גדול נעשה בלחם הפנים שסילוקו כסידורו שנאמר לשום לחם חם ביום הלקחו. עכ"ל · דע לך כי השלחן רומז למלכות דוד והלחם שלום בארץ וסוד זה גלוי שלא היתה עריכתו והסרתו אלא בשבת לרמוז אל החיבור השלום בארץ וטעם להיות לחם הפנים על השלחן בבית הבחירה כפי השרשים שהנחנו למעלה שצריך לכל דבר לעשות התעוררות למטה כדי שתחול הברכה למעלה ולפי שהארץ העליונה מתנס' ילא להם. וסיה המעשרת ונותנת טרף לביתה וחק לנערותיה וכן כל כהן שהגיעו לו כפול מן הלחם היה שבע בו כל אותו היום וזה שהיו מראין לעולי רגלים הטעם כי עולי רגלים היו באין לראות פני השכינה והראה להם שהוא בחבור שלום ובאום מדת דינו פחד יצחק להכין מזונות לעולם וכחות הטומאה לא נגעו בו ולכן הי' סילוקו כסידורו. ודע זה :

סוד ג' נפשות שאמרו חכמים שיש לו לאדם בשבת פי' הרב ר' יעקב ש"ר כי הנשמה החכמה מלמדת את האדם לעשות רצון הבורא ית' ויתפלל ואומר לו לענג את השבת ומוסיף תאוה על תאותו · ובמוצאי שבת אומרה לו אל תוסיף על תאות מאכלך וכל שנגרע מתאותו נוספת לו חולה וע"כ יורד על הבשמים ונרמז בזה ג' נפשות יש לו לאדם נפש החכמה מתאוה לעבוד לבוראו שוכנת במוח ונפש החיים משפטרה וכבוד שוכנת בלב ונפש הבהמית מתאוה לאכול ולשתות כל ימי השבוע :

סוד ברכת הלבנה וזה נוסח הברכה בא"י אמ"ה אשר במאמרו ברא שחקים וברוח פיו כל צבאם חוק וזמן נתן להם שלא ישנו את תפקידם ששים ושמחים לעשות רצון קונם פועל אמת שפעולתו אמת וללבנה אמר שתתחדש עטרת תפארת לעמוסי בטן שהם עתידי' להתחדש כמותה ולפאר

ולפאר ליוצרם על שם כבוד מלכותו בא"י מחדש חדשים : ברוך וכו' מוריד הגבוה עד העולם ובכלליו שם קלוות ואח"כ שב אל אשר התחיל והוא כ"ע אשר כיון בו בכאן במלת אשר אשר פירשנו במאמרו הכמה והוא על סוד מאמר ז"ל שאמרו בראשית נמי מאמר הוא ברא מדת הבינה שהיא ז"ב וכענין שאמרו הביע בחכמה וברא את העולם כלומר הבינה הביעה בהכמה וברא את העולם ז"ב וברוח פיו כנסת ישרא' הנקרא' מן הכח אל הפועל חק וזמן כלומר מלכות חק כמד"א זאת חקת התורה ואמן ששה ספי' העליונות מתגם הנקראים. ומנים כאשר פי' להם לצבא מעלה וכבר הבאר במה שקדם כי כל הספירה' העשר שיתם אלפי וחד חרוב וכל זמן קיום הספירות קיום לצבא מעלה וזה אמרו שלא ישנו את תפקידם עד שובם אל העפר כתוב הכל היה מן העפר והכל שב אל העפר וכאשר פירשנו במה שקדם ששת ושתחים ז"ם לעשות רצון קונם קונה שמים וארץ קונם אותיות ק"כ מ"ן ק"כ הוא שם י"ה מ"ן הוא שם א"הים עם עצמו וכבר פירשנו והרמז לג' ראשונות פועל אמת ר"ל ההקף בכללו הם פועלי אמת של התפארת הנקרא אמת · שפעולתם אמת כן היא הגרסא בתלמוד ובפוסקים רק החכם בעל הגדור כתוב בחיבורו שפעולתו צדק ופי' ע"ז שהקף הנקראים פועלי אמת פעולת צדק כלומר פעולתם גלויה ע"י צדק שהיא המלכות הנרמזת בפסוק צדק צדק תרדוף וכו' ולפי דעתי כי לא נשרש גרסת התלמוד וכל הספרים מקובל דעתינו אבל הטעם הוא כן פועל אמת כן ההקף שהם הפועלים של האמת שהוא הת"ת שפעולתם אמת הוא ע"י מתך הו"ו הוא ג"כ יקרא אמיתי · ועל ידו יולאין פעולת הספי' ואין ספק כי גם הם יולאין ממדת מלכות הנקרא צדק אבל העיקר הם ע"ב לי"ע כי כל הברכות הם לראש לדיק ולפי שהגוססה פועל אמת ירמוז לצ"ע שהוא פועל מקבל מאמת וזה אמרו פעולתו אמת כי פעולת לי"ע הוא ממדת אמת ודע זה : וללבנה אמר שתתחדש כלומר ת"א אמר ללבנה העטרה שתתחדש ב' ובא בענין ונתתי לבם לב חדש ואתו החדש עטרת תפארת כלומר להיותם בחיבור אחד והכבוד המגלה לאלה הדברים. וירא אלהים את בני ישראל וידע אלהים : לעמוסי בטן הם זרע ישראל הגשמי שכאמר העמוסי' מבטן הנשואים מני רחם להתחדש כמותה כלו' כשם שהמלכות נתחדש מן ישנותה אל חדשותה כן ישראל המתחתונים ישתלק מהם שאורם שאור שבעיסה בסוד זה יהיו ראוים לפאר ליוצרם על כבוד מלכותו · זה גרסת התלמוד והפוסקים אמנם החכ' בעל הגדור גורס לפאר ליוצרם בכל אשר ברא ופי' ע"ז בכל הוא היסוד אשר כ"ע ברא והאכיל ונגנז ועתיד לגלות ולפי דעתי הוא שפת יתר אבל הטעם כן הוא לפאר ליוצרם ר"ל ליוצרם הוא מדת הבינה כלומר לפאר ולהביא ממדת הפאר ליוצרם שהוא הבינה על כבוד מלכותו כאלו אמר למה יפארו ליוצרם בעבור שישפיע על הכבוד שהוא המלכות ע"ד נסכתי מלכי והכונה אחת אבל המלות משונות דע זה והבינהו ולמה כשב' הגירסאו' האמורו' בתלמוד בא"י מתברך תפארת ישראל הנקרא אתה המחברך מכחר שעל ידו החדוש בחידושים מהם תתחדש העטרת והחדשים הם ז' ימי בראשית והת"ת כמלך היושב באלינה ובו י"ב גבולי אלכסונים נגדם י"ב מזלות וי"ב חדשי השנה ולכן ראויה החתימה להיות מחדש חדשים ולא ירחים כי ירח נאמר על העטרה וז"ם שאין כותבין בגט אשה הדש כי אם ירחים וכינוך גרש ירחים וזה סוד נגלה במאמר כל המגרש אשתו ראשונה אפילו מזבח מוריד עליו דמעות כלומר מזבח הרומז לעטר"ה כי היא תפילה בדיבוק וחבור ולא בגירושין והנה החדשים נאמר על כל ששה ספי' וירח על העטרה והמברך על החדש בזמנו כאלו מקבל פני השכינה וכבר ידעת כי פני השכינה היא העטרה והשכינה היא הבינה כי היא שכינה עליונה :

סוד מקודש החדש דע כי החדש רמז לעטרה המתחדשת מת"ת וזה בכל ר"ח הקרוב י"ק
שעות קודם המולד וו' שעות אחר המולד כפי פרשי התכונה וכפי פרשי רז"ל י"ח
מעתיקא(וו') מהדהא וידעת כי כפי פעולת התחתונים כן יהא רושם בעליונים ולכן ב"ד
התחתון צריכין לומר מקודש החודש וכו' כלומר מקודש ה' אחרו' בשם יהו"ה ובשם אלהים ביחוד יהוה
יתגדך והסימן דוד מלך ישראל חי וקים וכבר דברנו בזה במה שקדם ודע זה :

סוד קידוש הירח עפ"י ראייה ועפ"י החשבון והדחיות בסוד הזה רפו ידי להודיע סודתם כי עלמו
מבערת רמזי וכהי עוזבי וח"ו מבלי שיבאר הספיקות הנופלות בסדר החשבון על פי הדהיות כי
מי שלא יספיק לא ידרוש הספק הא' הא ק"ל שבל מקום ששגו ב"ד בהור"ה מביאין קרבן על שגגתן
ולמה כ שגעו בית דין בקדוש הירח לא יתקנו מעוותם ולא יביאו קרבן על שגגתן :
הספק הב' למה ידחו אד"ו משום ערבה וירקא ומתיא והוא תיקון נביאים ובעד ערבה יכנסו כל הקהל
בכרת וכ"ש בעד ירקא ומתיא · הספק הג' וכל רא יהם תלוי' במלת אותם החסרה ו' וכמה אותם חסרים
ויפקוד אותם מזה חסר ו' ולפית אותם זהב וכל מעשה משכן חסרים וי"ו ותאמר ג"כ אם טעה בנלאל
יהיה קיים והלא כאמר כאשר לוה ה' כן עשה ומה צריך לומר כן והלא כתיב אותם חסר ואף אם טעה כחוש
לזה כמו בקדוש הירח · הספק הד' דחית מולד זקן ק"ל אם עפ"י חשבון המולד אנו קובעין נקבע אפי'
לא נראה הירה ואם עפ"י הראייה אנו קובעין מה לנו לחשבון של מולד ואיך כלא ידי הובותינו במאמר
משבטלה סנהדרין אין קובעים עפ"י הראייה ואם טעם דחיית מולד זקן שלא יראה אם כן אנו קובעים
על פי הראייה · ודע כי ביותר אלו הספיקות ע"ד הפשט נכנעלו בפני שערי תשובה
מספיקות אך ע"ד האמת יתישבו הדברים דבר על אופניו · דע כי כבר קדם לנו הדיבור איך שהערבה
רומזת לבעל השמיטה וכן כבר התבאר ומכוון דבריו איך שבכל השמטות נודת ילהק תהיה מעורבת בין רב
למעט וכן כבר ידעת שר"ה הוא יום דין בברחמי' ואחרי הודיעך את כל הלה דע כי בהיותינו בגלות שהקרבנות
בטלו צריכין היו אנשי כנסת הגדולה לתקן דרכים נאותים בקביעות יום הדין שלא יתהייבו ביום דינם
ולביאור זה אומר שאם היו קובעין ר"ה ביום א' הנה ערבה שהוא יום הדין יבא בז' ואין לדחותה כלל
משום לא תעזוב את הלוי כל ימיך כאשר פירשנו ואם נדחה השבת מפניו א"כ אנו דוחין הרחמים מפני
הדין וזה איפו מן הדין ולזו השבה נדחה יום א' ואם נקבע ר"ה ביום ד' כבר ידעת ביום ד' הוא יומי הפחד
מ"ה הקשה ואם תדין הבינ"ה את העולם ביום הזה אוי יבוא להם תגלד עומק דקדוק הדין ולא יעבדו על
ראשון ראשון וירד התית והירקון מן מ"ה הקשה בעולם והוא הרמז מתיא וירקא ובפרט כי יום הכפורים
יבוא ביום ו' שהוא יום הו"ד מעבר מדת הפחד ולא פליגי בהא אלא הסתירו הסוד ואם יבא ר"ה ביום ו'
הרומז בהוד ואם תדין הבינה בעת ממשלתו כל הדינים ימלאו שם כי הוא מעבר הפחד ויפסוק הדין לרעה
והיינו מתיא וירקא ולזה לותה התורה האלהית שלא לקבוע ר"ה בימים האלו · וטעם דחייה מולד זקן הוא
לפי שאז הלבנה תחת אור החמה והיא יום דין קשה ואם הבינה תדין ביום ההוא יקרה לבריות צער גדול
אמנם כבחרו ימי בגה"ו אם יום ב' אפי' שהוא מורה ברפה מ"מ היא מחלה ומבקשת רחמים על בניה
וביום ג' הוא מדת החסד ויום ה' הוא כלה מדת משה רע"ה האומר סלח נא לעון העם הזה הז' כולו
הה"ג ואין שטן ואין פגע רע והוא לי"ע : ואמנם על קושיא הג' דע כי נחסרה המלה וטעם להיות
אותיותיו אמת הרומז לתפארת ישראל אשר הוא המלוה על המועדים ומסכים עליהם ואף יהיו שוגגין או
מוידין הא' גברא שאינו כן אין לחוש כי אין הקב"ה מביא תקלה ע"י צדיקים בדבר שכל ישראל יהיו בהכרת
וא"ת מ"ע מצאר

מלות שהם מקריבין קרבן על שגגתן זה אינו דומה כי לא העידו עליהם מדת אמת שהדין עמהם משא״כ בכאן ולזה באו כל אותם שאלל מלאכת משכן חסרים לומר שמדת אמת הבכיתה כי לא יבא טעות על ידם ובזה הותרו כל הספיקות שנסתפקנו אתמול ונשאר לי ספק חזק מאוד ולמה אין קובעים באד״ן עפ״י הראייה בזמן היות ישראל על אדמתן ולא שמו לבם לטעמים הנזכרים באד״ן והתר הספק הזה. אומר ה׳ יבא האמת ע״ד הפשט כנעלו מפני שערי התשובה עד יבא מורה לצדק:

סוד מחט ומסמר. קבלנו מחכמי קדם כי הרואה בחלומו מחט הוא סימן שתלד אשתו נקיבות ואם רואה מסמרים הוא סימן שתלד אשתו זכרים והטעם כי המחט רומז אל מדת הנקבה שמכנסת בזו ומוציאה בזו ומסמר הוא רומז אל ס״ע זכר ומשפיע ובעלי אסופות:

סוד עשר עטרות שנוטל יום ר״ח ניסן הוא יום הקמת המשכן: תנא אותו היום נטל עשר עטרות ראשון למעשה בראשית: ראשון לנשיאים. ראשון לכהונה ראשון לירידת האש ראשון לאכילת קדשים ראשון לשכינה לשכון בישראל ראשון לברך את ישראל ראשון לאסור בבמות ראשון לחדשים. דע כי יום שהוקם המשכן בו ונעשה ימי המילואים נתתקן הגורה העליונה מן הפגם שהטיל נחש הקדמוני בחוה העליונה ואז שבו הצינורות להשפיע למטה ברכה ושפע והעטרה העליונה שאמו עטרתה לארץ בעת ההיא וזה דכתיב ויהי ביום כלות משה כלת משה כתיב אז כשלמה הכלה בתכשיטיה ועדייה והלייתה. וכן אמרו רז״ל מאי דכתיב ביום חתונתו וביום שמחת לבו ביום חתונתו זה אהל מועד וביום שמחת לבו זה בית עולמים ודע כשהוקם המשכן למטה הוקם העליון וכבר ביארנו זה בכמה מקומות שהעליונים תלוים בפעולת התחתונים ודע זה ומעתה תוכל להבין כל ראשון מהם הנה רומז את זה והבינהו:

סוד חטא בני אהרן ובסוד זה דיעות דעת הרמב״ן ודעת ספר הזהר והאחנו נביא מקוד׳ דעת הרב ז״ל ופירושו עליו כמנהגינו ואח״כ ספר הזהר אמר ה״ה ז״ל. החטא בנדב ואביהוא הודענו מה שכתוב ויקריבו לפני ה׳ אש זרה לא אמר ויקריבו קטורת אשר לא צוה אותם והנה הם שמו קטורת על האש כענין שנאמר ישימו קטורה באפך ולא שמו לבם רק לזאת והנה לא היה אשה ריח ניחוח וזהו הטעם וישימו עליה קטורת, שלא אמר וישימו עליהם קטורת כאשר אמר בעדת קרח וישימו עליהן קטורת אבל אמר כאן וישימו עליה קטורת לרמוז לנו עיקר חטאם כי על האש לבדו שמו הקטורת עכ״ל פירש החטא בנדב ואביהוא כו׳ כוונת הרב ז״ל כי הקטורת קרבה למדת הדין שנאמר ישימו קטורה באפך ירצה למדת האף ולכן עוצר המגיפה ויקריבו לפני ה׳ אש זרה ירצה שהטו כוונתם לענין זר מאוד כלומר לא שתו לבם רק לזאת והיא אינה תפילה בזה שתהא זרה בעיני בעלה רק ביחודו לא אמר ויקריבו קטרת אשר לא צוה אותם רצה להודיענו חז״ל כי הקטור׳ היתה כתיקונ׳ וכמשפט׳ אבל העונש היה שהפרידו האש ׳מבעל׳ ועשוה זרה בעיני בעלה. וא״כ לפי סברת הרב הוא כי האש רמז בכאן למדת מלכות אך נעשה זרה ומזורה לאחיה העליונים כפי מחשבתם הנפסדת והנה הם שמו הקטורת על האש כענין שנאמר ישימו קטורה באפך ירצה לא פשעו בתיקון הקטורת רק בכוונת האש שעשאו זרה וזה אמרו ולא שתו לבם רק לזאת והנה לא היה אשה ריח ניחוח כלומר לא יהיה חיבור מדת מלכות לשלשת האבות הנקראים אשה ריח ניחוח כאשר פירשנו בסוד אשה וזה טעם וישימו עליה קטורת ירצה כי הקטורת הקריבו למדת עליה ולא למדת עליהם

ובזה

ו בזה עשאו זרה שלא נאמר וישימו עליהן קטורת כמו שנאמר בעדת קרח וישימו עליהן קטורת ירצה כי אבל בנדב ואביהו היה שתי מחתות כמו שנאמר ויקחו איש וכו' ולמה לומר וישימו עליה ולא נאמר עליהן אלא לרמוז כי לא שתו לבם רק לזאת כי על האש לבדו שמו הקטורת ובזה הפרידוה מן הבנין ולכן נראה כי מיתתם היה בעבור הקצוץ בהטאם והוא החטא העגל ודור הפלגה ואדם הראשון אמנם מה שנראה מספר הזהר הוא זה שלא נענשו אלא שנכנסו עם זאת והקריבו אש זרה בהברון ה' ולא שתו לבם לזאת יקרא אשה כי אליש לוקחה זאת ונכנסו מבלעדי השכינה והאש הגדולה ומדת הדין העזה תבת קק להדביק באשה ויקחה עליה כפעם ולא מצאה אותם בידם נפלה עליהם ושרפתם וא"כ ענשם היה שלא עשו זכר לשכינה בהקריבם הקטורת וזהו דעת ר' שמעון בן יוחאי בספר הזהר ואלהים יראינו נפלאות מתורתו אמן:

סוד ביעור חמץ בליל י"ד דע כי יציאת מצרים היתה ביום ה' הרומז לנצח ויום ד' הקודם ליום יציאת מצרים שהוא י"ד הרומז למדת הדין הקשה המעולה לפי שיציאת מצרים היתה בד"ו פרצופים ורצה ההשגחה האלהית שלא ישאר רושם מן מדת הדין הקשה במדת הדין הרפה לכן לבטל כל המן וכל שאור הרומז למדת הדין הקשה ביום פעולתה שהוא ליל י"ד ויום ד' ולא ישאר ממנה כזית וצריך להפקירו ושיזבו הגוים הדוגמא למעלה השרים העליונים וכי תתעלה למעלה השמורה לאספקלריאה המאירה ושינהוג זה ז' ימים כנגד ז' צורת הקדושות ר"ל שלא יאכלו המץ זכרים ונקיבות ולכן חומרות רבות באום בהמן וכרת על אכילתו בימים הקדושים ומפני זה הקרבן עולה לריח ניחוח לשם הנכבד עט' והנורא ת"ת כדמות מצה ולכן נאסר כל שאור וכל דבש להקטיר אשה לה' ודע זה.

סוד אכילת מצה בליל ט"ו חובה וכל שאר הימים רשות דע כי השרשים הכוללים אשר התצלרו בחיבורי בעלי העבודה שיציאת מצרים היתה בהתגלות שערי הבינה כדי להכריע ולהכניע שר מצרים אשר הוא ראש ככבד מכל השרים העליונים וכל כפירה וספירה שלחה מכוחה שהם עשר מכות אך ליל יציאתה לא היתה רק בה' ובית דינו שנאמר ועברתי בארץ מצרים בלילה הזה וכו' ובאה הקבלה שהיתה המכה הי' ע"י המלכות בחיבור מדת יעקב וכבר קדם לך הדיבור שהחמץ ירמוז אל מדת הדין הקשה והרפה המקבלת ממנה ולכן באה האזהרה שלא יאכלו חמץ כדי שלא ישימו לבם רק לזאת ולכן גזר שבערב היציאה שהוא ט"ו ליל אשר אז היתה המכה והיציאה שלא יאכלו חמץ כ"א מצה לרמוז אל מדת הרחמים בעבור הדין יאכלו מצה אבל בשאר ז' ימים רצה אוכל מצה רצה אוכל שאר דברים רק שלא יאכלו חמץ כדי שלא ישית לבו רק לזאת והבן לאמרם כוללם שאמרו כל שלא אמר אמת ויציב שחרית וכו' לכן צריך לומר מדת יום בערב ומדת לילה ביום שנאמר להגיד בבוקר וגו' והסוד אמרם ז"ל אלהי מסכה לא תעשה לך וסמיך לה חג המצות תשמור לומר מי שאינו שומר המצות ואוכל חמץ בחג הרי הוא כאלו עשה מסכה והטעם כי בא לידי קיצוץ בנטיעות ועיקר הגאולה היתה בשמו הגדול וא"כ צריך להיות טעם המצה בפיו להורות על היחוד ודווקא ברותו לילה ולא בלילה אחר כי בשאר הימים אינו מטעם מצה אלא מטעם כי גורשו ממצרים ולכן בפסח ב' מצה וחמץ עמו בבית ואוכל מצה כי בשניהם נעשה הנס רחמים לישראל להצלה ודין לעשות נקמה במצרים כענין שאמרו ידו אחת מסקעת למצרים וידו אחת מצלת לישראל ושניהם הסכימו בדין אמנם עשו הרחקה הזאת שלא ימצא חמץ בפסח בבית לפי שבאותו הזמן היה המעשה והענין היה בעיניהם אבל בפסח ב' אסרו האכילה זכר לדבר אבל הקיום בבית לא אסרו וד"ו:

סוד עשר מכות ונתחיל לפרשה בדרך הספירות מלמעלה למטה דע כי הכתר ברד והחכמה שלח לפרעה ובינה כנים חסד דם פחד דבר ת"ת מכת בכורות נצח ארבה הוד שחין יסוד חשך מדת דוד ערוב וטעם אלו המכות באו שלא כסדרן אומר ה' יבא בפירושים להגדה בעזה"י:

סוד שתי כתרים שנתנו לישראל בהר סיני ביום הנבחר לקבלת התורה דרש ר' סימאי בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע באו ששים רבוא מלאכי השרת וקשרו לכל אחד מישראל ב' כתרים א' כנגד נעשה ואחד כנגד נשמע וכיון שחטאו באו ק"ך רבו' מלאכי חבלה ופרקו' שנאמר ויתנצלו ב"י את עדים מהר חורב אמר ר' חנינא א"ר חייא וכולם עתיד הקב"ה להחזירם לנו שנאמר ופדוי ה' ישובון ובאו לציון ברינה ושמחת עולם על ראשם כבר נתבאר שהשמיע' רומזת למ"ה וישמע אלהים והעשיה לרחמים ביום עשות אלהים ארץ ושמים והנה ב' כתרים הם כתרי ד"ו פרצופים וכו' ס' רבוא הזכרנו עליהם בכמה מקומות וסודם כסוד ששים גבורים סביב לה מגבורי ישראל סבא וכולם מגבורי רחמים דכתיב מפחד בלילות ולכן הכתירם בב' כתרי' ובעת החטא נכפלו כי תורה לנקום נקמת על מעש' העגל ולכן ירדו ק"ך רבו' מלאכי חבלה ופרקום ובבוא משיחינו כשתשוב העטרה ליושנה ישובו לישראל כי אז תהיה אור הלבנה כאור החמה וזהו שנאמר ופדויי ה' ישובון אלו ו' הספירות שיהיו נפרדים מן החיצונים ובאו לציון זו ע"ע ברנה כאומר ברכה אחרונה ושמחת עולם ת"ת על ראשם והרי שני כתרים הא' כ"ר ה' והב' שמחת עולם ודע זה והבינהו:

סוד היה לך לעזרני אמר רבי יהושע בן לוי בשעה שעלה משה למרום מצאו להקב"ה שהיה יושב וקושר כתרים לאותיות אמר לו הקב"ה למשה כלום אין שלום בעירך אמר לו כלום יש עבד שנותן שלום לרבו א"ל היה לך לעזרני מיד אמר ועתה יגדל נא כח ה' כאשר דברת לאמר ע"כ כבר ביארנו במה שקדם סוד כ"ב אותיות החקוקים ברוח מרות והקב"ה הוא הבינה הקושר כתרים לאותיות שהם תחלת הבנין כי כל ז"ס הם בנויים באבני האותיות ובפרט בצירוף י"הו וכל זה נתבאר בס"י וכמו שיבא בע"ה ומה שאמר היה לך לעזרני כבר ביארנו כ"ז בסוד ישמעאל בני ברכני והכלל שפי' ח לו פתח והודיעו שתפלת ישרים רצונו אפילו בשעת הכעס הוא מרחם כי חנון ורחום הוא ודע זה:

סוד למה נקרא שמו הר סיני וכן הר חורב במסכת שבת אמר בי נקרא סיני שירדה בו שנאה לא"ה וחורב שירדה בו חורבה לא"ה ודע זה הסוד יתבאר לך בהקדמה אחת והיא כבר ביארנו במה שקדם כי אילן הפנימי א"א להיות מבלי אילן החיצון ואילן החיצון כל תאותו להיות נכנס לפני ולפנים ולא ימלא זה אלא כשיגרמו עונות ישראל אז הם נכנסים לפני ולפנים והשכינה גולה והורה נוטרת כרמיהם אך במתן תורה בזמן החבור השלם שהיה אז אילן החיצון בלעדי מושפל תחת רגלי השכינה מבקש פרס משולחן המלך הנשפע עליהם מן השכינה ולזה נקרא הר סיני והר חורב כי ירחה על ידו להם שנאה וחורבה שאין להם כח להכנס לפני ולפנים כי אז היה החבור שלם בתכלית השלימות אם היו ישראל עומדים בדת ה' כמו בזמן ההוא לא היתה שולטת בהם יד אומה ולשון אך כאשר סרו מדרכי התורה הגיע להם מה שהגיעם ודע זה הסוד בעלמא כי חלל יהודה קדש ה' אשר אהב ובעל בת אל נכר:

אמר המחבר ראיתי לכתוב מאמרי הרב ז"ל הסתומים בדבריו כפי מה שקבלנו מגדולי ישראל וזה לשון הרב ז"ל ועל דרך האמת כי ו' ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ וביום השביעי שבת וינפש ואין לו בן זוג וכנסת ישראל היא בת זוגו והיא שמיני עצרת כי שם נעצר הכל וכוס

ימי חג המצות ז' ימים בקודשה לפניהם ולאחריהם כי כולם קדושים ובתוכם ה' ימים תמנה מ"ט יום והשבועות
ג"כ ר"ס כימי עולם ויום השבועות הוא כיום שמיני עצרת של חג וימי הספירות בינתיים כחולו של מועד
כי הראשון והשמיני בח"ג הוא כיום ראשון של פסח ויום עצרת הוא יום מתן תורה שהראם את אשו הגדולה
ודבריו שמעו מתוך האש ולכן קראו החכמים בכל מקום חג השבועות עצרת שהוא כיום ח' של ח"ג שקראו
הכתוב כן וזהו אומרם שמיני רגל בפני עצמו לענין פז"ר קש"ב ותשלומין דראשון הוא כי הוא ללילות
האלהים ואיננה באחרית שלהם ולכן הזכיר הכתוב בפרשת כל הבכור חג המצות וחג השבועות וחג
הסוכות ז' ימים ולא הזכיר שמיני עצרת ע"כ דבריו ז"ל ודברי פי חכם חן כלל בדבריו הסולת מכל
הקודמים ממנו ושמע בהוריכו על סודתיו :

אמר ה"ה ז"ל ועל דרך האמת מנהגו בכל פרושיו נקרא רמזי התורה וסודתיה על דרך הקבלה דרך האמת
וטעמו בזה כי לא יהיה דברי התורה מסורכי'או חסורי מהכרי והכי לריך להיות אלא כל הדברים
עומדים כפי מה שכתבו כי תורת ה' תמימה אין בה חסרון כי נתנה ממדת אמת ועליה אין להוסיף וממנה
אין לגרוע ולכן בא לסתור מן הטעות וכבר בפירושנו לתורה הארכנו בזה הרבה אמר ה"ה ז"ל כי ששת ימים
עשה ה' וגומר דע כי תחלת החשבון בכאן מן הבינה ויום השביעי הוא יסוד וכוונתו בכאן לרמוז על
הבנת העולם שיהא אלפי שני הוי עלמא והד הרוב שכל אחת משש הספירות הבנין תמש אלף והז'
תשבות וכן כל אחת שיהא אלפי והז' תשבות עשה ה' הפועל וביום הז' לי"ע שבת כי שם עמד המעיין שהוא
במקבל ולא היה מזפיע ולכן אמר שאין לו בן זוג כלומר שיקבל ממנו השפעה : אמר הרב ז"ל ואין לו בן
זוג ירלה לי"ע וכנסת ישראל היא מלכות היא בת זוג לי"ע נסהוא תמנה שביעית כשהיל החשבון ממדת
אברהם ולפעמים תמנה שמינית כשיתחיל החשבון מהבינה ולזה אמר הרב והוא שמיני עצרת ונתן טעם לדבר
שזה כעלר הכל כי כל הנחלים הולכים אל הים וגו' אמר ה"ה ז"ל לוה בחג המצות ז' ימים בקדושה לפניהם
ולאחריהם וכו' דע כי כל יום מז' ימי פסח הוא כמו יום ימי בראשית שכל אחד רומז לאלף אחד משבעה
ימי החג כל יום רומז להקף אחד ולכן אמר מיד אחר יום ראשון של פסח שהוא קודש מ"ט יום כל יום
אלף שנה והם ימי עולם שהוא דור ודור והוא הסוד דבר לוה לאלף דור ומיד אחריו שמיני עצרת המורה
על היובל שהוא שבת הגדול ועל שיהא אלפי שני שהם ימי בראשית והד חרב רומז כלולב ומיניו : וזכור
זה כי המלאכה שהיתה ראויה כל ז' בז' ככפלה בששי ובזה תהיה גם הספירה השביעית תוספת שיהא אלפי
והד הרוב שים נוכח פניך הדברים האלה ויתבאר לך דברי הרב ז"ל ועתה נשוב לכונתינו לבאר דבריו מה
שכתוב לפניהם ולאחריהם בקדושה ירלה יום ראשון ויום ז' בפסח שיום א' לבינ"ה ויום ז' לי"ע ולכך כא"
בו לה' אלהיך ולפי שלא תחשוב כי אלו ב' לבדם הם קדושים · ולכן כאמר ואמר כי כולם קדושים ובתוכם
ה' אל תפן לדברי המפרש דברי ה"ה הרב ז"ל ובתוכם ה' כתרגומו שפירש על אותו הפסוק וביניהון שכינתא
ד"ה כי שם הדוגמא מדבר אבל בכאן הרב כיון על כי אין סוף ית' נמלא בין הספירות תמיד ולכן כולם
קדושים וזה דרך מליצה לקח מאותו הפסוק לרמוז כי כולם קדושים ובתוכם נמלא המיד אין סוף כדאמר
כהדין קמלא דלבושיה מיני' : אמר ה"ה ז"ל ומנה ממנו מ"ט יום וכו' דע לך כי ממנו איננו שב אל עלם יום
ראשון שהרי הספי' נספרת מיום ב' לא מיום הא' אלא הרלון בו כמו ממנו ולהלאה ויש בזה סוד ומ"ט יום
כנגד מ"ט אלף לפי שכל יום בראשית אלף שנה כאשר פירשנו · אמר ה"ה ז"ל והשבועות בנתים כימי
עולם ירלה שהימים ירמוז לאלפים והשביעית לשמטות שבן ימי בראשית שכל אחד תשמש שיהא אלפא

וחד

אחד חדוש וזה הסוד שאמר תלוה לקמי יומא ותלוה לבתרי שבתא : אמר ה"ה ז"ל ויום השבועות הוא כשמיני עצרת של חג ירצה ביום השבועות הוא יום מתן תורה והוא כשמיני עצרת של חג הרומז ליובל ולשבת הגדול • אמר ה"ה ז"ל והימים הספורים בנתיים כחולו של מועד ירצה כמו שכל יום משבעת ימי הסוכה רומז לשבעת אלפים שהוא הקץ שלם עד שמכללם יהיה מ"ט אלף כי ז' פעמים ז' הוא מ"ט ימים הספורים מן יום א' של פסח עד יום א' של שבועות הם רומזים למ"ט אלפים • אמר ה"ה ז"ל כי הראשון והשמיני בחג הוא כיום ראשון של פסח וכו' ירצה כמו שיום א' של [illegible] לאם הבנים והשמיני למניקת הירדה בחטא דניה כן פסח יום א' לאם הבנים ויום עצרת שהוא מתן תורה למניקת • אמר ה"ה ז"ל והוא יום מתן תורה שהראם אשו הגדולה ודבריו שמעו מתוך האש שהרעו באש למדם אש אוכלת אש והיא שמיני עצרת ודע זה והזק פי' דברי הפתים ז"ל על שקראו יום מתן תורה עצרת שהוא כיום ח' של חג הנקרא כן ככתוב • אמר הרב ז"ל וזה מלמדם שמיני רגל בפני עצמו ירצה רגל בפני עצמו כיום מתן תורה לענין פז"ר קש"ב כימן הוא ונתבאר בשלהי סוכה ובכאן הוכיח הרב ז"ל מסימן זה שהיא רגל בפ"ע בריו"ש של פז"ר קש"ב אמר הרב ז"ל ותשלומי הראשון הוא טעמו כי מי שלא הקריב בשביעי יקריב בשמיני ומזה הוליד הרב ז"ל לאחרי שהוא תשלום לראשונים א"כ הוא אכילת הראשונים פי' מזם נתפשט ונתפך ביהודם • אמר הרב ז"ל והיכנו בלחדות שלהם ירצה כי היה הוראה לראש פיטר להניע הכפרים והשכלים והכוד הנמרץ והוא ישפוט תבל בצדק וגומר אמר הרב ז"ל ולכן הזכיר הכתוב פרשת כל הבכור וגו' ולא הוזכר שמיני טעמו כי היה האשה אשר יקריבו לה' כדכתיב והקרבתם אשה לה' ולכן לא נזכרה בג' רגלים הנזכר אלא כל זכורך כי אשה לבי תרי לא חזיא ובשמחתה לא יפקרב ובזה נשלם האמרינו על רמיזותיו וסודותיו והאל יכפר בעדי •

סוד אלל ממלכה ושריה דע כי סוד זה לא יתבאר אלא בסוד הורד עדיך מעליך אלא אשר עיינתי בדברי המתרגם אונקלוס ז"ל ראיתי דבר נפלא שאמר תיקון זיינך ובא הקבלה אלין בזה הדיבור שעיינתי כי בשעת מתן תורה הגר להם הקב"ה כלי זיין להנצל מכל פגע רע וממלאך המות שנאמר חרות על הלוחות ודרשו בו חירות ממלאך המות ונראה כי אותו כלי זיין הוא הי' שם המפורש הדבק ע"ד ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים וכו' וא"כ יהי' הפירש הורד עדיך ע"ד הכני מסר כלי המלחמה אשר בידכם • ולביאור זה אומר כי בשעה שרצה הקב"ה לקחת נקמתו משונאי ישראל והיו בהם רשעים מהם היו בקיאים להשביע השרים הממונים על האש והמים וברואותם כי אויב בא לקחת נקמת ה' מהם לא שבו אל ה' ובטחו במה שידעו להשביע השרים העליונים מה עשה הקב"ה החליף השרים מאש למים ומים לאש וכשהגיע זמנם היו משביעים ולא עלתה בידם וזהו ותבא אל הכסף בית היער וגו' וכן כל דעיה נגדו בה' וזה הסוד אלל ממלכה ושריה והנה זה העדיי אשר נתן לישראל עתיד הקב"ה להחזירה להם שנאמר כי כולם כעדי תלבשי ודע זה •

סוד עשר מסעות נסעה שכינה ת"ר עשר מסעות נסעה שכינה מכפורת לכרוב ומכרוב למפתן וממפתן לחצר ומחצר למזבח וממזבח לגג ומגג לחומה ומחומה לעיר ומעיר להר ומהר למדבר וממדבר עלתה וישבה במקומה כדמפרש ואזיל • דע כי עשר מעלות אלו כנגד מעלות העליונות שהשכינה עולה ויורדות בו והנה בעונינו ובעונות אבותינו עלתה שכינה למרומי מרומים למקום אצילתה וזהו שתרגם אונקלוס ויונתן בן עוזיאל קדיש בשמי מרומא עילאה בית שכינתיה :

סוד עשר גליות גלתה סנהדרין ת"ר עשר גליות גלתה סנהדרי גדולה מלשכת הגזית לחנויות ומהחנויות לחיל ומחיל לירושלים ומירושלים ליבנה ומיבנה לאושא ומאושא לשפרעם ומשפרעם לבית שערים ומבית שערים לציפורי ומציפורי לטבריא וטבריא עמוקה מכולם שנאמר ושפלת מארץ תדברי ומשם עתידה לחזור שנאמר ואשיבה שופטיך כבראשונה וגו' עכ"ל וסוד הענין כבר ידעת שכל הדברים שהיו במקדש הם דוגמא לדברים העליונים והנה גלות סנהדרין כגלות שכינה די"ה לשפחה להיות כגבירתה והרמז אלהים נצב בעדת אל בקרב אלהים ישפוט ואם השכינה גלה כ"ש הדוגמא סנהדרי גדולה וכבר ידעת שעץ חיים יש לו ע' קליפות וע' פנים לתורה כנגד ע' אומות וע' לשון וישראל נטלו גוף האילן והסוד והנה ה' נצב על חומת אנך וכנגדם ע' זקנים ומשה על גביהם וסנהדרי גדולה כמו כן והב ב"ד יושב בראש כולם הרי ע"א ושני סופרים הרי כאן ע"ג כמנין חכמה ודע זה :

סוד שראוי לומר בשבת רחמנו מנחם ציון והטעם כבר ביארו חכמי האמת כי הרחמנות לאב והנחמה לאם כרחם אב על בנים כאשר אמו תנחמנו כלפי שהאב עם האם בחיבור ביום השבת ולכן ראוי לומר רחמני ומנחם :

סוד זוכות ג' ראשון זכו ישראל לג' ראשון : תנא דבי רבי ישמעאל בזכות כנ"ל להכרית זרעו של עשו הנקרא ראשון שנאמר ויצא הראשון אדמוני . ולבנין ב"ה שנקרא ראשון שנא' כסא כבוד מרום מראשון מקו' מקדשינו ולשמו של משיח שנא' ראשון לציון הנה כו' דע כי כבר ביארנו סוד זה ר"ל אל עשו וב"ה אמנם באנו לעורר לב המשכילים על המאמר הג' שאמר לשמו של משיח ולא אמר לביאת משיח או להגלת משיח או לימות המשיח ידעת שבארנו במה שקדם שכפי הקבלה אשר רומזים הדברים והתבונן ברמיזה שהביא מן הפסוק באמרו ראשון לציון הנה הנם וכבר ידעת סוד ציון לי"ע ולירושלים מבשר אתן כלומר למלכות בית דוד לי"ע אשר הוא המבשר הא' לירושלים מכל הגזירות העליונות הנשפעות מא"ס יתברך אל כל הספי' ובאות אל לי"ע ככתוב וברכות לראש צדיק יתן ולירושלים העליונה ואז תבנה ותכונן התחתונה החרבה והשוממה וכתבתי לך זה לעוררך שתשים לבך לדבריהם והבין איך הם מבליעים סודות האלהית בדברים שלא יבינו אלא דק השכל ודע זה :

ענין ר"ה היא הנקרא יום הדין ר"ל רמז לס"ת שהוא יושב על כסא הדין ר"ל הפח"ד ולכן אנו מתפללין לומר המלך המשפט ואנו עומדים לפני השם התפילה לבל ידין ויששפוט אותנו במדת הפח"ד כי אם במדת ת"ת שהוא האמצע ·

וענין ג' ספרים שנפתחים לענין רמז לג' אבות שהם החסד והפח"ד ות"ת והספר של צדיקי' גמורים רומז להחסד ושל בינונים רומז לת"ת על כי הת"ת מדת הרחמים והחסד יותר רחמני ממנו שנאמר אמרתי עולם חסד יבנה והת"ת היא המכרעת בין החסד ובין הדין ע"כ נתן הת"ת לבינונים ושל רשעים גמורים לפח"ד שהוא הדין וכל הדברים כי המדה ההם מחויק בה היא כמושכת אליו להעלותה וליחד אליה מכאן השכר מלוה וכו' וראש השנה בכלל י"ד ימי התשובה רמז לי"ד ספירות ויום כפור לכל הספי' שהם מתעלים עד התשובה ולכן התפילה לתשובה וכן לשבתות וראשי חדשים וזה כל כוונת האדם בתפילה · וביאור זכרינו לחיים מנגידות ה' זכרנו יברך ומגידות הכל מקום אשר אזכיר את שמי והוא הזה המיוחד הנרמז בזה והוא אלהי יעקב ולמבינים ינעם ועליהם תבוא ברכת טוב : · זכרינו לחיים הזכירנו אינו אומר אלא זכרינו

כלומד

כלומר נזכר בכח התשובה כדי שיזכר בזכירתו לחיים והיינו לו משך החכמה והשכל כדכתיב והחכמה תחיה את בעליה וכתיב מקור חיים שכל בעליו מלך חפץ בחיים ר"ל תשובה כח רחמים המזכה הדין בחיים כל דבר ודבר נקרא חיים וכתבינו בספר החיים פי' אלה האלהים למענך אלהים חיים כל פעל ה' למענהו ולפי שהוא משותף בו כענין שכתוב והכריתו את שמינו מן הארץ ומה תעשה לשמך הגדול · אלהים חיים כח תשובה עם כל הבנין וחוזר ומפרש כח רחמים וגבורה וחסד והותם מגן אברהם שהוא החסד · מי כמוך אב הרחמים כח תשובה שהוא אב הרחמים וזוכר יצוריו ברחמים פי' כח היצורים שהוא יוצרם בדין זוכר בכח רחמים ובוא זוכר לחיים וזה תשובה ובאיזה כח זוכרם לחיים בכח הרחמים כלומר על ידי הרחמים מקבל שפע מן התשובה · ובכן פי' בכח ע"ב שמות וזה מכין ובכן תן פחדך כלומר המשך כח דברים עליונים ולפי שבכו' היה דבר הנראה לעין הוא מתחיל מכח הגבורה שהוא נקרא אשו הגדולה ונקרא פח"ד והוא כמו שם התחלות הנמרצות יותר מן החסד ופי' הדבר שימשוך פחדו על האותות ועל מעשיך שהם בכח הדין שלמטה נקרא צדק ואימתך עליהם אפים לשון המקרא דכ' תפול עליהם אימתה ופחד ועל כל מה שבראת העליונים. מהם שהם בכח הרחמי' כל המעשי' שהם בכח הגבור' כ' הברואי' בכח החס' ויעשו כול' אגוד' אחת כל הבנין נקרא אגודה כענין שנאמר ואגודתו על ארץ יסדה לא כאמר אלא על דבר א' שהוא מתיחד וכאגד. בלבב שלים כפרד לעשות רצונך ליחד רצון בכח הדין שהוא שלום מכח הרחמים שהשלטון זה יסוד עולם לפניך כד"א לפניו ילך דבר עוז בידך כלומר מדת הדין של צדק הנקרא עוז הוא בידך שהיא באה מכח יד שמאל הוא שכתוב ידי יסדה ארץ שהיא מכח הגבורה וגבורה בימינך וכח הגבורה שהיא בשמאל מכח הימין הנקרא חסד כמו שאמרו אש יצאה מימין ולכך אמר בימינך ולא משמאלך · ושמך נורא הרחמים נקרא שם שהוא אמצעי בין החסד ובין הגבורה לפי שהיא כלו' מכל צד נקרא נורא על כל מה שבראת בכח החסד והוד · ובכן תן כבוד אחר שפירש כל הדברים האיך הם מתנהגים ופי' האיך הם מתנהגים בכח החסד ואמר תן כבוד המשך משך הכבוד והחסד לעמך שאין ראוים להתקיים אלא בחסד ולפי שהם עמך תן להם כבוד תהלה ליראיך · זה כח הגבורה שהוא כח היראה ותקוה טובה לדורשיך תקוה כח הרחמים שהוא קו האמצעי · ופתחון פה זה כח שכחה מכח ההוד ששון יחוד פי' שם כ"ו לאיחוד קרן לצדק ועריכת נר מכח התשובה שנקרא נר ה' נשמת אדם ואז צדיקים אלו עושי צדקות שהם מכח הרחמים יראו פחד האותות וישמחו וישרים שהם מכח הדין יראו אימתו עליה' וחסידי' בתתו כבוד לעמך מכח חסד ברינה יגילו ועולתה כנגד המיחלים שיש להם פתחון פה · הזכיר קפלה פיה שלא תקטרג · בהר ציון משכן כבודך זו שכינה עיר קדשך זה רחמים ימלוך בכח הדין אלהיך בכח רחמים הללויה בכח התשובה לבאות כח רחמים שהוא מתרומם בכח החסד ובכח הגבורה שהם קרוים משפט והאל זו שכינה נקדש בצדקה שהוא נקדש בכח רחמים שהוא קרוי צדקה:

סודות אשר באו בר"ה ונחלקים לחלקי' ט' האחד מה יום הוא אם דין אם רחמים ואם שניהם יחד הנה גם בזה אביא דברי רז"ל כי הם סולת נקיה וכהוגנת בהקדמותינו ז"ל ולא הוצרך לה. כיר שאם כי השופר ראוי בו והתרועה בו והנה הוא יום דין ברחמים לא תרועת מלחמה · ומפני מה הזכיר שבתא תרועה שבכר קבלה ביד רז"ל וכל ישראל דואגין עד משה רע"ה שכל תרועה פשוטה לפניה ופשוטה לאחריה ולמה הזכיר הכתוב תרועה ולא הזכיר הכתוב תקיעה לא בר"ה ולא בי"הכ אבל התקיעה הוא וכתן והא בשופר והתרועה באמצע ומפני שהיא כלולה מן הרחמים תקיעה לפניה ותקיעה לאחריה ולכן אמר יודעי תרועה:

התרועה כי בצדקתך ירומו כי תפארת עוזמו אתה . והנה זה מבואר כי הכל תלוי בתשובה אלא בר"ה מתיחד במדת הדין ומנהיג עולמו וביוה"כ במדת הרחמים הוא מאמר מלך יושב על כסא דין ר"ה יום דין ברחמים יוה"כ יום רחמים בדין עכ"ל . שמע בי הורנו על דבריו : **אבזר** ולמה לא הוצרך להזכיר שופר רמוז בו והתרועה בו . כבר התבאר בספרי העבודה כי מדת יעקב נקרא שופר ומאחר שהוכח היום בשופר למה לא הזכירו ואמר הרב ז"ל כי לא הוצרך להזכיר שופר כי השופר רמוז בו ירצה כי היום הוא ת"ת והשופר רמוז בו כי היום הוא השופר הוא היום והתרועה בו ירצה ומטרוניתא הנקראת תרועה בו ר"ל בת"ת הנקרא יום ושופר והנה הוא יום דין ברחמים ירצה כאלו הראה לנו בזה שיום ר"ה הוא שניהם יחד כלומר שדן את העולם בשתי מדות . הפועל העליון ר"ל בד"ו פרצופין והוא יום הדין מ"ע אבל ברחמים ת"ת לא תרועת מלחמה רצה שהתרועה הנזכר בכתוב איננה תרועת מלחמה שהיא מדה אחת מלכות דכה את העולם אבל היא יום תרועה שהיא כלולה במדת היום ויום תרועה לכם כלומר לתועלתכם ולהצלותכם שתהיו נזכרים בזכר הרחמים . וכבר התבאר שמדת יעקב ג"כ נקראת זכרון ולכך אמר זכרון תרועה במקום יום תרועה כי השופר והתקיעה והיום והזכרון הכל אחד ומפני זה הזכיר הכתוב תרועה ולא הזכיר תקיעות לפי שהתקיעה היא היום והתרועה בו שכבר קבלה ביד רבותינו ז"ל וכו' ע"ד למה לא הזכיר הכתוב התקיעות כלומר מאחר שיש קבלה בידינו שכל תרועה פשוטה לפניה ופשוטה לאחריה א"כ למה יחסר מלזכור התקיעה אבל התקיעה היא הזכרון ולזה לא הוצרך להזכיר לא בר"ה ולא ביוה"כ כי בכלל בזכרון כי הוא השופר ולכן אמר ביובל שופר תרועה כי השופר הוא הזכרון והתרועה כשמה כלומר שבמדת הרחמים לא יריעו לעם ומפני שהיא כלול' מן הרחמים תקיעה לפניה ותקיעה לאחריה ירצה כי בהתחבר המלכות עם הת"ת הנה תקיעה לפניה ותקיעה לאחריה לי"ע ואז היא כלולה ברחמים ולכן אמר ביודעי תרועה בפסוק אשרי העם יודעי תרועה ה' באור פניך יהלכון ויודעי בכאן כמו וידע האדם את חוה אשתו וידע אלהים וטעמו נתחברה השגחתו בם וכן נתחבר האדם באשתו : ירצה בכאן לומר שתרועה אשר היא מלכות דהויה שתהי' מחובר' בתפארת ישראל כי בצדקתך ירומו כי תפארת עוזמו אתה שבחוזק ראיתו . ואמר כי בצדקתך אשר הוא חבור לי"ע עם המלכות ירומו ירצה יחברו אותו אל רום בשוה שהוא הת"ת והעטרה עוד הוד חזק ראייתו ואמר כי תפארת עוזמו אתה וכו' בכאן גלה דוד ע"ה בפירוש כי התפארת והעוז הם מתחברים באותו מקום שהוא ל"ב נתיבות ומשם עד עת רצון ובזה גמר ואומר וברצונך תרום קרנינו וידעת מי הוא הקרן כי הוא מתנשא לכל לראש ולהודיע את החיבור אמר כי לה' מגינינו שהוא הת"ת המתחבר במגן וזהו מלמעלה למטה וחזר ואמר ולקדוש ע"ט ישראל מלכינו ת"ת וזהו מלמטה למעלה והנה הרב קיצר בראיות והביא שני עדים בלבד ואנחנו הרחבנו לך המכות ועדיה והנה זה מבואר רצה בזה במה שהרחבנו המשכי' כי הכל תלוי בתשובה ירצה שכל עניני העולם תלוין בבינה הנקראת תשובה כי הכל ממנה אלא שכן הוא המדה שבר"ה מתיחדות בדין אבל ברחמים משותף והכפורים עקרו רחמים ומשותף בדין וזה כפי הצורך בכל דבר מלך יושב על כסא דין מלכות בית דוד ירצה דכאן במלך שם י"ה הדיינו אל הבינה יושב על כסא דין מלכות בית דוד ור"ה יום דין ברחמים ירצה שהבינה מתחברת עם המלכות ומלכות עם ת"ת ויום הכפורים הרחמים בדין ירצה שהבינה יושבת על מדת יעקב ומתחברת עם המלכות זה הנראה מכוונת הרב הגדול ז"ל בזה המאמרים ואין ספק כי כלל במאמר הקצר הזה כל מה שגילוהו ראשונים ז"ל באריכות דבריהם :

הב' בעניני ר"ה בדרך כלל כסדר היום

כפי מה שביארו בעלי העבודה ובפרט הכלל העולה מדברי הזהר ור׳ נחוניא בן הקנה ז״ל כבר קדם לנו בזה שהקב״ה מנהיג יצוריו כולם ע״י מדותיו הן לדין הן לרחמים הוא שנאמר הרועה בשושנים וכבר ידעת שהשושנים נקרא׳ בשם שושנים כי יש לה שש עלים הרומזים בשש קצוות שעמהם מנהיג עולמו וזה נקרא כ״י כשושנה בין החוחים יען כי הוא כלולה בשש קצות וכשהוא מרחם בריותיו מרחם בדרך אחד מדרכי הרחמים והוא החסד ובשעת הזעם בדרך אחד מדרכי הזעם והדין הוא הפחד וזהו תקיעת שופר אשר ממנו יוצא דין ורחמים תקיעה רחמים ושברים עם תרועה דין וכבר ידעת כי סביב העטרה עשר כתוך הטומאה אליה עוטרים • וידעת שישראל תוקעים היא עולה בין שתי המדות הרומזים בתקיעות שהם ת״ת וכי״ע ואז כל המקטריגים שותקים אין בהם כמה להתהדר ומלכ״ות שהוא מדת הדין פועלת ברחמים ובשובינו מעונינו יתגלגל רחמיו עלינו והרמז תקעו שופר בציון והריעו בהר קדשו ירצה תקעו תעשו המשכה מן תפארת הנקרא שופר בציון והוא כי״ע הריעו ירצה המשיכו תרועה להר קדש והיא ירושלים של מעלה לפי שהמלך דן העולם בדין הרומז אל המלכות בחבור הרחמים שהיא הת״ת היא שופר שהוקף בו במקדש בר״ה פיו מצופה זהב לרמוז אל לבושה זהב אשר העולם נידון בה ברחמים הרומז בשופר ודע זה הג׳ כבר ידעת כי התפארת מקבל מזרועות עולם ומשפיע למלכות דרך כי״ע וכבר ידעת כי זרועות עולם רומזים למים ואש והם הראשונים המקבלים מן המלך ב״ה ואחריהם ת״ת ומלכות והת״ת מים ומלכות אש וכן ידעת שהבינה נקרא רוח • וכבר ידעת שהשופר הקול היוצא ממנו הוא כלול רו״ח מי״ם א״ש • והנה בצאת הקול מן השופר של דוגמא מעורב האש והמים הרומזים אל מלכו״ת ות״ת והם נאחזים בזרועות עולם הרומזי׳ ג״כ א״ש והמי״ם והזרועות נאחזי׳ בבינ׳ הרומז ברוח ונעשו כולם אחדו׳ שלימה ואז נדחים כל המקטריגי׳ וכאשר נדחו המקטריגי׳ הפתח נפתח והתפילות נכנסת והמלך שהוא הבינה קם מכסא הדין ומרחם על בניו וכבר ידעת כי פעולת התחתונים גורמים להיות טוב או להפך בעליונים ואל תקשו האיך מקול השופר יבא דברים כאלה להזות המקטריגים ולפתוח שערי רחמים כי עוד תשמע דברים גדולים בזה אבל סוד הקרב טוב בע״ה • הד׳ סדר המשפט ביום הדין בכל שנה ושנה בר״ה וביום הדין הגדול דע כשהבינה יושבת על כסא דין והעולם עומדים בדין וכבר ידעת כי מדת הדין שהוא הפח״ד הב״ה ומדת הרחמים שהוא החסד מימינו והנה ב׳ אלה המדות מריבים זו עם זו לפני הבינה לא שיש להם איבה ותחרות אלא משא ומתן כלשון בני אדם :

מודת הדין אומר ישפוט העולם בדין שאם תשפוט ברחמים יש בי עול שחטאו ואיכי נפרע אלא ישלם להם כפעלם • **מידת** הרחמים אומר אם עונות תשמור יה אדוני מי יעמוד כלומר אם את שפי׳ הבינה תשמור עוונות שיש בה רחמים רבים כ״ש אם תשמור למדת אדני שהיא דנה בדין בלי חמלה מי יעמוד עם בניה ישראל אין ספק כי יכלו בחטאם ולכן אל תדונם במדת דינך כי אין להם כח לעמוד לפני דינך :

מהד אומר רשע בעונו ימות ר״ל שאין כאן כלייה לכל העולם תתקיים העולם ע״י לדיקים והרשעים יכלו • **מה״ר** אומר אתה אמרת כי לא אחפוץ במות המת וגומר שאל״כ למה נבראת תשובה • **מוה״ד** אומ׳ פוקד פשע יעקב כל זאת ר״ל שלא יהיה רשע גמור אז נבראת תשובה אבל רשע גמור ימות בעונו • **מה״ר** אומר לא עתה יבוש יעקב שאינו בזה ככת • **מה״ד** אומר פוקד עון אבות על בנים כלומר כה״י שהוא זוכר בעון מ״מ יגלגלם ויחליפם ויקבלם עונש • **מה״ר** אומר

לא יומתו אבות על בנים ר"ל לא יתהלפו להיות בנים · מה"ד הוא' אקראי מעשה זאת לנט ר"ל שהמד' הנקראת זאת ואף אני תהיה שולטת עליכ' לקחת הדין מכם · מה"ר אומר למעני אעשה ר"ל שבצרתם לך צר ובגלותם לשכינתך גלות הבן הדברים האלה והרמז וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאוד וארז"ל טוב מאוד זה מלאך המות ואמאי קרי ליה טוב שתובע דין אמת והואיל והופקד לתבוע עונש החוטאים לא יצא ריקם כי כל הנענשים ובני מות בידו נתנו ודע זה · הה' אמנם קביעות יום הדין בחדש השביעי באחד לחדש הטעם בזה כי כבר ידעת שהמדה האחרונה היא שביעית לבנין ובעלה הוא המחדשה בכל חדש ועתה היא בחבורו כי התרועה בו ולכן נקבע בחודש השביעי ובאחד לחודש וצוה לתקוע ביום לפי שתקיעה לפניה ותקיעה לאחריה ואם היה תוקעין בלילה אם תרועה לבדה היה מחריב העולם ואם בתקיעות הוי חוכם שור בדישו ואינו דומה לשבת כי אז המלך והמלכה בחיבור · הו' ג' ספרים נפתחים בר"ה הרמז לג' אבות העליונים שמלך עליון פועל בהם אברהם נגד צדיקים גמורים יצחק נגד רשעים גמורים ויעקב נגד בינונים כי המדה שאדם מחזיק בה היא מנהגת עליו וי"א כי כל שש קצוות הם נקראים ספרי הש"י כי הם בנין האותיות והתיבה וכולם כותבים ושולחין איגרותיהן לעיר הקודש שנאמר כל הכתוב לחיים בירושלים ר"ל ירושלים של מעלה וכן הוא אומר מחני נא מספרך אשר כתבת ימחו מספר חיים כל המלאכי' כתוב בספר ולפי זה יהיה ג' ספרים הפ"ת או נה"י א' ת"ה נ"י"ע ומלכות ומלכות תרמוז לרשעים גמורים ונ"י"ע לבינונים ות"ה לצדיקים גמורים · הז' הייבו חכמים לומר מלכיות זכרונות ושופרות והסוד מלכיות נגד ג' ראשונות זכרונות נגד ג' אמצעות ושופרות נגד נה"י"ס וי"א שמלכיות נגד בינה הנקרא מלך כי מלכותו בכל משלה וזכרונות נגד ת"ת ושופרות נגד מלכות וסימן לדבר ג' שמות הראשונות של י"ג מדות ובכל אחד מהם עשרה פסוקים לרמוז לי"ס בלי מה והכל כוונה אחת · הח' כי כלל כל התקיעות הם ל ג' תשר"ת וג' תש"ת וג' תר"ת והטעם השורש בידינו שצריך תקיעה לפני תרועה ותקיעה לאחריה הרי ג' כנגד שני המכריעים ומדת דוד כל אחת כלולה מן י' הרי ל וטעם הג' יבבות הראשונה לכללה הפחד יצחק בין שתי תקיעות שהם חסד ות"ת יבבא שניה לכלול הוד בין שתי תקיעות שהם נצח ונ"י"ע יבבא ג' לכלול התרועה שהיא המלכות בין שתי המכריעים שהם שתי תקיעות והתקיעות שמיושב לרמוז כי בזאת יבא אל הקודש ותקיעות המיוחד לרמוז למכריע ב' שעל ידו נזכה שנתחבר בקול שופר עם תרועות ואז נכנס לפני המלך ויתגלגל רחמיו על מדותיו עלינו וכבר הרמזנו זה בתוך דברינו ובעבור שתקיעות של מיושב הם נגד פתיחת השער ושמה מקום המקטריגים ובפרט השטן הנזכר בדברי רז"ל דבהיל ולא בהיל ולכן מתערב ולא יבא לקטרג בשעת התפלה כי כבר עלתה המלכה אל החצר הפנימית ואין מקום להאחז וזהו אמרם תם המורים בדברי רז"ל ודאי בתוכיר יש מהם אומרים שעשרה קולות שמעו במתן תורה ומכל ספירה יצא קול ודיבור א' מן י' דברות והא' הוא הכתר ר"ל שיצא ממנו קול ודיבור אנכי ה' אלהיך וכן ש"ר שדברו' וי"א ז' קולות וי"א ה' קולות וי"א קול אחד · וכבר ביארנו כל זה במה שקדם ובכימו פה לב"ד ממנו דרושינו והוא קול השופר · הט' דע כי השופר שהם הוא הרמז במדת הרחמים ולכן נזכר ביום הכיפורים הרומז ליובל והוא ג"כ רומז במדת יעקב כאשר ביארנו וכבר ידעת כי מלך במשפט יעמיד ארץ וציוה לתקוע בשופר בר"ה כדי לרמוז אליו ושנזכר לפניו בו כאשר פירשנו והנה מצוה מן המובחר בשופר של איל זכר כפוף וכבר יצא מדרש ז"ל למה תוקעין בשופר של איל כדרבי אבהו דאמר ר"ה וכו' עד כדי שאזכור לכם עקידת יצחק והרמז למדהו וארז"ל כל השופרות כשרים חוץ משל פרה וטעמו שלא יהיה קטגור

כנגה

עשה סניגור והשופר בעינין שיאחזנו בידו ויראה לכאן ולכאן והטעם כי השופר רומז בבינה ויראה אל
התוקע בראש ויונק מן המוח מחכמה עילאי ויראה . גם הל"ד הרחב המשפיע לכל . ההקף ולכן צריך
טפח שוחק במדות . הפרשיות של תורה שאינן דבוקות ולכן ארוך וקצרו כשר וה"ה אם הפכו
על גלדו אך אם הפכו פסול כי שנה סדר מעשה בראשית ואם ליפהו זהב במקום הנחת פה פסול כי הפה
רומז לחכמה עילאי באשר פירשנו היונק מקרן היו"ד הרומז לכח המוח ושניהם אורים ותומים רחמנו כרחם
אב על בנים והזהב יורה דין ונסדק לארכו פסול אפי' בנשתייר רובו כי הנסדק יורה על שיהיה נקרע השופר
דורה בהקף אשר שם יתכן הקטרוג מהשרים החיצונים נקב וסתמו צריך תרתי לעיכובא שיהיה מינו ושלא
יעכב את התקיעה מין במינו אינו חוצץ וקול היוצא מן קול היו"ד לא נשתנה והרי הוא כמו שהיה ואם אינו
הפוך הרי נשתנה מן מעש' בראשית וכן דבק שברי שופרות פסול מזה הטעם וכן התוספו' בו פוסלות כי באו
שלם ואין צריך תקון וטעם חיוב כהנים לוים וישראלים הוא לפי כי שלשה המדות הרומזות עליהם דבוקים
בשופר עליון ובם נראים פעולתיו ואם הם לא יתהיינו מי יתהיינו : העשירי כוונת התוקע שיתקע בר"ה
התוקע יעמוד לכבוד השופר הרומז בבינה והקהל ישבו לכבוד השוער אשר אליו רומזים התקיעות שמיושב
כאשר פירשנו וקודם שיברך יקרא הפסוקים האלה אשר בראשיהם רמז **קרע שטן** קולי שמעת אל תעלם
אזנך לרוחתי לשועתי · ראש דברך אמת ולעולם כל משפט צדקך : ערוב עבדך לטוב אל
יעשקוני זדים · שש אנכי על אמרתך כמוצא שלל רב · טוב טעם ודעת למדני כי במצותיך האמנתי ·
נדבות פי רצה נא ה' ומשפטיך למדני : ואח"כ יזכור ב' שמות אלו בנקודם אשר הם מורכבים עם מקומם
שם ב"ד בניקוד אשר היה כ"ג קורא ביום הכיפורים ואלו הם **יקהר'ועה ישהטונה** ואח"כ יאמר יהי
רצון מלפניך ה' אלהי המלך המשפט שתקרע כל המסכים המבדילים
והמקטריגים בינך ובין עמך ישראל ארוממך אלהי המלך אלהי המשפט שומע קול תרועת עמו ישראל ברחמים
ואח"כ יברך בא"י אמ"ה אשר קב"ו לשמוע קול כ"ע שופר ושהחיינו ויכוין השם ב"ד בניקודו שהוא
יהוה ועמך כוונתו באמרו קול שופר להמשיך מן כתר אשר הוא קול הראשון מן עשרת הדברים אל הפח"ד
חכמ"ה ת"ת מדה האחרונה אח"כ יקח השופר בידו ויכוין אל מלך המשפט ויטה השופר לצד ימינו
אשר הוא שמאלו של הקב"ה כדי לערב מדת הדין ברחמים ויתקע תשר"ת ג"פ תקיעה חס"ד שברים תרועה
פח"ד תקיעה ת"ת ובכל פעם מג"פ יכוין למשוך השפע מג' העליונות וג' אבות
בתשר"ת ולנה"י בקר"ק ות"ת ומלכות ולי"ע בקש"ק ויפסוק מעט בין כל בבא ובבא לרמוז אל סדר מעלות
התקיעות ועל ערוב התרועות ביניהן אח"כ ירום קולו ויאמר אשרי העם יודעי תרועה ה' באור פניך יהלכון
וכאשר פירשנו סודו ומה שתקנו אלו ב' שמות קרע שטן כאשר ידעת כי השמשם בן מ"ב הרומזים לגבורה ולבטל
החיצונים קוראים אותם ודע זה : זהו מה שכתבתי לבאר מסודות בעניני ר"ה ואלהי המשפט יזמין
די ללרוח עמו בית ישראל ביום המשפט ·

סוד הוידוי אמר הכתוב איש או אשה אשר יעשו מכל חטאות האדם והתודו את חטאתם אשר
עשו וידעת כי החכמים ז"ל אמרו שכל שחייב ב"ד מיתה ומלקות אין מכפרים לא מיתה ולא
מלקות אלא עד שיתודה ועיקר הוידוי אנא השם חטאתי עויתי פשעתי ואף המקריב קרבן לא היה מכפר עליו
הקרבן רק הוידוי . ולבאר זה ידוע כי ד' מיתות ב"ד הם סקילה שריפה הרג וחנק וכל הא' ידעת היה הנא
שרפה

אלא בבהמה הקרבת סקילה הי' מראה דאפילו הבהמה על הארץ הרג וחנק הי' מראה בשחיטה שהי' חונק
קלת בשעת שחיטה ושריפה שהיתה נשרפת ע"ג המזבח והאיש המקריב הקרבן הי' מתודה על כל דבר ודבר
מד' דברים שהי' עושה הכהן על הבהמה ועל אותו הוידוי כאמר ר"ה [illegible] ובזה יתוקנו דרכיו שקלקל
והשובת את הבנים מגעת עד כסא הכבוד שהיא העטרה והנה ע"י זה [illegible] מתקנו הקלקולים בספירות
ובפרט שאם לא יוציא הוידוי בפיו לא יתכפר לו כלל ולפי שאין אדם יוצא מזה העולם וחצי תאותו בידו
לכן אביא מאמר אחד נכתב בספר ה חסידים למען תתיסר על הבלי הזמן ותאותיו כי המה הבל וז"ל
ועתה אספר לך מה שראיתי פעם א' נתועדתי עם זקן א' בעל שיבה גדולה מהודר פנים והטיתי עצמי מן
הצדדין ושאלתי עליו מי הוא זה ואמרו לי הוא אדונינו מורינו ורבינו הרב הגדול הנעלה המנהג אלהים
המדריכינו בדרכי יושר ואל תקרב בד' אמותיו שנשיכתו נשיכת נחש ועקיצתו עקיצת עקרב וראיתי אותו שיש
בפניו פני זעם ומפספס בזקנו ואמרתי בלבי כי אודיעהו דמרהחי לי' ושבתי אצלו ואמרתי לו נלך לבית
מדרשך לשמוע דברי תורה מפיך כי בזה אני חפץ והשיב לי אני רואה שבעל גאוה אתה ורצה אתה
להתראות וכששמעתי דבריו נרתעתי ואמרתי לו לא אדוני אין זה הדרך עמי ואז לקחני מיד והוליכני לביתו
וראיתי נשים ופילגשים ושפחות גויות ויהודית וחביות מלאות יין וקורות ביתו נשברים מתלויות הגבינות
והבשר המלוח ולא ירא אלהים ואומר אליו אדוני הנה נברך השטן בכל מעשה ידיך מ"מ לא זו הדרך לת"ח
ואז בא וישב לפני ובחת כיון ואמר לי בני אני מכירך שקלקלת עצמך לגמרי אשר שנא השם אתה עושה
ומהכרת פניך אתה ניכר שאתה בן גדולים מ"מ לא עשו הטוב שלא הדריכוך בדרכי העולם כי הקב"ה
ברא את האדם ונתן לו עינים לראות כל ולחמוד אותו ליהנות ממנו והכין ידו ופיו לעשות רצון עינו ועשה
לי חבר צריך להשביעו מכל טוב ועתה בני שמע לעצתי ואכל בשר ושתה יין ואחר כשבע כל האברים
שלנו שלא ילכו רעבים בקבר כל אלה לא לבטלה ברא הש"י [illegible]שמעתי דבריו המכוערים שאלתי מהקב"ה
ונפל הבית עליהם והמיתם ואת העיר החרבתי בתשובה עכ"ל : התבונן במעשה הזה ויקח מוסר
שתתחכם באחריתך :

בא ולמד מאדם הראשון שכל ימיו ישב בתעניות כי כן חשבון ה תענית כחשבון שנותיו וזכה לסמן
במלך וממלך למלך גדול ממנו וסימן לדבר אד"ם ואמרו ר"ל מקום שבעלי תשובה עומדים
אין צדיקים גמורים יכולין לעמוד ואיך יתכן שידמה מי שלא טעם טעם חטא למי שטעם אף שהטיב
וכבר ידעת כי הבינ"ה נקראת תשובה וא"כ הצדיקים יהיו בצי"ע ובעלי תשובה בבינ"ה ולכן נראה כי ב'
מיני תשובה הם העליונה והיא הבינ"ה והב' העטר"ה שגם היא נקראת תשובה : וזה כי כמו שישובו
כל הרוחני' אל הבינ"ה הנקרא תשוב"ה כן ישובו כל מה שלמטה מהעטר"ה אל העטר"ה הנקראת
תשובה ובעלי תשובה חונים בעטרה וצדיקים גמורים בצי"ע וא"כ המאמר הזה נאמר לשבח הצדיקים
ולא לגנאי וכן שיעור המאמר מקום שבעלי תשובה עומדים צדיקים אין עומדים כי מקומם למעלה מהם ·
וי"א על דרך סוד עמוק והוא משל והנמשל כי בעלי תשובה נקראים כת"ר והחכמה שלבסוף הכל שב
אליהם וצדיקים גמורים הם יסו"ד ות"ת וידוע כי ה"א ירמוז בכת"ר ויו"ד בחכמ"ה וסימן ואיזה מקום
בינ"ה ות"ת רמוזה בו"ו ויסו"ד במשך הו' ואם מעתה תבין הרמז אנה מגיע הרמז ורבינו בחיי' בחיבורו
ספר חובת הלבבות פי' זה ע"ד הפשט וגם הוא שם הדבר בב' נושאים יעויין שם :

סוד שבת שבתון הנאמר אצל י"ה דע כי בתיבת שבת רמז לזוגתה · והשבתות לשבתות
עליונים

עליונים הא' עטרה והב' לי"ע והג' אם הבנים והם רומזים בתיבת שבתון שבת כ"ו' מזך הו' שהוא הבי"ע כ' פשוטה שהוא שבת הגדול והנה נרמז שלשתן בתיבת שבתון וקראו כפורים לפי ששם י"ה רומז לאם הבנים ולכנסת [illegible] ולכן קרא כפורים כי מיעוט כפורים ב' ומטעם זה קרא לכפורים שבת לה[illegible] בשבת שהוא רמוז בי"ה ככתוב ישור ישראל י"ה ·

סוד שם יום הכפורים [illegible] בתשובה כבר הספיקות הנופלת בסוד היום הזה ואלו הם **א'** למה אלא יום הכפורים כתיב אך וכן אלא סוכות יותר מאשר המועדים · **ב'** למה נבחר היום הזה להיות בעשור לחודש ולא בט' ולא בי"א · **הג'** למה נבחר להיות בחודש השביעי ולא בששי ולא בשמיני **ד'** למה אמר הזה ולא הספיק לו לומר בחודש השביעי כמו שאמר אלא ר"ה · **ה'** למה קראו כפורים בלשון רבים ולא קראו יום כפור בלשון יחיד · **הו'** למה אמר הוא ולמה לא אמר אלא ר"ה הוא אדאמר זכרון תרועה **הז** למה אמר מקרא קדש יהי' לכם ולא אמר מקרא קדש סתם כמו שאמר אלא ר"ה וסוכות **הח'** ועניתם את נפשותיכם למה לא אמר ותצומו לשון המבואר וא"ת כדי לכלול שאר העינויים א"כ למה על אכילה ושתיה לבד יתחייב כרת ולא על שאר ענויים והא השאר מכח ענוי ילפינן לה יתחייב בכולן כרת. ממה דכתיב וכל הנפש אשר לא תעונה בעצם היום הזה וגומר · **הט'** למה יעניש ויזהיר על הענוי ולא יזהיר על הוידוי והתשובה והחרטה · **הי'** למה כתי' נפשותיכ' אם כוונת הכתוב בכאן הגוף כמו ברזל באה נפשו ניחא אך אם כוונתם בנפש המשכלת מה ענוי שייך בה אדרבה כי הענוי לא תועלת בהעלם הכוחות הגופניו' גבר השכל· **הי"א** אשה לה' תימא למה לא כתיב כל מלאכת עבודה לא תעשו כמו שכתוב גבי ג' רגלים ור"ה וזה הספק יפול ג"כ בשבת · **הי"ב** וכל מלאכה לא תעשו תימה למה לא אמר אחר אשה לה' ריח ניחוח כמו שאמר גבי העומר ושתי הלחם וזה התימא ג"כ על ג' רגלים ור"ה · **הי"ג** בעצם היום הזה למה לא אמר אלא ג' רגלים ושבת ור"ה בעצם היום הזה והלא בכולם יש בהם תוספת מחול על הקודש כדילפינן מן תשבתו שבתכם וללמוד כן לכל י"ט שעל עצמו של יום חייב ולא על התוספות · **הי"ד** יום כפורים הוא למה הוצרך לכתוב פעם אחרת והלא כבר אמר יום הכפורים הוא ובו קאי ולמה יכפול לכתוב כן וכל מלאכה לא תעשו בעצם היום הזה כי יו"כ הוא לכפר עליכ' וג ו' · **הט"ו** לכפר עליכם משמע שהיום יהיה מוכן לכפר ולא הש"י ובאחרי מות אומר כי ביום הזה יכפר משמע הש"י הוא יכפר ולא יום הכפורים ויותר קשה לפני ה' אלהיכם משמע שיום הכפורים הוא מכפר לפני ה' ולא ה' בעצמו · **הט"ז** כי כל הנפש קשה הי"ל לומר וכל הנפש כי מלת כי לא תקשור על מה שלמעלה בכל ד' לשונותיה · **הי"ז** וכל הנפש אשר תעשה כל מלאכה · קשיא לי טובא נאהר שבטל הלוס והעבודה והמלאכה הוא בכרת לערבינהו יחד ויאמר בכה כי כל נפש אשר לא תעונה ואשר תעשה כל מלאכה ונכרתה או והאבדתי למה יבדי' בשני פסוקים · ועוד קשה אם כרת והאבדון הוא אחד יכתוב או כרת בשניהם או אבדון בשניהם ועוד למה במלאכה אמר מקרב עמיה ואלל ענוי מעמיה · **הי"ח** כל מלאכה לא תעשו קשה למה כתבה אם בעבור חוקת עולם וכו' ליערבינהו תרי קראי למה לי · **הי"ט** חוקת עולם לדורותיכם בכל מושבותיכם קשה למה אילטריך קרא והלא חובת הגוף הוא ונוהג בכל מושבות · וא"ת בעבור שנלוה אל הקרבנות אצטריך והא חדא שנלוה אל הקרבנו' ונוהג בח"מ · **הכ'** שבת שבתון הוא לכם · קשה למה לא אמר יום כפורי' הוא לכשוא"ת בעבו' תשבתו שבתכם א"כ יאמר מערב עד ערב יום כפורי' הוא לכם · וכבר ידעת שיום כפורים אסור במלאכה ובענוי ויהי' באסור מערב עד ערב · **הכ"א** בתשעה לחודש קשה למה לא אמר

כפשוטו

כפשוטו ויתענו בט׳ ועשירי וא״ת שא״כ היה לו ליכתוב ועניתם את נפשותיכם בערב בט׳ לחודש מערב עד ערב ע״מ כי בט׳ לחודש לאו תענית הוא וי״ל יהי׳ זה כמו נר אהים טרם יכבה בעבור זה עשה ה׳ לי ורבים כמו הם ויתענו תשיעי ועשירי בלי תוספות • ואין כאן ככנות נפשות ויאכלו בין שני הימים • הכ״ב בערב מערב וכו׳ קשה כי מערב למה לי ליתא בט׳ לחודש בערב עד ערב תשבתו שבתכם או יאמר בט׳ לחודש מערב עד ערב תשבתו שבתכם בערב למה לי : הכ״ג קשה למדו מזה הפסוק תוספת מחול על הקודש וכך הוא הלימוד ועניתם את נפשותיכם בתשעה יכול בט׳ ממש ת״ל בערב אי בערב יכול בערב ממש ת״ל בתשעה הא כיצד מוסיף מחול על הקודש אקלי אלא בכניסתו ביציאתו מניין ת״ל עד ערב אקלי י״ה ימים טובים מניין ת״ל תשבתו אין לי אלא י״ט שבתות מניין ת״ל שבתכם קשה ליסתוק משבתכם וילמוד שבת וי״ה מק״ו מי״ט : הכ״ד אך בעשור לחודש וגו׳ קשה לי למה גבי פסח ילפינן אך מיעוט ולא יהא באסור אלא עד חצי יום וא״ת עד ערב למה לי א״כ לשתוק מאך ודע זה : קודם שאבא לבאר הספיקות שנסתפקנו בה נקדים הקדמות : הא׳ כבר הודענו בכמה מקומות מזהחבור הזה כל דבר מעליונים יש לו דוגמא וענין בעולם ההוה ונפסד ורוח הבהמ׳ כאלו עלי׳ נשתלשל מן החיה הנקראת שור • וע״כ בהתקרבו ע״ג המזבח מתעלה אליו כי הוא דוגמתו ורוח העופות נשתלשל מהיה הנקראת נשר ובהתקרבו ע״ג המזבח מתעלה אל פני נשר והכוחות הנאללות מהפרנסין בו • ופני אדם נהנים וניזונים מנפש האדם המקריב רוחו ונשמתו בעת הקרבן ודע שכל זה הוא אחרי התאחדות הכוחות עליונים או הכוחות המשתעפים מהם נוטלי׳ פרס מאת פני המלך והכהנים אקדוד׳ לכן אינו רשאי שום כח להנות והסוד באתי לגני אחותי כלה אריתי מורי עם בשמי אכלתי יערי עם דבשי שתיתי ייני עם חלבי אכלו רעים שתו ושכרו דודים וזה סוד שאסור לעשות חפצו קודם התפלה : הב׳ כאשר תתבונן בתיבת כפורים תתבונן כי הוא יורה לענין נקוי והעברת הלכלוך ולפי שהשכינה נרדת תמיד בחטא בניה ושוכנת בתוך טומאתן כל השנה אין ספק שצריכה ליטהר במי הרחמים מאם הבנים וזה ע״י קו האמצעי הוי״ה ית׳ והרמז לפני ה׳ תטהרו כי יום כפורים הוא ר״ל ע״י בינה וכ״ע תוכלו לכפר את אמכם הנרדת בעונותיכם : הג׳ שכל השביעית רומזים בכלל לו״כ הבנין • ובפרט לי״ע והעשירית לכתר עליון או לעטרת נבי • הד׳ כל מקום שתמצא אך הוא ימוז לאהי״ה ראשון או לאהי״ה אחרון הרומז לאם הנרדת בחטא בניה • הה׳ הנפש קשורה ברוח והרוח בנשמה • וא״כ הנפש תרמוז למדרגה הא׳ והריח לצרור החיים והנשמה אל אם הבנים ככתוב ונשמת שדי תבינם ודע זה • הו מלורף אל הקדמה הא׳ והוא שיש הבדל גדול בין ענוי הנפש ובין התשובה והחרטה והוידוי • שכל אלה הג׳ הן מועילין מאוד אחרי הענוי הנפש • שאם לא עינה נפשו ולא עינה הדבר שהטא בו לא תועיל החרטה והוידוי והרמז פלגי מים ירדו עיני על לא שמרו תורתך מפני שהטא בעיניו ככתוב וירא אשה וגו׳ • הז׳ דע כי אשה תרמוז לאם הגדולה ולרפות מדת הלוים • וי״א כי ירמוז לרפה לבדה כמהמעו ובא הסגול תמירת הקמץ רי״ח רמוז למדת יעקב ולמעמדות ניהוה נחת רוח למדת אברהם ולכהנים המשפיעים ממנה • וי״א שאין ריח אלא באף ואין ניחח אלא לשון ירידה וירד תרגום ונחית והטעם שהרוח יורד ומתיחד בצירת הקדושות הכן ומתקרב אליהן ע״י הקרבן והיינו דאיקרי קרבן ובזה יותר ספק י״א י״ב י״ג הח׳ דע לך שכל האזהרות שבאו ביום הכפורים לא באו אלא שיהי׳ מוכנים לקבל שפע וברכה ומחילת העון המגיע להם מעולך המשפט • המתחבר ועולה אל מקום הרחמים הגמורים ולכן לא היה משמש כהן גדול אלא בבגדי לבן כל עבודת י״ה פנימית לרמוז אל כולו הפך לבן טהור הוא • ולכן קרא ליום הזה עלם היום

ולא

ולא כן שאר המועדים ושבת כי הם אינם עולים רק לקו האמצעי והוא נותן להם משפע הפנימי הטהור ואם זה ובזה יותר ספק י"ד : הט' כבר קדם הדבור בזה החבור שיו"ה ב' מקומות הא' עליון והב' תחתון והעליון המכפר על התחתון אשר לפני ה' והיא העטרה ובזה יותר ספק ט"ו ט"ז י"ז : הי יש לך לדעת כי כפל ספק בין בעלי העבודה אם יש חילוק בין כרת ואבדון · ויש פנים לכאן ולכאן וטעם הכרת שימות בחצי ימיו אמנם אחר מותו לא ישוב למקום מחצבתה אך יהי' נהנה מזיו השכינה אמנם לא במקומו אמנם האבדון הוא שיהי' נאבדת מכל וכל ולא תראה שכינה אבל שישכון כבוד השכינה וא"כ לפי זה יהיה חמור עושה מלאכה מעונה עינוי וראוי שיהי' כמו עינוי ליכא בפועל העליון אך בטול מלאכה בהנהגת עולם ובזה יותר הספק י"ח וי"ט וכ"א : הי"א כבר ביארנו במה שקדם כי העשירי רומז לעשירית והיא העטרה והט' לבי"ע ואם יתענה בט' א"כ עזב את הארץ בלי תקון וכפרה ואם יתענה בעשירי לבד א"כ אכל את הפרי וקצץ בנטיעות · ולכן יתחיל בתשיעי וישלים בעשירי וכבר ידעת שהעשירית נקרא ערב לטעם ערוב הצורות בה ולכן אמר הש' בתשעה לחודש בערב · כלומר תסמיך תשיעי לערב שהיא העטרה ולמעלה יהי' התענית מערב שהוא עשירי עד ערב י"א שהיא מדת הדין קשה והותר בזה ספק כ"ב כ"ג : הי"ב השורש המונח אצל בעלי העבודה שמעשה התחתונים הם גורמים לעליונים הן לטוב הן לרע וכפי הנהגת והמעשה שהוא מהתחתונים כן יהיה בעליונים לטוב ולהפך וכן שורש מונח לבעלי העבודה כי סביב האילן הפנימי ובפרט סביב העטרה כל ערל וכל טמא לנפש כל מלשין ומקטרג תאבים להיות נכנסים לפני ולפנים ואין להם כח אלא בזמן שישראל סרים מעבודת הש"י וכשהם ערש"מ תתעלה השכינה על כל שאר כוחות החיצוני' ושופ"ך ולאהבת הש"י על ישראל ובחמלתו נתן להם יום אחד בשנה לענות נפשם ולהקריב קרבנות מיוחדות ליום הנבחר ההוא כדי שיתיחדו הכוחות האלוהית כולם עד שמלך במשבו לשפוט עמים מישור ולאומים בארץ ישבעו על ה' אזרוי לבנון אשר נטע ושמאל וסנהדריו קבלו תשלחן המלך חלקם והארון השמטה העוזר להם נקשר בעבותות אהבת האילן הפנימי כי ילאו והופיע פני הרחמי' הגמורים וכבו אשו הגדולה וכל בלהות משו תמן וחיות השדה התפוחי' השלמה עם ה' ואז שב האדום ללובן ולשונשל וזורית מאדון השמטה הלבינה כי נפשם של כל ישראל נקשרה ברוח ה' ורוח בנשמת ה' שדי מקור מחצבתם והמקור נקשר בנחלת והיו לאחדים וכל הארץ שמחים וטובי לב ברוך שככה לו בעולמו שבחר בורא עבדיו והנחילם תורת אמת להנחיל יש בעולם הרוחני ואוצרותיהם למלאות בע"ה אמן שים נוכח פניך י"ב הקדמות האלה ויותרו לך כל הספיקות. שנסתפקו בם גם הבלגנו בתוכם סוד עזאז"ל : והמשכיל יבין וזה שרצינו בגלוי סודות יום הכפורים והוא למען שמו ימחול ויסלח לנו חטא עון ופשע ·

סוד חג הסוכות דבר אל בני ישראל לאמור בחמשה עשר יום לחודש השביעי הזה חג הסוכות שבעת ימים לה' ונאמר בסוכת תשבו שבעת ימים כל האזרח בישראל ישבו בסוכת למען ידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתי את בני ישראל בהוציאי אותם מארץ מצרים אני ה' אלהיכם · ואלה הספיקות אשר נפלו במצוה הזאת · הא' למה תלה ה' מצוה הזאת בחמשה עשר לתשרי והסלא ילאו אלא בחמשה עשר בניס' · הב' ולמה תלתה המצוה הזאת בט"ו ולא בי"ד ולמה תלה המצוה הזאת בחודש השביעי · הג' למה קראו חג הסוכות ומה סוכות עשה להם לא מצינו ישיבתם אלא באוהלים שנאמר מה טובו אוהליך יעקב וא"ת אם ענני כבוד שהיו מחפים עליהם והנה ענן אחד הי' מלמעלה שנאמר וענן ה' עליהם א"כ לזכר זה

בסוכה תשבו מבעי ליה ולא בסוכות · ובדברי קבלה הוא אומר וסוכה תהי' לצל יומם מחורב · הד' שבעת
ימים למה לי' שבעה ולא תשעה ששה ושמונה הה' לה' למה לא נא' אלא ר"ה וי"ה זכרון לה' ויום כפורים
הוא לכם לה' כאשר אמר בחג המצות ובחג הסוכות שבעת ימים לה' · הו' במסכת סוכה ילפינן מניין
שעלי סוכה אסורין כל שבעה שנאמר חג הסוכות לה' א"כ כל המצות אסורין כל שבעה שהרי כתיב חג
המצות לה' מה חגיגה לה' אף מצות לה' מה תאמר דהא פרטיה קרא בתר הכא שבעת ימים מצות תאכלו .
א"כ היקש למאי אתי : הז' בסוכות תשבו שבעת ימים קשה למאי איצטרך האי קרא למימר ז' ימים הכי
יאמר חג הסוכות שבעת ימים לה' בסוכת תשבו : הח' למה מילת אשה פסולה וסוכת אשה כשרה :
וצילית הגוי פסולה מטעם בני ישראל והכי נמי תהי' סוכת הגוי פסולה מטעם בני ישראל : הט' כל
האזרח בישראל זה אזרח האזרח להוציא את הנשים שלא הלמד מט"ו דניכן לחייבן בסוכה כמלה
תימה האיך תיסק אדעתי' לנילף ג"ש נגד שורש תוכח המצות עשה שהזמן גרמא נשים פטורות ועוד קרא
כתיב בני ולא בנות ואין ג"ש נגד קרא וא"כ האזרח למה לי ואין לומר ניליף מגיד הנשה ואע"ג דכתיב בני
אפילו הכי נשים חייבות להכא אצטריך האזרח דשאני התם לפי שהוא לאו ולא תעשה נשים חייבות
כאנשים ועוד אפכא מסתברא בשלמא שלא נקיש האזרח דסוכה לאזרח דיום הכפורים ויהיו חייבות
אצטריך בני ישראל לפטור אמנם אם איצטרך האזרח לפטור דלא ניליף ט"ו ט"ו א"כ בני למה לי יאמר כי
בסוכות הושבתי את ישראל וא"ת איצטרך בני שלא ניליף בהקש ונאמר כל מי שהי' ביסיב' עניני
הכבוד חייבות בישיבת סוכה ונשי הואיל ואיתנהו בישיבת ענני כבוד תהייב' חייבות קמ"ל והאזרח איצטרך
דלא ניליף ט"ו ט"ו י"ל דכל הקש דלא מתהפכא לאו היקש הוא הכתוב אומר בסוכת תשבו וחזר ואמר
הטעם כי בסוכות הושבתי ועתה אפשר לומר כל שישבו בסוכת הושבתי ישבו בסוכות תשבו ונשים הואיל והן
בהושבתי ישבו בתשבו נעשה ההקש בהפך ונאמר כל מי שישבו בתשבו דהיינו בני ישראל חייבין מצות עשה ישבו
בהושבתי אבל נשים דליתנהו בהושבתי וכבר הוכללו שהן בהושבתי א"כ ההיפוך שקר א"כ אחר שאין היקש
בני למה לי אחרי כל הבא בספקות האלה נקדים הקדמה כוללת לעניני המצות והיא דע כי האברים שבאדם
הם נגד ענפים שבמרכבה העליונה ודע כי מלבוש כנסת ישראל ברמ"ח אצילות מלאכי' וכולם נקראים בשם
רבם ונקראת רמ"ח אורות באדם העליון וע"כ אברהם נשלם ברמ"ח אברים בתוספת הה' ולזו הסבה באו לישראל
מצד הימין רמ"ח מצות עשה להיות כל אבר מצוי דמצוותו שלא ישלטו בו טומא' המות וכן שס"ה ימי שנה
הם דומים משס"ה ענפים של דין שישבו אילן העליון וכנגדו באו שס"ה מצות לא תעשה מצד שמאל והם נגד
שס"ה גידין להיות כל גיד וגיד מצויין שלא יעטל לאו ורואה פלאות הש"י בעניני הגידין וממנו תקח ראיה
לשאר הגידין והאברים כשתתבונן במצות גיד הנשה שאסרה תורה והנה בהתבוננך תמצאהו נחלק ה'
ענפים מימין וה' ענפים משמאל והגיד הזה מקומו כמוך לברית והנה סוד עשרה גידים הללו דרו ונראה
באדם ובבהמה נגד עשרה כחות של טומאה הסובבי' את המרכבה והסוד סביב רשעים יתהלכון ולנקרא לכל
אותו מושך עליו רוח הטומאה והסוד אמרם ז"ל כי אבר מחזיק אבר וכשמו כן הוא הנשה ומנשה נתסכה על
עבודת הש"י ודע כי השערות המובאה בריה ר"ל הדוגמא הם נגד הכוחות הללו והפלא ע"ד קבלה לדורינו
הקדושים הקמיתים שאמרו השערות הללו יש בהם סגי ענינים שלא יגדלו ממה דהם לעולם כי דנינע לגודל
נוטרים והב' כי לא ילבינו לעולם כי הכושי לא יהפך עורו : והרצה לראות פלאי יוצר בראשית
שלא מצא פרו של עשו מקום בכל אברי הגוף לאחוז בו רק באותו מקום ר"ל בגיד הנשה ומצא מין את נינו

וביאור ופי' הפסוק מדבר בעליונים על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה בני ה' ספירות התחתונים ישראל סבא א"ת נקבה הסובב גבר גיד הנשה עשר כחות הטומאה הסובבים את בריח התיכון וא"כ [illegible] לדרוש בני למעוטי הנשים כי א"ת דינא הוא וזה שרצינו להקדים ומעתה לסקדמתינו נאמר סוד הסוכה יש מחכמי הקבלה אומרים כי רומזות היא לחכמה העליונה שהיא כמו חופה לבינה והיא מוקפת מג' רוחותיה ולכן הוכשרה בג' דפנות וכבר ידעת כי במאמריו ויתנו טפחה שמים שארכו בו טפח לכל שמים וז' רקיעים הם נמצא שיהי' הכשר סוכה בדופן שבעה טפחים ואולם גבוה כ' כנגד י"ם ואם תרצה בו יעלו שבעים טפחים והרמז לשבעים שרים וטעם פסולה למעלה מעשרים כי הכמות אלהית כלולה מעשר וכן כ"ע כלול מעשר הרי כ' והוא הסכך ולכן למעלה מעשרים אמה פסולה דמופלא ממך אל תחקור והסכך הוא מדבר שאינו מקבל טומאה לפי שהחכמה הוא בית והסכך הוא כ"ע והוא מעורבים בדין ר"צ [illegible] ופועלים מות וחיים אשר מהם תהי' הטומאה לא נפסלו מדברים המקבלים טומאה : וטעם חמתה מרובה מצלתה פסולה כי אנו לו הסכך שהוא כ"ע בעינן כי בלילו חומדים ויוצאים ופריו מתוק לחכם [illegible] דעת ר' יהודה כי סוכה דירת קבע בעינן אמנם דעת החכמים סוכה דירת ארעי בעינן ולכן לפי סברתם היא תרמוז לחכמת שלמה ולכן ביאה דלה כרחבה וכגבהה ובמחילותיה : וכן רז"ל דרשו על פסוק כל האזרח בישראל ישבו בסכת חסר ו' לרמוז לסכת שלם הניתנה לישראל להיות פורסת סוכת שלומה על ישראל להצילם מרעתם ולמה קראו מצוה קלה במסכת ע"ז וכבר ידעת כי הכל שלה תאות מכל עליונים [illegible] מתכסה לכל לראש ולכן נפסל הסכך בדבר המקבל טומאה ולפי זאת הדעת הדפנות תרמוזנה לשרים העליונים המקיפים אותה ופועלים דין ולכן מותר לעשות בדבר המקבל טומאה :

וטעם פטור אשה מסוכה אע"ג דהיכא היקשא לפי שזה עדות והאשה פסולה לעדות ומשועבדת תחת בעלה ובני ישראל תרמוז לה' ספירות אחרונות שהם בני ישראל סבא ולאו בא למעוטו אשה : וטעם ולא בסוכה שתחת סוכה לפי שא"כ אתה נופל תחת המלאכים שהם כסא לשכינה וטעם איסור עלי סוכה כל ז' לפי שהאנינה שהיא המלכות היא לה' ר"ל לת"ת ולכן אין להפריד אשה מבעלה : וטעם שיהא מחזיק ראשו ורובו ושולחנו לפי שהשלחן רומז אליה ראוי שיהיה בחבורו אלא יבא לידי קליפה : וזה הטעם שמא ימשוך אחר שולחנו כלומר ויבא לידי קליפה וצורת הפתח נתבאר אצל מזוזה ושם תתבונן ביאור רחבת ידים :

וטעם שאין הסכך במחובר כי הסכך רומז לעליונים אשר אין להם חבור בארץ האדמה כי שם דין ובסכך אין שום דין וכל שאינו גדולו מן הארץ אין מסככין בו והטעם שאין לסכך בדבר מקבל התקף כי כעין סופן בתחלתן בעינן וזה וו"ם אמרם גדולו מן הארץ כלומר אמיתית הארץ העליונה וטעם כל המצטערים בסוכה פטורים לפי שאין להטיל בכנסת ישראל דברים המצערים והפחותים אשר הם באים מדת נכרים וזה ומה להם והזבל חייב בסוכה לפי שהיא דנה אותו וצריך להצדיק דינה ולא לפנות לב עורף ושלוחי מצוה פטורים מסוכה כי הם שלוחה : חתן ושושבינים פטורים כי החתן והכלה ושושבינים רומזים לד"ו פרצופים ולכלה חסד ויסוד והם שמחים בחבור האהל ולכן כלים נאים ומצעות נאות ראוים להיות משום זה אלי ואנוהו והסוד כולך יפה רעיתי וגומר : והלמוד בסוכה הוא חיבור האוהל לארץ אחד : ועל הספק הא' למה תלה הסוכה בתשרי והם יצאו בניסן בעלי תריסין כשאו ונתנו כתב רבינו יעקב בעל הטורים ז"ל אע"פ שהוציאנו ממצרים בחודש ניסן לא צוה לעשות סוכה באותו זמן וכו' ולכן צוה לעשות בתשרי שהוא זמן גשמים וכו' והנה אם סברת טובה היא אינה מספקת לטעם המצוה לפי שהכתוב תלה טעם המצות משום אסיפת תבואות הארץ ככתוב חג הסוכות תעשה לך שבעת

ימים באספך מגרנך ומיקבך נראה מה שהרחיק מן זמן יציאתם היתה הסבה והמניעה שלא נאספה התבואה כי לא קבלתי בזה דבר מפה אל פה גם בספרים המגלאים לא ראיתי לה טעם ש"ד אמת אך נראה לי הטעם בזה כבר ידעת שיציאת מצרים היתה במדת יעקב בעזר נ' שערי בינ"ה שנפתחו ולכן בא מצה ומוכה תרמוז למדת דוד כאשר נתבאר במה שקדם ואי אפשר לב' מלכים שישתמשו בכתר אחד ושיהיו דין ורחמים בזמן אחד ולכן שמה החכמה האלוהית זמן לזכר המצוה הזאת בט"ו בתשרי אחרי שכשלמו אסיפת תבואת הארץ מעשי ידיה וברכת ה' היא עשרתם וזהו הוסיפה ג"כ מצות רומזים לז"ם הבנין. שלא יהא נראה כמו קלילה · וכן חכמינו ז"ל ע"כ עשו שמחת בית השואבה להיות שמחים בשמחתה ודע זה ובזה הותרו ב' ספיקות א' וב' ומה שתלה המצוה הזאת בחודש השביעי יען כי היא השביעית לבנין ולכן אחר שלא נעשה בזמנה ר"ל בזמן יציאת מצרים לסבה הנזכרת שם לה זמן הדומה לענינה ובזה הותר הספק והספק הג' יותר לך ממה שאמרנו כי מיעוט סוכה שתים הא' לחכמה עילאי והב' חכמה התתאי כי יש פנים לכאן ולכאן ושאר הספיקות יותרו ממה שהקדימנו מאמר על מאמר בכללם היוצא מהם :

ענין סוכות הסוכה רומז לחכמ' וחכמה נקראת בית שנאמר בית נתיבות נצבה ר"ל שהוא בית הספירות כי היא מקפת הכל ושמיני של חג קראה הכתוב עצרת היא בהיא עצורה אצלו ר"ל כי הע"ט עצורה לת"ת ועל העטרה אמרו רבותינו סעודה קטנה ובכל יום ויום של חג הסוכות רומז לאחת מן הספירות של היום והם מקריבים ע' פרים כנגד ע' כוחות הממונים על ע' אומות וביום ז' של פסח נאמר עצרת כי יציאת מצרים היה ג"כ בב' מדות בה"ח וביצ"ר כמו שבארנו בטעם חמץ והת"ת עיקר וע"כ אין הקרבן משתנה כאשר משתנה בסוכות ומה שאדם חייב לאכול מצה ולא חמץ בפסח רומז למדת הדין שהיא חמוצה וקשה ומצה רומז למדת הרחמים והת"ת נתן כח בע"ט להציל האוהבים ולהפיל השונאים ובשביל שלא יקוץ אדם בנטיעות באכילת חמץ לאמ' כי כל האכילות או הפעולות היכולת בע"ט שפעל להם כי היא מדת הדין הרפה לזה באכילת מצה שלא תזוז מן הת"ת שהיא מדת הרחמים כענין המצה שאינה חמוצה וקשה וזה שאמ' כל שישנו בבל תאכל חמץ ישנו בקום אכול מצה וזה סוד אכילת מצה ואיסור אכילת חמץ :

וענין שבועות כענין ז' של פסח לת"ת ולעטרה וענין קרבן של ראש השנה רמז לע"ט כי הוא כח הלבנה כאשר בארנו וראיה לדבר מדרש רבי יוחנן מעולם לא ראתה חמה פגימתה של לבנה משום דהלשה הכוונה בזה לרמוז אל התעייבות המשכות ומתחברות אל יסוד עולם ודי להכימא ברמיזא כלל הענין ברכות האמצעות של י"ח ברכות כגון אתה חונן וכל האמצעות כוונתן לת"ת ביום אבל בלילה לתשובה שהיא הבינה וראשי הדשים לת"ש אפילו ביום והברכות הראשונות של י"ה והאחרונות ובי' ימי תשובה בין ביום ובין בלילה לת"ש אבל כל החתימות שבעולם צריך שיכלל י' ספירות וכל הברכות שאין להם חתימה כגון בורא פרי הגפן והמוציא וכיוצא בהן לתשובה אבל כל ברכה שסופה ותחילתה ברכה תחילתה לתשובה וסופה לי' ספי' ושמע כי אמר הרב הרמב"ן ז"ל כי לעולם יכוין האדם לת"ת חוץ מי' ימי תשובה יכוין לתשובה והחתימות הברכות לי"ס וכשאומר בברכות בא"י אקב"ו לת"ת ונקר' עולם על שם שם קציות כי הוא מעמיד הקצוות ברצון ובבת הסיבות ובהמשכתו השפע עליו ומי שאמר להקשות מקום הליץ לעט"ר ופירש כנגד הליץ וראיתי על זה ונראתה הקשת בענן ר"ל בענן הכבוד אשר שם הכבוד והענן היא והכבוד אל הוא דבר אחד ומה שאמרו רז"ל זכור לזכר ושמור לנוקב' ועל זה אמרו רז"ל בואו ונצא לקראת שבת מלכת' ומבואר מן הפסוק כי שבת היא מן המן הרי נוק' שומר שבת מחללו הרי זכר ונכנס

מעשות דרכיך ממצוא וגו' • וטעם הלולב לולב בעצמו רומז לצ"ע וג' הדסים לאבות הס"ד והפח"ד והת"ת וב' ערבות לאמרי ה' ה' אלהים נתן לי לשון למודים הם נצ"ח והו"ד והאתרוג רומז לע"ט שהיא כלולת לב וע"כ אין אוגדין אתרוג ולולב אעפ"י שכולם בכח אחד דומים לפועל ורמז באמרו אם נפרצו עליו פסול רמז שהכל יונק משורש אחד כלל גדול מיסוד • טעם מצות עשה ומצות לא תעשה כל מצות עשה יוצאות מזכור שהוא הת"ת והוא מצד ימין בתוך מן החסד ומצות לא תעשה משמור שהיא נקיבה והיא מצד שמאול והיא נמשכת ממדת הדין הקשה שהיא הפח"ד והמשכת שכשים וכל מצות לא תעשה ממקור אחד שהיא הנקיבה וע"כ אין חייבות במצות עשה שאין המשכתם ממקום אחד : טעם הלולב וביאור איך תרי"ג מצות תלוים בו דע כי הלולב רמז למשך הו' מל"ב נתיבות החכמה העליונה מצד ל"ב נתיבות יוצאות מן החכמה שהם אבות על כל מצות עשה ומצות לא תעשה כיצד הם ל"ב נתיבות י"ם שהם פנימיות וכ"ב אותיות הרי ל"ב נתיבות וכל נתיב ונתיב יחלק לב' חלקים טו"ד מ"ע שהם יוצאים מן החסד שהיא הרחמים ומן הפחד שהיא הדין קשה הרי לך ס"ד נתיבות וכל נתיב ונתיב יש לו גוף ונפש והנפש שהיא כלולה מי"ם הרי תק"ס לא מהם כ"ז אותיות עם מנצפ"ך שנתנו לנו הרי לך תרי"ג וכנגד ל"ב נתיבות יש בציצית ל"ב חוטים וכנגד ה' חומשי תורה ה' קשרים וע"כ נרמז וזכרתם את כל מצות ה' כי כל המצות נרמזות בו כאשר ביארנו • הא של שם ב"ד ה' אחרונה נקרא חכמה מנין חכמה ע"ג וכשתקיף ההבנון ה' פעמים יעלו שס"ה והסכנגד מצות לא תעשה ולפי שהחכמה שהיא ה' יורה על נקיבה חייבת בכל מצות לא תעשה וגם נקראת חכמה והיא מתנה לשלמה שנ' וה' נתן חכמה לשלמה וגם נתנה לבצלאל ואהליאב וגם נקראת לב ה' שעליה נאמר ויאמר ה' אל לבו ומה שאמרו כי האדם נקרא עולם קטן ר"ל כי כמו שהקב"ה ממלא העולם ובדוהו מעמיד עולמים עולם העליון ועולם התחתון כן נפש האדם מעמדת עולם קטן הגוף ומנהיגתו לכל אשר תחפץ רוח ה' דבר בו הע"ה שמתנה הנבואה באה. וישמע את הקול מדבר אליו ר"ל כי מרע"ה בטוב שכלו אדקיתה נבואה משתלשלת ממדה למדה עד שמגעת לצי"ע ולע"ט ואחר שהע"ט דבר עם משה וע"כ נאמר אחריו וידבר אליו ר"ל על הע"ט : סוד כל המקיים באגודו בפ' לולב וערבה גרסינן א"ר אבוה"אר"ח כל המקיים לולב באגודו וערבה בעבותו מעלה עליו הכתוב כאלו בנה מזבח והקריב עליו קרבן שנאמ' אסרו חג בעבותים עד קרנות המזבח עכ"ל ראשונה שתבונן בזה הסוד כי לא הזכיר כאן אתרוג והודיעך כי הוא תלוי בעת רצון לפעמים מחבורם ולפעמי' להשפיע אל כל אשר תחת היחוד מקרני רחמים ועד בילי כיכים והוא עשכולם וכולם עמו אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ וכבר ידעת סוד הקרבן שהוא הקרבת הכוחות העליונים זה בזה וכן לולב כן אלא דוגמא של מעלה לחבר את האהל להיות א' ולקשרם זה בזה כשלהבת הקשורה בגחלת ולכן לא הזכיר אתרוג כי הוא כדמות המזבח שמקריבין עליו והנה המקיים לולב ומינו הרומזים לימו.עולם עם האתרוג המקבל מהם כאלו בנה מזבח והקריב עליו קרבן ודע זה כי התפל עלום והנתפל נפלא : סוד אתרוג לולב הדס ערבי נחל אמר המחבר גם הד' האלו אמר לי לבי להבדיאם ולבארם כי תימיו מן המקדש וזה לשון הרב ז"ל אך בט"ו יום לחודש השביעי וגו' הנה טעם כל הפרשה תחוגו את חג ה' שבעת ימים שבמעשה בראשית ותסמכו להם השמיני עצרת שנ' למנצח על השמינית וגם ביאור השבעה תקחו בהם פרי עץ הדר גם לולב באגודתו ולכן הקדים האתרוג אבל אין צריך כי הוא עצמו הדר וזה טעם ותחוגו אותו חג לה' שבעת ימים בשנה תחוגו שבעת ימים סבוב והקפה מלשון חוג שמים ובמחוגה יתארהו המון חוגג עכ"ל ושמע ביאורו דברי רמיזותיו וסודותיו :

אמר

אמר המחבר הרב ז"ל הנה טעם כל הפ' וכו' ירלה כי ז' הימים של דוגמא גם ש"ע שעמהם הוא בא לרמוז על ז' הימים שבמעשה ברחשית וכבר הת' במה שקדם כי המל' [illegible]מין להרחשוני' ואינה באחדות שלהם ולכן גזר וא' ותסמכו להם ש"ע כענין שנא' למנלה על השמיני' והנה הרב ז"ל נעזר מדברי דוד ע"ה שהוא הי' מסמיך השמיני לעליונים וראוי שנעורדך על מה שפי' רש"י ז"ל במס' שבת על מאמר שיר בפני עצמו וא' דשיר של שמיני לא התפרש אמנם מלאנו במס' סופרים שהוא למנלח על השמיני' ומשמע בירושלמי שכמו כן היו אומרים הלוים בב"ה ביום עלרת א"כ מזה נשמע ג"כ דוד היתה כוונתו במזמור ההוא על המדה ההיא כתב הרב ז"ל וגם באותו הז' רלה בדוגמא ולכן הקדים האתרוג הרב ז"ל הורה מכאן שיזהרו שלא ישכחו להסמיך השמינית לעליונים ע"ז היתה כוונת התורה להקדים האתרוג שלא יפ' עו בה ואידי דחביבא ליה אקדמיה • אבל בא' אין לריך כי הוא עצמו הדר בכאן הורה האתרוג רומז אל המדה האחרונה הנוספת ומשתוקקת על בעלה ואולם יוכל לומר כי הדר מלשון הדריכני שהיא תמיד מתרפקת על דודה וחוזרת אליו וזה הטעם בעצמו שאמר הרב שחג הוא סביב והקף ודע זה : **אמר** הרב ז"ל על דרך האמיתי פרי עץ הדר הפרי שבו רוב התאוה • ירלה והיא המדה השמינית אשר עליה נאמר ומראך נאוה זה חטא אדה"ר ירלה בין למ"ד חטה היתה ובין למ"ד אתרג היתה כו' כולם כוונתם אחת כי הוא הפריד הפרי ע"ט מן העץ כ"ע כי כל מי שנכשל בקילוץ הנטיעות פה נכשל ואנחנו נרלה לפניו עם שאר המינים רלה ואנחנו המיוחדים שמו נרלה באתרוג עם שאר המינים לפניו המאירים וכפת תמרים הוא הרהה • ירלה והוא מדת ת"ת מן האמלעי כפול לפי שהוא ד"ו פרלופים או הוא רמז למכריע ב' וגבוה על כולם • רלה בו כי עולה דרך חוט השדרה אל המוח כי הוא מתחבר אל י"ה העליון ואל ה' התחתון וענף עץ עבות רמז אל ג"ם ה"ג כ"ע בשם ב"ד אמר רלה שלשתן קבועים בשם ב"ד שהוא הקו האמלעי שנא' מידי אביר יעקב ירלה מידי אביר ת"ג ואביר יעקב כ"ע והנה הדס עם ג' עלין שלו רמוז לג"ם חג"י וערבי נחל כענין שנאמר סולו לרוכב בערבות כי יתערבו במה"ד ובמה"ר שבו ירלה בזה כי הערבה תרמוז ללמודי ה' שהן מעורבין זה בדין וזה ברחמים שהם כאלו המינים וקבלתם מיסד ופחד ומכאן תבין שאין אתרוג עמהם באגודה רלה שהרי באלו המינים לא נרמוז והוא מעכב בהן ירלה כי הוא נגד ש"ע שהוא רגל בפני עצמו וחפץ ביחוד והוא שער ושוער שעל ידו נכנסים כל הנכנסים אל החצר הפנימית והרמז בזאת יבא אהרן והנה אחד בכח ולא בפועל א' בכח כי נבראו ד"ו פרלופים ולא בפועל כי הוא הפועל יען כי הוא אחרון להנהיג עליונים ותחתונים זה המכוון בכוונת הרב ז"ל ברמז סודותיו בענין אתרוג ולולב והדס וערבה והוא העיקר •

סוד ההקפות כפי המקובל איש מפי איש עד הנביאים עד ראש הקבלה הוא מרע"ה • יום א' היו מסובבים את המזבח והיו אומרים ליה עיניהו והכוונה תהא הבקשה לאם הבנים הנקראת י"ה אשר היא ברחמיה תליל את עם ה' מן הדין השמטה והקף הא' הוא רמוז לשמיטות החסד והב' למדת הפחד והג' לשמיטות ת"ת והד' לשמטת נלח וה' לשמטת הוד והו' למדת כ"ע והז' למל' ומקיפין בו ביום ז' הקפות לרמוז שכל שמיטה כפולה בז' אלפים שהם מ"ט אלף ואז הזרו כולם לאמם והיא תאמר להכמה אחותי את וההכמה תאין תמלא והיה הא'שמו א' ותשוב השלהב' לגחלת ולזה חבוט חבוט ולא בירכי כבר השפעו' שבו למקומם ולנרתקם ומכאן ואילך הרהור אסור ומכ"ש הדבור והמהרהר נוח לו שלא נברא • **וסוד** הערבה בשביעי רבו הדיעות ואני את אשר הראוני מן השמים הרמזתי בחבוט חביט והמשכיל יבין :

סוד ניסוך המים בחג ולא בשאר מועדים דע כי בחג ע' פרים היו מקריבים על ע' אומות השולטין עליהם

פ' שרים הקוראים מים הדוכים ובאהבת ה' את עמו ישראל צוה להם לנסך מים ע"ג המזבח בחג הדוגמא לעורר מי הרחמים והתפלה להוציאם ולהצילם ממיא הדוכים ההם וזה הסוד שאמרו ז"ל ובחג נידונים על המים ירדו המים הדוכים שישפלו ויעלו מי הרחמים והתפלה על ישראל ואז בליל החותם שהוא ליל ז' לערבה ישלים הצל לטובת עמו ישראל ברחמים · סוד סר צילם מעליהם וגו' כתב הרב ז"ל יתכן לומר שנודע שבליל החותם לא יהיה צל לראש האיש אשר ימות בשנה ההוא ולכן אמר כבר סר צילם מעליהם ונגזר עליהם מיתה וה' אתנו ושוכן בקרבנו ועושה נפלאות בעיני כל רואה ולכן אל תיראום עכ"ל · וטעם הענין וסודו כבר התבאר במה שקדם שאין בנבראי' של מטה שאין לו כח למעלה שנאמר הידעת חקות שמים וארץ ואמרו רז"ל שאין לך עשב מלמטה שאין לו מזל מלמעלה שאומר לו גדל והיות כחו עמו מגן עליו ויש לו צל והרמז ה' צלך על יד ימינך ותסך עלימו ויעלצו בך ובסור כחו מעליו סר צילו ובסר צילו המאורות שולטין עליו מכל צד וכבר ידעת כי הנהגת העולם השפל הוא ע"י שכינה והרמז והוא ישפוט תבל בצדק וכל מעשיהו באמונה ופועלת בהשגח' פרטיות על כל אדם והרמז היפלא מה' דבר · צופיה הליכות ביתה והנה בהיות צילו עלינו או הש"י שומרינו מצלנו ככתוב ובצל ידי כסיתיך וכאשר יסתיר פנים ממנו או אין הצל על ראשו ונעשה הפקר והטע' בליל החותם נקרא הושענא רבה לפי שהוא גמר החתימה על המי' כאשר פירשנו וזמן ראיית הצל על ראשו · הבנתי מתוך ספר הזוהר שהוא רגע הראות הלבנה במקום שהוא עומד ואם עבר ואחר הזמן ההוא לא יועיל והכל תלוי בתשובה כי אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת ונחם על הרעה וי"מ כי סר צילם הם שרי מעלה וכן דרשו רז"ל במדר' שיר השירים · וכמו הצללים אלו שרי אומות העולם וכן אמרו על משמיא נפל ר"ל מלאכו שרו וכן אמרו יפקוד ה' על צבא מרום וגומ' ואח"כ על מלכי האדמה באדמה הכח המלאכים שלהם צל עליהם ודע זה ·

סוד שמחת בית השואבה ת"ר מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו מי שלא ראה ירושלים בתפארתה לא ראה כרך נחמד מימיו מי שלא ראה ב"ה בבנינו לא ראה בנין מפואר מימיו עכ"ל ג' · סוד ניסוך המים כבר פירשנו שמחת בית השואבה נקראת על שמו ככתוב ושאבתם מים בששון ע"ט ממעיני הישועה ז"ס והתבונן באומרם איך אמרו רז"ל ברמזים נפלאים אמרו מי שלא ראה ירושלים ע"ט בתפארתה ת"ת ולא אמר בישובה והדרה או ביפיה וכיוצא בזה והרמז כי תפארת אדם לשבת בית ע"ט וכן אמרם לא ראה כרך נחמד מימיו ולא אמר יפה ולא נאה ולא נעים והרומז לכם הבנתו פרי עץ הדר כי נחמד העץ להשכיל וכן בבית המקדש אמרו בנין מפואר והרמז כי תפארת עוזמו אתה לפאר מקום מקדשי ומקום רגלי אכבד תבין הרמז עליו על הלל הזקן כשהיה שמח שמחת בית השואבה אמר אם אני כאן הכל כאן ואם אין אני כאן מי כאן אף הקב"ה אמר אם תבא לביתי אבוא לביתך שנא' בכל ביתי וגו' ונאמר בכל מקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך עכ"ל הברייתא כבר ידעת שהלל היה משלימי אמוני ישראל בדת ה' עד שהיה ראוי שתשרה עליו שכינה ואיך חסיד כזה יתפאר ויקח גדולה לעצמו בבית ה' ויאמר אם אני כאן כו' אלא סוד למשכילי' ונעם ועליהם תבוא ברכת טוב וטעמו על מדת אני ועל מדת כל המחוברת בה · אף הקב"ה ר"ל תפארת ישראל אמר אם תבוא לביתי שהוא ע"ט אבוא לביתך כלומר אברכך והראיה שלא אמר תזכור או תזכיר אלא ר"ל אם תבא לביתי בעולות וביחוד אתן זכרוני מדת זכרון שלי לשמי אדנ"י ואז תהיה מבורך מן הברכה העליונה ברכת ה' היא תעשיר ולא יוסיף כמ"ש ז"ל ופריו ככב שלו עמו כי היא עם המלך במסיבה ודע. והנוגע סוד שהיו שוכן אנו ליה וליה עיינו ודע זה ·

תם ונשלם

מכאן מודעא רבא לאורייתא

להיות כי רבים וכן שלמים יריאים המכורסמים רבני וגאוני הזמן וה[illegible]ליון בקשו מאתנו בהפצרת פוס וגם מכתב שלחו אלינו שנכנוס עצמינו בהדפסת ספר הקדוש הזה ספר **שושן סודות** אשר עד הנה היה גנוז וחתום בגושפנקי דמלכי מאן מלכי רבנן אשר לא שזפתו עין איש הקדושה לעיניים · על דרך עץ החיים · והוא נמצא בכתובים בין כתבי **הרמב"ן** זללה"ה אך שהספרי שושן סודות המובאים לפנינו מקומות יש שאינם מדוייקין כראוי וכנכון וגם ערוב פרשיות שנו בו אשר יאלה הקורא למצוא פתח מבוקשתו · ועכ"ז לא היה לאל ידינו לשבש הגרסאות בקצת מקומות · כי יראנו לגשת אל הקדש פנימה ונגוע בקצהו כי מי יבא אחר המלך וכו' ולהיות דבר המלך ודהו מגיה"ה אך שבמקצת הספר עשינו לו סדר למען יהיה כשלחן הערוך · וגם הטעות המוכח לפע"ד וגם הטעות שנפלו בהדפוס מחמת אותיות פורחות ונשמטות כפרט הנושר בשעת הצלירה · ואף שיש לנו ב"ה בעלי מגיהים היודעים בטיב ההגהה מאוד וכ"א בודק עד מקום שידו מגעת עכ"ז קשה להם להשגיח באחת סקירה ובהולס פעם על הקורה בפני עצמה ועל העבודה בפ"ע ושלא יאמרו עלינו כי אין אתנו יודע עד מה והעיקר שלא להוציא מתחת ידינו דבר שאינו מתוקן הנגנו אותם פה על הגליון ועל החתום מהספר :

לוח הטעות

דף	עמוד	שורה	טעות	תיקון
א	ב	י	הד'	הג'
ב	ב	לב	ומה שכתב	וזה שכתב
ג	א	ל	הושיב א'	הושיב מ'
ג	א	לד	זה	ז' ח'
ג	ב	יג	מלות	מעלות
ג	ב	לג		צ"ל וזו כנגד זו
ה	א	ג	שהיא	שהוא
ה	א	כו	מתנו	מתו
ה	ב	א	המרכבות	המורכבות
ה	ב	לב	כי	וצ"ל כי
ו	ב	ה	דבור	מיוהר
ו	ב	טו	הלילית	הכלית
ז	א	כו	תפילין	תפלין
ז	ב	לד בסופו	רבל	רבי
ח	א	ו	שאמרתי	שאמרת
ח	ב	יז	בא	כי אם
ט	א	ט	כירשט	פירשט
ט	ב	יח	המור	המוריה

דף	עמוד	שורה	טעות	תיקון
יב	א	ט	אחכים	ח' ת' כ'
יב	א	יח	ח"ג	הג'
יג	א	י	**האהדונים**	**האהדוני**

וכל שם החותם מכל ברכה ונקודותיו עיין בפנים ·

דף	עמוד	שורה	טעות	תיקון
יד	א	ד	יבושו	יבושו
יד	א	ז	לא	מיוהר
טו	ב	כב	הכת	הכח
טו	ב	כה	במחשבה	במחשבת
טז	א	ה	ידים	ידינו
טז	ב	כז	צדיקים	לצדיקים
יז	א	יט	שובה	רשובה
יז	ב	כז	ולמה	ולזה
יח	ב	ו	מיד	מדת
יט	ב	ד	למעלה	לקמן
ך	א	י	ב"י	ב"ה
ך	א	דג		צ"ל מדת מלכות
ך	[illegible]	לב	כל	מיוחר
דא	א	י	הא	בלתי

לוח הטעות

דף	עמוד	שורה	טעות	תיקון
דא	א	יח		צ"ל הכהת במספר
דא	א	טו		צ"ל מי כרהתים
דא	א	דד	מזבחת	מזובחת
דא	ב	ה	למרם	לאמרן
דב	א	דא	גדול	גבול
דב	א	דא	חב'	ע"כ
דב	ב	דג	מלתן	למן
דב	ב	דד	צ"ל	והלז הכל
דב	ב	דו	צ"ל	יהוה ביכה
דב	ב	לב	חון	מיוחד
דב	ב	לב	חנך מין	חוץ מין
דב	ב	לד	בפה"מ	בפה"ג
דד	א	יט	ת'	ה'
		כו	הס	מהם
		דח	ומקבלים	ומקבל
דה	ב	י	בן ד'	בן י"ב
		יח	מלות	סמות
דז	א	ב	ג' ה"א	גבורה
		ד	משום אלם	משום מקום אלא
		כט		צ"ל והו' הים
		לא	על	של
כה	ה	יה	יה'	כתבאר
כו	ב	ל	לתכלה	לתפלה
כו	א	יג	רב	דם
כו		טו	נרוב	מרום
כו		יח	הכל	הלור
כו		לב	תרויש	תרשיש
כח	ב	א	מזוות	מזוזות
כט	א	ה	וסליה	וחליה
כט		כה	עטרת	עטרות
ל	א	ג	וככר	וכבד
לא		טו	מיועד	מידע

דף	עמוד	שורה	טעות	תיקון
לא	א	יט	יולר	מלך
לא	א	כג	האמן	כאמת
		יג	הזגגה	הזגה
		כו	אר	זה
לא	ב	א	הגל'	הגלה
		יב	המזח	המזרות
		יד	מלת	מלות
לב	א	א	עירוע	ביח
		טו	ותבארו	יתבאר
		כא	ותקדב	ויקר
לג	ב	יט	זבמוספין	ובמוספין
לג	ב	כו	וכקא	ומקרא
לד	א	לב	היהדות	באחדות
לד	ב	ו	בארבע	כארבע
לד	ב	י	כי	כפי
לד	ב	יט	בלדו	בלד זה
		ד	בחון	ומבחוץ
		דה	וכבם	וכבם
לה	א	ג	חסר	לאמר
לה	א	יג		צ"ל שהם כ"ב אלף ושם מאות
		יג	והיתירים	וה' יתירים
לו	א	א	מ"ב	מ"ג
		ט	ועמודים	ועמודים
		כח	א'	בא'
לח	א	טו	מסי גי	מסיגי
לט	א	יח	אכי	מיוחד
		כט	וסוה	בזום
		ל	צ"ל	אף כי
		לא	התכונה	התיכונה
		לב	וס"ה	לס"ה
לט	ב	ד	האכסים	הבסים
לט	ב	יח	אותיות	אותו
		ד	בכל	ככל

דף	עמוד	שורה	טעות	תיקון	דף	עמוד	שורה	טעות	תיקון
לט	ב	לב	שני	שכוי	מז	ב	דא	[illegible]	ורמי
מ	ב	יד	נ"ל	אף כי	מח	א	א	עשר	עשו
מ	ב	טז	נ"ל העיקר כמו שכתבתי		סס		יב	האמות	האומות
מא	א	א	ולגינה	ולגנה	סס		כו	המורה	המ[illegible]
מא	ב	יא	יה"ו	יהו"ה	מט	א	יח	שהדיבור	שהדבק
מב	א	ט	הבה	יְהָבָהּ	סס			לא	מיותר
מב		כג	מ"ד	מדת	מט	ב	ג	נ"ל	הטוב בטבע
מב	ב	א	הרוזמים	הרומזים	מט	ב	יט	הכון	הכין
מב	ב	טו	וסנהדרין	וסנהדריו	נ	א	י	נ"ל	לאלהינו בארץ
מב	ב	טז	נ"ל	שהיא ע"ש	סס		ד	למידי	מידי
מב	ב	ד	להכיל	להגיל	סס		דד	הייד	הייחוד
מב	ב	דז	ב'	לבית	סס		כה	סס ספירות	בספירות
מב	ב	לא	היא	הוא	נב	א	א	נ"ל מיכאל בא' גבריאל בשתים	
מג	א	ב	א"כ	אח"כ	סס		כג	ממנה	ממונה
מג		ז	ומטה	וממטה	נג	ב	כח	ככתוב	בכתוב
מג		יא	התכוננת	התבוננת	נד	א	ז	ככתוב	בכתוב
מג		יג	בעשה	בעישה	נד	ב	טז	אפתה	אפתנו
מג		יד	בפירושנו	בפירושיו	נד	ב	לא	מדוייק	מזוין
מג		ל	ראשים	ראשית	נה	א	ה	מורכבבם	מורכבים
מג	ב	ב	כמ שמעה	כמשמעה	סס		י	וכוד	וסור
מג	ב	כא	סלה	כולם	סס		ז	אלה	אלוה
מד	א	ט	מתחדשות	מתחדשת	נה	ב	יט	נ"ל	שמירה מדת
מד		יז	נ"ל	כל טוב	נו	ב	דג	משערי	שערי
מד		יט	מעשה	מעשי	נו	ב	כד	לעדת	למדת
מד		כב	המלאך	מהמלאך	נו	ב	לב	וינך השוקד	ויכאן השקד
מה	א	ג	נ"ל כי יש שמים לשמים		נז	א	ה	נ"ל	ומשם והלאה
מה		יא	הספוק	הספק	נז	א	דה	מכהירין	מכשירין
סס		יז	הסר	מעשה יום ה'	נז	ב	כו	בורין	בוריין
סס		ל	לפני	לפניו	נח	א	ו	רשות	רשויות
מה	ב	יא	והיית	והייתי	נח	ב	יז	ומה	וזה
מו	א	יח	לקחת	לקחני	נט	ב	יד	נ"ל	אינו מקום
מו	[illegible]	ב	אט	אכי	נט	ב	יח	שלקן	שלוקין
מו	[illegible]	ס	כך מלאכו	ול"ע	ס	[illegible]	[illegible]	נ"ל	בה"מק וכ"הל
מו	א	ד	מעליו	עליו	ס	[illegible]	לג	הרמוז	הרמוז
מו	ב	יד	נ"ל	עומדים ומקווים	[illegible]	[illegible]	כט	עי"ל	ע"ש

דף	עמוד	שורה	טעות	תיקון	דף	עמוד	שורה	טעות	תיקון
סא	א	ט	צ"ל	אמרינן יי"ר מותר	עד	א	א	לח"כ	לח"ב
סא	א	ח	[illegible]	העליונות	עד	א	ו	סכא'	סכ"א
סב	א	דט	תהי	מהו	עד	א	י	וע"ס	וע"כ
[illegible]	ב	יג	צ"ל	דומה דודה	עו	א	ב	וכפלאות	כפלאות
[illegible]	א	דט	תרמז	הרמז	עו	א	טו	יכפי	[illegible]
סג	ב	דה	למלוה	למאוכה	עו	ב	יא	סער	סאר
סד	א	כה	היסגות	היסיכות	עו	ב	טז	פיס	י"מ
סד	ב	יג	צ"ל	ובת המאתה	עז	א	ה	ס"ה	ספס
סד	ב	כב	תלווין	תלוין	עז	א	ל	ר"ה	י"ה
סה	א	יד	וי	וכי	עט	א	כח	הסגוח	הסגיח
סה	א	כג	תחוזר תהזור	היבוס היבס	פ	א	כד	[illegible]	[illegible]דס
סה	ב	ב	בביכה	ביכה	פ	א	לא	[illegible]	[illegible]
סה	ב	יא	תתלטרך	שתלטרך	פ	ב	ב	[illegible]	[illegible]
סו	א	י	ואס	אס	פ	ב	טז	[illegible]	[illegible]
סו	א	כא	הידעה	הידיעה	פב	א	טו	[illegible]	[illegible]
סז	א	ד	דעתה	רעתה	פג	ב	יא	[illegible]	[illegible]
סז	א	כו	שכה	שלה	פה	א	יא	כלפי	[illegible]
סז	א	כה	כבודכי	כבבוכי	פו	א	ב	[illegible]	[illegible]
סז	ב	ב	אלילו	אפילו	פח	א	כג	[illegible]	[illegible]
סח	ב	י	דו	ידו	פח	ב	טז	[illegible]	[illegible]
סט	א	ו	העלינו	מעלינו	פח	ב	כו	[illegible]	[illegible]
סט	א	כב	צ"ל	נותנין כח לגוף	פח	ב	לד	[illegible]	[illegible]
סט	ב	כו	מ"ט	מ"ס	פט	א	יג	עלי'	עליו
סט	ב	כט	אולי	אלו	צ	ב	ו	גבוה כ'	גבוה י'
ע	ב	לד	ובאלו	ובא לו	צ	ב	ט	והוא	והם
עא	ב	ו	בהמלך	בהמלאך	צ	ב	טו	ולמה	ולזה
עא	ב	יא	צ"ל	הנקרא כאן	צא	א	כח	אכל	אבל
עב	א	יד	כוללת	כולר	סס		לג	ומה	וזה
עב	ב	ז	צ"ל	אלוף למד	צא	ב	לג	צ"ל	אבל בשמיני א"כ
עג	א	ו	שן	שני	צב	א	יד	צ"ל	[illegible]
עג	א	ה	הכתר	מכהר	צב	א	טו	הרלה	[illegible]
עג	ב	ו	כליס	טוב	צב	ב	לג	כלב	[illegible]

זאת מצאנו הכר לה : וכל [illegible] שירצה לעיין בהספר באיזה מקום ולייסב הגרסא כמו שהוא כתוב בהס[illegible]
[illegible] הרשות ב'דו והיה הוא ותמורתו יהיה קדש :

ראשי תיבות: [illegible] ... ה"ש היינו סכמה · ה"ת [illegible]